

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

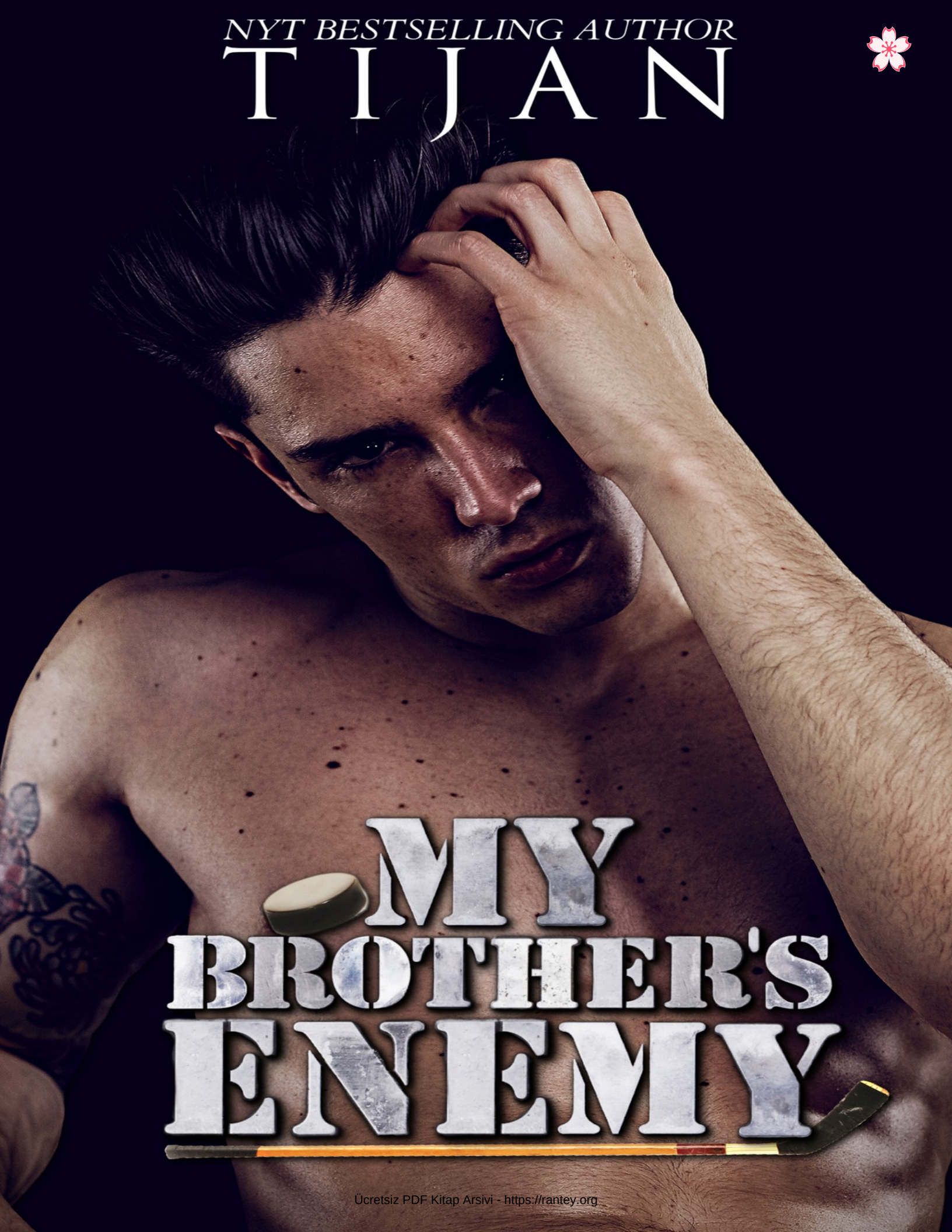
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NYT BESTSELLING AUTHOR
TIJAN

A shirtless man with dark hair and a serious expression, looking down with his right hand on his forehead. He has a tattoo on his left arm. The background is dark.

MY BROTHER'S ENEMY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KARDEŞİMİN DÜŞMANI

GRAYS HOKEY ROMANI

TIJAN

İÇİNDEKİLER

Okuyucuya Not Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81 Epilog](#)

[Kaynaklar](#)

[Tesekkür Tijan'ın Diğer](#)

[Eserleri](#)

[Dışlanmayan](#)

Telif hakkı © 2025 Tijan

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Düzenleyen: Jessica Royer Ocken

Geliştirme Editörü: Becca Mysoor

Düzeltilme: Amy Briggs, Paige Smith, Amy English, Michele Ficht ve Kimberly Holm Kapak modeli:

Paperback Model (normal ciltli kitap)

Özel baskı illüstrasyonu: Milena Rives Illustrations (ön kapaktaki
hokey oyuncusu illüstrasyonu)

Sayfa kenarı tasarımı: Painted Wings Publishing

Görünmez hissederek büyüyenler için.

OKUYUCUYA NOT

My Brother's Enemy'yi okumadan önce başka bir kitap okumaya gerek yoktur.

Bu kitap, tamamen yeni karakterlerin yer aldığı bağımsız bir eserdir. Ayrıca, bu hikaye intihar ve intihar düşünceleri hakkında da bahsediyor.

1

YAĞMUR

Kansas City

Silahı almamalıydım.

Ne düşünüyordum ki?

Yani, ne düşündüğümü biliyordum, ama... *Ne düşünüyordum ki?*

Soğuk bir gerçeklik yüzüme tokat gibi çarptı ve ben yere yığıldım.

Aptal. Çok aptaldım...

Mutfağımda oturmuş, masamdaki tabancaya bakıyordum. Sadece bakıyordum. Satın aldıktan sonra eve gelir gelmez, sanki beni yakacakmış gibi oraya koymuştum.

Bir daha ona dokunmaya cesaret edemedim — onu hareket ettirmek, kaldırmak ya da *sikmek*, satın aldığım amaç için kullanmak için bile. Bunu düşünemiyordum bile.

Siktir. Siktir. Siktir.

Telefonum çaldı ve ben küfrederek sıçradım. Bu çok saçmaydı. Her şey. Telefonuma uzandım ve koltuğumdan kalktım, telefonu cevaplarken silahtan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Alo?" Sesim bozuk çıktı. Boğazımı temizledim ve bu sefer daha güçlü bir şekilde tekrar denedim. "Alo! Üzgünüm. Ben Rain." Güçlü. *Aferin kızım.*

Adım Dylan Rain Connors'dı. Daniel ve Dane'den sonra üçüncü çocuktum ve babam zaten Dylan ismine takıntılı olduğu için, benim kız olmam onun kararını etkilemedi. Yine de bana Dylan adını verdi, bu yüzden annem ikinci ismimi seçti.

"Dylan Connors mu?" diye sordu telefondaki erkek sesi. "Spor psikoloğu danışmanı mı?"

"Evet, ama bana davranış veya zihniyet danışmanı diyebilirsiniz. Ve lütfen Rain deyin."

Spor psikolojisi alanında lisans derecelerim vardı, ancak doktoram profesyonel atletizm üzerineydi. O günlerde profesyonel sporcuların daha iyi performans göstermelerine yardımcı oluyordum. Beni tüm takımlar ve bireyler işe almıştı, ancak neredeyse tüm müşterilerimin ortak noktası gizlilikti. Potansiyellerini ortaya çıkarmalarını engelleyen şeyi çözmek için bir "doktor" veya "psikolog"a ihtiyaç duyduklarını kimsenin bilmesini istemiyorlardı. Benim bu ikisinden biri olmamam önemli değildi. Ben onların doktoru ya da kişisel yaşamları için psikologları değildim.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Evet. En azından öyle umuyorum. Bir meslektaşım, Gathaway, sizi bana tavsiye etti."

Oh. Justin kariyer yoluma girmeye yardımcı olmuştu. Ona çok şey borçluydum. "Tabii ki. Justin. O iyi biridir."

"Öyle, ve sana adımı veya neden aradığımı söylemeden önce, benimle buluşmanı umuyorum. Akşam yemeği. Sana bir şey önermek istiyorum."

Kaşlarımı çattım, ama benim işimde böyle bir arama o kadar da sıra dışı değildi.

Arayan kişinin alan kodu 612, Minnesota'ydı; hayatımın yarısını geçirdiğim yer. Ve kasıtlı olarak Justin'in adını kullanmıştı.

Justin yüzünden onu dinleyeceğimi zaten biliyordum, ama tesadüfen hafta sonu bir müşteri için Minneapolis'te olacaktım.

Adaya taşındım ve bir kalem aldım. "Tamam. Ne zaman ve nerede olduğunu söyle."

2

TYLER

New York

Telefonumun çalmasıyla uyandım ve bir el benim aletimi okşuyordu. Ondan sonra bir anda uyanmıştım. Bu, kız kardeşimin zil sesiydi ve acil bir durum olmadıkça sabahın beşinde asla aramazdı. Kızın elini aletimden çektim — dün gece aptalca ona Uber çağırmayı unutmuştum — ve telefona uzanırken bacaklarımı yatağın kenarına sallandırdım.

"Evet?" selam olarak homurdandım, biliyordum - lanet olsun biliyordum - ama kendime o ürkütücü ikiz titreşimi hissinin olmadığını söylemeye çalışıyordum. Sabahın benzer bir saatinde böyle bir telefon daha gelmişti ve Skylar ile ben bir daha eskisi gibi olamadık. O telefon, anne babamızın bir trafik kazasında öldüğünü haber vermişti.

İlk başta sadece kız kardeşimin hıçkırıklarını duyabiliyordum.

Tanrım. Kalbim sıkıştı.

Yataktan kalktım ve yanımdaki kıza parmaklarımı şıklattım.

"Ski? Ne oldu?" Çocukluk lakabı ağızımdan kaçınca sesim kısıldı. takma adı ağızımdan kaçınca sesim kısıldı.

Küçükken onun adını telaffuz edemiyordum, ama karda oynamayı çok seviyordum, bu yüzden Ski adını uydurdum. Diğer herkes onun adını Sky olarak kısaltıyordu, ama ben ona Ski diyebiliyordum. Bir keresinde onun erkek arkadaşına, bu adın ikizine ve sadece ikizine ait olduğunu söylediğini duymuştum.

Kahretsin, kız kardeşimi seviyordum.

Telefonu kapattım ve... Adını hatırlayamadım. "Gitmelisin." Arkanı döndüm ve dolaba doğru yürüdüm. "Ski?" Hala diğer uçta hıçkırarak ağlıyordu. "Ski!"

Çekmecemi açıp birkaç giysi aldım, ama döndüğümde, dün geceki kızın gitmediğini fark ettim.

Öne eğilmişti ve gözlerinde açlık parlıyordu. Dudaklarını ısırdı, gözleri telefonuma odaklanmıştı. *Tanrım*. Dedikoduları duymak istiyordu. Ve telefonu elindeydi. Telefonu garip bir açıyla tutuyordu, kamera merceği bana doğru bakıyordu. Beni çekiyordu.

Hırıldayarak ona doğru yürüdüm. "Gitmen gerek."

Kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama meydan okurcasına bakıyordu. Çarşafı çenesine kadar çekip tuttu ama aramızdaki mesafeyi kapattıkça daha dik oturdu.

Dün gece, nihayet sadece bir iç saha maçı oynamakla kalmayıp, iç saha maçını da kazanmış ve üç maçlık deplasman serisinin ardından eve *dönmüş olmanın verdiği* heyecan ve yorgunluk dalgasını yaşıyordum. Takımdaki bazı arkadaşlar kutlama için dışarı çıkmışlardı ve eşleri, kız arkadaşları ve partnerleri de onlara katılmıştı, yani büyük bir parti vardı. Aynı zamanda arkadaşımın doğum gününü de kutluyorduk, bu yüzden normalden biraz daha fazla eğlenmişimdir herhalde. Akşamın sonunda, evime yürüyerek gitmek, bu kadının evine arabayla gitmekten çok daha hızlı ve sıcaktı, bu yüzden kuralımı çiğnememe rağmen kararımı verdim.

Siktir. Bu yüzden bu kuralı koymuştum. *Asla birini evime getirme*.

Dün gece gitmek istememişti ve ben sert davranıp onu kovamadan vücudum uykuya teslim olmuştu. Şimdi, üç saat sonra, ikiz kardeşim kulağıma ağlayarak, tüm nezaketler yok olmuştu.

"Ski, bir dakika bekle," dedim ve telefonumu bıraktım.

Kıza sert bir bakış attım ve telefonunu kaptım. Kız birden canlandı ve çığlık atarak bana saldırdı. Onu görmezden geldim, uzaklaştım ve sırtımı ona dönerek telefonu hızlıca inceledim. Onun videolarını, fotoğraflarını incelerken konuştum — kahretsin, uyurken fotoğraflarımı çekmiş. "Defolup gideceksin. Dün gece gitmeni söyledim, ama sen reddettin. Bir kez daha söylemek zorunda kalırsam, sen

sonuçları hoşuna gitmeyecek." Onun telefonunda kendi penisimin fotoğrafını görünce donakaldım.

Penis fotoğrafı çekmezdim. Hiç.

Bunun bir şey olduğunu biliyordum, ama benim için değil. Basın organlarına sızdırılmasından çok korkuyordum. Bu kız benim mahremiyetimi ihlal etmişti. Yeni bir öfke dalgası beni sardı. *Bununla uğraşacak vaktim yoktu.* Kız kardeşimle ilgili bir şeyler oluyordu, çok kötü şeyler.

Vücudumun her yeri gerginleşti. Bu kız bana baskı yapmaya devam etmek istemiyordu. Her şeyi sildim. Birlikte geçirdiğimiz zamanlara ait tüm lanet olası fotoğraf ve videoları. Onun kayıtlarını ve diğer şeyleri inceledim, benimle birlikte olduğu süre boyunca oluşturulmuş her şeyi sildim. Bu kız bir sorun değildi. O bir kabustu.

Sonunda, lanet olsun sonunda, durumu anladı ve harekete geçti. Gözümün ucuyla onu izledim, gözle görülür şekilde yutkundu, burnu alaycı bir şekilde kırıştı. Çarşafları geri attı ve yanımdan geçip banyoya doğru yürüdü.

İçimden küfrederken, odayı iki adımda geçtim ve kapıyı çarpmadan yakalayabildim. Kapıyı yakaladığımda, o bana doğru dönerek nefesini tuttu. Hırlamaya başladı ama artık umurumda değildi. "Hayır. Önümüzdeki bir iki saat boyunca benim banyomda saklanmayacaksın."

Onu dirseğinden tutup yatak odasından çıkardım ve ön kapıya sürükledim.

Bağırarak kolunu kurtarmaya çalıştı.

Umurumda değildi. Hiç umurumda değildi.

"Giysilerime ihtiyacım var, seni pislik!" Onu görmezden geldim ve kapıyı açtım. "Hey!" diye bağırdı.

Onu koridora ittim.

Yüzü kızarmış, gözleri öfkeyle doluydu. "Dinle..."

Kapı yüzüne çarptı ama ben henüz işimi bitirmemiştim. İki komşum da evde değildi ve koridorda kamera yoktu, yani birkaç saniye için bir şey olmazdı. Odaya geri dönüp onun kıyafetlerini topladım. Ayakkabılarını. Çantasını. Onun ehliyetinin fotoğrafını çekerken evime hızlıca bir göz attım.

Şimdi kapımı yumrukluyor ve koridordan bağıırıyordu. Telefonu hala bende idi.

Mutfağı geçip tezgahın üzerinde bir bardak su buldum. Telefonunu bardağın içine attım, sonra kapıyı açıp geri kalan eşyalarını ayaklarının dibine bıraktım.

"Telefonum..."

Kapıyı bir kez daha çarptım.

Telefonun bozulması ne kadar sürer bilmiyordum ama riske girmek istemedim. Yeterince suda kaldığını düşündükten sonra telefonu çıkardım, havluyla sildim ve kuruduğunda kapıyı tekrar açtım.

Hemen sustu, öfkeyle nefes alıp veriyordu, yüzü kızarmıştı. "Lanet olası telefonuma ihtiyacım var, seni pislik."

Telefonunu eline bıraktım ve yüzüme baktığında bir adım geri çekildi.

"Eğer benimle ilgili bu fotoğraflar, ses kayıtları veya videolar internete veya basına sızarsa, sana o kadar hızlı dava açarım ki, başın döner. Bir arkadaşım avukat ve onun kardeşinin mahremiyeti senin gibi bir puck bunny tarafından ihlal edildi, bu yüzden senin gibilere karşı kişisel bir intikamı var." Ona uzun bir süre baktım. "Dün gece ne yaptığını hiç anlamadım, ama şimdi neden sadece iki içkiden sonra zihnim bu kadar bulanıklaştı diye merak ediyorum. Bunun da senin elinden mi olduğunu merak ediyorum?"

Bana ilaç verdiğine gerçekten inanmıyordum. İnanmış olsaydım, çılgına dönerdim, ama bu tehdit ona karşı ek bir avantajdı.

Ağzını açarak itiraz etmeye hazırdı. "Henüz bitirmedim."

Yüzündeki kan çekildi.

"Yeni bir içki mekanı bul. Artık Hook Up'ta takılmayacaksın.

Takımımındaki hokey oyuncularını takip etmeyi bırakacaksın. Kız kardeşime ne olduğunu öğrenir öğrenmez, tanıdığım tüm oyunculara uyurken kaç tane fotoğrafımı çektiğini anlatacağım. Kimse sana bir daha dokunmak istemeyecektir. Beni duyuyor musun?" Alt dudağı titremeye başladı, başını hızla sallayarak başını salladı.

"Şimdi güvenlik çağırmadan binamdan defol git."

"Ben..."

Kapıyı bir kez daha arpıtm, sonra nefes aldım ve telefonuma geri döndüm. "Ski?"

Kız kardeşim düzensiz bir nefes aldı. "Zoey ile ilgili."

Haklıydım. İkizim, sonra söylediği şeyle kalbimi kırdı.

3

YAĞMUR

Minneapolis

Güzel bir restorandı. Uber beni restoranın hemen önüne bıraktığında tanıdım. Ekim ortasıydı ve geceleri hava soğumaya başlamıştı. Rüzgâr da durumu daha da kötüleştiriyordu, ama ne de olsa burası Minnesota'ydı. Bir gün hava 10 derece olabilirken, ertesi gün kar fırtınası çıkabilirdi.

İçeride çok az ışık vardı. Mekan çoğunlukla mumlarla aydınlatılıyordu, bu da ona rahat ve romantik bir atmosfer katıyordu. Sanırım loş ışıklandırma daha fazla mahremiyet sağlıyordu, bu da üst düzey müşteriler için ek bir cazibe unsuruydu.

"Bayan Connors?" Ben eşarbımı çıkarırken, takım elbiseli bir adam köşeden öne çıktı. Bana elini uzattı. "Mal Benoit. Randevunuz olan kişi benim."

Benoit. Bu isim tanıdık geliyordu, ama onu hemen hatırlayamadım. Bu beni rahatsız etti. Mesleki çevremdeki tüm oyuncular tanımaya alışkındım.

Ona nazikçe gülümsedim ve hafifçe başımı salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Benoit."

Yakışıklı bir adamdı. Alyans takmıyordu, ama bu bazen bir şey ifade etmezdi. Beyaz tenli. Otuzlu yaşların ortalarında ya da biraz daha yaşlı. 1,80 boyunda. Belki 1,88? Geniş omuzlu. İnce belli. Atletik bir vücudu vardı. Ve biraz uzun tuttuğu koyu kahverengi saçları.

Restoranın garsonu bizi masaya götürürken, Benoit önümde yürüyordu ve ben aşağıya baktım. Genelde potansiyel erkek müşterilerimi incelemeyi seven biri değildim, ama onların yakışıklılığını takdir edemediğimden de değildi, tıpkı Mal'ın genç bir yüzü ve düzgün bir

Çenesi düzgündü. Yakışıklıydı ve gözleri keskin ve zekiydi. Ama içimde bir şeyleri tetikleyen, onun yuvarlak poposuydu.

O bir hokey poposuydu.

Benzer kışları olan erkeklerle çok fazla zaman geçirmiştım. İçime korku yerleşmişti ve bunu bastırmaya çalıştım. Bay Benoit'nın kışı, endişelendiğim şeyin gerçekleşeceğini göstermiyordu belki.

Masamız köşedeydi ve en yakın müşteriler beş masa uzaktaydı, bu da mahremiyeti garanti ediyordu. Bu kadar izolasyon talep edip etmediğini merak ettim. Her halükarda, koltuğa otururken kendimi hazırladım. O da beni takip ederek karşımda oturdu.

Ev sahibi ayrıldı ve garson hemen yanımıza geldi. Su getirdi ve içecek siparişlerimizi aldı. Bay Benoit'ya bakarken gülümsemesi daha da ısındı. O, onun için bir cazibe merkeziydi. Onun şerefine, tepki göstermedi. Bana ne içmek istediğini sordu ve ben kahve istedim.

Garson, ya Bay Benoit'ın yakışıklı ve zengin olması nedeniyle ona ilgi duyuyordu, ki bu çok açıktı, ya da onu zaten tanıyordu. Garson, benzer şekilde yakışıklı bir adamın yemek yediği başka bir masaya gittiğinde onu gözlemledim. Davranışlarında o ekstra sıcaklık yoktu.

Tamam, o zaman. Bu, Bay Benoit'ı tanıdığını ve onun hakkında bildiklerinin onu çekici kıldığını gösterdi.

O sessizdi, ben etrafa bakınırken beni rahat bıraktı. Ben ona döndüğümde gülümsedi ve koltuğuna rahatça oturdu. "Böyle olduğunuzu duymuştım." Suyu için uzandı ve bir yudum almadan önce bir an durup beni düşündü. "Hiçbir şeyi kaçırmıyorsunuz, değil mi? Her ayrıntıyı inceliyorsunuz. Bu yüzden mi işinizde bu kadar iyisiniz?"

Onun sözlerini dikkatle dinledim, alaycı bir ton olup olmadığını merak ederek. Çoğunlukla erkeklerle çalışıyordum. Bazıları kadınların kendileriyle eşit olmasını aktif olarak istemiyordu, ama Bay Benoit'da buna dair hiçbir ipucu bulamadım. Yine de rahatlayamıyordum. Kendi su bardağımı aldım.

Gözleri, hareketimi fark edince parladı.

Evet. Ne yaptığımı, onunla aynı noktada bulunduğumu anlamıştı. Bazı insanlar bunu bilinçsizce yapar, karşılarındaki kişiyi kendileriyle eşleştirir.

onları rahat hissettirmek için. Bunu bilinçli olarak yaptım ve o da bunun farkındaydı.

Onun zayıflıklarını arıyordum ama hiçbir şey bulamadım. Bay Benoit'ı sınıflandırmam ve bu toplantının konusuna hazırlanmam için bana yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Justin size benim hakkımda böyle mi söyledi?" diye sordum.

Bir yudum daha almadan önce bakışlarında bir duygu belirdi, sonra suyunu masaya geri koydu. "Hayır. Ben..."

Garson içeceklerimizi getirirken, umut dolu kedigiller gülümsemesiyle birlikte, o da durakladı. "Bay Benoit, burbonunuz. Ve Bayan Connors, kahveniz." Ayrılmadan önce bana bir bakış attı.

Bana soğuk davranmıyordu. Sadece kayıtsızdı. Ben onun nihai hedefi değildim.

İç geçirdim ve arkama yaslandım. "Profesyonel olarak mı yoksa üniversitede mi oynadınız?

Hokeyden bahsediyorum."

Bourbonunu içti ve gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra yüzünü hafif bir gülümsemeye bürüdü. "Beş yıldır profesyonelim." Yaklaşarak, ağzının köşesini yukarı kaldırdı. "Beni ele veren kırım mıydı? Önünden geçmemeliydim, biliyorum. Ama hala sahip olduğum için gurur duyuyorum."

Buna yorum yapmadım, bunun yerine "Bugüne kadar bana adını söylemedin. Ve ben küçük konuşmalardan hoşlanmam. Neden sadece gelip bana neden burada olduğumu söylemiyorsun? Lütfen bunun hokey ile ilgisi olmadığını söyle. Ben hokey ile çalışmıyorum." dedim.

Kaşlarından biri yukarı kalktı. "Takımlar olarak mı, yoksa oyuncular bireysel olarak mı?"

"Hokey ile ilgili her şey. Ben yapmam."

O başını salladı ama yine de hiçbir şey söylemedi. "Ama sen hokeyi biliyorsun.

Çok iyi biliyorsun. Değil mi?"

Gerildim. Ben bir sır değildim, ama ailemden kimse etrafta kim olduğumu anlatmıyordu. Hokey dünyasında ben bir hiçtim.

Cevap vermediğimde, "Çoğunlukla futbolla uğraşıyorsun. Amerikan futbolu." diye ekledi.

Kısa bir baş sallama yaptım. Bay Benoit'in her şeyinden, araştırmasını iyice yaptığını anladım. Hokey geçmişimi biliyorsa,

birlikte çalıştığım profesyonel futbol takımlarını ve oyuncularını da biliyordu. "Lütfen, Bay Benoit..."

"Bana Mal de." O, başını sallayarak inledi. "Babam hala hayatta ve sen o ismi her söylediğinde onun arkamda olduğunu düşünürüm."

Peki. "Neden buradayım, Mal?"

"NHL'de oynayan iki kardeşin var, biri Montreal'in kaptanı, diğeri Boston'ın orta saha oyuncusu. Hokey dünyasında çalışmamanın sebebi onlar mı?"

Dudaklarım aralandı, çünkü *lanet olsun*. Bu çok kişisel bir soruydu. Ayrıca bu bağlantıyı bulan kişi ciddi bir araştırma becerisine sahipti. Kardeşlerim ve babamdan bir nedenden dolayı uzaklaşmıştım.

Garson tekrar yanımıza geldi. Mal elini kaldırarak onu durdurdu.

İçimde öfke yükseldi. Bu buluşmanın her şeyini o kontrol etmişti. kontrol etmişti.

Ailemi gündeme getirmesine hazırlıklı değildim. "Evet, Bay Benoi..."

"Sana söyledim..." diye başladı. Nazikçe söyledi, ama gülümsemesinde sert bir ton yakaladım.

"Sizi ilk adınızla çağırmak için," diye sözünü kestim. "Ama bunu yapmak istemiyorum, çünkü sizi tanımıyorum, Bay Benoit. Bütün bu zaman boyunca beni karanlıkta bıraktınız, ama yine de ailemi gündeme getirme hakkına sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz. Kardeşlerimden bahsetmek mi istiyorsunuz? Onlarla olan bağımı bildiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" Başımı salladım. "Elimde olan tek kartla bahsinizi karşılayacağım. Bu toplantının nedenini sordum ve eğer hemen cevap vermezseniz, buradan ayrılacağım." Öne doğru eğildim. "İşimi yeterince iyi yapıyorum ve zamanımı boşa harcayacaksanız burada kalmam gerekmediğini biliyorum."

Nefes alırken göğsü yükseldi, ama sonra bir karar vermiş gibi başını salladı. "Minneapolis'te iki NHL takımı olduğunu biliyor musun?"

Geriye yaslandım. "Biliyorum."

"Grays on yıl önce kurulmuş olsa da, NHL'de ve şehirde hala yeni bir takım olarak görülüyor. Ben Grays'i temsil ediyorum.

Grays'i temsil ediyorum. Ve haklısınız Bayan Connors. Philadelphia'nın Super Bowl'a gitmeden önce iki yıl boyunca çalıştığınızı ve o zamandan beri playofflara çıktıklarını biliyorum. Baltimore'un da divisional championship maçına çıkmadan önce sizinle çalıştığını biliyorum. Kaç tane oyuncuyla çalıştığınızı biliyorum, aralarında NFL'de ilk iki yılında zorluklar yaşayan, sonra yeni bir takıma transfer olan ve o takımın başlangıç quarterback'ı olan ve son beş maçını kazanan bir futbol dahisi de var."

Tüm rolünü bırakarak öne doğru eğildi. "Yetenekli bir takımım, doğru koç kadrom ve üst düzey yöneticilerin desteği var. Motive olmuş bir sahibi ve lig kuralları dahilinde, elimizde sınırsız kaynaklar var." Derin bir nefes aldı. "Elit seviyede oynayan harika bir hokey takımı için gereken her şeye sahibim, ama onlar *öyle değil*. Ve yeni sahipler bu takımın kazanmaya başlamasını istiyor. Ben de bunu gerçekleştirmek için buradayım. Bayan Connors, sizin uzmanlık alanınıza tam uygun bir sorunum olduğunu düşünüyorum."

O, temsil ettiği takımı bahsettiği andan itibaren, ben de onlar hakkında bildiklerimi gözden geçirmeye başladım. Bildiklerim çok azdı, bu da beni üzdü, ama ben hokey dünyasından uzak duruyordum. Hem de tamamen.

Grays, kardeşlerimin takımlarıyla maç yapacaktı. Buna kendimi maruz bırakmak ister miydim? Öte yandan, işim sayesinde arka planda gizli kalabilirdim. Onların, benim bir hokey takımıyla bağlantılı olduğumu ve dolayısıyla onlarla da küçük bir şekilde bağlantılı olduğumu asla bilmeyecekleri olasıydı. Grays ile oynadıkları gecelerde, orada bulunmam gerekmecekti. Müşterilerimin maçlarına katılmadığım zamanlar olmuştu. Çok fazla değildi, ama olmuştu.

Midem merak ve korkuyla kıvrıldı. "Benden tam olarak ne istiyorsun?"

Gülümsedi. "Senin sihri kullanmanı istiyorum. Bu sabah bir telefon aldım, ama henüz ne hakkında olduğunu söyleyemem. Ancak bize gelmek isteyen kişinin kim olduğunu duyduğumda sandalyemden düşecektim. Eğer bu iş gerçekleşirse, bu yıl Kupayı kazanma şansımız çok yüksek. Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Sen de bunun gerçekleşmesini sağlayabilirsin, nasıl yaparsan yap."

"Peki senin buradaki rolün ne? Bunun için yetkin var mı?"

Gülümsemeyi gizlemeden önce yüzünde bir gülümseme belirdi, ama başını salladı. "Yetkim var."

Bekledim, ama başka bir şey söylemedi.

"Kısıtlamalar var mı?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Yok. Sizinle çalışacağız. Takımda etkili olabilmeniz için size gerekli araçları sağlayıp her türlü yardımı sunmaya hazırız. Bizim için ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Tanrım. Bu ideal bir işti. Hiçbir kısıtlama yok mu? Hiç mi? Her zaman bir şeyler olurdu.

Peki, işin püf noktası neydi? Çünkü her zaman bir püf noktası vardı. Şey, bu zaten bir hokey takımıydı. Bir NHL takımı, ki bu benim için bir püf noktasıydı, ama başka bir püf noktasının daha geleceğini biliyordum. İçgüdülerimle hissedebiliyordum. "Eğer gerçekten yardımımı istiyorsan..."

"İstiyorum. İstiyoruz."

"Benim yöntemlerim... Ben bir kadını. Bazı engeller olacaktır. Onları etkisiz hale getirmek, duvarlarını yıkmak için bir yol bulmam gerekecek. Mikro yönetim yapılmasına izin vermeyeceğim. Anlamadığınız bir şey yapıyorsam, umurumda değil. Size açıklamayacağım..."

Kafasını salladı. "Zaten şart yok demiştim." Bir an durdum.

Peki, iyi. Devam edelim. "Ödeme?"

Cebinden bir zarf çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı. "Ayrı ayrı belirledik. Şu anda imza bonusu, artı temel maaş ve belirli sayıda maç kazanırsak ek bonus seçenekleri listesi, vb. Bu yıl playofflara kalırsak ve tabii ki kupayı kazanırsak oldukça yüklü bir ödeme olacak." Bana sırtıttı. "Ama temel maaşın fazlasıyla yeterli olduğunu göreceksin."

Zarfı aldım ama açmadım. Dürüst olmak gerekirse, diğer ayakkabı ne zaman düşecekti? "Karar vermeden önce kendi araştırmamı yapmam, takımı incelemem gerekiyor."

"Tabii ki." Gülümsemesi kayboldu. "Neden hafta sonunu kullanmıyorsun? Cuma ve Pazar günkü maçlara gel. Pazartesi sabahı kararını bana bildir."

"Kiminle oynuyorsunuz?"

Bir zamanlar izlemekten keyif aldığım iki takımın adını verdi. Hokey izleyip *keyif almayalı* çok uzun zaman olmuştu.

"Bu işi kabul edersem, kardeşlerimin takımlarının oynadığı maçlara katılmamam şartıyla. Bu bir şart olacak. Sen ve zaten bilenler dışında kimse benim onlarla olan bağlantımı bilmemeli. Senin organizasyonunda başka kim biliyor?"

O, yüzünde keskin bir ifadeyle dikleştirdi. "Sadece ben ve araştırmalarımı yapmak için tuttuğum araştırmacı."

"Koçluk ekibi?"

Dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. "Şu anda haberdar değiller."

"*Kimse*. Ciddiyim, kimse. Oyuncular. Asistanın. Basın ekibi. Kimse. Sosyal medya ekibi."

"Sahipleri?"

"Zaten bilenler dışında kimse." Nefesimi tutarak bekledim, çünkü pek çok kişi nedenini bilmek isteyecekti. Bu, ilginç bir dedikoduya işaret ediyordu. Ama beni uzun uzun inceledikten sonra, Bay Benoit başını sallayarak onayladı. "Tamam."

Bu hoşuma gitti, ben de "Cuma günü loca koltuğu. WAG'lerle değil. Onun dışında, locanın nerede olduğu veya ne kadar güzel olduğu umurumda değil. Takımı makul bir mesafeden görebilmem yeterli." dedim.

"Bu çok kolay."

"Ve pazar günkü maç için pistin hemen yanında - tek bir koltuk boşsa takımın gol pozisyonunda başlayacağı yer." Bu gece birlikte hareket edişlerini izlemek istedim ve pazar günü oynarken gözlerini görebilmek istedim.

"Tamam. Yapabilirim." Başını salladı ve bir tür işaret vermiş olmalı ki, garson tekrar masalar arasında bize doğru ilerlemeye başladı. "Kahvenize hiç dokunmadınız, ama ne sipariş etmek istersiniz?"

Ayrılmayı ve araştırmaya hemen başlamayı düşündüm, ama Bay Benoit bana her türlü yardımı yapmaya istekli görüldüğü için, bunun yerine başımı salladım.

Garson yaklaştığında, salatalarından birini, yanında kızarmış sebze ve bir kadeh şarap istedim.

O bir bifttek sipariş etti ve garson gittikten sonra gözlerinde bir onay işareti belirdi. "Kırmızı şarap içer misin?"

Gülümsedim. Normalde gülümsemezdim, ama bugün gülümsedim.

4

TYLER

Minneapolis

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Menajerim omuzları gergin bir şekilde yanımda duruyordu.

Brian başından beri benimle birlikteydi ve herkes ona bakıp onun rahatlığın timsali olduğunu düşünürken, ben durumun öyle olmadığını biliyordum. Poker suratıyla tanınıyordu ve şu anda herkesin gördüğü de buydu. Yüz hatları ifadesiz, duruşu rahattı. Ancak gözleri sürekli hareket ediyor, boş soyunma odasındaki her şeyi inceliyordu. Menajerimi tanıyordum.

Endişeliydi.

Rutinimin son adımlarından biri olan patenlerimi kontrol etmek için eğildim. Ona hızlıca kaşlarımı çattım. "Bu soru için biraz geç kaldın. Mürekkep kurudu. Sözleşmeyi imzaladım."

Birkaç gün önce Brian'ı arayıp ona ne yapmam gerektiğini söylediğimden beri her şey çok hızlı gelişmişti. Ski ile konuştuktan sonra başka seçeneğim yoktu. Çok geçmeden bir teklif geldi. Teklif cömert bir teklifti ve ligin yeni takımlarından biri olduğu düşünülürse şaşırtıcı bir teklifti.

Şok olmuşum. O kadar şok olmuşum ki, bana haber vermek için aradığında oturmak zorunda kaldım.

Onlara ani transferin sebebinin ailevi nedenler olduğunu söylemişti. Eski takımım beni bırakmak istememişti ve ben de ayrılmak istemiyordum. Draft edildiğimden beri onlarla birlikteydim. Onlara saygı duyuyordum, ama onlar da bana saygı duyuyorlardı ve sözleşmemi feshetmeleri

bu saygının en büyük göstergesiydi. Nedenini söylediğimde, itiraz etmediler.

Ancak takım arkadaşlarımı ve dostlarımı bırakmak başka bir meseleydi. Her şey çok hızlı geliştiği için çoğu arkadaşım ve eşleri bana yardım etmek için geldiler. Birkaç hafta yetecek kadar eşyayı yükledik, evimle ne yapacağıma daha sonra karar verecektim.

Yol boyunca bira içtik, yemek yedik ve bol bol boş boş sohbet ettik, çünkü hepimiz benim takımdan ayrılmamı bir şekilde kabullenemiyorduk. En yakın arkadaşım Nolan ilk olarak pes etti ve nedenini öğrenmek istedi. Hepimiz çok yakındık, ben de onlara gerçeği söyledim. Bazıları ağlamaya başladı.

Nolan'ın gözleri parlamıştı. "*Siktir, dostum. Zoey?*"

Gözlerim bulanıklaşmış bir şekilde başımı salladım. "*Evet, dostum. Orada olmam gerek.*"

Başını sallayarak odanın diğer tarafına geçti ve beni sıkıca kucakladı. "*Anladım. Zoe senin kızın.*"

Evet, öyleydi. Yeğenim. Vaftiz kızım.

Yine de, Tanrım. O veda, yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

Bu sabah erken saatlerde Ski ve Zoey'i ziyarete gitmek her şeyi gölgede bırakmıştı. Hastanede Zoey'i gördüğümde, kolları o kadar zayıf ve her türlü kabloya dolanmış haldeydi ki, neredeyse kendimi kaybedecektim.

Ama Grays hızlı hareket etmek istemişti. İşte bu yüzden buradaydım. Yeni takımım ile antrenman bile yapmamıştım. Bu sabah erken saatlerde ısınma pateni yapmıştık, ben de hastaneden direkt oraya gitmiştim. Takım arkadaşlarımla, yeni koçumla ve diğer koçlarla tanışmıştım, sonra da sözleşmemi imzalamak için aceleyle götürülmüştüm. Ondan sonra her şey bulanıklaşmıştı.

Takımla öğle yemeği yedikten sonra koçlarla bir toplantı yaptım. Bu gece üçüncü sırada oynayacağımı, ancak hemen ardından birinci sıraya geçeceğimi söylediler. Anladım. Sabah ısınması ve öğle yemeği, bu takımla henüz antrenman yapmamış olmamı telafi etmiyordu.

Henüz transferim hakkında bir açıklama da yapılmamıştı. Basına sızmamıştı. Eski takımımın bunu açıklamayacağını biliyordum ve yeni takımımın da sağlam olduğunu tahmin ediyordum. Endişelenmiyordum. Önem verdiğim tüm insanlar neler olduğunu biliyordu. Diğer herkes

Maç öncesi ısınma için buz pistine çıktığımda, duyuruyu yaptıklarında öğrenecektim.

Brian tekrar konuştu ve bana yaklaştı. "Bir şeyler yapabilirim. Bir şeyler talep edebilirim. Ayrılmak istiyorsan, sana yardım ederim. Sadece söylüyorum. Bu yeni bir takım. Onlar... Senin alıştığın gibi değiller ve her zaman boşluklar vardır."

Tam o sırada Grays'in yöneticilerinden biri köşeden başını çıkardı ve gergin bir şekilde bana gülümsedi. "Sizin için hazırlar, Bay..."

Kafamı salladım ve yanından geçtim. "Griff yeterli."

Köşeyi döndüğümde, takımın halkla ilişkiler çalışanlarından biri önümde duruyordu ve geniş bir gülümsemeyle bana baktı. Derin bir nefes aldı. "Hazır olduğunuzda başlayabiliriz, Bay..."

Sadece homurdandım ve rampayı temizledim. Bir kez arkama baktım, onun telefonunda bir şeye dokunduğunu gördüm ve hoparlörden ses yükselirken buza adım attım.

Artık resmen bir Gri Kurt olmuştum.

5

YAĞMUR

Arena platformunda durup aşağıdaki buzı izlerken, kendimi oldukça bunalmış hissettim.

Hokeyde ne kadar çok hayat olduğunu unutmuştum. Her yerdeydi. Taraftarlar, sadece bir bölme ve birkaç ağla ayrılmış olarak pistin yakınına sıkışmışlardı. Şimdi bile, ısınma sırasında, çocuklar aşağıda durmuş, pankartlar tutarak oyuncuların dikkatini çekmeye ve ağdan kendilerine bir disk atmalarını sağlamaya çalışıyorlardı.

Unutmuştum.

O buzun üzerine çıkıp, patenlerimin altında kaymanın pürüzsüzlüğünü hissetmek için can atıyordum.

Bazı oyuncular müziğe dans ediyor, birbirleriyle şakalaşıyor, buz üzerinde esneme hareketleri yapıyordu. Neşeliydiler. Bazı çocuklar, oyuncuların kalçalarını sallamalarını komik buluyordu. Bu oyun çok şiddetliydi. Çok hızlıydı. Sahiplenici. Sadık. Şiddetli. Ama komik anlar da vardı. Sevimli ve bağımlılık yapıcıydı.

Sevdiğim, özlediğim bu dünyanın parçalarını hatırlamaya başladığımda içimde derin bir acı uyandı. Uzun zamandır bu duyguyu hissetmemiştim. Gözyaşım düşmeden silindim.

Yeter. Derin bir nefes aldım ve bölümlere ayırmaya başladım. Yüzeye çıkan her şey kendi çekmecesine geri döndü. "HAY SİKTİR!"

Yanımdaki adamın ani patlamasıyla irkildim. Farkında olmadan merdivenlerden aşağı inmiş, buza yaklaşmıştım. Adam ağzı açık bir şekilde telefonuna bakarken kalabalıktan bir mırıldanma yükseldi.

Bir şey olmuştu. Büyük bir şey.

Hava heyecanla doldu. Bazı insanlar küfrediyordu. "Ne?" A woman gasped near me, breathless. "What's oluyor? Neler oluyor?"

"Ben... Lanet olsun. Ben... Bu nasıl oldu?" Adam şaşkına dönmüştü. "Ben... Mahvolduk. Eğer bu doğruysa, tamamen bittik."

"İşte orada!" diye bağırdı biri.

Stadyumdaki ses seviyesi yükseldi ve hava titriyordu. Baş döndürücüydü. Zaten yenilmiş gibi görünen adamın rakip takımın forması giydiğini fark ettim.

Bu muhtemelen Benoit'ın bahsettiği yeni oyuncuydu.

Aniden oyuncuların arasında bir boşluk açıldı ve onu gördüm.

Başım döndü.

Tyler Griffin. Minnesota Grays forması giyiyordu. Göğsünün ortasında metalik bir kurt vardı.

Taraftarlar haklıydı. Bu çok büyük bir olaydı.

Çok büyük. Bu nasıl olmuştu?

Tyler Griffin, tüm ligin en iyi beş oyuncusundan biriydi, muhtemelen en iyi üçünden. Birkaç yıl önce New York tarafından draftta seçilmişti ve hiç ayrılmamıştı. Takım, onun etrafında bir takım oluşturmuştu ve son beş yıldır Stanley Kupası'nı kazanmışlardı. İnsanlar onları sevmemeye başlamıştı, çünkü bir takım çok uzun süre zirvede kaldığında böyle olur. Ama bu, onların iyi olmadıkları anlamına gelmezdi.

Sersemlemiş bir halde, benimle birlikte hayrete düşen binlerce insanla birlikte, şaşkınlık içinde durdum. Jumbotron'a bakarak, kameranın onu takip etmesini izledim. *Tyler Griffin.*

Tamamen farklı bir endişe göğsüme çöktü. Oturmam gerekiyordu. Hemen. Çünkü bu işi kabul edersem, onunla çalışmak zorunda kalacaktım.

Tyler ile konuşmak zorunda kalacaktım.

Diğer ayakkabı da resmen düşmüştü.

6

TYLER

Grays fena değildi, bu gece kaybetmiş olsak da, kaybetmekten *nefret ediyordum*.

kaybetmekten nefret ederdim.

Playofflara katılmak istiyordum. Bu takımla oraya ulaşamazdık.

Adım anons edildiğinde seyircinin tepkisini yorumlamak zordu. Yuhalamalar ve tezahüratlar karışık bir şekilde geliyordu. Ayrıca çok fazla kafa karışıklığı da duyuyordum. Bunu anlayabiliyordum. Bu ani transfer, önümüzdeki dönemde hokey medyasında ve bloglarda durmadan tartışılacaktı, çünkü bu eşi benzeri görülmemiş bir hamleydi. Sonuçlarını pek de dört gözle beklemiyordum. Takımımı sorgulayacaklardı, koçluk ekibi, yönetim veya başka bir takım arkadaşımı aramda bir anlaşmazlık olup olmadığını soracaklardı. Bunların hepsi yanlıştı, ama bir şeyler hakkında konuşmak zorundaydılar. Gerçek nedeni bulmalarını istemiyordum, ama sonunda birisi muhtemelen bunu anlayacaktı. Ben Twin Cities'de büyümüştüm. Ailem küçük olsa da buradaydı. Birisi yeterince araştırırsa bunu bulabilirdi.

"Bu gece seninle oynamak güzeldi, Griff." Jesse Ray kayarken yumruğunu kaldırdı. O, Grays'in şu anki kaptanı ve aynı zamanda birinci sıra sol kanat oyuncusuydu. Yakında birinci sıra orta saha oyuncusu olacaktım, ancak bu gece bazı değişiklikler olmuştu, çünkü ceza atışları sırasında buzda kalmayı seçmiştim ve lanet olsun, çok fazla ceza atışı almıştık. Eski takımım ceza alanında çok zaman geçirirdi. Bu hokeyin bir parçasıydı, ama bu takım kadar çok yapmamıştık. Rakip takıma tüm bu güç oyunlarını vermek aptalcaydı. Bazen kötü şeyler olur, ama bu geceki kadar çok mu? Lanet olsun. Aklını başına al.

Ama, farklı gün, farklı sorun.

Ray'in yumruğuna hafifçe vurdum ve ona başımı salladım. "Sen de. Seninle ve Sunny ile oynamak için sabırsızlanıyorum."

Joel Sun, ya da buz pistinde Sunny olarak bilinen, Grays'in birinci sıra sağ kanat oyuncusuydu. Yorumumu duydu ve bana hızlıca gülümsedi. Yorgun görünüyordu. Hepimiz yorgunduk, çünkü bu takım çok verimsizdi. Daha iyi oynama yolları vardı. Daha akıllı hamleler.

Ama ben yeniydim. Elbette, kariyerim bana burada bir miktar güç vermişti — zorbalığa uğramayacaktım — ama yine de yeni gelmişim. Bu takımla ilgili tüm düşüncelerimi kendime saklamam gerekiyordu. Onlarla sadece bir maç oynamıştım. Onlara karşı oynarken, onların verimsizliğini sevmiştim. Genellikle kolay galibiyetlerdi, özellikle de playofflar başladığında, çünkü o zamana kadar bu takım kendini yıpratmıştı.

Nedenini tam olarak bilmiyordum. Takımın temeli sağlamdı; deneyimli oyuncularla yeni yetenekler iyi bir karışım oluşturunuyordu ve ben de yardımcı olacaktım. Onlar için değerli bir oyuncu olacağımı biliyordum. Ayrıca, kalecileri en iyilerden biriydi; lakabı boşuna Brick (Tuğla) değildi. Kale önünde adeta bir duvar gibiydi. Son takımımın kalecisi Zoomie'ye bir şeyim yok, ama o NHL için normal bir kaleciydi. Brick ise değildi. O bir süperstardı.

Grays'in enforcer'ı Nick Bruge'ye göz attım. Ligde biraz tepki çekiyordu çünkü mümkün olduğunca kasksız kaymayı seviyordu ve uzun saçlarını dalgalandırıyor. Bu sürekli yapılan bir şakaydı. Kızlar onun videolarını sosyal medyada paylaşmaktan zevk alıyorlardı. Bazıları ona gösteriş meraklısı diyordu, enforcer olmayı sevdiğini çünkü bu şekilde dikkat çektiğini söylüyorlardı. Onu tanıımıyordum ve buz üzerinde hiç öyle bir izlenim edinmemiştim, ama birkaç kez yumruklarının hedefi olmuşum. İsteddiği zaman vurabilirdi. Ancak kavga bittiğinde sakinleşirdi. Fazla laf kalabalığı yapmazdı.

Şu anda Sun'ın dolabının yanında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, telefonunu karıştırıyordu.

Yüzümü buruşturdum. Bu, kendi telefonumu düşünmeme neden oldu. Sessize almıştım ama bildirimler arka arkaya gelmeye devam ediyordu. Sosyal medyadan nefret ediyordum. Birkaç kez yattığım bir kız bu konuda çok iyiydi ve arkadaş olarak daha iyi olduğumuz ortaya çıktı, bu yüzden artık sosyal medyayı çoğunlukla o yönetiyordu. O New York'a geri dönmüştü, bu yüzden

ya sosyal medyayı kendim yönetmem ya da yeni birini bulmam gerekiyordu.

"Griffin." Koçlardan biri soyunma odamıza girdi. Arkasına doğru işaret etti. "Basınla konuşacaksın. Bruge. Ray. Sen de, Griff'ten sonra."

O ayrılırken Brick içeri girdi. "Koçun konuştuğu kız kim?" Birkaç kişi başını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sunny.

Brick kapıyı işaret etti. "Benoit onu tüm koç ekibine tanıtıyor. Önemli biri gibi görünüyor, anlarsın ya? Takıma katılacak falan." Bana döndü. "Seninle birlikte değilse tabii? Menajerin ya da menajerin mi?"

Kafamı salladım. "Hayır. Menajerim bir erkek."

"Seksi mi?" gençlerden biri sordu. Birkaç kişi güldü.

Brick kendi yerine gidip soyunmaya başladı. "Ben mutlu bir evliliğim var, ama olmasaydı..." Etkili olması için bir süre durakladı.

Bazı çocuklar öne doğru eğildi.

Brick sırtıttı. "Onunla şansımı denerdim."

"Vay canına," diye bağırdı biri. "Brick asla azgın bir adam olmaz."

Bir başkası ıslık çaldı.

Birkaç kişi güldü.

"Kesin şunu." Bruge'un sesi keskinleşti.

Oda sessizleşti.

"Bu profesyonelce değil ve uygunsuz," diye ekledi. "Sizler daha iyi bilirsiniz." Ve bununla birlikte, tekrar telefonuna eğildi.

"Griff."

Aynı yardımcı koç kapının eşiğinde duruyordu. Bana kaşlarını çatarak baktı, kravatı omzuna atılmış ve saçları dağınıktı.

Ben öne doğru sıçradım. "Özür dilerim."

Hâlâ formamla, beni basın odasına doğru götürdüğü sırada onu takip ettim. Koçluk ekibinin ofislerinin önünden geçerken içeriye bir göz attım ve neredeyse durmak üzereydim.

Koç Hines, takımın sahiplerinin temsilcisi Mal Benoit'in yanında bir kadınla konuşuyordu.

Brick haklıydı. Kadın basın mensubu gibi görünmüyordu. Koç ona odaklanmış, onu inceliyordu.

Siyah pantolon ve düğmeli siyah blazer giymiş, onlardan uzak duruyordu. Boyu belki 1,70 civarındaydı, çoğu kadından biraz daha uzundu. Zayıf değildi — çoğu kadın o kadar zayıftı ki, kırılmayı bekleyen dallar gibiydi — ama şişman da değildi. Sadece güçlüydü. Sıkıydı. Bu mesafeden bile, kolumu bacaklarından birine dolayabileceğimi ve düz kaslar bulabileceğimi biliyordum. Güç.

Bu görünüşü sevdim, en azından şu anda sevdim.

Konuşuyordu, ama bana doğru baktı ve gözleri benimkilerle buluştu. Tereddüt etti.

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. *Tanrım*. Bu kadın kimdi?

Soluk, pürüzsüz bir cilt. Koyu renk gözler. Fransız örgüsüyle geriye toplanmış koyu renk saçlar, ama yine de kıvrıcık olduğunu anlayabiliyordum. Uzun ve köşeli, sevimli bir çeneye sahip, çarpıcı bir yüzü vardı. Ve lanet olsun, onu bir yerden tanıyordum...

Bir an tanıdık geldi ve onun da aynı şeyi hissettiğine yemin edebilirim, ama sonra bu his kayboldu. Nötr bir duvar yerine geçti.

Buna kaşlarımı çattım.

"Griff. Cidden." Biri arkamdan beni dürttü. Jesse Ray'di. "Basın, dostum."

İşimi yapmak için ne olursa olsun kendimi toparladım. Basın da bunun bir parçasıydı. Takasın nedeni hakkında birçok soru sorulacaktı. Ama onlara gerçeğin tek bir kırıntısını bile vermek istemiyordum. Hayatım boyunca kız kardeşimi korumuştum ve bu, yeğenim için iki kat daha geçerliydi. Şirketin açıklaması, benim takım değişikliği istediğim ve takımımın da isteğimi kabul ettiği yönündeydi. Bu transferin iki tarafında da kötü niyet yoktu. Ama bu saçma bir cevaptı. Basın bunu biliyordu. Taraftarlar da bilecekti ve belki de bu yanlış bir hareketti, çünkü iki gün içinde takım ve şehir değiştirmemin gerçek nedenini öğrenene kadar hep bunu konuşacaklardı.

Ama umurumda değildi.

Birkaç gece önce kız kardeşimin on altı yaşındaki yeğenimi bilinçsiz ve tepkisiz bir halde bulması kimseyi ilgilendirmiyordu. Zoey ařırđ doz almıştı.

7

YAĞMUR

Pazartesi sabahı Mal Benoit'in ofisine iki kahveyle gittim. Ona birini uzattım. Şaşırılmış göründü ama gülümseyerek aldı ve oturdu. "İşi kabul ediyor musun?" diye sordu.

İçkimin bir yudumunu içtim, masasına koydum ve sandalyeye oturdum. "Tyler Griffin," dedim.

Kaşları yukarı kalktı. Ofisinin kapısını kapatmak için ayağa kalktı. "Bu çok büyük bir duyuru oldu," dedi geri dönerken. "Bunun dışarı sızma riskini göze alamazdım."

Beni yanlış anladığını fark ettim. "Bana söylemediğin için kızgın değilim. Ama potansiyel bir sorunu açıklamadan bu işi kabul edemem."

Kaşları çatıldı. "Tyler Griffin ile mi?"

"Araştırmanı yapmışsın. Onunla kardeşlerim arasındaki rekabeti biliyor olmalısın."

"Evet." Kelimeyi uzatarak, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Onlar rakip. Ligde bu çok iyi biliniyor, ama bunun seninle ne ilgisi var? Onlarla olan bağlantın kamuoyunca bilinmiyor ve kardeşlerin bizimle oynadığında burada olmayacaksın. Sorun, ligin bildiğinden daha kişisel bir şey değilse?"

Doğru. Aralarındaki rekabeti biliyordu. Sosyal medyada bolca yer almıştı. Kardeşlerim ile Griffin arasındaki nefret gerçek olduğu için insanlar bunu çok seviyordu, ama hikaye bununla bitmiyordu. "Lise yıllarında başladı."

"Takımlarınız rakip miydi?"

Başımı salladım. "Bir süre her yıl eyalet şampiyonasında karşılaştık."

"Eski videolardan birkaçını izledim," diye onayladı.

Eminim ki okulunun meşhur sloganını biliyordur: "*Siktir git, Oakes. Siktir git, Griff.*" O zamanlar sosyal medya henüz yeni bir şeydi, ama şampiyonluk maçı için stadyumda ve daha sonra toplandığımız otelde yüzlerce okul arkadaşımın bu sözleri tekrar tekrar söylediği videolar dolaşıyordu. Yirmi kat, her katta sınıf arkadaşlarım "*Siktir git, Oakes. Siktir git, Griff*" diye slogan atıyordu. Bu... Bu çok etkileyiciydi.

Onların okulu buna karşı koymaya çalıştı, ama nafileydi. Greenville'de Oakes'lı öğrencileri alt eden bir düşmanlık vardı. Bazen başka bir okula transfer olmayı dilerdim. Bunu yapabilirdim. On altı yaşında çalışmaya başlamış ve kendimi geçindiriyordum. Ama babam hala evde kalmama izin verirken, başka bir yerde kira ödemek için paramı boşa harcamak istemiyordum. On sekiz yaşına girdiğimde, babam oradan ayrılmamı beklediğini açıkça belirtmişti. Bu yüzden, işe başlayabildiğim anda birikim yapmaya başladım.

"İnternette her türlü ilginç şeyi gördüğüne eminim," dedim ona. "Ama Griff'in kardeşlerimle olan bağımı bildiğini sanmıyorum." Dilim kayıp onun takma adını kullandığımı fark edince yüzümü buruşturdum.

"Ve bu konuda endişeleniyorsun?" Mal'ın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bilmiyor, değil mi? Bundan emin olmak istiyorum."

Koltuğumda kıpırdadım. "Biliyorum, bilmiyor. Ama eğer öğrenirse, benim kovulmam için bir planımız olmalı."

"Gönderilme mi?" Kaşları yukarı kalktı. "Seninkinden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Onun tepkisinin bu kadar olumsuz olacağından emin misin? İşini yapamayacak mısın?"

Yine yerimi değiştirdim ve başka yere baktım. "Eğer benimle olan bağlantısını öğrenirse, diğer noktaları da birleştirebilir. Lisedeki rekabet bazen kişisel hale gelirdi." Mal'ın bakışlarıyla karşılaştım ama onu gerçekten görmemeye dikkat ettim. Onun içinden baktım. Ailemle ilgili düşünceler aklıma geldiğinde hep böyle başa çıkardım. "Bunu öğreneceğine inanmam için bir neden yok. O zamanlar bunu neredeyse kimse bilmiyordu ve ailemle hiçbir iletişimim yok

ama durumu sana bildirmemek profesyonelce olmaz."

O başını salladı. "Ne tür bir plan düşünüyorsun?"

"Çalışmalarımın bir kısmı ekibe bağlı olacak, ancak her işte farklı hedefler belirliyorum. Kullanılan teknikler ve ilerleme durumu da dahil olmak üzere bu hedefleri güncel tutacağım. Yine de hazırladığım plana devam etmek istiyorsanız, özellikle devam eden çalışmaların hassasiyeti göz önüne alındığında, benim belirlediğim hedeflere ulaşmak için devreye girip işi tamamlayabilecek bir yedek kişinin hazır olması beni daha rahat hissettirir."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve cevap vermek için biraz zaman aldı. "Tamam. Şey... Seninle devam etmek istiyorum. Sonuçların ortada, o yüzden bu konuda endişelenmiyorum. Griffin konusunda ise, bırak onu bana bırak. Hmmm?"

"Peki ya potansiyel bir yedek?"

"Birkaç isim belirledin mi?"

"Evet." *Evet.* Kişisel konulardan uzaklaşıp işime odaklanıyorduk. Ona listeyi uzattığımda omuzlarım gevşedi. "Al bakalım. Ne olursa olsun, yaptığım her işte bunu yaparım. Sadece Griffin'in dahil olması nedeniyle, diğer müşterilerime göre biraz daha alakalı."

Listeyi aldı, bir göz attı ve kenara koydu. "Elbette. Bu akıllıca bir planlama. Eminim geçmişteki müşterilerin bu öngörünü takdir etmişlerdir."

Gülümsedim. Bunu duymak güzeldi.

"Bütün bunları sözleşmenize ekleyebilirim," diye devam etti. "Ama bu arada, benden ne istiyorsunuz? İlk adımlarınız neler?"

Aniden gelen gerginliği görmezden geldim. "Oyuncularınızla tanışma zamanı."

8

TYLER

"Hazır mısın?" diye sordu Jesse Ray.

Soyunma odasına daha fazla kişi geldikçe, dolabımın önündeki koltuğumdan başımı kaldırdım. Başımı salladığımda, yanıma oturdu ve antrenman için giyinmeye başladı.

Jesse Ray'in takımın en önemli adamı olduğunu çabucak öğrendim. O, karşılama görevlisiydi. İnsanlar soru sormak veya yardım istemek için ona giderdi. Gençleri kontrol ederdi. Neden C harfini taktığı anlaşılabilirdi. Son birkaç gün içinde birkaç kez bana ulaşmaya çalışmıştı, ama ben Ski ve Zoey ile birlikteydim. Düzeltme, Zoey'in hastane odasıındaydım. İyileşmesi için onu komaya sokmuşlardı ve Ski odadan ayrılmayı reddediyordu, bu yüzden evet, hafta sonu uykum berbat geçmişti.

En azından yeğenimin aşırı dozda uyuşturucu aldığı haberi basına sızmamıştı. Bunun için minnettardım. Orada bulunmak konusunda tereddütlüydüm, ama Ski umursamadığını söyledi. İkizine ve kızına ihtiyacı vardı, hepsi bu kadar. Kız kardeşim mantıklı davranamıyordu. Ama onun yerinde kim mantıklı davranabilirdi ki? Umarım benim orada bulunmam işleri daha da kötüleştirmezdi.

Jesse'ye tekrar baktım. "Sadece antrenmana hazır mıyım demek istiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Çenesini kaldırıp kapıyı izledi. "Bir şeyler oluyor. O kız geri dönmüş. Az önce yeni sahibi ile konuşurken gördüm."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Sahibi mi?" "Mal Benoit."

"Takımı babası satın almıştı sanıyordum."

Kafasını salladı. "Hayır dostum. Parayı Mal verdi. Ligden onay aldı ama bence bunu gizli tutmaya çalıştılar. Buraya geldiğinde bilmiyor muydun?" Beni inceledi.

Gözlerimi kırıştıtararak, yüzümde gördüğü şeyi silmeye çalıştım. "Hayır."

Gözleri kısıldı. "Buraya bu yüzden geldiğini düşünmüştüm. Yani, sana büyük, çok büyük bir teklifte bulunmuş ve sen de karşı koyamamışsın, anlarsın ya? Takımı devraldı ve çok motive."

"Ha. Hayır. Bu yüzden burada değilim. Ama sınır ve diğer şeyler göz önüne alındığında, benim için iyi davrandılar." Daha önce kazandığım paraya kıyasla küçük bir darbe almıştım. Ama burada olmak zorundaydım. Bu kadar basit. Ski asla New York'a taşınmak istememişti ve ben de ondan ve Zoey'den uzak kalmaktan bıkmıştım.

"Huh. Kesinlikle bunun sebebi... Neyse, boş ver." Bana gülümsedi ve koluma hafifçe vurduktan sonra giyinmeye devam etti. "Bu bölgede çok fazla değişiklik oluyor. Bir gün bunları öğrenirim."

Brüge içeri girdi ve köşedeki dolabına giderken bana bir bakış attı. Sunny oradaydı, yarı giyinmişti. Brick ve Meester, diğer kaleci, çoktan giyinmişlerdi ve geri kalan salakların giyinmesini bekliyorlardı. Gördüğüm kadarıyla Meester genç ve hevesliydi, ama kafasına çok takıyordu. Bu sabah gözleri parlak ve ışıltılıydı.

Diğerleri de etrafımıza toplandılar ve soyunma odası müzikle birlikte sohbet sesleriyle doldu. Buz pistine çıkma zamanı geldiğinde, soyunma odasının kapısı açıldı. Koç Hines içeri girdi, ardından Benoit ve cuma gecesi maçındaki kız geldi.

Dik oturdum. O da Pazar günkü maçta buz pistinin seviyesinde oturuyordu. Onu birkaç kez görmüştüm. Onu düşünmek ya da ona bakmak için fazla zamanım olmamıştı, ama bir maçta tekrar görmeyi umuyordum. Fırsatını bulursam, şansımı deneyecektim.

O çok çekiciydi. Bence her şeyin ötesindeydi.

Ama bu sabah buraya gelmesi işleri değiştirdi. Brick haklıydı. Takımla bağlantısı olduğu için buradaydı. Sosyal medya olabilir mi? Hayır. Sosyal medya ekibiyle tanıştığımı hatırladım

ekibiyle tanıştığımı hatırlıyorum. Onu kırmak istemem ama sosyal medya havası yoktu. Gözleri hüznüydü, saçları yine sıkı bir örgüyle toplanmıştı.

"Beyler, dinleyin." Koç dikkatimizi çekti, yana doğru dönerek Benoit'i işaret etti. "Bu yılki hedefimizin playofflar olduğunu biliyorum ve oraya ulaşacak güce sahip olduğumuza inanıyorum. Bu odada bolca yetenek ve azim var. Bunun için çok çalışmak ve sağlam bir takım ruhu oluşturmak gerekecek, ama biz de size tüm bunları inşa etmenizde yardımcı olacağız. Bununla birlikte, Mal'ın söyleyecekleri var." Başını eğerek kadına hafifçe selam verdi. "Bizi tanıştıracak biri var."

Mal Benoit boğazını temizledi ve öne çıktı. "Evet. Merhaba, millet. Çoğunuzun bildiği gibi, ben takımın yeni sahibini temsil ediyorum ve size şunu söylemek istiyorum: size inanıyoruz. Bu takıma inanıyoruz. Ve sizin en iyi halinize ulaşabilmeniz için elimizden gelen her şeyi yapmaya kararlıyız." Yanındaki kadına baktı.

O büyüleyiciydi. Sonunda ona hak ettiği ilgiyi gösterebilirdim. Hem de yakından ve kişisel olarak. Evet, teşekkürler. Geçen sefer fiziksel gücü beni etkilemişti, ama şimdi içsel gücünü de görebiliyordum.

Omuzlarını geriye doğru çekip çenesini kaldırdı ve bir anda tüm duyguları kayboldu. Onun yerine dikkat çeken bir şey vardı. Güzel bir kadındı, ama dikkatimi çeken şey, içindeki o şeydi. Odayı hızlıca taradım ve erkeklerin yarısı Benoit'i dinlemeye çalışıyordu, ama çoğu bu savaşı kaybediyordu, çünkü tüm gözler bu kadına çevrilmişti - kim olursa olsun.

Benoit kolunu ona doğru uzattı. "Yakın gelecekte bize yardımcı olacak birini size tanıtmak için buradayım." Ona gülümsedi. "Bunu konuşmamıştık. Kendinizi tanıtmak ister misiniz, yoksa ben birkaç söz söyleyeyim mi?"

Kadın, profesyonelliğin timsali gibi gülümsedi. "Adımı söyleyebilirim, ama neden benim görevimi ve beni işe alma nedeninizi açıklamıyorsunuz?"

Bu çok zekice bir hareketti. Onu anlayabiliyordum. Hokey erkeklerin hakim olduğu bir alandı. Elbette, arka planda çalışan kadınlar da vardı.

sahne arkasında, ama o *buradaydı*. Soyunma odamızdaydı. Koç onları getirmişti ve sahibi, onun bizim için bir tür kaynak olduğunu mu söylüyordu? Bu, bizimle çalışacağı anlamına geliyordu. Bizim çevremizde ya da bizim için değil. Bizimle. Arada bir fark vardı ve Benoit'in bundan haberi olup olmadığına bakılmaksızın, ilk kritik hamleyi başarıyla gerçekleştirdiği için ona takdirimi sunmam gerekiyordu. Benim tahminim hayırdı, çünkü gözünü bile kırpmadı, sadece gülümsedi ve tekrar bize seslendi.

"Doğru. Bayan Connors'ı ilk kez duydum..."

Connors? Bu isim beni alarma geçirdi ve tek alarma geçen ben değildim. Bir grup başka adam da hareketlendi. Bu dünya küçüktü ve Connors büyük bir isimdi. Artık hepimiz ona biraz farklı bakıyorduk. Ben öyleydim.

Odadaki değişimi fark etmiş gibiydi ve Benoit'a uzanıp öne doğru adım attığında yüzünde kısa bir buruşukluk gördüm. "Teşekkürler, Mal. Planlar değişti. Bundan sonrasını ben hallederim." Odadaki herkese tek tek baktı ve bana geldiğinde, bir an bakışlarımı tuttu, sonra devam etti.

Kendimi yanmış gibi hissettim.

"Benim adım Rain Connors," diye başladı. "Bana Rain deyin. Bana Bayan Connors dersiniz, cevap vermeyeceğim. Sadece *Terminator* referansı yüzünden değil, adımda S harfi olduğu için değil, aynı zamanda o soyadını kullanmamayı öğrendiğim için. İnsanlar, bu dünyadaki diğer iki Connors ile akrabalık bağım olduğunu varsaymaya başlıyorlar." Elini sallayarak bunu reddetti. "İnanın bana, hokeyi bilirim ve ben de o adamların hayranı değilim. Herhangi bir endişeniz veya kaygınız varsa, buna gerek yok. Aslında futbol geçmişim var. Bay Benoit, benim bir spor psikoloğu olduğumu açıklamak üzereydi."

Bir süre durdu ve tekrar etrafına baktı. "Uzun cevap: Takımlar ve bireyler tarafından, onların optimum potansiyellerine ulaşmalarına yardımcı olmak için işe alınıyorum. Psikoloji diplomam var çünkü sizi engelleyen şeyi bulmak için sizi anlamam gerekiyor, sonra da bu engeli ortadan kaldırmaya yardımcı oluyorum.

"Bu ileride ne anlama geliyor ve sizi nasıl etkileyecek? Ben burada olacağım. Takılacağım. Bazen antrenmanlarınızı izleyebilirim. Bazen birkaç soru sorabilirim. Birkaç

konuşma yapacağım. Hepsi bu. Konuşmak isterseniz, ben buradayım."

Bunun üzerine, başını hafifçe eğdi ve geri adım attı, ama önce odadaki her bir erkeğe bir kez daha baktı.

Beni en sona bıraktı.

9

YAĞMUR

, bir top gibi kıvrılmak istedim.

Takım beni psikologları sanıyordu. Kafalarının içine girip onları karıştırmak istediğimi düşünüyorlardı. Bunu görebiliyordum. Zaten kendilerini kapatmaya başlamışlardı. Kariyerimin başından beri böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Amerikan futbolu çevrelerinde bu haber yayılmıştı ve o adamlar stratejik toplantılara daha açıktı. Ama bu adamlar? Siktir. Onların saygısını kazanmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bacaklarım titriyordu.

Neredeyse yirmi yıldır buz üzerinde kaymamıştım, ama bir alan, bir şerit vardı ki, orada hala onlarla başa baş gidebiliyordum. NHL oyuncularıyla bile. Sadece yapmak istemiyordum. Ama bu adamlara kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Aksi takdirde söylediklerimi dinlemeyeceklerdi. Onları susturmanın en hızlı yolunun, onları gerçekten susturmak olduğunu biliyordum.

Kaçmak istememin diğer nedeni neydi? Tyler Griffin. O muhteşemdi. Gerçekten muhteşemdi.

Kendime hazır olduğumu, lise yıllarında onun takımı kardeşlerimle oynadığında ona olan aşkımı unutabileceğimi söylemiştim. Ama bu aşk geçmemişti. Ve şimdi onda uyandırdığı tepki çok fiziksel ve çok yetişkindi.

İçimde bir heyecan uyandırıyordu. Hiç kimseye karşı böyle bir şey hissetmemiştim.

Bundan hoşlanmıyordum. Profesyonelce değildi, ama aynı zamanda bana yabancıydı. Duygular ve hisler çok fazlaydı. Bastırılmış anılar ve duygularla birleşince, hepsi çok bunaltıcıydı.

Konuşmamı bitirip Benoit devraldıktan sonra, Griffin'e yan gözle baktım.

Beni filtrelenmemiş bir açlıkla izliyordu.

Elektrik beni sardı, çünkü o da tam olarak benim ona karşı hissettiğim gibi bana bakıyordu. Tüm o istenmeyen, şehvetli duyguları bir duvarın arkasına kilitlemiştim, ama o, onu en yakın temizlik odasına çekip istediğimi yapmamda hiçbir sorun olmadığını bana gösterdi.

Vücudumda bir sıcaklık yayıldı. Rahatsız olduğum için küfür ettim ve yerimden kıpırdadım. Ve yine, bu profesyonelce değildi. *Hiçbir* oyuncuya karşı böyle bir tepki vermemiştim.

Bu, benim hedeflediğim şeyin tam tersiydi. Erkekler bana asılıyordu. Bazen kadınlar da. İş yerinde karşılaştığımda, asla karşılık vermedim. Bunu engelledim. Ciddiye alınmak yeterince zordu ve eğer oyuncuların biriyle seks yapsaydım, tüm o güvenilirlik yok olurdu.

"... Sanırım her şeyi anlattım." Mal bana döndü. "Atladığım bir şey var mı?"

Gözlerimi kırptırdım, nerede olduğumu hatırladım. "Eğer varsa, ilerledikçe hallederim." Başımı yana eğdim, koçun bakışlarıyla buluştum. "Bugün gölge gibi takip etmemin sakıncası var mı?"

Neredeyse gülümseyecektim çünkü bunun onu çok rahatsız ettiği belliydi, ama Benoit'e karşı çıkmayacaktı. Takıma doğru elini uzattı. "Hiç sorun değil." Şimdi ağzı bir eğriye dönüştü ve ben kendimi hazırladım, muhtemelen iyi olmayan bir şeyin geleceğini biliyordum. "Senin de ekipman yöneticilerinden biri olduğunu varsayabiliriz," dedi, şaka yapmaya çalışarak.

"Üzgünüm, koç. Ben psikologum. Ekipmanlarla ilgilenenlere derin saygı duyuyorum, çünkü genellikle bu, teşekkür edilmeyen bir iştir, ama benim maaşımı aldığım iş bu değil."

O biraz geri çekildi.

Onu yerine oturtmuştum, ama bu onun hatasıydı. Benim işimi anlamamıştı. Bu benim aleyhime bir başka darbeydi, ancak oyuncuların beni dinlemesini istiyorsam, onların altında görülmemeliydim.

Ben bir kadındım. Ben bir yabancıyım. Onların ekipmanlarını idare etmek için burada değildim, bir oyuncu beni çok profesyonel olmayan bir şekilde bunu yapmaya zorlasa bile.

Koç başını eğdi, gözlerinde bir anlık özür belirdi, sonra hepsi her zamanki Pazartesi sabahı antrenmanlarına başlamak için dışarı çıktılar.

Onları takip ederken bu korku hissini atamadım. İlk görüşmeden sonra aleyhime birçok darbe almıştı. İstedğimden daha erken onlarla buz pistine çıkmak zorunda kalacaktım.

Şu anda hazır değildim, ama hazır olacaktım.

10

YAĞMUR

Seeneklerimi değerlendirdim. On yıldan fazla süredir kaymamıştım... Nereye gidecektim? Dışarısı, boş bir açık hava buz pisti bulmak için yeterince soğuk değildi ve çocukluğumda gittiğim buz pistine bir saatlik yol gitmekten de emin değildim. Daniel ve Dane burada yaşamıyordu, ama burada yaşayan arkadaşları vardı. O arkadaşlardan bazıları beni tanıyordu. Birkaç yerel spor salonunu arayarak bir veya iki saatliğine kiralayabileceğim bir pist olup olmadığını sordum, ama henüz o sezon gelmemiştir. Hokey sezonu yeni başlamıştı, ama bu, şehrin geri kalanının her şeyi buna göre hazırlamış olduğu anlamına gelmiyordu.

Gerçekten tek bir geçerli seçeneğim vardı ve zaten oraya gitmem gerektiğini biliyordum. Bazı buz pistleri Grays'inki kadar bakımlı değildi. Tereddüt ettikten, düşündükten ve belki de yogayı denemeliyim diye karar verdikten sonra (yogadan nefret ederdim), Mal Benoit'i aradım.

Hemen cevap verdi. "Rain. Bu sürpriz oldu. Saat geç oldu. Her şey yolunda mı?"

Saati hatırlayınca yüzümü buruşturdum. O kadar meşguldüm ki saatin ne kadar geç olduğunu unutmuştum. "Evet. Özür dilerim. Bir şeyle meşguldüm ve saatin farkına varmadım. Buz pateni saati için arıyorum. Takımın buz pateni pistini kullanabilir miyim? Özel olarak kullanabileceğim bir saat var mı? Biraz pasımı atmam gerektiğini düşündüm, anlarsın ya?"

"Takımla birlikte kaymayı planlıyor musun?"

Tereddüt ettim, ama yine de bunu duyacaktı. "Evet, eninde sonunda."

"Oh. Futbolcu müşterilerle de bunu yapar mıydın?"

Neredeyse gülecektim. "Hayır. Ben... hokey aynı şey değil. Farklı bir kültür. Elbette oyunlar ve stratejiler var, ama hokey biraz

daha... Bu sadece yapmam gereken bir şey. Yapabileceğim bir şey, ama önce antrenman yapmak istiyorum. Uzun zamandır kaymadım."

"Tabii, elbette. Bina yöneticisiyle tanıştınız, değil mi? Ona haber vereceğim, buz pistinde özel zaman konusunda onunla görüşebilirsiniz. Sizin ardından buz pistini temizlemeleri gerekebilir."

"Tabii ki." Sormaya tereddüt ettim, ama bu yola girdiğim için vazgeçemedim. "Bu notu bu akşam gönderebilir misiniz?"

"Oh..." Onu şaşırttığımı anlayabiliyordum. Yine. "Tabii. Telefonu kapattığımız anda hallederim." Sessizleşti ve ben telefonu kapatmak üzereydim ki konuştu. "Hokey benim için yeni bir şey değil, Rain. Bazı sorunların hala örtbas edildiğini biliyorum, ama ben ödevimi yaptım. Bir şeye ihtiyacın olursa, bir telefon kadar uzağım. Bu sporu seviyorum ve sevmemin nedenlerinden biri de takım arkadaşlığı. Oynarken buna ihtiyacım vardı, zor zamanlarda buna dayandım. İhtiyacın olan her şey için, gerçekten her şey için, tereddüt etme."

Nefesim kesildi. "Teşekkür ederim," diye cevap verdim bir süre sonra. "Genelde hokey alanında çalışmadığımı biliyorsunuz. Bazı anılarım canlanıyor."

"Biliyorsunuz, bina yöneticisi eve gitmeden önce genellikle bir tur atar ve bazen kızının voleybol maçından sonra da bunu yapar. Buz pisti, kızının okulundan birkaç blok ötede. Bu gece hala orada olma ihtimali var."

Gözlerimi kapattım ve boğazımı yuttum. O biliyordu. Ne yapmak istediğimi anlıyordu. "Teşekkürler, Bay..."

"Mal, Rain. Mal."

"Evet. Mal."

"İyi geceler. Notu hemen göndereceğim."

Ben tekrar teşekkür etmeden telefonu kapattı, ama muhtemelen en iyisi buydu.

Bunu yapmam *gerekiyordu*. Kararımı verdikten sonra, kendimi daha fazla tutamıyordum.

On dakika sonra telefonum, binanın yöneticisi Mortimer'dan gelen bir mesajla bip sesi çıkardı.

Merhaba Bayan Rain. Bay Benoit, bu gece buz pistini kullanmak isteyebileceğinizi söyledi. . Bugün aldığınız anahtarlarla personel kapısından girebilirsiniz. İşiniz bittiğinde ışıkları kapatın yeter. Benji her sabah ilk iş olarak buz pistini temizler. . O, sizin uykusuzluk dediğiniz şeyden muzdarip ve biz de pistin gece boyunca kullanılmasına alışkınız. Buz, ne zaman isterseniz sizin. - Morty

Rain: Teşekkürler, Bay Mortimer. Bu akşam uğrayabilirim. Gerçekten çok teşekkür ederim.

Mortimer (Bina Yöneticisi): Morty, hanımefendi.

Morty'yi tanımak ve onun nelerden hoşlandığını ya da karısının nelerden hoşlandığını öğrenmek için zihnimde bir not aldım. Pisti benim için açık tutması büyük bir iyilikti. Benji'nin gerçekten uykusuzluk çekip çekmediği bir yana, Zamboni'nin benim arkamdan temizlik yapmak zorunda kalacağını bilmek başka bir şeydi. Boğazım yine düğümlenmişti, çünkü bu sadece eskiden bildiğim hayatın bir parçasıydı. O zamanlar köşelerde ve gölgelerde durmak zorundaydım, ama bu sporun beni ne kadar canlı hissettirdiğini asla ortadan kaldırmadı.

Patenlerimi aldım ve kapıdan çıktım.

Gece yarısı buz pistine gitmek benim eski bir alışkanlığımdı. Aynı zamanda kötü bir alışkanlıktı da. Yıllar önce bu alışkanlığımı azaltmışım, ama kafam karışık olduğunda hala buraya gelirdim. Ve şu sıralar kafam kesinlikle karışık durumdaydı.

Park ederken telefonum çaldı.

Nolan arıyordu.

Kaşlarımı çatarak cevap verdim. "Dostum. Burada saat geç oldu. Bize göre bir saat erken. Her şey yolunda mı?"

Bir an sessiz kaldı, sonra içini çekti. "Sosyal medyaya girmedin mi, mesajlarını kontrol etmedin mi?"

Kalbim soğudu.

"Üzgünüm dostum. Zoey hakkında bir haber çıktı. Birisi hastanede onun elini tutarken fotoğrafını çekmiş. O on altı yaşında, bu yüzden bazı yayınlar yüzünü bulanıklaştırıp adını yazmayacaklar, ama insanları bilirsin. Onu bulacaklar."

Etrafımdaki hava değişti. "Ne?"

"Az önce Suze aradı," diye devam etti. "Takımımızın ne söylemesi gerektiğini bilmek istiyor. Sana ulaşamadı." Tekrar iç geçirdi. "Sanırım insanlar neden Grays'e geçtiğini anlayacaklar. Komplo teorileri uydurmayı bırakacaklar."

Söylenenlere pek dikkat etmemişim, tüm dikkatimi ya aileme ya da yeni takımıma vermem gerekiyordu. Dedikodular, endişelenmem gereken şeyler listesinde yer almıyordu.

"Ty?"

"Evet." Tekrar denedim, sesim kısık çıkıyordu.

"Kahretsin." "Biliyorum."

"Kahretsin!" Direksiyona yumruk attım ve gözlerimi kapatıp koltuğuma yaslanarak nefes almaya çalıştım. Nefes almam gerekiyordu. Tek tek nefes almam gerekiyordu. "O daha çocuk. Onlar..."

"Haber sabah yayınlanacak. Bu gece yorum almak için dolaşıyorlar. Eminim yeni ekibinin halkla ilişkiler departmanı yakında telefonunu patlatacaktır."

Küfrettim.

"Sana bir kabus yaşattığımı biliyorum, ama bunun dışında nasıl gidiyor? Yeni ekibinle iyi anlaşıyor musun?"

Daha kolay bir konuya geçerek kendimi kontrol etmeme yardımcı oluyordu. Hokey. "İdare ediyor. Oldukça sıkı bir ekip, ama benimle çalışmaya açık görünüyorlar. İyi insanlar. Bir tanesi biraz soğuk."

"Brüge mi?"

"Nasıl tahmin ettin?"

"O onların uygulayıcısı. Seni aralarına kabul ettiğinde her şey yoluna girecek. Ve Griff, kabul edecek. Onları playofflara taşıyacak oyuncu sensin. Zorlanıyorlar. Bunu biliyorsun."

"Hedefim bu."

Farlar yüzümün üzerinden geçti ve gözlerimi açtım. Kim olabilir? Nolan'ın az önce bahsettiği takımın halkla ilişkiler sorumlusu değilse, bu arka parkta araba olmamalı.

"Ty? Hala orada mısın?"

"Evet." Ama şimdi dikkatim dağıldı, çünkü SUV park etti ve birisi indi, elini kaldırıp saçını kulağının arkasına koydu. Rain Connors. Kaşlarımı çattım. Burada ne arıyordu?

Başını kaldırmadan, park ettiğim yerin önünden hızla geçti. Başını kaldırmış olsaydı, geri geri park ettiğim için beni görürdü. Saklanmıyordum. Ama o, benim kullanmayı düşündüğüm arka kapıya doğru gitti. Omzuna bir çift paten atmıştı ve onu doğru okuyabiliyorsam, çok yorgundu.

Buraya gelmesinin Zoey'nin aşırı doz almasının sızdırılmasıyla bir ilgisi var mıydı? Bu yüzden mi telaşlıydı?

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, onu bir kenara ittim. O beni ya da ailemi tanı mıydı. NFL dünyasından geliyordu. NHL dedikodularını sızdırmak için yeterince ilgilenmezdi. Ya da ilgilenir miydi

? *Kahretsin.* Hayır. Nolan hastaneden biri olduğunu söyledi. Orada olsaydı, bilirdim. Sanırım bilirdim...

Telefonum titremeye başladı. "Nolan, kapatmam lazım. Yeni takımımın sahibi arıyor."

"Bekle. Ne? Ciddi misin?"

"Evet. Oldukça pratik birine benziyor, ama kötü biri değil. Seni sonra ararım."

"Tamam." Sesi kısıldı. "Burada seni düşünüyoruz. Zoey için de dua ediyoruz. Bazı arkadaşlar, Skylar ve Zoey için para toplamak amacıyla hepimizin imzaladığı bir forma falan açık artırmaya çıkarmayı düşünüyorlar. Bize haber ver."

Şaşırmadım, sadece uygulandım. Etkilendim. Bu tam da eski takımımın yapacağı bir şeydi. "Sormama gerek yok. Yapın, ama iki forma yapabilir misiniz? Biri açık artırma için, diğeri Zoey için. Yoksa Zoey'i tanırırsam, kendisi açık artırmaya girmeye çalışacaktır. Ben öderim."

O kahkahayla güldü. "Yapacağım, ama hayır, sen ödemeyecek." "Hey."

"Bu konuda benimle tartışmaman gerektiğini biliyorsun. Hallettik."

Pes ettim. İlgilenmem gereken başka işler vardı. "Kazanan teklifi ikiye katlayacağım. Bana haber verin yeter."

"Tamam. Kendine iyi bak. Seni seviyorum dostum."

"Sen de." Telefonu kapattık ve dostum, şu anda en iyi arkadaşımı ve eski takımımı çok özledim.

Ama üzerinde durmaya vaktim yoktu çünkü Mal Benoit'in aramasını kaçırmıştım, ama şimdi tekrar aradı. İlk zil sesi durmadan cevap verdim. "Duydum."

Mal Benoit iç geçirdi, sesi az önce Nolan'inkine ürkütücü bir şekilde benziyordu. "Ben de bundan endişeleniyordum. Az önce ben de haber aldım. Takım bir açıklama yapacak ve benim saygın bir medya kuruluşuyla bağlantılarım var. Editörlerden biri benim arkadaşım. Diğer kuruluşların ne diyeceğini kontrol edemeyiz, ama söz veriyorum, o kuruluş bunu saygın bir şekilde yayınlayacak. Onayladığımız hiçbir şeyi basmayacak. Kişisel görüşüm, onu da işin içine katıp, diğer kuruluşları yeğeninin mahremiyetini ihlal ettikleri için sert bir şekilde eleştirmemiz gerektiği yönünde. Yüzleri bulanıklaştırmak ve adını basmamak günümüzde hiçbir anlam ifade etmiyor. Hepsi bunun farkında

. Bunu, ailenizin yaşadıklarını insanileştirmek için de kullanabilirsiniz."

Onun söylediklerini dinledim ve haklı olduğunu anladım. Yapılması gereken buydu, ama ben hala şaşkındım. "Evet, kulağa hoş geliyor. Ne zaman benimle iletişime geçmesi gerekiyor? Nasıl olacak bu iş?"

"Diğer yayın organlarından önce haber veremez. Herkes sabah baskıya giriyor, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk olması gerektiğini düşünüyorum."

Kaymam gerekiyordu. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Sonra hasar kontrolüne geçip Skylar'a bu haberi nasıl vereceğimi düşünürdüm. Kahretsin. Bir hafta içinde ikinci kez dünyası başınıza yıkılacaktı. "Bir iki saate ihtiyacım var. O kadar zamana ihtiyacım var."

"Ben ararım. Beklemede olacak. O buradadır. Seninle bir yerde buluşabilir."

Hepsi kulağa hoş geliyordu. Ailemin hayatını altüst edecek sözleri dikte edebileceğim özel bir oda. Harika. "Sana geri döneceğim."

Sonra, görevli gece hemşiresini aradım ve kız kardeşime göz kulak olup olamayacağını sordum.

"Tamam. En son baktığımda uyuyordu."

"İyi. Mümkünse, ben oraya varana kadar telefonuna bakmasına izin verme."

Bundan sonra telefonumu kapattım. Bunu yapmam gerekiyordu, yoksa düşünemezdim. Bu benim ilk deneyimim değildi. Kendi sorunlarımı halletmem gerekiyordu, sonra da aileme zarar vermeye çalışan herkesi nasıl yok edeceğimi bulacaktım.

İçeri girerken, psikiyatristin omzunda patenleri gördüğüm için pistin ışıklarının açık olmasını bekliyordum. Ama onu buzun ortasında, elleri belinde, başı öne eğik halde bulmayı beklemiyordum.

Yavaşlayarak durdum ve izledim.

Müzik başladı ve kulaklarım dikildi. Eskiden artistik patinajcı mıydı? Hayır... Ayaklarında hokey patenleri vardı. Onları sanki başka bir çift ayakkabıymış gibi giyiyordu. Acemi bir patenci değildi.

Müzik hızlandı ve o da iterek ileriye doğru kaymaya başladı.

Doğruca pistin sonuna gitti ve bir tur atarak etrafında döndü.

O bir artistik patinajcı değildi.

Ben izlemeye devam ettim, o da kaymaya devam etti, kaymaya devam etti, kaymaya devam etti. İlk turda hızını artırdı ve dördüncü turda, profesyonel bir NHL oyuncusu kadar hızlı bir şekilde pistte dönüyordu. Siktir. Çok iyiydi. Gerçekten çok iyiydi.

Buz pistine yaklaştım.

O çekim oradaydı, sanki içimde bir kanca gibi. Onu tanıyordum. Yollarımızın ne zaman ve nasıl kesiştiğini bilmiyordum, ama bir noktada kesişmişti. Yoksa bu başka bir şey miydi? Bazı medyumların bahsettiği şey gibi mi? Onu geçmiş bir yaşamdan mı tanıyordum? Bunu düşünürken bile, buna inanmıyordum. Hayır. İmkani yok. Onu bu yaşamda tanıyordum, bir şekilde.

Bir sonraki geçişinde başını kaldırdı ve beni gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben de beni rahatsız eden şeyin bu olduğunu anladım. Çok acı çekiyordu. Başını kaldırdığında bunu gizleyecek zamanı olmamıştı.

Beni ona bağlayan şey buydu. Onu tanımıyorum ama bir şekilde, ikiz kardeşimle aynı acıyı yaşadığını fark ettim.

Rain hızla durdu, düşmemek için kısa bir süre döndü — göğsü inip kalkıyordu, saçları dağınık ve serbestti, yüzünden gözyaşları akıyordu.

Bizi ayıran bölmeye elimi dayadım.

Ona içimdeki fırtınayı gösterdim ve bir saniye tereddüt ettikten sonra, diğer tarafa kayarak durdu. Acımı saklamam için hiçbir neden yoktu. Saklayamazdım. Bir dahaki sefere telefonunu kontrol ettiğinde hayatımda neler olup bittiğini öğrenecekti, o zaman ne anlamı vardı ki?

Ayrıca, onu istiyordum. Bu sadece çılgın bir bağdan daha fazlasıydı. Onu sahiplenme ihtiyacı içimde atıyordu ve bunu sorgulamıyordum. Başka birkaç kadında da böyle hissetmişim ve onları ne kadar çabuk sikersem, hepimizin hayatlarına o kadar çabuk devam edebileceğini öğrenmişim.

Diğer kadınlar da erkek egemen mesleklerde çalışıyordu, belki de mesele bu tür kadınlardı. Güçlü. Bağımsız. Bilmiyordum. Tek bildiğim, bu duyguları hissettiğimde, seksin...

harika bir şeydi ve şu anda dünyamı vuran bu fırtınada, kaçmak için iyi bir fırsat olabilirdi. Kısa süreli ve geçici olsa bile.

Ona tüm bunları gösterdim.

Kendi içinde bir savaş verdiğini görebiliyordum. Üzüntüsünü saklamak için çok geçti ve o da bunun farkındaydı, ama yine de bunu düşündü. Omuzları yükseldi ve düşünmeye başladı, gözleri elime kaydı. Ama sonra tekrar gözlerime baktı ve sanki o da pes etmeye karar vermiş gibiydi. Gözleri şehvet ve özlemle parladı.

Eğildim, alnımı elimdeki bölmeye dayadım ve o, elini elime koymadan önce dudağını ısırdı. Mükemmel bir uyumdu. Ya da öyle olacaktı.

Ben pistin kapısına doğru yola çıktım ve o benden önce oraya varmak için kaymaya başladı.

Ben yanına vardığımda, o buzun üzerinden iniyordu. "Bununla bir sorunun yok, değil mi?" diye sordum.

Düşmemek için başını eğik tutuyordu ve başını kaldırdığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Şaşırmıştı. "Neye?"

Ona yaklaştım, elimle başının arkasını kavradım. O da ciyaklayan bir ses çıkardı.

"Bunu," dedim ve onu kendime doğru çekerek vücutlarımızı birbirine yapıştırdım. "Seni istiyorum." Kafasını geriye doğru eğdim, böylece bana bakıp gözlerimle buluşabilsin.

Elleri göğsüme uzandı. "Beni mi istiyorsun?" Biraz sersemlemiş gibiydi. "Ben..." Dudaklarını yaladı ve hafif direnci kayboldu. Bana yaslandı. "Yapmamalıyım."

Evet. Siktir et.

Eğildim ve dudaklarım onun dudaklarına değdi.

Ben... ne?

Ne?

Tyler'ı geri ittim. *Ne oluyor lan?*

Donakaldı, elleri hala üzerimdeydi, ama başı ve göğsü geriye doğru eğilmişti. Şaşırmış gibiydi. Sonra gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi. "Bekle. Sen... Ben sandım ki... Bu... Bu..." Aramızda bir hareket yaptı. "...bir şeydi. Yanılmış mıyım?"

Yanılmamıştı. Vücudum bana bunu söylüyordu.

Bana bakmıştı ve ben anılarımla o kadar meşguldüm ki neler olup bittiğinin tam olarak farkında değildim. Kayıyor, uçuyor ve geçmişteki her şeyi hissediyordum ve bir an için, camın arkasında beni izleyen Tyler'ı görünce, neredeyse liseye geri döndüğümü sandım. O zaman ona çok aşıkım. Bir an için, fantezimin bir kısmı gerçeğe dönüşmüştü.

Beni öptü — gerçek bir dokunuş. Dudakları dudaklarımdaydı. Zihnim düşünmeyi bırakmış ve vücudum talep etmeye başlamıştı, ama sonra beynim yetişti ve bana bunun olamayacağını hatırlattı.

"Yanlış anladım," dedi. "Sanmıştım ki... Kahretsin. Siktir. Bana gelip beni baştan çıkarmak için göz kırptığını sanmıştım, ben de gelip seni baştan çıkarmak için can atıyordum, ama şimdi bana sanki ben..." Kendi kendine küfretti, ellerini saçlarına geçirdi. Arkasını döndü, telefonunu çıkardı ve bir tuşa bastı. Telefonu cebine geri koydu, gözleri biraz çılginca bakıyordu. Benden uzaklaştı.

Hala ne olduğunu tam olarak anlamamıştım, ama vücudum isyan ediyordu. "Ben..." Olanları ve onun söylediklerini tekrar düşündüm. "Beni çağırır gibi mi?"

"Evet," diye tersledi, vücudu gerginleşmişti. "Öyleydi. Ama bak, ben öyle bir adam değilim. Bir insan fikrini değiştirebilir ve belli ki olan da buydu."

Telefonu çalmaya başladı. Uyarılar arka arkaya geliyordu. Gözlerini kapattı ve vahşice küfretti. Bir an için, sanki bütün dünya omuzlarına çökmüş gibiydi. Sonunda, hafifçe nefes verdi ve telefonuna uzandı.

Elini tuttum ama benimkine almadım. Parmaklarımı bileğine doladım. O hareketsiz kaldı. Beni izlediğini biliyordum ama ona bakamıyordum. Aramızdaki bu şey her neyse, önemliydi. Çünkü o yanılmıyordu. Kendimi tutamadığım için ona davetkar bakışlar atmıştım. Zaten sinirlerim gergindi ve o da kesinlikle o bakışı karşılık vermişti.

Kafamı salladım. İçimde bir fırtına kopuyordu, ama onu bastırdım. Her zamanki gibi yaptım ve her şeyi ortadan kaldırmak için üzerine bir kapak koydum. "Bunu yapamam. İşim yüzünden. Ve işim bir faktör olmasa bile, yine de bunu yapamazdım. Bu konuda iyi değilim."

"Neyi?"

"*Bunu.*" Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Neyi? Sevişmeyi mi?"

"Ben..." Ağzımı kapattım, yüzüm kızardı çünkü elbette bu konuda açık sözlü olacaktı. Neden olmasın ki? Muhtemelen bu konuda hiç zorlanmamıştı. O bir hokey tanrısıydı. Onun sorunu, seçenekleri geri çevirmektir.

Telefonu durmadan çalıyor ve titriyordu, bu da benim telaşlı halimi daha da kötüleştiriyordu. Sonunda cebine uzandım ve telefonu çıkardım. Arayan kişiye cevap verdim. "O şu anda meşgul..." Karşı taraf ağlamaya başladığı için sözümü kesip durdum.

Tyler'a telefonu uzattığımda yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Sana."

Telefonu aldı, kim aradığını bakmadan bir an gözlerini benden ayırmadı. Nefes aldı ve bana sırtını dönerek telefonu kulağına götürdü, "Ski?"

Olamaz. Şok beni o kadar sert vurdu ki, dirseklerim sıkışarak buz pistinin kapısına doğru düştüm. Kız kardeşi. İkizi ve ben

onun... Hayır, hayır. O noktaya gelemezdim. O noktaya gelmeyecektim. En azından şimdilik. O suçluluk duygusuyla başa çıkmaya çalışıyordum. Uzun zaman önce terapistim bunun yersiz olduğunu söylemişti ve belki de haklıydı, ama yine de içimi yakıp kavriyordu.

Ama bu, Tyler Griffin ile aramızdaki ilişkinin gerçekleşmemesinin bir başka nedeniydi.

O, ona alçak sesle konuşarak uzaklaşıyordu. İçim boşalmış gibi hissettim. Bu his her zaman vardı ama onun sevdiği birine değer verişini izlemek bana acı veriyordu. Gerçek, acı ve zehirli bir kıskançlık beni deldi ve bir kez daha lise yıllarına döndüm.

Ama geri dönmenin bir anlamı yoktu. Orada benim için hiçbir şey yoktu. Doğduğumdan beri bir yük olmuştum. En büyük ağabeyim benden nefret ediyordu, diğer ağabeyim ise beni görmezden geliyordu. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum: görmezden gelinmek mi, yoksa en büyük ağabeyim Daniel'in bana yönelttiği nefret mi? Hayatta kalmak için hissizleşmişim ve sahip olduğum tek uzun süreli ilişkide, erkek arkadaşım da ağabeylerim gibi bana davranmıştı, bu yüzden bende bir sorun olmalıydı.

Kimsenin beni sevmeyeceğini kabullenmişim, ama Tyler'ın kız kardeşine öyle konuşmasını duyunca kıskançlık beni derinden vurdu.

Yüzümü çevirdim, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve buzun üzerine geri döndüm.

Bu gece buraya çıkmak zor olmuştu, ama şimdi bu zorluğu memnuniyetle kabul ediyordum. Buz üzerinde her zaman hızlıydım. Bazen kardeşlerim hızımı kullanırlardı. Daniel'in bana ilgi gösterdiği nadir anlardan biriydi bu, ama ben aslında onun buz üzerindeki asistanıydım. Benden daha hızlı olduğum için beni antrenmanlarda kullanırlardı.

Onlarla geçirdiğim o zamanları çok sevmiştim, ama bunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Artık kendimi kandırdığımı biliyordum, bana verdikleri kırıntıları kapmak için çabalarken, aslında neyi kaçırdığımı hiç bilmiyordum.

Pişmanlık beni derinden etkiledi, pistte dönerken dizlerim titredi, çünkü onların benden paten kaymayı almasına izin vermiştim.

Artık değil. Bir daha asla.

Kaçmak için kendimi daha hızlı itiyordum.

Çok sonra tekrar başımı kaldırdığımda, Tyler gitmişti.

13

TYLER

Gray'in halkla ilişkiler müdürü Kashvi Kumar'dı. Promosyon ve pazarlama müdürünü daha önce tanıştığımı sanıyordum, ama yanılmışım. Kashvi'nin asistanını ve sosyal medya ekibinden birkaç kişiyi tanışmıştım. Ama Kashvi, şimdi gördüğüm kadarıyla, işleri yöneten kişiydi.

Benoit'in gazeteci arkadaşıyla buluşacaktım, ama Kashvi bunun buz pistinde olmayacağına karar vermişti. Güzel bir otel odasının daha iyi olacağını düşünüyordu ve ben de ona katıldım. Sabah beşi çok erken mi yoksa çok mu geç mi diye sormuştu ve her ikisi de biraz doğru olsa da, herkes kabul etmişti.

Rain ile buz pistinde olanlardan sonra, hastaneye gittim, kız kardeşime olanları anlattım, uyuyana kadar ona sarıldım ve sonra ben de uykuya daldım. Hemşireler çoktan bir portatif yatak getirmişlerdi ve odada büyük bir koltuk da vardı, bu sayede ben kalırsam ikimiz de uyuyacak yerimiz olacaktı.

Nerede olduğumuzun önemi yoktu, kız kardeşim yanımdaysa uyuyabilirdim. Bunu yıllar önce öğrenmiştim ve otuz bir yaşında bile bunun hala geçerli olduğunu bilmek biraz rahatlatıcıydı. Bu gece maçıımız vardı, bu yüzden birkaç saat uyuyabildim.

Ben gitmek için kalktığımda, Skylar hastanede kalmaya karar verdi ve bu işi benim halledeceğime güvendi. Takım sabah geç saatlerde kaymaya gidecekti, ama röportajdan sonra Skylar'ın evine ya da hastaneye gidip biraz daha uyuyacak vaktim olacaktı. Ski'yi birkaç saatliğine eve gitmeye ikna edebilirse m , bu benim için mükemmel bir şekerleme olurdu. Yeni kıyafetlere ve duşa ihtiyacı vardı, ayrıca iyi bir dinlenmeye de. Ona koktuğunu ve Zoey'nin

onu istemediğini bunu bu sızdırılmasını bana herhangi medya sızdırılmamıştı. Ne kadar utanç verici. Bu onu güldürürdü, ama ben de işe yarayacağını umuyordum.

"TYLER." Kashvi beni otel lobisinde karşıladı, bir elinde kahve tepsisi, diğer elinde telefonu vardı. Elini dirseğinin altına sıkıştırarak bizim el sıkışmamızı bekledi, sonra telefonu tekrar çıkardı ve asansörü gösterirken bir şeyler yazmaya başladı. "Odayı hazırladım. Bu koşullar altında ilk kez tanıştığımız için çok üzgünüm. Doğum iznindeydim. Bu arada, Grays'e hoş geldin." Asansör düğmesine bastı ve kapılar açıldı.

İçeri girerken onu hızlıca süzdüm. *Doğum izni mi?*
Çok zayıftı. "Bebeğiniz için de tebrikler."

On birinci kata basıp gülümsedi. "Teşekkürler. Bebeği olan eşim. Grays ailesi ilerici bir ailedir. Eşimin partneri olarak bana doğum izni verdiler. İkimiz de minnettardık, ama en çok eşim minnettardı. Uyumaya ihtiyacı vardı. Çok fazla."

"Bekle, hala doğum izninde misin? Benim için geri dönmeyecek misin?" Umarım onun ailesiyle geçirdiği zamanın kısalmasının sebebi ben değildim.

Omuz silkti. "Daha çok sen bir bahane gibisin." Kapılar açılırken bana bir gülümseme attı. Koridorda ilk o yürümeye başladı. "Geçen hafta sabırsızlanmaya başladım. Geri dönmeye hazırdım, ama Cora hepimizin bir arada olmasından çok mutluydu. Yeğeninle ilgili telefonu aldığımda, geri dönme zamanının geldiğini anladım."

Ben yüzümü buruşturdum.

O başını salladı. "Hayır. Öyle bir şey yok. Güven bana. Asistanım bu tür işleri halletmek için fazlasıyla yetkin. Geri döndüm çünkü işe dönmeye hazırdım. Ekibi özlemiştim."

"Hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

"Hissetme." Sesi kararlıydı. "Eğer birini suçlayacaksan, seni ve yeğeninin mahremiyetini ihlal eden pisliği suçla. Bu haberi yayınlamayı kabul eden ilk haber kuruluşunu suçla. Onları suçla. Kendini değil."

Ben başımı salladım. O böyle söyleyince, suçluluk duygum biraz hafifledi, ama onun yerine öfke duygusu belirdi.

Kashvi koluma dokunarak beni koridorda durdurdu. "Oraya girdiğimizde, gerçek röportaj başlayana kadar konuşmayı bana bırak. Bu tür konularda, deneyimli oyuncuların istediklerini söylemelerine izin veririm. Sen bu işi daha önce yaptın. Söylemek istediklerinizi söyledikten sonra, benim müdahale etmemi istersen bana bir bakış atabilirsin. Ayrıca, bunu bildiğini biliyorum ama yine de söyleyeceğim. Sen hokey oynamak için sözleşme imzaladın. Bununla birlikte, genç hokey hayranları için bir rol model olma sorumluluğu da geldi, ama yeğenin bunu yapmadı. Kız kardeşin de yapmadı. Orada istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin. Röportajı sen kontrol edersin, tamam mı? Martine iyi bir muhabir. Büyük olasılıkla seni zorlamayacaktır, ama yine de o bir muhabir. Hikayede ne olacağına sen karar verirsin, başkası değil. Şimdi." Bana baktı ve onaylayarak başını salladı. "İyi görünüyorsun. Hazır mısın?"

Koyu renkli pantolonun üzerine siyah Grays blazer giymiştim. Pantolonun çok önemli olacağını düşünmemiştim, ama takımı profesyonel bir görünümle temsil etmek istediğimden, çok rahat giyinmek istemedim, bu yüzden kot pantolon veya spor pantolon giymedim. Saçımı yana taramıştım, ama tıraş olacak vaktim olmamıştı, bu yüzden yüzüm biraz dağınıktı. Uykusuzluğumu düşününce bu uygun görünüyordu.

"Hazırım."

Kapıyı çaldı ve kapı açıldı.

İşte başlıyoruz.

14

YAĞMUR

Ertesi sabah erkenden Benoit bana Tyler'ın yeğeni hakkındaki makalenin önizlemesini gönderdiğinde dehşete kapıldım. Zamanlamayı hesapladım ve bu haberin, onun telefonunun buz pistinde durmadan çalmasının nedeni olduğunu anladım. Ne kabus ama. Tyler Griffin ikizini her zaman çok sevmiştir ve bir süredir sadece ikisi vardı. Detayları bilmiyordum, sadece ebeveynlerinin onlar küçükken öldüğünü biliyordum. Birisi onlara bakmak için devreye girmiş olmalıydı, ama o zamanlar Tyler zaten bir hokey yıldızıydı. Tabii ki herkes onun iyi olmasını sağlamak için gerekeni yaptı.

Yeğenini, annesinin onu banyoda bulduğunu, aşırı dozda uyuşturucu aldığını ve şu anda komada olduğunu okuduğumda, her şey anlam kazandı. Tyler eve dönmüştü, soru sormadan, tereddüt etmeden. Eski takımı onu bırakmıştı. Aile ailedir ve Tyler Griffin onların ailesinin bir parçasıydı.

Sabah ilerledikçe birkaç başka yayın organı da bu haberi aldı. Sonunda hokey dünyasının her yerinde bu haber vardı. Öğleye kadar ana akım medya da bu haberi aldı.

Benoit'tan Tyler'ın numarasını istedim. Hemen göndermedi. Bazıları onun iş toplantısında falan olduğunu düşünmüş olabilir, ama Mal Benoit tüm mesajlarıma birkaç dakika içinde cevap verdi. İki saat sonra numarasını gönderdi. Sadece numara. Başka bir şey yoktu.

Tyler'a mesaj attım.

Ben Rain. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?

Başka bir şey söylemenin anlamı yoktu. Onu yüz yüze gördüğümde özürlerimi ve iyi dileklerimi iletecektim, ama şimdilik ona ulaşmam gerekiyordu.

Cevap vereceğinden emin değildim, ama birkaç dakika sonra mesaj attı.

■

Tyler: Dün gece kaçmak istedim. Sen istemiyordun. Ben iyiyim. Teşekkürler.

■

Rain: Yalancı. İyi değilsin.

■

Rain: Ayrıca, bu işi profesyonelce halledebilir miyiz? Kariyerimi kaybetmek istemem.

■

Tyler: Profesyonel, tamam. Bu senin işin mi? Öyleyse, siktir git.

■

Tyler: Alınma. Psikoloğa ihtiyacım yok.

Kaşlarımı çattım.

■

Rain: Dün gece bununla mı uğraşıyordun?

■

Tyler: Evet...?

■

Rain: Bu yüzden mi kaymaya gitmiştin? Pisti senden aldım.

■

Tyler: Hikaye sızdığı için orada değildim, ama evet, kafamı boşaltmak için oradaydım. Bu senin sorunun değil, doktor.

■

Rain: Bana öyle deme.

■

Tyler: Neden? Sen doktorsun, değil mi? Doktora derecesi olanların hala bu unvanı kullandığını biliyorum.

■

Rain: Bana Rain de.

■

Tyler: Sana Slick diyebilir miyim?

Sinirlerim midemi ağrıtmaya başladı.

Rain: Slick mi? Neden?

Tyler: Birkaç nedeni var, ama profesyonel yönünden bakalım. Çünkü buz üzerinde çok hızlısın.

Kafamı sallayarak homurdandım.

Rain: Bu hiç mantıklı değil.

Tyler: Bana mantıklı geliyor. Diğer nedeni sonra sorabilirsin.

Rain: Bu yeni yemi yutmaya cesaret edebilir miyim?

Rain: Ne zaman sonra?

Tyler: Profesyonel davranacağımızı sanıyordum.

Rain: Profesyonel olmaktan çok uzağsın. Söyle bana.

Tyler: İçine girip ne kadar kaygan ve dar olduğunu hissettiğimde.

İçimde bir sıcaklık yayıldı, gerginliğimi yatıştırdı. Lanet olsun ona. Cidden. Lanet olsun ona, çünkü haklıydı. Onu istiyordum ve bu çok kötüydü.

Rain: Bana bunu yazamazsın.

Tyler: Dürüst olmak gerekirse? Siktir et o saçmalığı. Bana yardım etmek için ne yapabileceğini yazıyorsun, benden tek istediğim bu boktan durumdan kurtulmak. Ama bunu yapamam. Her şeyi geri alıyorum. Neden fikrini değiştirdiğini bilmiyorum, ama beni . Yüzünden okudum. Ve ben de seni istiyorum, o yüzden diğer her şeyi siktir et. Takım işe aldı

Sen. Ben değil. Yeğenimi neredeyse kaybediyordum. Hayat kısa, Rain. Seninle sevişmek istiyorum, bu yüzden

seni sikmek istediğimi söyleyeceğim. Asıl soru, bu konuda ne yapacağın sanırım.

Vücudum bir cehennem gibiydi.

Ellerim titriyordu ve tüm kanıtların aksine, kafamda onun beni aslında istemediği düşüncesi yankılanıyordu. Kendi kafa karışıklığımda boğulmadan önce hepsini bir kenara itmeye başladım. Bu benim normal tepkim olurdu. Benim için mantıklı olmayan her şeyi görmezden gelmeyi severdim, ama bu durumda yapamazdım. Onun yeğeniyle yaşadıkları yüzünden ona ulaşmıştım. Bu önemliydi. O önemliydi.

Parmaklarım titriyordu, bu yüzden bir sonraki mesajı yazmak üç kat daha uzun sürdü.

■

Rain: Bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilmediğim için dürüst olacağım. Bana böyle şeyler söylediğinde anlamıyorum, ama ailene olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum.

. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.

Ve lanet olsun. Bu daha da kafa karıştırıcı oldu. Hemen başka bir mesaj daha gönderdim.

■

Rain: İşimde iyiyim. Özel hayatımda ise berbatım.

■

Tyler: Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum.

İç geçirdim.

Kibar ama profesyonel bir cevap yazmalıydım. Bir iş arkadaşımın yazacağı türden bir cevap, ama yapamadım. Yaparsam, onun açtığı kapıyı kapatmış olurdum. Dağınık olduğumu söylediğimde yalan söylemiyordum.

Eğer gerçekten benden hoşlanıyorsa, bunun sebebi şu anda bir çıkış noktasına ihtiyacı olmasıydı. Ben oradaydım. Müsait görünüyordum. Hepsi bu kadar.

Başımı salladım ve bulutların bir kısmı dağılmaya başladı.

Bu bana mantıklı geldi, beni gerçekten istemesinden daha mantıklıydı.

Belki hala beni istediğini düşünüyordu, ama bu geçecekti. Bu konularda ne kadar berbat olduğumu anlayacak ve uzaklaşacaktı. Ben bu çabaya değmezdim.

Tanrım. *Kariyerim* bu çabaya değmezdi. Ne düşünüyordum ki?

Ona bir iyilik yapıyordum.

Böylesi daha iyiydi.

Ona hiç cevap yazmadım.

15

TYLER

İnsanlar pislikti. Neden lanet olası medya, neden transfer olmak istediğimi merak ettikleri için kız kardeşimin hayatını ve yeğenimin sağlık krizini altüst etmek zorundaydı? Haber neredeyse bir hafta önce çıkmıştı. Salı günü bir maç oynadık ve şimdi Perşembe günü yine oynuyorduk ve ben şu anda Colorado'nun kalecisini kişisel öfke çıkış noktam olarak kullanıyordum.

O, benim özellikle sert bir şutumu engelledi ve düdük çaldıktan sonra, kale çizgisinin hemen ötesine kayarak kaskını çıkardı. "Ne oluyor, Griffin? Bu senin yirmi üçüncü şutun. İkinci periyodayız. Benimle bilmediğim bir sorunun mu var?"

Çok fazla şut mu attım? Evet, tek bir kişiden. Kaleci genellikle sinirlenip o oyuncuya karşı çıkmaz mıydı? Hayır, ama Shetland bir arkadaşı ve evet, kızgındı, ama gözlerinde bir parça endişe de vardı. Ayrıca Shetland'ın öfkesi çabuk sönmezdi. Tanıdığım tüm kaleciler arasında en çok kavga eden oydu.

Hemen Sunny aramıza girdi ve Brick, kavgayı durdurmak gerekirse diye bizim tarafımıza doğru ilerlemeye başladı. *Tabii ya*. Hakemler artık iki kalecinin kavga etmesine neredeyse hiç izin vermiyorlar. Ona el sallayarak Sunny'nin göğsüne hafifçe vurdum ve ona iyi olduğumu belli ettim. Onun etrafından dolaşarak Shetland'ın yanına gittim. Hakemlerden biri benimle geldi ama ikimiz de eldivenlerimizi çıkarmadık.

Ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum. "Hayır. Sadece... Lanet olası bir hafta oldu."

Yüzü kafesinin arkasında buruştu. Zaten geriye doğru kayıyordu. "Bundan sonra bir şeyler içelim, olur mu?"

"Evet. İyi fikir."

"Siz ikiniz hokey oynamaya hazır mısınız, yoksa birbirinizin saçını örmek için zaman mı ayırmanız gerekiyor?" Hakem ciddi bir ifadeyle düdüğünü ağzına götürdü. "Oynamamız gereken bir maç var beyler."

Cevap vermedim, sadece Bruge'nin beni değiştirmek için beklediği bankın yanına kayarak gittim. Yüzü taş gibiydi. Ben buzdan inerken o da yerine oturdu. Koç hemen yanıma gelip omzuma vurdu. "Ne oldu?"

Omuz silktim ve bana uzattığı suyu aldım. "Shelly bir anlığına kendini kaybetti. O çok sinirli biridir."

Sunny yanımda güldü. "Griff'in kişisel bir intikamı olduğunu düşündü. Sanırım bu kadar çok şutla başa çıkmaya alışık değil."

Koç homurdandı ve klipsli tahtasıyla tekrar omzuma vurdu. "Bizi dört bir öne geçirdin. Önde kalmaya devam et, kişisel bir intikamın olup olmadığı umurumda değil. O puanlara ihtiyacımız var. Duydun mu beni?"

"Evet, Griff." Jesse gülerek suyu aldı. "Zaten hat trick yaptın, ve ikinci periyotun sonu bile gelmedi. Belki de geri kalanlarımız da yetişip playofflar için puan kazanmaya çalışabiliriz?"

Gülümsedim. "Hızlı paslara hazır olun."

Eldivenini kaldırdı ve ben de eldivenimle ona karşılık verdim. "Anlaştık."

Buzun üzerine geri döndüğümüzde, ona patenlerimin arasından hızlı bir pas attım ve Ray, söylediği gibi hazırды.

Golünü attıktan hemen sonra omuzluklarıma vurdu. "Bundan sonra bizim işimiz bu, dostum." Eldivenli ellerini kaldırdı ve ben de ellerimle vurduğumda, "*Anlaştık*" diye ekledi.

Lanet olsun. Tamam o zaman. "Bahse girerim," dedim. Sanırım bu bizim oyunumuzdu.

Daha fazla agresifliğimi dışa vurmam gerekiyordu, bu yüzden sonraki periyotta pas çalışmaya başladım. Ray bir gol daha attı. Sunny de öyle, o da ne yaptığımı fark etti ve beni geçmeye çalışmaya başladı. İtiraf etmeliyim ki, maçın sonunda agresifliğimin çoğu gitmişti.

Yediye iki kazandık.

Soyunma odası Bruge hariç herkes sevinç içindeydi.

"Yeni takımın nasıl gidiyor?" diye sordu Shetland o akşam. "Bu akşamki skora bakılırsa, belli ki bir şeyler yolunda gidiyor."

Ona Nolan'a söylediğim şeyi söyledim.

Shelly başını eğdi ve bana düşünceli bir bakış attı. "Brüge'yi tanıyorum. İnsanlara ısınması biraz zaman alıyor. Takım şimdiden senin etrafında kenetlenmiş durumda. Bunu anlayabiliyorum. Eğer playofflara kalamazsanız, çok şaşırım."

"Belki." Bunu duymak iyi geldi, özellikle de farklı bir takımda oynayan bir arkadaşımın. İşimi doğru yaptığımı, beni takıma almaya karar vermelerinin nedeninin yerine getirildiğini emin olmak istedim. Ailem için buradaydım, ama kariyerim de sarsılmamalıydı.

"Bu gece seni etkileyen şey bu muydu? Takımla ilgili olan mı?"

Hala şehre geri dönmenin inceliklerini öğreniyordum, bu yüzden Ray özel bir içki içmek için burayı önermişti. Takımlarının kaldığı yerden sadece bir blok ötedeydi.

Onun sorusunu önemsememeye başladım ama kendimi durdurdum. O ve ben birlikte Juniors'ta oynamıştık. Bir arkadaşımın bunu yapamazdım. Telefonum bütün gece durmadan çalışıyordu. Nolan bir kez aramış ve beni aramam için bir mesaj bırakmıştı. Eminim o da aynı soruyu soracaktı.

"Ailem yüzünden." Kabinde arkama yaslandım ve yüzümü ellerimle ovuşturdum. "Geçen hafta sonu ortaya çıkan o olay yüzünden. Cumartesi günü kafam çok karıştı. Pazartesi günü Skylar yine yıkıldı, çünkü hafta sonu haberlerinin unutulmaması gerektiğine karar veren yeni bir medya dalgası ortaya çıktı. Bu gece de en büyük darbeyi sen aldın."

Shelly kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Üzgünüm dostum. Haberleri duydum. Herkes duydu, ama hala devam ettiğini bilmiyordum. Yeğenin nasıl?"

"Onu komaya soktular." "Ne?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yarın onu komadan çıkarmaya çalışacaklar."

Kafasını salladı ve içinden küfretti. Telefonum titredi ve aşağı baktım.

Rain: Konuşabilir miyiz?

Tanrım. Bu kadın. Bütün hafta boyunca beni görmezden geldi, profesyonel, kibar ve mesafeli davrandı. İşinde iyiydi. Bunu görebiliyordum. Ama bana baktığı ve kimsenin görmediğini sandığı her seferinde yüzünde tuhaf bir ifade vardı, bir tür belirsizlik gibi. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ve oyun oynamak için de vaktim yoktu. Ama bir anda, o gece kayarkenki halini, kollarımda nasıl hissettiğini, şeker kokusunu hatırladım ve sikim dikleşti.

Tyler: Sevişmek ister misin?

Rain: Bana böyle bir şey söyleyemezsin.

Tyler: Neden?

Rain: Bu profesyonelce değil.

Tyler: Dilimi boğazına sokmuştum bile. O aşamayı geçtik. Neden konuşmak istiyorsun?

Rain: O oyundan sonra sende bir sorun olduğu belli. Bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmak istedim.

Tyler: Senden ne istediğimi biliyorsun. Bana kalırsa, sen benim psikoloğum değilsin.

Tyler: Bak. Gerçekten durmamı mı istiyorsun? Dururum.

Bekledim, ama o buna cevap vermedi. Bu bana yeterince açık bir cevap oldu.

Tyler: Sessizliğini fark ettim. Bu, seninle benim her türlü sihirli pozisyona girmesiyle ilgili değilse, iş sohbetlerini gelecekte çalışma saatlerine saklayabiliriz. Ha?

Rain: Eh? Birdenbire Kanadalı oldun.

Tyler: Beni Google'da aradın mı? Kuzeyden olmadığımı bu şekilde mi öğrendin?

Rain: Hayır, aptal. Sen bir bulldog'dun.

Durakladım çünkü evet... biri beni Google'da aratırsa, hangi liseye gittiğimi görebilir ve evet, maskotumuzu da araştırabilir. Bu mümkündü, ancak fanatikler bu tür şeyleri yapardı.

Slick fanatik değildi.

Kesinlikle benim hayranım da değildi. Bu da demek oluyordu ki...

Tyler: Buralı mısın, Slick?

Cevap vermedi ve bir dakika boyunca sessizlikten sonra, cevap vermeyeceği hissine kapıldım. Biraz tuhaf hissederek telefonumu cebime koydum.

"İyi misin? Kime mesaj atıyordun?"

Kahretsin.

Shetland'ı unutmuştum.

Yöntemlerim basitti. Oyuncuları izledim, onları tanıdım ve onların da beni tanımasını sağladım. Hemen hemen hepsi bu kadardı. Odak noktası büyük ölçüde kazanmaktı ve bu benim işimdeki ilk engeldi. Baskı ortadan kalktığına, oyuncular eğlendiğinde, kendilerine karşı ellerinden gelenin en iyisini yapmaya odaklandıklarında, vücutları gevşedi. Kas hafızası devreye girdi. Odaklanma daha net hale geliyordu. Bu her zaman oyuncuya, takıma ve koçluğa bağlıydı.

Yeni gelen bazı oyuncular bana sorular sormak için gelirdi, ama tecrübeli oyuncular daha dirençliydi. Bunun da işin bir parçası olduğunu öğrenmiştim. Beni yönetim işe almıştı. Takım değil. Koç değil.

Ancak ben artık bunu umursamıyordum, çünkü toplantıda Sunny'nin kendini tuttuğunu fark etmiştim.

Toplantı durdu ve tüm koçlar bana baktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Koç Hines.

"O sol kanat oyuncusu olarak yetiştirildi ve sanırım zihninde bir yerlerde, görevinin sadece orta sahayı desteklemek olduğunu düşünüyor. Öyle değil. Hepiniz bunu biliyorsunuz, ama Bruge merkezdayken, Sunny her adımda ona ayak uydurdu. Bruge hareket ettiğinde, Sunny onun yanındaydı. Aynı şeyi Griffin'le de yapıyor, ama Griff daha hızlı. O Bruge'dan daha iyi, ama Sunny yine de tüm maç boyunca onun yanında. Bence Sunny'nin henüz keşfedilmemiş bir potansiyeli var ve bunun kolayca düzeltilebileceğini düşünüyorum."

Sessiz kaldılar.

Koç Hines boğazını temizledi ve koltuğunda öne doğru eğildi. Ağırılığı altında koltuk gıcırdadı. "Kolay bir çözüm mü?"

Bu yolda devam edersem Koç Hines'ın gücenip gücenmeyeceğini anlamaya çalıştım. Devam etmeye karar verdim. Bu benim işimdi. "Ona fırsatları bulabileceğini, fırsatlar yaratabileceğini söylemelisin," diye açıkladım. "Ona yıldız olabileceğini de söylemelisin, sonra klasik şartlandırma devreye girer. Ona söyle, sonra bunu yapması için bir şans ver. Yaptığında onu takdir et ve tekrarla. Sonunda ampul yanar. Eski düşünce tarzını aştığını anlayacaksın, çünkü soyunma odasına farklı bir şekilde girecek. *Sonra* takımın ona nasıl tepki verdiğini izle. O, onların zihniyetini değiştirmek için ilk yapı taşıdır."

Yarı yalan söylüyordum çünkü koçların zihniyetleri de erken bir yapı taşıydı. Takımla birlikte değişimleri gerekiyordu.

"Griffin..." Koç konuşmaya başladı.

Kafamı salladım. Bunun nereye varacağını biliyordum ve bu onların sorunlarının bir parçasıydı. "Takımda birden fazla öne çıkan yetenek olabilir. Griffin bunun çok farkında. Bu değişiklikten ilk heyecanlanacak kişi o olacak. Kazanmaya alışkın. Kazanmak istiyor. Griffin, takımın zihniyetini değiştirmeye başlamak için kullanılacak başka bir araç. O kazanır. Onun yaptığını yapın ve kendinizi geri çekmek ve direnç göstermek istediğinizde bana gelin. Şu anda takımınızda iki kazanan var, Griffin ve Brick. İkisi de kazanmayı *bekliyor*."

Masaya tekrar baktığımda, dinlediklerini görebiliyordum.

"Oyuncularla bire bir zaman geçirmek istiyorum ve bunun bir kısmı buz üzerinde olabilir. Benoit, yöntemlerim konusunda bana özgürlük tanınacağını garanti etti, ama sizler koçlarsınız. Bunun sizin için sorun olmadığını emin olmak istiyorum."

Yardımcı koçlar şaşkın görünüyorlardı, ama tek tek Koç Hines'a döndüler. Hines ise sanki onu şaşırtmışım gibi beni izlemeye devam etti. Sonunda onların bir şey söylemesini beklediklerini fark etti ve boğazını temizledi. "Evet. Evet, sorun yok. Ama uzun süre olmasın. Kondisyonlarını bozmak istemem."

Gülümsedim ve teşekkür etmek için başımı salladım. Onların bu konuda körü körüne güvendiklerini biliyordum. Amerikan futbolundaki başarıyı duymuşlardı, ama bu oyuna dair bilgim hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Günün antrenmanı bitmek üzereyken Brick ve Meester'ın kalıp kaleci koçuyla konuştuklarını gördüm.

Onlar kayarak uzaklaşana kadar bekledim. "Brick." Bana dönüp baktı.

Kaleci koçu bize baktı, ben de onun bakışını karşılayarak bu sabahki toplantıyı hatırlatmaya çalıştım. Bir süre sonra bana başını salladı ve devam ederek bizi yalnız bıraktı.

"Sana şut atabilir miyim?" diye sordum.

Brick kaskını çıkarmıştı, bu yüzden sorumun onu hazırlıksız yakaladığını görebiliyordum. "Uh." Muhtemelen kabul etmeden önce koçu aramak için arkama baktı. "Evet. Uh... Beni kale alanında mı istiyorsun?"

"Evet. Bir sopa ve birkaç disk alayım. Bir saniye sürer."

Ekipman yöneticilerinden birini bulmam uzun sürmedi. "Selam, Benny."

Orta yaşlı bir adamdı ve sürekli koşuşturuyordu. Bana doğru koşarken biraz nefes nefese kalmıştı. "Evet? Nasıl yardımcı olabilirim?" Alnında ter damlaları vardı.

"Biraz gol atacağım. Kullanabileceğim bantlanmış solak sopan var mı? Kırmayacağıma söz veriyorum."

Adam güldü. "Griffin'in bantlanmış sopaları var. O solak ama başka sopalar da bulmaya çalışabilirim..."

"Hayır. O mükemmel olur." "Tamam. Hemen dönerim."

Gidip bir kova dolusu hokey diski buldum ve patenlerimi bağladım. Geri döndüğümde Brick tur atıyordu, ama yanıma geldi.

beni buz üzerinde gördüğünde hedefi belirledi.

Benny iki sopayı elinde tutarak koridorda aceleyle yürüdü. Bana birini verirken nefesi kesilmişti. "Bu Griffin'in tercih ettiği sopa, ama bu işe yaramazsa diye bir tane daha var." Sopayı bankın üzerine koydu ve ancak o zaman Brick'in beni kale önünde beklediğini gördü. Yüzü gevşedi. "Uh..."

Sopa ve kovayı alıp uzaklaştım. "Teşekkürler, Benny."

"Evet. Evet..." Birisi adını haykırıncaya kadar izlemeye devam etti ve aceleyle uzaklaştığını duyabiliyordum.

Dikkatimi Brick'e çevirdim ve puck dolu kovayı buzun üzerine boşalttım.

Buzun üzerine döktüm.

O da izliyordu, muhtemelen ne yaptığımı merak ediyordu, ama bu onun için değildi. Benim için bile değildi. Bunu şüpheleri olan herkes için yapıyordum.

Ona doğru kayarak yaklaştım ve açıkça konuştum. "Bunun için yardıma ihtiyacın yok. Ben bu yüzden burada değilim. Sadece... bana biraz sabır göster. Tamam mı?"

Bir saniye tereddüt ettikten sonra başını salladı.

"Sana iki kez ateş edeceğim. İlk göğsüne isabet edecek. Gözlerini kapatmanı istiyorum. Göğsüne isabet ettiğinde, ikinci atış için gözlerini aç. İkincisini engelle. Göğsüne isabet etmeyecek. Ve hızlı olacağız. Anladın mı?"

Biraz kaşlarını çattı ama yine başını salladı.

Hızlıca bir daire çizdim. "Hazır mısın?"

Gözlerini kapattı ve ben ateş ettim.

Söz verdiğim gibi göğsüne isabet etti. İlk pakı yakaladı, aşağı indirdi ve hemen yandan gelen ikinci atışımı aradı. Bu alıştırma, herhangi bir kalecinin geliştirebileceği bir beceri olan ribaund golüne yardımcı olmak için tasarlanmıştı. Brick bir iki tur sonra hıza alıştı ve gözleri parladı.

O, bu alıştırmayı sevdi.

Ben de sevdim, çünkü şutlarım her açıdan geliyordu. Üst köşeye attım. Uzak tarafa. Eldiven tarafına. Köşelere. Altıncı ve yedinci deliklere. Bazen geçtiler, bazen geçmediler. Ama tekrar tekrar, ikinci şutu attığım anda, hızlıca

"Sen Hall of Fame'e gireceksin, ama bu taraftarlar ve takım bunun farkında değil gibi görünüyor. Onların bunu bir an önce fark etmelerini istiyorum."

Kaşlarını  attı. "Bu yüzden mi bu antrenmanı birlikte yaptık?"

"Hayır. Bu antrenmanı yaptık çünkü bazı insanları sarsmak istedim." Ona bir bakış attım. "Bu benim işim. Buradaki herkes belirli bir şekilde düşünüyor. Önceden belirlenmiş varsayımları var ve ben bunları ortadan kaldırmam gerekiyor. Sen de bunu yapmama yardım ettin. Teşekkür ederim."

O homurdandı ve eldivenini çıkarabilmek için kaskını bir yana kaydırđı. Elini yüzüne sürdü. "Az önce söylediklerinin hiçbirini anlamadım, ama eğlendim. Bunu seninle her gün yaparım." Omzumun üzerinden baktı. "Meester'ın da bunu yapmak isteyeyeğini hissediyorum."

Meester hala izleyen tek kişiydi. Soyunma odasına gitmeden önce bize geniş bir g l msemi attı.

Brick buzu işaret etti. "Temizlemede yardım ister misin?"

"Hayır, ben hallederim. Zaten birkaç tur atacağım."

"Tamam. Eğlenceliydi, Connors." Geçerken omzuma hafifçe vurdu.

Hızla tüm diskleri topladım ve kovayı ve sopayı bankın yanına götürdüm. Sonra başımı eğdim ve kaymaya başladım.

Bu sefer kendim için kayıyordum ve kendimi tutmadım.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi olana kadar kaymaya devam ettim. Ve tüm bu süre boyunca gülümsedim.

Rain'in kaymasını saatlerce izleyebilirdim. O Brick ile çalışırken soyunma odasından çıktım ve izlemek için sandalyelerden birine oturdum. O benim orada olduğumu bilmiyordu.

Çok iyiydi.

Brick'in onunla bu alıştırmayı sevdiğini anlayabiliyordum ve diğerleri onun becerisine şaşırmıştı. Hepsi bunu not aldı. Takımdaki çoğu kişi, bizimle yapmak istediği işe direnç gösteriyor ve kapalı davranıyordu, ama onun yaptığı her neyse, *işe yarıyordu*.

Gitmem gerekiyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Onunla kaçmak, onu kısa bir süre kullanmak istediğimi sanıyordum, ama içimde giderek daha fazla bir farkındalık hissettim. Bu, istediğimden daha derine iniyordu. Ondan uzak durmam gerekiyordu.

Telefonum titredi ve gerildim. İsteksizce aşağı baktım ve kız kardeşimin adını gördüm.

"Ski?" diye cevap verdim. Sesim kısıktı. *Kahretsin*. Onun sorunlarının üstüne benim sorunlarımı da eklememeliyim. "Ne oldu? İyi misin?"

Yine ağlamıştı. Konuştuğunda bunu anlayabiliyordum. "Uyandı."

"Zoey mi?" Aniden başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Ski tekrar ağlamaya başladı, ama yemin ederim gülümsediğini duyabiliyordum. "Evet. Uyanık. Mümkün olduğunca çabuk buraya gel." Sesi fısıltıya dönüştü. "Seni seviyorum. Bebeğim iyi olacak."

"Evet," diye fısıldadım. Omuzlarımda olduğunu bilmediğim bir yük kalktı. "Geliyorum."

"Acele et," dedi kısık bir sesle ve ben onunla dalga geçmeden önce telefonu kapattı.

Sersemlemiş hissediyordum. Bu çok büyük bir olaydı. Yine de kıpırdayamıyordum. Ne kadar süredir orada durduğumu bilmiyordum, ama yan kapının açıldığını duyduğumda hâlâ telefonuma bakıyordum.

Başımı kaldırdım. Rain buzdan yeni çıkmıştı ve harap görünüyordu — belki benden daha kötü, ama terli ve dağınık saçlarının altında, onda daha önce hiç görmediğim bir ışıltı, gözlerinde bir parıltı vardı.

Nedense, o bir şey söylemeden önce, ben "Zoey uyandı" diye patladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O... bu harika!" Kapıyı kapattı ve patenleriyle yanıma geldi. "Bu bugün mü oldu?"

"Benimle gel." Bu sözleri söyleyeceğimi bilmeden söyledim.

İkimiz de donakaldık, ama ben ciddiydim. Onun orada olmasını istiyordum ve... sözümü geri alamazdım.

"Ne?" diye sordu.

"Benimle gel," dedim tekrar. Neden birdenbire onun benimle olmasının bu kadar doğru geldiğini nasıl açıklayacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Bekledim ve onu izledim.

Belirsizlik ortaya çıktı, sonra kaybolup başka bir şey ortaya çıktı. Sıcaklık mı? Özlem mi? Sonra korku. Yutkundu ve bir adım geri çekildi.

Hayır diyecekti, bu yüzden ona doğru bir adım attım ve isteğimi yumuşatarak tekrarladım. "Benimle gel."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve orada gördüğü şey ağzını kapattı. "T-tamam."

Rahatladım. "Duş alman gerekiyor mu? Yani, benim için değil, ama istersen... Kıyafete ihtiyacın var mı? Yedek kıyafetlerim var."

"Ben..." Kız utangaç bir şekilde kendine baktı. Elleri uyluklarının üzerindeydi ve hafifçe güldü. "Evet. Belki. Genelde arabamda bir çanta bulundururum ama..." Titredi. Alnı kırıştı, artık kararlıydı. "Bana biraz zaman verin. Ya da otelim çok uzak değil..."

"Hala otelde mi kalıyorsun?"

"Evet. Yani, buraya taşınmıyorum. Sadece iş için buradayım."

"Evet, ama bu tüm sezon sürmeyecek mi? Bir yerden dokuz aylık kira sözleşmesi yapabilirsin. Senin işin bizim playofflara çıkmamıza yardım etmek, değil mi? Bu tüm sezonu alacak."

"Evet, ama sorun değil. Sanırım takımın otelle bir anlaşması var." Bir şey düşünürcesine başka yere baktı. "Hangi hastane olduğunu söylersen, orada buluşabiliriz."

Kafamı salladım. "Seni otele bırakayım. Sen üstünü değiştirirken, duş alırken lobide bekleyebilirim. Neye ihtiyacın varsa. Ben... ben daha çok..." Ne diyeceğimi bilemedim çünkü gerçek şu ki, onun yanında olmak istiyordum. Hastaneye tek başıma gitmek istemiyordum.

Skylar dışında başka bir insanın yanında olma isteği, bu duyguyu hiç yaşamamıştım.

Berbat durumdaydım. Tek mantıklı olan şey buydu.

Takas. Yeğenimin aşırı dozu. Komaya girmesi. Uyanması. Mahvolmuştum. Ama şu anda bana yardımcı olacak her neyse, ona uyacaktım.

"Seni oraya götürüp geri getireceğim. Sorun değil. Vaktimiz var."

"Tamam o zaman. Çantamı alayım." Bana küçük bir gülümseme attı, ellerini tekrar uyluklarının üzerinde gezdirdi ve koridorda kayboldu.

Ne halt ediyorum ben?

e yapıyorum ben?

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Tyler Griffin aşağıda lobide beni bekliyordu.

Hazırlanırken acele etmemeye çalıştım, çünkü acele ettiğimde heyecanlanıp bir şeyler unutuyordum ve bunun olmasına izin veremezdim. Soğukkanlı, sakin ve kendime hakim. Öyle olmam gerekiyordu.

Kalp krizi geçiriyordum.

Benimle birlikte hastaneye gitmemi istedi. Neden? Oradan çıkmalıydim, bir bahane uydurmalıydim.

Ama yapmadım.

Duşumu bitirdim, siyah tayt, küçük spor ayakkabılarım ve en sevdiğim kapüşonlu sweatshirtlerden birini giydim. Her zamanki çantamı almak istemedim, bu yüzden birkaç şeyi bir çapraz çantaya koydum. Saçlarıma bir saat harcamayı seven biri değildim. Biraz ürün sürünce gayet iyi kururdu. Bu açıdan şanslıyım. Biraz makyaj yaptım ve çıkmaya hazırdım.

Asansörle aşağı inerken avuçlarım terlemişti, her şeyi yeniden sorguluyordum.

Kız kardeşi de orada olacaktı. Yeğeni de. Ve beni de yanında istiyordu? Anlayamıyordum. Tanrım. Kız kardeşinin beyin hasarı geçirdiğini biliyordum ve nasıl olduğunu da biliyordum. Bunun herkesin bildiği bir şey olduğunu sanmıyordum. Onunla gitmemeliydim. Benim dışımda herkes gidebilirdi. Yine de, asansör kapıları açıldığında biraz dengesiz hissederek güldüm, işte buradaydım.

Asansörden indim ve lobiyi doğru döndüm.

Tyler oradaydı, etrafında küçük bir kalabalık vardı. İmza dağıtıyor ve sohbet ediyordu, ama beni görür görmez izin isteyip kalabalığın içinden geçerek bana doğru geldi. Kalabalığın içinden çıkar çıkmaz, halka açık gülümsemesini bıraktı ve yüzü sertleşti. Yanımdan geçerken başını salladı. "Hazır mısın?" Parmak eklemi koluma değdi ve içimi bir ürperti kapladı.

"Hazırım," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

Onunla birlikte gideceksem, iş modunda olmam gerekirdi, ama otoparka doğru yürürken ona yan gözle baktım. Bunu düşündüm, içimdeki profesyonelliği çağırmaya çalıştım, ama orada değildi. Bir parçam soldu ya da eridi, çünkü o yok olmuştu. Onun spor psikoloğu olmaya geri dönemezdim. Ama belki de başından beri hiç olmamıştım? Geçmişimiz bunu çoktan mahkum etmişti, o bir zamanlar hayatlarımızın ne kadar iç içe geçtiğinden habersiz olsa da. Ona danışmanlık yapabilir, onunla eşit olabilirim, ama bu işi kabul etmeden önce bile, Tyler Griffin'in benden yardıma ihtiyacı olmadığını biliyordum. O zaten nasıl kazanılacağını biliyordu. Hayır. Ben burada tamamen farklı bir sıfatla, çok daha özel ve kişisel bir sıfatla bulunuyordum ve zihnim durup otel odama dönmem gerektiğini haykırıyordu. Ama bedenim geri dönmeye niyetli değildi. Onunla birlikte gidiyorduk.

"Bu kiralık mı?" diye sordum, onun kamyonetine yerleşirken sesim biraz titriyordu.

"Mmmm? Hayır, benim. Bir arkadaşım benim için getirdi." "Çok nazıkmiş."

O, otoparktan çıktı. "Evet," dedi.

Ondan sonra sessiz kaldı, otoyola girmeye odaklandı.

Hızlı sürüyordu, ama kontrollüydü. Kardeşlerim eskiden deli gibi sürerlerdi. Daniel en kötüsüydü ve ben korkarsam benimle alay ederdi. Ondan araba istemek her seferinde cehennem azabı gibiydi. Mümkün olduğunca çabuk otobüs sistemini kullanmayı öğrendim.

Tyler ile aynı araçta olduğum için gerildim. Elimde değildi.

Bazı anılar muhtemelen beni asla terk etmeyecekti.

Tyler bana dikkat etmiyor gibiydi, bu yüzden hastaneye yaklaştıkça daha da rahatladım.

Sonunda kamyonetten inmeden önce bana baktı. "Ne giyiyorsun?"

Aşağı baktım. En sevdiğim futbol takımının tişörtüydü. "Sanırım bu bir sweatshirt."

Gözlerini devirdi ve arka koltuğa uzanarak iki farklı sweatshirt çıkardı. Birini göğsüme doğru itti. "NFL sweatshirt'ü giyemezsin." Ceketini çıkardı ve diğerini giydi.

"Neden giyemem?"

"Çünkü hokey daha iyidir." Bunu sanki iki yaşındaki bir çocuğa temel matematiği açıklıyormuş gibi söyledi.

Yüzüm kızardı. "Bu takımla çalıştım. Bu sweatshirt'ün bir sakıncası yok."

"Peki ya görünüş? Sen benimlesin. Burada Grays taraftarları var. Fark edecekler. Bu sporu biliyorsun. Taraftar kitlesini biliyorsun. Çok kızacaklar."

İnledim. O haklıydı. Hokey hayranlarının haklı olduğunu söylemeyecektim, ama haksız *da* değillerdi. Bunu daha nazik bir şekilde ifade etmek gerekirse, onlar tutkuluydu.

Çok tutkulu.

Gözlerimi devirdim, ama üstümü değiştirdim, sweatshirt'ün onun kokusunu taşıdığını görmezden gelmeye çalışarak. Şimdi giydiği kapüşonlu sweatshirt'e baktım. "Onu da giyemezsin."

"Ne?" Aşağı baktı ve küfretti.

Benim giydiğim Grays sweatshirt'üydü, ama onunki New York takımına aitti. Taraftarlar, benim futbol kapüşonlu giysimi giymemden çok onun bunu giymesinden daha fazla rahatsız olurdu. Gülmek zorunda kaldım.

O somurarak, "Kapa çenenini," dedi.

Ama arkadaki diğer sweatshirt'leri incelerken ağzı seğirdi. Bir dakika sonra hala bakmaya devam edince, iç çekip giydiğim sweatshirt'ü çıkardım. Onu ona uzattım ve kendi sweatshirt'ümü aldım.

"Hayır." Elimi yakaladı ve beni durdurdu.

"Senin eski takımının tişörtünü giymektense benim futbol tişörtümü giymem daha iyi, bunu sen de biliyorsun."

Beni bırakırken homurdandı. "Yemin ederim, ilk işim bu lanet kamyonu Grays kıyafetleriyle doldurmak olacak." Sweatshirt'ünü giydi ve ben saçımı çekip düzeltirken bana öfkeyle baktı.

Durdum. "Ne?"

Kaşlarını çatmaya devam etti, gözleri sweatshirt'üme kaydı. Anladığımda tekrar gülmeye başladım. "Seni hokey snobu sanmıyordum."

"Değilim." Omuzlarını silkti, çenesi hala gergindi. "Futbolu severim, ama ben hokeyciyim." Ön tarafa, benim indiğim yere geldi. "Sen de hokeycisin."

"Şimdilik."

O alaycı bir şekilde gülerek hastaneye doğru döndü. "Senin gibi kayamayan ve senin gibi şut atamayan biri hokeyci olamaz. Sen hokeycisin."

"Futbol bana iyi geldi," dedim basitçe. "Hokey gelmedi."

"Gelecek."

Sanki bunu kesin olarak biliyormuş gibi çok kendinden emin konuşuyordu. Ama bilmiyordu.

Hokey ona iyi gelmişti. Geleceği bilemezdi.

Arkasını dönüp bana yetişmem için durdu.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim, bir parçam onu beklettiğim için kızmasını bekliyordu, ama kızmadı. Dönüp yoluna devam etti. Geri kalan yol boyunca benim hızımda yürüdü.

Lobiye vardığımızda, kapılar onun için açıldı. Tyler resepsiyonu hızla geçip asansör düğmesine bastı. Bana bir bakış attı ve bana alan bıraktı. Bana baskı yapmadı. Beni yönlendirmeye çalışmadı. Asansör geldi ve biz bindik.

Birkaç kişi daha bizimle birlikte bindi, bir anne ve iki genç erkek. Tyler elini belimin altına koydu, ama bana dokunmadı, sadece beni hafifçe yönlendirdi.

Gençlerden biri Tyler'ı tanıyınca nefesini tuttu. Arkadaşına dirsek attı.

"Ah. Ne..." Çocuk arkadaşına sinirli bir bakış attı, ama Tyler'a baktığında sessizleşti.

"Çocuklar." Anne onlara bir bakış attı, sonra onların bakışlarını takip etti.

Tyler'ı tanıdı mı, yoksa onun yakışıklılığı yüzünden nefesi mi kesildi, bilemedim. Onu suçlayamazdım. İkinci katta inmesi gerekiyordu, ama oraya vardığımızda hareket etmediler.

Tyler beni asansörün kenarına yaklaştırdı, eli artık sırtıma dokunuyordu.

Kapılar tekrar kapanmaya başladı, ama kadın elini uzatıp kapıları durdurdu. "Çocuklar."

"Anne." İçlerinden biri geniş gözlerini Tyler'a doğru çevirdi.

Kadın sesini yumuşattı ve bize özür diler gibi baktı. "Gidelim çocuklar."

"Anne..." Tekrar denedi.

"Tate, hemen asansörden in."

O dramatik bir şekilde içini çekti, omuzlarını kaldırarak arkadaşının ardından asansörden indi. Anne geri döndü. "Onlar için çok üzgünüm. Onlar hayranlarınız. Yarın gece iyi şanslar."

Kapılar kapandı ve beşinci kata çıkana kadar ikimiz de sessiz kaldık.

"Bu sık sık olur mu?" Koridora çıktığımızda sessizce sordum.

İleride bir hemşire masası vardı, ama masanın arkasında sadece birkaç kişi oturuyordu. Koridor neredeyse boştu.

Tyler omuz silkti. "İnsanlar burada olduğumu biliyor." Bu bana hiçbir şey ifade etmedi.

O önden giderek masaya doğru yöneldi.

"Tyler." Hemşirelerden biri onu sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. İnce yapılıydı. Sıcak kahverengi tenli. Badem gözlü. Ben onun yanına yaklaştığımda gülümsemesi gerildi. "Kız kardeşin kendinden geçmiş durumda. Seni gördüğüne çok sevinecek."

"Zoey... o...?"

Hemşirenin gülümsemesi genişledi. "Neden gidip kendin bakmıyorsun?"

Koridorda ilerlemeye devam etti ve pencereden görülebilecek noktaya gelmeden durdu. Gergin olduğunu fark ettim. Elimi

ve nabzının hızlandığını hissettim. Keskin bir nefes verdi ve bana döndü. "Ya eğer..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Önce ben bir bakayım mı? Yanından geçip içeri bakabilirim, gördüklerimi sana anlatırım."

Bir anlığına gözleri gözlerime takıldı, sonra başını salladı. "Evet. Teşekkürler. Bu çok iyi olur. Neye hazırlıklı olmam gerektiğini anlamama yardımcı olur."

Bu önemli bir andı. Yeğeni uyanmıştı.

Kolunu bir kez sıktım ve sonra rahat bir şekilde yanından geçtim. Kapı açıktı, ama perde çekilmişti, böylece koridordan kimse içeriyi göremezdi. Sonra kahkahalar duydum.

İki kadın sesi—biri daha yaşlı, diğeri daha genç ve daha kısık.

Tyler'ın yanına geri çekildim. "Uyanmış. Gülüyorlar."

"Seni gördüler mi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Perde çekili ama seslerini duydum." Onu ileri doğru ittim. "Git. Ben..." Etrafıma baktım. "Kahve alıp geri geleceğim. Sen de ister misin?"

O zaten odaya bakıyordu ve dalgın bir şekilde başını salladı. "Evet, olur. Çok iyi olur. Teşekkürler." İleri adım attı, ama aniden dönüp beni yakaladı ve kucakladı. Kollarını sıkıca bana doladı ve başını boynuma eğdi. Dudakları tenime değdi. "Teşekkürler. Geldiğin için teşekkürler. Benim için çok anlamlı." Elini ensemin arkasına koydu ve alnıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

Sonra gitti ve ben sersemlemiş, cildim karıncalanmış bir halde kaldım.

Ne alacağımı bilemedim, bu yüzden bir taşıma çantası dolusu kahveyle geri döndüm: iki latte, bir matcha ve ortasında bir sürü şeker ve krema olan normal bir sade kahve. Tyler ve kız kardeşi seçebilirler diye düşündüm. Zoey'nin kahve içip içemeyeceğini bilmiyordum. İçebileceğini sanmıyordum, ama aynı zamanda varsayımda bulunup onu kırmak da istemedim.

Yaklaştığımda kapı aralık açılmıştı ve elimi kaldırıp kapıyı çalmak üzereydim ki, birinin ağladığını duydum.

"... Ne yapacağımı bilmiyorum, Ty. Ne yapmalıyım?"

Bu çok kişisel, çok özel bir şey gibi geldi. Geri çekilmeye başladım ama sonra durdum çünkü tüm kahve bende idi. Soğumasını istemedim. Tyler da gelmemi istemişti ama yine de nedenini bilmiyordum.

Perde kenara çekildi ve Tyler beni kapıda gördü. *Kahretsin*. Onun kulak misafiri olduğumu düşünmesini istemedim. Garip bir şekilde elimi kaldırdım. "Merhaba." Kahve taşıyıcısını kaldırdım. "İçecekler getirdim."

Perde daha da geri çekildi ve Tyler'ın kız kardeşi Skylar Griffin, kim konuşuyor diye bakmak için başını uzattı. Kızgın görünmüyordu, sadece şaşkıındı. Beni tanırsa diye kendimi hazırladım. Birkaç kez gözlerini kırptı ve perdenin arkasından çıktı. Arkalarındaki hastane yatağını gördüm ve boş olduğunu görünce rahatladım. Kız kardeşi ile tanışmak yeterince stresliydi. Bir de yeğeniyle tanışmak, baskıyı başka bir boyuta taşıyacaktı.

"Kimsin sen?" diye sordu Skylar.

Panik başladı. Ona tam adımı söylemek ya da Tyler'ın söylemesine izin vermek istemedim, çünkü o zaman her şeyi anlayacaktı. Daniel ile çıkmıştı. Daniel'ın bir kız kardeşi olduğunu biliyordu.

Tyler yorgun bir şekilde yüzünü elleriyle ovuşturdu, bitkin düşmüş gibiydi. "Bu, şey..."

Bir adım öne çıktım. "Rain. Merhaba. Ben de bu ekiple çalışıyorum."

"Öyle mi? Ne olarak? Oh!" Gözleri büyüdü. "Sosyal medya için mi buradasın? Ty, Zoey için bir paylaşım yapmayı istediğinizi söylemişti, ama biraz erken gibi görünüyor."

Korkmuş bir şekilde başımı salladım. "Hayır. Ben ekibin..." *Psikolog* demek istemedim çünkü bu onu korkuturdu.

"O bizim takım psikoloğumuz."

Gerçekten mi, Tyler? Bu daha da kötüydü.

"Oh!" Skylar, bu cevabı beklemediği belli olan bir şekilde gözlerini kırptı.

Tyler, Skylar bana yaklaşırken arkasında sessizce gülmeye başladı, artık tamamen resmi bir tavırla. Bir elini uzattı, diğer eliyle gömleğini ve saçlarını düzeltti. "Tanıştığımıza memnun oldum." Eli benim elimi kavradı. "Rain." Kaşlarını çattı ve yana doğru adım attı, kardeşine bir bakış attı. "Tyler'ın seni buraya getirmesine biraz şaşırdım. Alınma kardeşim, ama o duygularını hisseden biri değil, hele ki onları konuşan biri hiç değil." Ona bir kez daha keskin bir bakış attı. "Temel üç duygudan fazlasını hissedebiliyor musun ki?"

Tyler'ın gülümsemesi şeytani bir hal aldı. Gözleri parladı. "Hangi üçünden bahsediyorsun?"

Kız gülerek onun omzuna vurdu. "Oh, bilirsin—öfke, açlık ve azgınlık."

Gülümsemesi kurnazca oldu. "Kahkaha da var, ama evet, temel üçü var. Kavgı, yemek ve seks. Her zaman bu sırayla değil."

Kız kardeşi başını salladı. "Şu haline bak, gelişıyorsun." Arkasında duran boş yatağı işaret etti. "İçeri girebilirsin. Birkaç boş koltuğumuz var. Zoey'i bazı testler için götürdüler, ama kahvenin kokusunu alıp içemediğinde çıldırarak."

Taşıyıcıyı kaldırarak odaya daha fazla girdim, ama sandalyelere doğru hiçbir hareket yapmadım. İkisi de hala ayaktaıdı ve bu çok ailevi bir andı. Burada olmamalıyım. Tyler'ın bakışlarını yakalamaya çalıştım, bu mesajı iletmek için, ama o hala kız kardeşine gülümsüyordu.

Kız kardeşi kahve taşıyıcısını benden aldı. "Teşekkürler." Skylar kahveleri uzun, dar kucak masasına koydu. Sonra işaret etti.

kendisi de oturduğu sırada boş sandalyelerden birine doğru yöneldi. Kollarını dizlerine dolayarak, dizlerini göğsüne sıkıca sarıldı. "Oturun. Rahat olun. Bu testler çok uzun sürebilir ve geri geldiğinde, ziyaretçileri kabul edecek kadar yorgun olacaktır."

Tyler esnedi ama bakışımı yakaladı ve bana kaşlarını çatı. Yine de hiçbir şey söylemedi. Skylar bizi inceliyor olabilir diye başka yere baktım. Ama o da esniyordu, gözlerini kapattı ve başını sandalyeye yasladı. İkisi de bitkin görünüyordu.

İçlerinden birinin bir şeyler söyleyeceğini, küçük bir sohbet başlatacağını düşünmüştüm, ama ikisi de sessizlikten rahatsız görünmüyordu. Ve bu, Tyler'ın kız kardeşini herhangi bir şekilde tanımak için uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

"O iyi mi?" diye sordu Tyler sonunda.

Skylar ona hüzünlü bir gülümseme attı. "O... Hastanenin psikoloğu onu götürmeden önce benimle konuşmak için geldi. Onlar..." Bakışları bana kaydı, ama tereddüt ya da ihtiyat yoktu. Aynı hüzünlü gülümsemeyi benimle de paylaştı. "Kasıtlı olarak aşırı doz aldığını bilmiyorlar. Dürüst olmak gerekirse, her şey çok hızlı oldu. Bu konularda bir şey biliyor musun?"

Ağzımı açtım ama önce bir an düşündüm. Burada bir yol izleyebilirdim, nazik ve düzgün davranabilirdim, ama Tyler beni buraya bunun için davet etmemişti. Kız kardeşine ne söylediği önemli değildi, benim mesleki becerilerimle ilgilenmediğini biliyordum. Ona sert bir bakış attım. "Ben daha çok spor psikoloğuyum. Uyuşturucu ve alkol bağımlılığı hakkında temel bilgim var, ama bu benim odaklandığım alan değil."

"Oh." Kafasını yana eğdi. "O zaman neden sen...?" Kendi kendine kıkırdayan kardeşine sert bir bakış attığımda sözünü yarıda kesti. "Sen tam bir pislisin, Tyler! Takımının psikoloğunu neden yanına aldın? Onunla yatmaya mı çalışıyorsun?"

"Haksız sayılmazsın." Tekrar gülmeye başladı.

"Tam sana göre." Gözlerini devirdi ama o da gülmeye başladı

Karnımda bir acı hissettim. Ben de onun getirdiği kızlardan biriydim.

etrafıma baktım ve sonuncu olmayacağımdan hiç şüphem yoktu. Ama bunu bir kenara ittim ve yerine onlara odaklandım. Aynı şekilde gülüyorlardı ve birbirlerine bakmaları yeterliydi, yine kahkahalara boğulmaya başladılar

Bu tür bir kardeş sevgisini görmek güzeldi. Nefret yoktu. Sinirlilik yoktu. Kimse kötü davranmıyordu. Kimse dışlanmıyor ya da günah keçisi olarak kullanılmıyordu. Sadece sevgi vardı. Tyler ise onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Arenada kararlı, uyanık ve hırslıydı, bu yüzden onun bu yönünü de görmek güzeldi.

Ama ne kadar denersem deneyeyim, onun sözlerini kafamdan atamıyordum. "*Tam sana göre.*" Bunu sık sık yapardı. Benim özel bir yanımdı yoktu, bunu biliyordum. Tanrım, bunu biliyordum. Ama yine de canımı yakıyordu.

Unutmamalıydım. Neden unuttum ki?

Çünkü Tyler bana bakıp onunla gelmemi istediğinde, ben onun ayaklarının dibinde erimiştim. İşimi yapabiliyordum çünkü her şeyi güzel, düzenli çekmecelere koyabiliyordum. Her şey bölümlere ayrılmıştı. Ama Tyler öyle değildi. Onu hiçbir çekmeceye koymama izin vermiyordu. O, bizim geçmişimiz yüzünden zaten bir çekmecedeydi, kendisi bilmiyor olsa da, ve şimdi diğer iki çekmeceye de girmeye çalışıyordu. Sürekli çekmecelerden atlıyordu ve zihnimde her şeyi bulanıklaştırıyordu. Beni burada istediğine inanmak istedim. Ama daha önce mesajlarında söylediklerini hatırladım. Kaçmak istiyordu. Bu yüzden buradaydım. Ailesiyle yaşadığı berbat durumu unutmasına nasıl yardım edecektim? Onu bir hademe odasına mı götürecektim? Boş bir hasta odasına mı?

"*Sen gerçekten aptalın tekisin, değil mi?*" Kardeşimin alaycı sözlerini duyunca irkildim. Bunu söylerken gülmüştü ve bu, sonraki birkaç yıl boyunca en sevdiği hakaretlerden biri oldu.

Evet, Daniel. Hâlâ aptalın tekiyim.

Tyler bana meraklı bir bakış attı, ben de eski yaraları ve yeni olanları bir kenara itip hepsini kafamın arkasına attım. Yüzüme bir gülümseme takınıp, kız kardeşinin söylediklerine alınmadığımı ona göstermeye çalıştım. İşe yaradığından emin değildim, ama Skylar başka bir şey hakkında gülüyordu ve çabucak dikkati dağıldı.

Gitmem gerekiyordu, ama rahatsızlık yaratmadan nasıl ayrılacağımı bilmiyordum.

Skylar, Zoey'nin evlat edinmeye çalıştığı mahalle kedisinden bahsetmeye başlamışken, bir hemşire odaya girdi. Fırsatı değerlendirip koridora çıktım ve Tyler'ın benimle birlikte çıkıp çıkmayacağını bekledim.

Gelmedi. Orada kaldı.

Birkaç dakika sonra hemşire odadan çıktığında, ben hala bekliyordum. Burada olmak yanlış geliyordu.

Yirmi dakika daha bekledim, ama o dışarı çıkmadı.

Hemşire çıkarken kapıyı kapatmıştı. Kapıyı çalmalı ve içeri girip veda etmeli, her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım. Ama incinmişim, bunun aptalca olduğunu bilsem de. Bu durumda incinen ben olmamalıyım. Tyler'ın benden ne istediğini zaten biliyordum, bu yüzden şaşırmamalıyım.

Ama *yine de* kapıyı çalacak cesareti kendimde bulamadım. Gelmemeliydim. Buraya ait değildim.

Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardığımda kapı açıldı. Gözleri parladı ve koridora adım attı, arkasından kapıyı kapattı. "O söylemiyor ama Ski'nin uyuması gerekiyor. Zoey geri gelene kadar burada kalıp ona hızlıca sarılmak istedim ama eminim onun da dinlenmeye ihtiyacı vardır. O zamana kadar burada kalmak ister misin?"

"Ben... hayır."

Yüzü düştü.

Gözlerimi kaçırdım. "Bence bu daha çok aile meselesi. Ben gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın yoksa tabii?" *Ne diyorum ben? Ne yapıyorum ben?*

Gözlerinde yeniden bir parıltı belirdi, ama sadece yumuşak bir sesle, "Daha acil işlerin varsa, tabii ki git" dedi.

"Yok." Aslında vardı, kendime buradaki yerimin burada *olmadığını* hatırlatmaya çalışmak gibi.

Yaklaştı ve sesi yine alçaldı. "O zaman kalabilir misin? Uzun sürmez." Yüzümü inceledi.

Gitmem gerekiyordu. Kalmamalıyım. Onunla aramızda olan bu şeyi yapmamalıyım. "Lobide bekleyeceğim. Kız kardeşin ve yeğeninle vakit geçir."

Geri adım attı, gözleri hala benimkileri arıyordu. "Tamam."

"Tamam."

Birbirimizi izledik. Ona doğru adım atmak, ona sarılmak istedim. Bu doğal bir şey gibi geliyordu, ama yapmadım. *Yapamadım.*

"Tyler?" Skylar odanın içinden seslendi ve o ona cevap vermek için döndü.

Ben uzaklaştım, duygularımı kapattım. Bu, küçükken kullandığım eski bir numaraydı. Bu, benim başa çıkma yöntemimdi. Öğrendiğim her şeyi görmezden geldim ve en saf halime geri döndüm. Onun için, ailem için, dünya için ve en önemlisi kendim için ne olduğumu hatırlamam gerekiyordu.

Sadece başka bir aptal.

20

TYLER

Aşağı indiğimde Rain lobide değildi, ama zaten olacağını da düşünmemiştim. Saatlerdir buradaydım. Zoey'nin odaya dönmesi düşündüğümünden uzun sürdü ve ben odaya geri girdiğimde Skylar yeniden ağlamaya başlamıştı. Rain oradayken Skylar iyiydi ve dürüst olmak gerekirse, ara vermesi hoşuma gitmişti çünkü diğer geldiğim zamanlarda Ski ya uyuyor ya da ağlıyordu. Belki de Rain'den benimle gelmesini istememin nedenlerinden biri buydu — burada başka biri olursa Skylar'ın bir an için de olsa başka bir şey hissedeceğini biliyordum. Ya da belki de Skylar'ın işaret ettiği neden buydu.

Bilmiyordum, ama Rain odaya ilk girdiğinde ve hemşire geldiğinde arasında bir şey olmuştu. Belki tuvalete gitmek ya da biraz hava almak istemiştir diye düşündüm, ama sonunda onu aramaya gittiğimde, koridorda duruyordu ve bir şey farklıydı.

Neyin değiştiğini anlayamadım, çünkü dışarıdan bakıldığında her zamanki Rain gibi görünüyordu. Güzel. Sinir bozucu derecede seksi. Tek bir bakışıyla bile sikimi sertleştirebilirdi, ama koridorda duran kadın, o ekiple çalışmaya başladığından beri takıntılı bir şekilde izlediğim kadın değildi.

Onu istiyordum. Belki de sadece bedeninden daha fazlasını istiyordum, ama o kafamı karıştırıyordu.

Bir süre sonra bana geri dönmesi gerektiğini ve sabahki paten antrenmanında stadyumda görüşeceğimizi söyleyen bir mesaj attı, ama ben bu plana uymayacaktım.

Onun kaldığı oteli biliyordum ve dikkat ettiğim için odasının hangi katta olduğunu da biliyordum. Oraya gittim ve onun katına varır varmaz telefonunu aradım. Koridorun son odasından telefonun çaldığını duydum ve o telefonu açar açmaz kapıyı çaldım.

"Alo?"

Tekrar kapıyı çaldım. "Kapının önündeyim."

Onun geldiğini duydum. Bir dakika sonra kapı açıldı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı, ama aynı zamanda başka bir şey daha. Panik mi? Suçluluk mu? Anlayamadım, ama sonra ne giydiğini fark ettim. Grays'in tişörtüydü ve muhtemelen başka bir şey giymemişti. İçimde bir sıcaklık patladı ve tüm kanım penise akmaya başladı. Benim tişörtümü giyiyordu. O benim numaramdı. Eğer arkasını dönerse, soyadımın arkada yazdığını görecektim.

Bu onun normal uyku kıyafeti miydi?

Bir an bana bakakaldı, sonra kendini topladı. Sonra kapıya uzandı ve kapıyı yüzüme kapatacağını anladım. Bu gerçekleşmeden önce içeri girdim.

"Ne..." Durdu ve yüzü boşaldı. "İyi misin?" "Ne oldu hastanede?" Çünkü kesin boktan bir şey olmuştu. Zihnindeki lanet olası duvarların arkasına saklanmıştı ve artık ona ulaşamıyordum.

Bu gece içimde birçok duygu dolaşıyordu: hayal kırıklığı, ihtiyaç, öfke. O benim olmuştu, ama sonra gitmişti. Bunu bilmek beni çileden çıkardı. Ona uzandığımda gözleri fal taşı gibi açıldı, artık doğru olanı yapmak umurumda değildi. Onu sikmem gerektiği dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Ağzını hissetmem gerekiyordu. Tadını. Onu altımda hissetmek için çaresizdim.

"Rain..." diye inledim, elim ensesindeydi. Sessizce nefesini tuttu, ama çekilmedi.

Avcıyı izleyen av gibi hareketlerimi takip ediyordu. Ona zarar vermek istemiyordum. Onu tatmak istiyordum. Parmaklarım daha da sıkı kavradı ve yaklaştım, onu kapının yanındaki duvara sıkıştırdım. Tek kelime etmedi, ama beni durdurmadı, ben de nefesini hissedene kadar ilerlemeye devam ettim.

Nefesini hissedene kadar ilerledim. Göğsü yükselip benim göğsüme değene kadar. O lanet olası şeker kokusunu alabiliyordum. Vanilyalı kek kokusu. Vücut spreyi ya da şampuan kokusu gibi gelmiyordu. Başını aşağı çekip yüzümü ona bastırdım, saç kokusu olmadığından emin olmak için. Değildi. Saçları leylak kokuyordu. Kek kokusu sadece ondan geliyordu.

Nabızı hızla atıyordu ve başımı eğip gözlerine baktım. "Bunu istiyor musun?"

Göz bebekleri büyüdü. Dilinin ucu dışarı çıkıp alt dudağını ıslattı ve ben patlamak üzereydim. Elim boğazının yanına kaydırdım, hala nabzını hissederek, yavaşça, çok yavaşça çenesinin hemen altına baskı uyguladım ve başını geriye doğru eğdim. Ağzı bana doğru açıldı, ama hala tek kelime etmemişti.

Onun sesine ihtiyacım vardı.

Başparmağım alt dudağına doğru kaydım ve onun titrediğini hissettim. "Oradaydın Rain. Tam oradaydın. Benimle birlikte." Gözlerimi kapattım, onu sahiplenme arzusu içimi kapladı. Bu duyguyu bastırdım ama bir adım daha yaklaştım. Nefes aldı ve eridi. Vücudu gevşedi. Nefesi rahatladı ve bana doğru hareket etmeye başladı, pantolonumun şişkinliğini okşadı. Gözleri kapandı ve dudaklarından en tatlı inilti süzüldü.

Eğildim, ağzım neredeyse onun ağzına değecekti, ama tekrar sordum. "Rain? Evet mi, hayır mı?" Ona sürtündüm.

"Yapmamalıyız," dedi sessizce.

Onun sözlerini duymak için eğildim ve hareketsiz kaldım. Kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Ona olan özlemim beni pençeliyordu. Bu ilkel bir istek, onu sahiplenme ihtiyacıydı. Ona sahip olma ihtiyacı. Onun bakış açısından düşünmeye çalıştım. Kariyeri...

Kolum titredi. Tanrım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Aniden, yine inledi ve gözlerini açtı, gözlerinde şehvetli bir istek parıltıyordu. Dudakları aralandı ve sonunda "Bunu pişman olacağım" diye fısıldadığını duydum.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

Ağzımı onun ağzına bastırdım.

21

YAĞMUR

Tadı, F5 kasırgası evimi yerle bir ettikten sonra gelen gökkuşağının tadı gibiydi. Çok ihtiyaç duyduğum bir nefes, yıkımın bittiğini, ufukta yeni şeyler olduğunu hatırlatan bir nefes. Daha iyi şeyler.

İhtiyacım olan şey bu muydu? Bilmiyordum, ama ona ihtiyacım olduğunu biliyordum
ona ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Vücudum onun vücuduna yapışırken kollarımı omuzlarına doladım. . Öpüşüyorduk, ama bu daha fazlasıydı, çok daha fazlası. Onu hissetmek bile beni sarhoş ediyordu. "Sen..." diye başladım, ama durdum çünkü *ne söyleyecektim ki?*

Kendimi hiç kaybetmedim. İçki içsem bile, her zaman kendimi kontrol ederdim. Öyle olmak zorundaydım, çünkü ya bir şey ağızından kaçarsa? Bu benim sırrımdı — ne kadar yalnız olduğum, ama şimdi fark ettim ki bunu kendimden bile saklamıştım.

Çok yalnızdım.

Kendimi dokunmaktan, bağ kurmaktan mahrum bırakmıştım, ama şimdi Tyler buradaydı ve bana ihtiyacım olmadığını söylediğim her şeyi veriyordu. Kendime yalan söylemişim çünkü kimsenin bana bunu vermek istemeyeceğini biliyordum, bu yüzden onsuz yaşamayı öğrenmişim. Şimdi o buradaydı, ama bunun uzun sürmeyeceğini kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Bu gece. Belki birkaç kez daha. Benden bıkana kadar... Ve o da bıkacaktı. Herkes bıkmıştı. Herkes benim sorunumu keşfetti ve uzaklaştı.

Acı çekiyordum, ama
vücudum titriyordu. Kaşlarını
çattı. "Ne oldu?"

Başımı salladım ve boğazım spazm geçirdi. Konuşamıyordum. Onu istiyordum. Bunu istiyordum.

Bunu elde edebilir miydim? Bir gece? Bir hafta?

Bunun için itibarımı kaybetmeye değer miydi? Onun için? Sadece bu ne kadar sürerse sürsün?

O gittiğinde, bu beni mahveder miydi?

"Hey." Ağzını yanağıma yaklaştırdı ve bir gözyaşı damlasını tattı. "Ne oldu? Ben mi yaptım bunu? Eğer öyleyse özür dilerim."

Kafamı salladım. O değildi. Diğer herkesdi, ama yine de kendimi ondan koparamıyordum. Koparamıyordum.

Birinin bana böyle dokunması çok uzun zaman olmuştu. Onu uzaklaştırmam, gitmesini söylemem ve bir daha incinmemek için kendimi kapatmam gerekiyordu. Ama *yapamadım*. Bana onunla birlikte hastaneye gitmemi istemişti. Buraya gelmişti ve şimdi beni kucaklayıp gözyaşlarını siliyordu, ama yine de bana açgözlü gözlerle bakıyordu. Bu bir armağandı.

O beni çoktan parçalamıştı. Artık düzeltilemez bir durumdu. Ama kendimi yeniden bir araya getirecektim. Yapacaktım. Ona baktım. Benim yüzümden çok kafası karışmıştı. Kafam allak bullak olmuştu, ama bunu durduramazdım.

Bir gece. Bir kez. Sonra parçalarımı tekrar bir araya getirmeye başlayacaktım. Ama şimdilik, onu kendime çektim. Bana aptal olduğumu söyleyen sesleri susturmak istemiyordum. Onları yok etmek istiyordum.

"Ben..." Şu anda konuşmak acı vericiydi. Onun için yanıp tutuşuyordum, ama onun neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyordu. "Büyürken başıma bazı şeyler geldi ve bunlar bende bazı hasarlar bıraktı."

Kafasını salladı. "Rain..."

Onu durdurdum, elimi göğsüne koydum. "Bunu durdurmak istemiyorum, ama kişisel konularda kafamın karışık olduğunu bilmen gerekiyor. Bunu hiç atlatamadım."

Bana uzun uzun baktı. Gözleri yüzümde dolaştı, beni araştırdı ve bir karar verdi. Alnını alnıma dayadı ve nefesini vererek, "Rain, şu anda sadece seninle sevişmek istiyorum. Sorun olur mu?" dedi.

İçimde bir zevk patlaması yaşandı. Bacaklarımı kaldırıp kalçalarına doladım ve omuzlarını tuttum. "*Evet*."

Beni tekrar öptü.

Elleri bacaklarımın altına girdi, beni daha yükseğe kaldırdı ve yatağa doğru yürüdü. İkimiz de birlikte yere uzandık, ama o

beni ezmek için kendini tuttu. Öpüşmeye devam ettik.

Tadı çok güzeldi. Onun altında kıvranarak, daha da heyecanlandım. Kalçalarımı kaldırarak ona doğru hareket ettim ve bu harika bir duyguydu.

Elini yan tarafıma doğru kaydırды ve gömleğimin altına soktu, gömleğimi yukarı iterek tenime daha fazla temas etmesini sağladı. "Bunu çıkarabilir miyim?" diye sordu.

Yukarı doğru itip çıkardım ve kollarımı tekrar omuzlarına sıkıca doladım.

Tyler'ın vücudu çok zayıf ve kaslıydı. Güçlüydü. Bana dokunduğunda her kasının hareketini hissedebiliyordum. Elini iç çamaşırama kaydırды ve amımı örten küçük kumaş parçasıyla oynarken kalçamı avuçladı. İnleyerek başını boynuma gömdü. "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun." Parmağı kayışın içinde hareket etti ve beni daireler çizdi.

Titredim. "Beni sikmeni istiyorum Tyler. Benimle oynamayı değil."

Gülerek başını kaldırıp gözlerime baktı. Gözleri yanarken sırıtıyordu. "Seks iyi ve eğlenceli olabilir, Connors."

Ben homurdandım. "Sikişirken soyadlarımızla mı hitap edeceğiz? İyi bilmek, Griffin."

Yine güldü, ama parmağını içime sokarken gözleri karardı. "Hoşuna gitti mi?"

Onun için uzandım, daha derine girdiğini hissettim ve alt dudağımı ısırarak başımı salladım. Bu delice iyi hissettiriyordu. İkinci parmağını da içeri sokarken görebilmek için yukarı doğru kaydı.

Cinsel zevk vücudumu sardı, omurgamı sardı ve ben nefes nefese kaldım, ona dokunmak istedim.

Elini itip parmaklarını içimden çıkardım. Beni yatakta geri itip üstüne çıkıp bacaklarımı açtığımda şaşırarak durakladı.

"Rain?"

Onun jogging pantolonunu ve boxer şortunu çıkarıp bir kenara attım. Penisini uzun ve sertti, ayrıca oldukça kalındı. Elimi penisinin etrafına doladım ve başımı eğerek ucunu ağzıma aldım.

O birden irkildi, elleri saçlarıma kaydı. "Siktir. Lanet olsun. Sen..." Dilimi onun etrafında dolandırdım, tadına baktım ve boğazımı açarak onu tamamen içime çektim. Bir an öyle kaldım. Onu bu şekilde dokunmak hoşuma gitmişti.

O geri çekildi, elleri şimdi saçlarımı yumrukluyordu. "Siktir, Rain. Siktir.

Siktir. Bu çok iyi geliyor."

Onu titretmekten zevk alarak inledim ve başımı onun üzerinde sallayarak emmeye başladım. O hareketsiz yatarken, titreyip seğirirken, ben devam ettim. Ucunu ısırp dilimi üzerinde gezdirirken, ellerimle pompalamaya devam ettim. Sonra aşağıya eğilip testislerini tattım ve o yine küfrederek spazm geçirdi. "Siktir, siktir, boşalacağım. Rain. *Bebeğim*. Yapma..."

Yine onun üzerine çıktım, onu boğazımın en dibine kadar aldım ve ellerimle testislerini avuçladım, bu kadarı yeterliydi. Patladı, boğuk nefeslerle küfrederek. Ağzımı yerinde tuttum, tüm spermelerini içtim ve sonra yuttum, sonra da duyulabilir bir sesle ondan kalkarak.

Yine küfretti ve başımı kaldırıp gözlerime bakmak için çekti. Beni azarlamaya çalışırken sarhoş gibi görünüyordu. "Ben sana bunu yapmayı planlıyordum, tersi değil."

Onu böyle boşaltabileceğimi bilmek beni de biraz sarhoş hissettirdi ve gülümsedim. "Çok eğlenceliydi. Hoşuma gitti."

Beni kaldırırken homurdandı.

Şaşkınlıkla ciyakladım ve sonra tekrar üzerine oturdum, o da beni öne doğru çekerek göğsüne yasladı. Saçımı kulağımın arkasına nazıkçe itti. "Bu gece seni sikmek istedim."

Elimi göğsünden aşağı kaydırđım ve sikini avuçladım. "Hala yapabiliriz."

Bir an bekledi, bakışlarında belirsizlik vardı. "Daha önce söylediğın şey, kişisel meseleler hakkında..."

Kafamı salladım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece kafamda bazı şeyler olduğunu bilmen gerekiyordu."

"Ama..."

Yine başımı salladım. "Düşünmek istemiyorum. O sonra gelir."

Bir an bana baktıktan sonra içini çekti. "Tamam, ama bu iş biter bitmez 'kişisel şeyler' hakkında bulabildiğim her şeyi Google'da arayacağım, bil diye söylüyorum."

Gülümsedim ve başımı göğsüne eğdim. "Bana uyar." Elini elimle tuttum ve yuvarlandım, onu üstüme çektim. Gözlerine bakarak, elini yavaşça bacaklarımın arasına ittim. "Şimdi sıra sende."

Bana o kadar kötü, o kadar şehvetli bir gülümseme attı ki, nefesim kesildi. "Seni *çığlık* attıracağım Rain."

Zaten heyecanlanıyordum. Bu bana gayet uygun geldi.

Telefonum çaldı, odayı aydınlattı ve nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman aldı. O tavan benimki değildi... Ve her şey geri geldi. Baktım ve Rain hala benimle yataktaydı. Mümkün olduğunca kenara kıvrılmış, üzerine çarşafı çekmişti.

Zil! Zil!

Eğilip telefonumu kapıp sesini kapattım, sonra Rain'i tekrar incelemeye başladım. Dün gece bir şeyler söylemişti, kendisine yapılanlar ve büyüdüğü ortamlarla ilgili bir şeyler. O anda pek üzerinde durmamıştım, onunla eğlenmekten memnun olduğum sürece sorun yoktu ve dün gece güzel geçmişti. Eğlenceliydi. Tekrar tekrar yapmak istiyordum ve hala onu becermek istiyordum. Dün gece sonuncusu hariç her şeyi yapmıştık ve inanılmazdı. İç çekişleri. İnemeleri. Beni okşama şekli. O güzel, sikilesi dudaklarının benim sikimi saran hissi.

Aşık olmaya yatkın biri değildim. İnsanları pek sevmezdim, ama bir kız benim sikimi emdiğini görünce bana aşık olabiliyorsa, o kız Rain'di. Dün gece benden uzaklaşıp çarşafa dolandığında bilinçli miydi acaba diye merak ettim. Çünkü ben bilinçli değildim. Onun bunu yapmasına izin vermezdim.

Telefonum yine titredi.

Rain'den dikkatimin dağılmasını istemediğim için içimde bir tahriş uyandı. O, bir bulmaca kaleydoskopuydu. Her etkileşim, farklı ve kafa karıştırıcı renklerin parlamasına neden oluyordu. Onları bir araya getirip altındaki resmi anlamak istedim. Onda büyük bir sorun vardı ve bu hoşuma gitmiyordu.

Yataktan olabildiğince nazikçe kalktım. Yatak odası oturma odası ve mutfaktan ayrıydı, bu yüzden yatak odasının kapısını yavaşça kapattım ve aramayı cevaplamadan önce oturma odasına geçtim.

Arayan
Skylar'dı.
"Selam."

"Neden fısıldıyorsun... Aman Tanrım. Hastanedeki o kızla yattın mı? Ayrıca, ne zamandan beri ikiz kardeşini ve yeğenini görmeye kızları da getiriyorsun? Bizim yanımıza kadınları getirmezsın, ama takımının psikoloğuyla yatmak tam da sana göre bir şey. Onu işi için kullanmazsın, ama bacaklarının arasına girersin. Gerçi, genellikle onlar sana asılır."

Ben irkildim. "Şu anda saat kaç olursa olsun, bu konuşma için çok fazla enerjin var. Neden arıyorsun? Uyuyordum."

"Oh." Güldü. "Hemşire Zoey'i kontrol etmeye geldi ve ben tekrar uykuya dalamadım. Sosyal hizmet uzmanı'nın daha önce söylediği şeyi düşünmeden edemiyorum. Zoey'in bir akıl sağlığı kliniğine gitmesini istiyorlar."

Kız kardeşim tamamen uyanmıştı. Zoey artık tehlikeyi atlatmış gibi görüldüğü için, her zamanki haline dönüyordu ve bu da mutluydu. Neredeyse her zaman mutluydu, bu da canımı sıkıyordu çünkü ben genellikle *mutlu değildim*. Sanırım birbirimizi dengeliyorduk.

"O bir akıl sağlığı kliniğine gitmeli, Ski." "Ne?
Neden?"

Gözlerimi kapattım. "Çünkü aşırı doz aldı. Neredeyse ölüyordu."

"Ama kazara aşırı doz almış olabilir."

"Bu gerçekten önemli mi? Aşırı doz aldı. Uyuşturucu kullandı. Belki bir gencin uyuşturucu kullanması o kadar da nadir bir şey değildir ve belki de sadece bir kerelik bir olaydı, ama bence tedbirli davranmak daha iyi. Bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Üzgün bir sesle iç geçirdi. "Zoey'i tanıyorum. Onu konuşmaya zorlayamayız."

"Bu yüzden mi beni aradın?"

"Yarın evrak işlerini başlatmak istiyorlar. Endişeliyim. Eğer hastaneye yatırılırsa, benden daha da uzun süre uzak kalacak."

"Ski." Ses tonumu yumuşattım. "Zoey dürtüsel biri değildir. Eğer sadece bir kez uyuşturucu kullanmış ve kazara aşırı doz almış olsaydı, sana söylerdi

. Bu, sana söyleyeceği ilk şeylerden biri olurdu, çünkü senin başka bir ihtimali düşünmeni istemezdi."

Kız kardeşim ağlamaya başladı. Bundan nefret ediyordum.

"Sosyal hizmet uzmanıyla konuş," dedim ona. "Onu görebileceğin bir kliniğe gidebilir mi, yoksa bir uzlaşma sağlanabilir mi diye bir bak. Para sorun değil. Ben öderim. Bunu biliyorsun. Zoey için iyi olacağını düşünüyorum. İkiniz hep yakın oldunuz. Sen harika bir annesin, ama Zoey hep üzgündü. Birinin bunu araştırması iyi olabilir. Bir bağlantısı olabilir."

"Bir psikiyatristle yatıyorsun ve birdenbire Dr. Phil mi oluyorsun?" "Ski..."

"Boş ver. Biz kendimiz hallederiz." Telefonu kapattı.

Telefonu elimden çekip bir saniye ona baktım. Bu, kız kardeşimin normal davranışı değildi, ama stres ve uykusuzluktan dolayı herkes böyle tepki verirdi. Kız kardeşimde beyin hasarı da vardı, bu da bir faktör olabilirdi.

Ne düşündüğünü biliyordum. Zoey'nin ondan uzak kalması için baskı yapıyordum ve kardeşim bunun Zoey'nin iyiliği için olduğunu göremiyordu. Sadece ayrılmalarına odaklanıyordu. Yine. Aşırı doz ve koma kardeşimin kalbini parçalamıştı. Benimkini de parçaladı, ama sonunda Skylar sakinleşecekti. Bana nasıl konuştuğunu yeniden düşünecekti.

Pişman olacaktı... Eninde sonunda.

Tyler: Seni seviyorum, Zoey'i de seviyorum. Bunu seni ya da onu incitmek için söylemiyorum. Umarım bunu anlıyorsundur. Gerçekten ikiniz için de en iyisini istiyorum.

Skylar: O benimle olmalı! Bir yabancıyla değil. Sen anlamıyorsun. Senin çocuğun yok.

Hayır, ama seni ben büyüttüm, değil mi? Ona bunu söylemek istedim, ama yapamadım.

Tyler: Ya tekrar olursa? Ya onu zamanında bulamazsan? Önleyici tedbirlere odaklanmalısın. Ne olursa olsun, aşırı doz vakası yaşandı. O reşit değil.

Yardıma alması gerekiyor.

Bu kadar doğrudan olduğu için göndermek istemedim. Çok sert. Zoey benim çocuğum olmasa da, bu durumda en savunmasız olan ve en çok yardıma ihtiyacı olan oydu. Ebeveynlerimizi kaybetmek büyük bir darbe olmuştu. Skylar hamile kaldı. Bu da başka bir darbe oldu. Sonra bir araba kazası geçirdi ve beyin hasarı ile ortaya çıktı. Üçüncü darbe. Her zaman ikisi için elimden geleni yaptım, ama bizim için zordu. Komşumuzun yardımıyla ve misafir ailemizin bizi evlerine almaya karar vermesiyle biraz nefes almıştık, ama onlara yük olmamak için her zaman elimden geleni yaptım. Onlar sadece hokey sezonu boyunca bana ev sahipliği yapacaktı. Üçümüze de evet demek zorunda değillerdi. Bu adil değildi. Onlar iyi insanlardı, ama bir yıl sonra on sekiz yaşına girdim ve o zamandan beri Skylar ve Zoey'e bakıyordum.

Hokey ve antrenmanlarımın masraflarını karşılamama yardımcı olan sponsorlarıma şükürler olsun. Sonunda, bizim için küçük bir daire alabilecek kadar para kazanmaya başladım. Diğer çocuklar birlikte kalıyor ve yeni takım arkadaşlarını da yanlarına alıyorlardı. Benim durumumdan dolayı, ben bu yardımı hiç alamadım, ama neyse ki Skylar'ın beyin hasarı iş bulmasına engel olmadı. Duyguları bazen kontrol edemeyecek kadar yoğun olsa da, yüksek işlevselliğe sahipti. Mantıklı düşünemiyordu ve bazen sakinleşemiyordu. Başka şeyler de vardı, ama böyle bir zamanda, kendimi tutamazdım. Önce Zoey'i düşünmek zorundaydım.

Mesajı gönderdim.

Onun cevabını beklerken, tuvalete gidip parmağımla dişlerimi fırçalamaya çalıştım. İşimi bitirdiğimde hala cevap vermemişti. Tuvaletten çıkıp yatak odasının kapısını yavaşça açtım.

Rain yerinden kıpırdamamıştı ama oda çok soğuktu ve çarşaf çok ince görünüyordu.

Saat sabahın beşi olmuştu. Yatağa geri dönersem uyuyamayacaktım ve onu uyandırmak da istemiyordum. Gece yarısı kaykay yapması ve gözlerinin altındaki torbalar yüzünden ne kadar uyuduğunu merak ettim. Ama onu öylece bırakamazdım da. Uyuduğum battaniyeyi çekip üzerine örttüm.

O hareket etmediğinde, eşyalarımı alıp gizlice dışarı çıktım. Bu gece maçımız vardı. Sabah antrenmanı birkaç saat sonra başlayacaktı. Kafeine ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Uzun bir gün olacaktı.

23

YAĞMUR

T yler bana bir not bırakmıştı.

O ayrılır ayrılmaz buldum çünkü uzak kapı bir an sonra kapanmadan önce onun hareket ettiğini duymuştum. Kısa bir süre orada uzandıktan sonra kalkıp banyoya gittim. Kahve makinesini çalıştırıp kahve demlenmeye başlayınca notu okudum.

Çok eğlendim. Tekrar yapabilir miyiz? Beni ara.
Mesaj at. Göz kırp. Ne yapmak istersen, ben varım.
- Tyler

Not beni gülümsetti, ama sonra yatak odasının kapısından kız kardeşinin sesini duyduğumu hatırladım. Dinlemek niyetinde değildim, ama kalktım ve kapının önünde durdum çünkü onun gittiğini sanmıştım. Ama gitmemişti. Kız kardeşi üzgündü, o ise sakın bir şekilde ona cevap veriyordu.

Fazla bir şey duymadan yatağıma geri dönüp her zamanki gibi uyku pozisyonuma geçtim — yatağın en uzak köşesinde kıvrılmış bir şekilde.

Biraz kahve doldurdum ve saate baktım. Saat beş buçuk olmuştu.

Artık uyuyabileceğimi sanmıyordum ve maç günüydü. Sabah antrenmanı saat dokuzdaydı ve ben gidip Sunny ile biraz daha temel çalışmak istiyordum. Bu geceki oyununda herhangi bir değişiklik olup olmayacağını merak ediyordum ve takımda fark ettiğim başka dinamikler de vardı

ama düşüncelerim biraz karışmıştı. Biraz zaman ayırıp bunları yazmam ve sonra oradan devam etmem gerekiyordu.

Notu tekrar okudum. Tyler haklıydı. Dün gece eğlenceliydi. Ve ona kişisel ilişkilerde zorlandığımı söylemiştim. Beni savunmasız kılan bir şeyden bahsetmiştim ve bundan hoşlanmamıştım. Birini hayatıma sokmak benim için hiçbir zaman iyi sonuçlanmamıştı. Hiçbir zaman. Yirmili yaşlarımda defalarca denedim, ta ki sonunda yakın arkadaşlarımla veya bir partnerimin olmayacağını kabul edene kadar. Yalnızlık benim için en güvenli yoldu.

Bu, yıkımla sonuçlanacaktı. Benim için. Kariyerim için.

Bir an için kendimden nefret ettim. Bu duygu beni çok etkiledi ve ben de buna izin verdim.

Dün gece yaptığımız şeyi yapmamalıydık. Bunun bir daha olmasına izin vermemeliyim, ama onun kollarında nasıl hissettiğimi hatırladım. Aklım ne derse desin, bedenim pes edecekti. Ve kendimi kandırıp bunun bir daha olmayacağını iddia etmeyecektim. Olacaktı.

Çok uzun zamandır dokunulmaya açtım ve Tyler Griffin gelip tüm engellerimi yıkmıştı. Evet. Bu yıkımla sonuçlanacaktı ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktım. Ona karşı çaresizdim.

Belki de son darbeyi vurmanın zamanı gelmişti?

Hayır. Zararı en aza indirebilirdim. Onunla tekrar bunu yaparsam, etrafımda bazı duvarlar olması gerekirdi. Onu nasıl reddedebilirdim ki? Reddedemezdim. Kimse reddedemezdi.

Kafamı salladım, her şeyi kafamdan silip attım çünkü ne kadar çok düşünürsem, kafamın karışıklığı o kadar çok sorun yaratırdı.

Otelin spor salonuna indim. İyi
ve zorlu bir koşu yardımcı
olurdu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Grays *berbat* oynuyordu.

Sunny gol atmaya devam etti ama kaçırdı. Ray diğer takıma pas veriyordu ve üçüncü seferden sonra seyirciler yuhalamaya başladı. Tek sağlam görünen Brick'ti, ama Brick her zaman sağlamdı. Bu yüzden ona bu lakap takılmıştı. Tyler bile formunda değildi. Takım arkadaşlarıyla uyum sağlayamıyordu. Çok hızlıydı ve uyum sağlamaya çalıştığında çok yavaş kalıyordu. İkinci devrede ikinci hat normalden iki kat fazla süre aldı.

Artık daha fazla bekleyemezdim. Yedek kulübesine doğru ilerlerken, Koç Hines'in Sunny'yi tuttuğunu ve Davie'yi Tyler ve Jesse ile birlikte sahaya gönderdiğini gördüm. Meester'ın yanında durduğumda dönüp beni gördü. Gözlerinde hayal kırıklığı ve biraz da suçlama vardı.

Harika. Bunun için beni suçluyordu.

Sunny'nin koluna dokundum ve tüneli işaret ettim. O da beni takip etti ve gözden kaybolduğumuzda, "Ne oluyor?" diye sordum.

Kaskını çıkardı, yüzü kızarmış ve terliydi. Hayal kırıklığı belliydi. "Berbatım. Olan bu. Başka ne dememi istiyorsun?" Kalabalıktan yuhalama sesleri yükseldiğinde arkasına baktı. Bruge buzdaydı ve Tyler kalmıştı. İkisi de merkez oyuncusuydu. Bu ilginç olacaktı.

Ona odaklandım. "Bak. Kes şunu. Bu benim işim. Kafana girmeme izin ver. Bana güvenmeyebileceğini biliyorum ama bana bir şans ver. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum! Koçlar kafamı karıştırdı. Bana daha fazla şut atmamı söylediler, ama mecbur olmadığımı da söylediler. İstersem atabileceğimi söylediler

ama mecbur olmadığımı söylediler. Sürekli aynı şeyi tekrarlıyorlar ve ben ne olduğunu anlamıyorum. Takas mı edileceğim? Sözleşmem yeniden görüşülecek, bu yüzden kafam çok karışık. Bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok, doktor."

Doktor. Bu takma ada içimden bir ürperti geçti.

"Hayır, Sunny. Onlar... Bu kısmen benim hatam."

Beni şüpheyle süzdü, ağızlığını oynayarak. "Nasıl senin hatan olabilir?"

"Bu benim fikrimdi, ama uygulamadan ben sorumlu değilim."

O yüzünü buruşturdu.

"Dinle, benim işimde bazen insanları atlatmanın yolları vardır - teknikler falan - ama bazen sadece dürüst olmak en iyi sonucu verir. Hafta başında bir toplantı yaptık ve onlara senin gizli bir potansiyelin olduğunu düşündüğümü söyledim."

"Ne?"

Güm!

Kalabalık çılgına döndü. Arkama baktığımda Bruge'un rakiplerinden birini cama çarptığını gördüm. Şimdi birbirlerinin etrafında dönüyorlar ve birbirlerine cıvıldıyorlardı. Rakibin eldivenleri düştü. Bruge eldivenlerini çıkarıyordu. Tezahüratlar kulakları sağır ediyordu.

Sunny'ye yaklaşıp, beni duyabileceği şekilde konuştum. "Sen merkez oyuncunla eşleşirsin. Gol atmaktan kaçınırsın, merkez oyuncuna fırsat yaratırsın."

"Bu benim işim."

"Hayır. Senin görevin sol tarafı yukarı çekmek ve hattınla birlikte çalışmak. Hepsi bu. Merkezin parlayabilmesi için kendini tutmayı bırakmanı istiyorum. Sanırım biri sana görevin onlara boşluk açmak olduğunu söylemiş. Ama sen Tyler Griffin ile ilk hattasın. Güven bana. Gol atmaya ve gol yapmaya başlarsan, Griff sana ayak uyduracaktır. Bu değişiklikten çok memnun kalacaktır."

Kaşlarını çatarak, hala ağızındaki ağızlığı çeviriyordu. Dişlerinin arasına alıp yana kaydırdı. "Benim kendimi tuttuğumu söylüyorsun, ama bu delilik. Hiçbir hokey oyuncusu kendini tutmaz. Hepimiz kazanmak istiyoruz."

Omuz silktim. "Yine de çekiniyorsun. Yine de oluyor. Futbolda farklı roller vardır. Bir koşucu, oyun kurucu olamaz.

Ama basketbol ve hokey öyle değildir. Hepiniz gol atabilirsiniz, ve eğer Bruge'ye ve şimdi de Griffin'e yetiştirebiliyorsanız, bu bana kendinizi zorlamadığınızı gösteriyor. Onun göğsüne vurdum. "Kendinizi zorlayın. Beni şaşırtın. Kafanızdan çıkın ve beş yaşındayken yaptığınız gibi hokey oynamaya başlayın."

"Ne?" Gülümsedi. "Atıştırmalık molası mı istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. *Oynadın*. Eğlendin. Kimse sana ne yapacağını söyleyemezdi çünkü oynayacaktın ve gol atacaktın. Değil mi?"

Sessiz kaldı, sonra sonunda başını salladı. "Evet. Anladım."

"Bunu bir oyun haline getir. Griffin'i geçmeye çalış. Bakalım fark edecek mi?" Sırıttı. "Buna bayılacak."

"Evet, sevecektir."

Yine başını salladı ve koçlardan biri onun adını bağırdı. Hines koçun onunla konuşmak için eğildiği bankete geri döndü. Sunny dinledi ve sonra tekrar onların sırası geldi. Bu sefer onlarla birlikte gitti.

Koç Hines doğruldu, gözlerine baktı, çenesini sıkılaştırdı ve sonra tekrar buza döndü.

Bençine yaklaştım ama yolun dışında kaldım. Buzda aniden bir boşluk oluştu. Defans oyuncularından biri puck'ı ileriye doğru vurdu ve Tyler ona doğru koştu, ama sopası hala arkasında buzun üzerindeydi. Bençinin yanından koşarak Benny'nin ona uzattığı sopayı aldı ve puck'ı kaleye doğru götürdü.

Ve Sunny oradaydı. O da onunla birlikteydi.

Rakip takımın iki savunma oyuncusu Tyler'ı engellemek için yaklaştı, ancak o kaleyi dolaştı. Şut şansı yoktu, bu yüzden Sunny'ye pas verdi. Biri Sunny'yi düşünerek geri çekildi, ancak onun şut atacağını düşünmediklerini anlayabiliyordum. Onun, tekrar kaleye yaklaşmaya çalışan Tyler'a geri pas vereceğini bekliyorlardı.

Jesse Ray, başka bir defans oyuncusuyla birlikte oradaydı. Sunny, Ray'e pas verecekmiş gibi yapınca, onlar da buna kanıp, kaleci de dahil olmak üzere, tuzağa düştüler. Sunny, kaleye şut attı ve top ağlara gitti. *Go!* Kırmızı ışıklar söndü ve seyirciler yine ayağa kalktı.

Bu ilk gol oldu.

Periyodun geri kalanında Sunny altı kez daha şut attı. Bir gol daha attı. Üçüncü periyot da aynı şekilde geçti, ancak takımdan yeni bir enerji geliyordu. Sunny şut attı. Tyler şut attı. Karşı karşıya geldiler ve Tyler geniş bir gülümsemeyle bakıyordu. Bu enerji bağımlılık yapıcıydı ve kısa sürede Ray de onlara ayak uydurdu, sanki buzda sadece üçü varmış gibi. Diğer takım sürekli saldırı altında çöktü.

Grays altı-üç kazandı.

Maçın sonunda siren çaldığında derin bir nefes aldım ve Koç Hines gözlerime bakarak onayladı. Onaylamak için çenesini eğdi.

İlk sınavımı geçmiştim. Şimdi bunun üzerine devam etmem gerekiyordu.

25

TYLER

Maçtan sonra soyunma odası şenlikliydi. Bazı genç oyuncular dans ediyordu. Sunny herkese gülümsüyordu. Bruge somurtuyordu, ama Meester omzuna vurduğunda somurtkanlığı biraz azaldı. Biraz utangaç görünüyordu, sonra başını eğip giyinmeye odaklandı.

Koç içeri girip birkaç söz söyledi ve Rain'in koridorda beklediğini fark ettim. Koç konuşmasını bitirir bitirmez, Rain'e onu ve diğer koçları ofisine kadar takip etmesini işaret etti. Her maçtan sonra kendi aralarında toplantı yapmayı seviyorlardı. Rain dönüp giderken başını kaldırdı ve içeri girmeden önce bir saniye benimle göz göze geldi.

Onu anlayamadım.

Bu hoşuma
gitmedi.

O gece yarısı paten kayma dışında pistte pek konuşmadık. Onun diğer oyunculara daha fazla odaklandığını biliyordum, ama onunla konuşamamaktan hoşlanmıyordum. Bu geceki galibiyetimizde onun da payı vardı. Ona bunu söylemek istedim.

Herkes onun Sunny'yi kenara çekip konuştuğunu görmüştü ve ondan sonra Sunny hayatında yeni bir misyonla oynamaya başlamıştı. O bunu sevmişti. Ben de sevmiştim. Ray de katılmıştı ve tüm takım bu havaya kapılmıştı. Meester, ikinci kaleci olarak yapabileceği çok fazla şey olmadığını şikayet etmişti.

Bu arada, Meester şimdi yavaşça yanımıza geldi, kalçaları soyunma odasında çalan müziğe uyum sağlayarak bir tür zıplama hareketi yapıyordu. "Selam dostum."

Soyunmaya devam ettim. "Shakira'yı kötü taklit ederken söylediğin hiçbir şeyi ciddiye almayacağım."

Kalçaları durdu. "Kim?"

Jesse duştan yeni çıkmış, beline bir havlu sarılmıştı. Hemen eğilip gülmeye başladı. "Shakira! Meester, kalçaların yalan söylemez."

Meester'ın kaşları havaya kalktı. "Kalçalarım ne yapmıyor?" Kalçaları adına kırılmış gibiydi. "Ben yalancı değilim."

Brick kahkahayla güldü.

Bruge başını sallayarak yanlarından geçti. "Bu bir şarkı, aptal."

Meester ellerini kalçalarına koydu, yanakları hafifçe kızarıırken kaşlarını çatmaya devam etti. "Biliyordum."

Bruge omzunun üzerinden seslendi. "Hayır, bilmiyordun."

"Hayır, bilmiyordum," diye Jesse de aynı fikirde olduğunu belirtip giyinmeye başladı. "Ama yarın provaya o lanet şarkıyı söyleyerek gelecek."

Gençlerden biri yanlarına geldi. "Shakira'yı seviyorum. Enerjik birine benziyor."

"Arjantinli, değil mi?" diye seslendi Brick.

Bruge başını salladı. "İspanyol."

Bu konuşma benim dolabımın önünde yapıldığı için soyunmayı bırakmıştım.

"Neyse." Meester bana odaklandı. "Halbrechts'e gidiyoruz.

Sen de gelmelisin. Bu geceki maç muhteşemdi. Kutlamamız lazım."

Etrafa göz gezdirdim ve yan sohbetlerin çoğunun kesildiğini fark ettim. Bruge bile beni izlemek için durmuştu.

Beni daha önce de davet etmişlerdi, ama ben gitmemiştim. Her zaman hastaneye gitmiştim.

Ayağa kalktım. "Evet. Yeğenim artık komada değil." Odada keskin bir nefes alma sesi duydum.

Meester gözlerini kırttı ve ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Yumruğunu kaldırdı. "Peki, tamam o zaman. Kutlamak için bir neden daha."

Yumruğumu onun yumruğuna vurdum ve aniden onlarla bir şeyler içmek için buluşmayı gerçekten iple çekmeye başladım. Takas olayından beri bu tür şeylerin tadını çıkaramamıştım.

Giyindikten sonra, Rain hala Koç'un ofisindeydi ve onu da davet etmeyi düşündüm. Ama gitmeyeceğini biliyordum.

koçların hiçbirinin gitmeyeceğini biliyordum ve o da onların bir uzantısı olarak görülüyordu.

Yine de onu görmek istiyordum.

■

Tyler: Takımla bir şeyler içmeye gidiyoruz. Sonra uğrayabilir miyim?

"Hazır mısın?" Brick yanıma geldi.

Diğerlerinin çoğu gitmişti. Rain ile konuşabilir miyim diye oyalanıyordum ama bu mümkün değildi.

Ayağa kalktım. "Evet dostum. Hazırım."

Koçun ofisindeki konferans masasının etrafında, her zamanki gibi maçın lojistiğini gözden geçirdik — neyin işe yaradığını, neyin yaramadığını, daha sonra üzerinde durulacak kısa fikirleri, eve giderken üzerinde düşüneceklerimizi — ama şimdi benim işime geçiyorduk.

"Sunny konusunda iyi karar verdin," dedi Koç Hines, bana doğru başını sallayarak. "Teşekkürler. Yardımcı olabildiğime sevindim."

Diğer koçların gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, ama etrafa bakındığımda herhangi bir düşmanlık görmedim. Tanrıya şükür. Yeni bir işte kendimi kanıtlamam gereken başlangıç aşamasında biraz zorlandım. Ondan sonra, bir kızın kendileri kadar iyi, hatta daha iyi spor bilgisine sahip olmasından hoşlanmayanları idare ettim. Burada böyle bir şey hissetmedim ve içimde umut yeşermeye başladı. Bu, takım için iyiye işaretti. Değişime açıktılar. Her şey buydu.

"Ona ne söylediğini paylaşabilir misin?" Yardımcı koçlardan biri olan Javier sordu. AHL'de oynarken dizinden sakatlanan Javier, kariyerini sonlandırmak zorunda kalmıştı. Ardından koçluk kariyerine adım atmış ve bu yıl ilk kez bir NHL takımında çalışmaya başlamıştı. Gençti. İnce yapılıydı. Kahverengi tenliydi. Koyu renk gözlü. Çekici ama görünüşüne önem vermeyen biriydi. Sadece işine odaklanmıştı. Bu onu bazen biraz gergin yapıyordu ama elinden gelenin en iyisini yapmak için her şeyi öğrenmek istiyor gibiydi. Bu özelliğini sevmiştim.

Kısa bir özet yaptım ve hepsi bana baktı.

Koç Hines sonunda boğazını temizledi. "Talimatlarımızı daha net vermeliydik."

Omuz silktim. "Bazen en iyisi onlara durumu açıkça anlatmaktır. Bugün Sunny için bu işe yaradı, ama başlangıçta yanlış bir şey yapıldığını düşünmüyorum. Sizler tohumları ektiniz. Bu da bazı şeylerin ortaya çıkması anlamına geliyor. Ben sadece gelip otları ayıklamaya başladım, aslında." Şöyle ekledim: "Nihai hedef her zaman kazanmaktır. Bu açıktır. Ancak, onlara sadece kazanmalarını söyleme yöntemini hiç benimsemedim. Onların zihniyetini kendileriyle rekabet etmeye, kişisel rekorlarını kırmaya veya bunu bir oyun haline getirmeye çevirdiğinizde, baskının bir kısmının azaldığını fark ettim. Ayrıca bu biraz daha eğlenceli ve hepimiz biliyoruz ki hokey oyuncuları eğlenirken genellikle en iyi performanslarını sergilerler."

Marken, ben konuşurken başını salladı. "Brick, onunla yaptığın egzersizi çok sevdi. Meester, ona da aynısını yapmamı istedi bile." Diğer koçlar hiç şaşırılmış görünmüyordu, demek ki Meester bunu onlarla paylaşmıştı. "Dürüst olacağım; senin slap shot'ın benimkinden çok daha ölümcül. Meester'la bu konuda çalışmak ister misin?"

Ona hafifçe gülümsedim. "Evet. Zaten onunla bire bir zaman geçirmek istiyorum. Kafası çok meşgul, bunu anlayabiliyorum."

Marken başını salladı. "Öyle."

Koç Hines tekrar boğazını temizledi. "İlk hattımız iyi çalışıyor. İkinci hatta odaklanalım. Bruge ve Markie zorlanıyor. Keeting her ikisine de uyum sağlayabilir gibi görünüyor." Bana bir bakış attıktan sonra Javier'e döndü. "Onları uyumlu hale getirmek için bir fikrin varsa, önerilerine açığım. Ama bunu yarın sabah konuşalım. Bu akşamki maçla ilgili başka genel düşüncelerin var mı?"

Şimdilik her şeyi konuşmuş gibi görünüyordu ve toplantı sona erdiğinde, tuvalete gitmek için dışarı çıktım. Geri döndüğümde, Koç Hines ofisini kilitliyordu. Soyunma odasının ışıkları sönmüştü, bu yüzden ekipman yöneticileri dışında herkes çoktan gitmişti. Maçlar genellikle geç saatlerde biterdi, bu yüzden insanlar eve gitmeyi severdi. Etrafta son kalanların biz olduğumuzu görünce şaşırmadım.

Adımlarımı duyunca Koç Hines bana doğru baktı. Ben yaklaşırken kapının yanında bekledi. "Bu işi almadan önce Minnesota'da koçluk yaptığımı biliyor muydun? M Üniversitesi'nde."

Yalan söyleyerek başımı salladım. Onun hakkında bunu biliyordum.

Beni bir an inceledikten sonra, gözlerinde bir anlık bir eğlence gördüğümü sandım. "Evet. Uzun bir süre buradaydım. Griffin yükselen bir yıldızken ben de buradaydım, ama bir grup kardeş de vardı. Connor kardeşler. Onlar da buralı."

Gerildim.

"O zamanlar, babaları oldukça aktifti ve en iyi antrenörlerin onları izlemesini sağlıyordu," diye devam etti. "Antrenman programları hakkında ipuçları vermekten hoşlanıyordu. Bir gün, o bölgedeydim ve 'ne olacak ki?' diye düşündüm. Bu yüzden izlemek için uğradım. Benim orada olduğumu bilmiyorlardı. Hiçbir şey söylemedim. Sadece içeri girdim, arkada bir koltuğa oturdum ve antrenmanlarını izledim." Bana dikkatle baktı. "Komik olan şey, babaları yanlarında değildi. Ama buzda onlarla birlikte bir kız vardı. Onlar kadar hızlı kayıyordu, bazen kalecilik yapıyordu. Onları bir saat boyunca izledim. O kadar uzun süre izlemeyi planlamamıştım, ama gördüklerim hoşuma gitti. Küçük kızın kim olduğunu hiç öğrenemedim, çünkü kask takıyordu, ama her zaman onun kız kardeşleri olduğunu düşündüm. Belki de kuzenleri. Kız arkadaşları gibi görünmüyordu. İki çocuk da ona ya da birbirlerine karşı özellikle nazik davranmıyordu. Sadece işlerine odaklanmışlardı."

Gözleri uzaklara daldı ve kendi kendine başını salladı. "O günden sonra, her zaman bir Connors kız kardeşi hakkında bir şeyler duyacağımı düşünmüştüm. Kızım o zamanlar oynuyordu. Üniversiteye gitti, burs aldı, bu yüzden kulaklarım dört açılmıştı, anlarsın ya? Ama hiçbir şey olmadı. Bu sporu yapan bir Connors kız kardeşi hakkında hiçbir şey duymadım. Ama hep merak ettim." Bir süre bekledikten sonra gözleri tekrar yüzüme döndü.

Kardeşlerim için hokey fahişesi olduğum anıları hatırlayınca boğazım hafif bir panikle sıkıştı.

"Mal, Montreal ve Boston ile oynadığımız maçlarda senin orada olmayacağını bana söyledi," diye ekledi. "Her iki takımda da Connors adında bir oyuncu var."

Onun yüzündeki anlamlı bakıştan gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Üç kızım var. Üçü de hokey oynadı ve hiçbiri benim istediğim için oynamadı. Bu spora kan dökücü Amazonlar gibi bağlandılar ve rekabetçi ruhlarını annelerinden aldılar. Anneleri iki yıl üst üste eyalet çapında atletizm şampiyonu oldu. Kızlarımı seviyorum, hepsini, ve eğer içlerinden biri golf oynamak ya da

matematik dehası olsaydın, onlarla aynı derecede gurur duyardım. Yani, herhangi bir konuda konuşmak istersen, kapım her zaman açık. İstemiyorsan da sorun değil." Omzuma hafifçe vurdu ve koridora doğru yürümeye başladı. "İyi geceler, Rain. Kutlamak için eğlenceli bir şeyler yap. Önümüzde uzun bir yol var."

Koridorda öylece durdum, ayaklarım yere yapışmış, bacaklarım uyuşmuştu. O kapıya neredeyse varmıştı ki, sesim biraz kısık bir şekilde, "Soyadım yüzünden miydi?" diye sorduğumu duydum.

Kapıya uzandı ama geriye baktı.

Ayaklarım takılırken onun peşinden gittim. Soğuk ter sırtımdan aşağı akıyordu. "Hokey küçük bir dünyadır, ama soyadının bu kadar belirgin olacağını düşünmemiştim. Wolverines'te iki Henrik Gustavson oyuncusu var. Akraba değiller, ama belki de kendimi kandırıyorum."

O başını salladı. "Hokeyde birkaç başka Connor tanıyorum ve hiçbir akraba değil, yani hayır, soyadı değildi. İki kardeşinle de aynı slapshot'a sahipsin."

Aşağılanma hissi içimi yakıyordu. Bunu bilmeliydim, bunu düşünmeliydim.

Kapıyı bizim için açtı ve önce dışarı çıktı, yanından geçerken koluma bir kez daha hafifçe vurdu. "Kendini hırpalamayın. Seni iki kez kayarken gördüm, geçen gün Brick'e karşı ve o zaman kardeşlerinle birlikte. Ben olsam hiçbir şey için endişelenmezdim."

Park yerine doğru yürürken adımlarımızı uyumlu hale getirdik.

"Senin bizimle çalıştığın duyulursa Keith Connors'tan bir telefon beklemeli miyim?" diye sordu koç.

"Hayır." Başımı salladım. "O aramaz, ama Daniel arayabilir. Benim burada olmamdan hoşnut olmayacaktır."

Bu hafif bir ifadeydi. Daniel çok kızacaktı. Muhtemelen beni kovdurmaya çalışacaktı — nüfuzunu kullanacak, tehditler savuracaktı. Bunu geçmişte defalarca yaptığını duymuştum.

Koç homurdandı. "Anladım." Ayrılma zamanı gelene kadar sessizce yürümeye devam ettik. "Connors'ların en büyük oğlunu hiç sevmedim. Her zaman tavır problemi olduğunu düşündüm. Hala da öyle düşünüyorum." Aracına doğru yürürken bana son bir kez el salladı.

O konuşma beni neredeyse bitirmişti, ama otele kadar yol boyunca gülümsemeyi bırakamadım.

Rain'e bir mesaj daha göndermeyi denedim, ama cevap vermedi. Mesajları okumuyordu bile. Tekrar denedim.

Tyler: Bir şeyleri kaçıyorsun. Brick karaoke yapıyor. O şarkı söyledi, Meester de onun arka plan dansçısıydı. Ne yapıyorsun?

Sinirlenmişim. Onu görmek istiyordum, ama aynı zamanda onun burada olmasını da istiyordum. Takımla birlikte. O da kutlamamıza katılmayı hak ediyordu. Kazanmamızın bir nedeni de oydu ve bunu herkes biliyordu.

İçimde bir endişe dalgası yayıldı. Biz özel bir ilişki içinde değildik. Sadece bir gece birlikte olmuştuk. Hepsi bu kadardı ve ben herhangi bir şey konuşmadan oradan ayrılmıştım. Konuşmayı hiç düşünmemiştim çünkü bu çok erkendi ve benim için hiç alışılmadık bir durumdu. Ama... o ne yapıyordu? Başka biriyle içki içmeye mi gitmişti? Şu anda o kişiyle birlikte miydi?

O kişiyle öpüşüyor muydu?

Belki de otel odasında başka biri vardı?

Kıskançlık, sıcak ve acı bir şekilde içimi yakıyordu.

Şu an hariç, hiç kimseyi sadece beni görebilmesi için kendime bağlamak istememişim. Rain'in her yerine hakımı koymak istedim. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istedim, ama bunu yapamadım çünkü bu sabah onu uyandırmadan ayrılmaya karar veren aptal bendim.

Aptalca.

Bruge yanımdaki koltuğa kaydı ve birasını masaya koydu. Adamların yarısı çoktan eve gitmişti ve geri kalanların çoğu vedalaşmaya başlamıştı. Birkaç kişi mümkün olduğunca geç saatlere kadar kalmaya hazır görünüyordu, ama Bruge evliydi, bu yüzden hala burada olmasına şaşırdım.

"Selam dostum." Birayı ona doğru eğdim.

İkimiz de bir yudum almadan önce şişeleri birbirine çarptık. O, sırtını masaya dayadı ve etiketi ile oynadı.

Bekledim. Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu. "Takıma katıldığın iyi oldu."

Kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkti. "İlk başta emin değildim, ama yanılmışım. Egon yok. Arkadaşlara yardım ediyorsun, kazanabileceklerine inanmalarını sağlıyorsun. Takım için iyisin." Bunun üzerine birasını aldı, bana selam verdi ve uzaklaştı.

Ve. Peki. Tamam o zaman. İyi sohbetti.

Sunny, koltuğuna oturdu, paltosunu koluna astı. "O neydi öyle?"

"Takım için iyi olduğumu söyledi."

Sunny kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Ben çıkıyorum. Bir yere gitmek ister misin?"

"Hayır." Birayı kenara itip ayağa kalktım. "Bütün bu zaman boyunca aynı içkiyi içtim. Araba kullanabilirim. Seninle birlikte yürüyeceğim."

"Hesabını ödemen gerekmiyor mu?"

Kafamı salladım. "Hayır. Sipariş verdikten sonra ödedim."

Hala orada olan arkadaşlara veda ettik ve dışarı çıktığımızda Sunny kamyonetime baktı. "Hala otelde mi kalıyorsun?"

"Şimdilik." Anahtarlarımı çıkardım ve onlarla oynamaya başladım. "Kız kardeşim ve yeğenimle çok meşgulüm."

"Nasıl gidiyor?"

Omuzlarımı kaldırarak, kayıtsız görünmeye çalıştım. Ailem hakkında konuşmak istemiyordum. Sunny'ye güvenmediğimden değil. O benim için hala yeniydi, ama aramızda zaten bir güven bağı oluşmuştu. O NHL'de oynuyordu. O hokeydi. Bu hayatı ve ne kadar zor olabileceğini anlıyordu. Yeğenim hakkında başkasına hiçbir şey söylemezdi.

Sanırım bu yüzden kendimi şöyle derken buldum: "Hastane onu bir tür kliniğe göndermek istiyor."

"Bu iyi bir şey, değil mi? Aşırı doz almış, değil mi?"

Ekibe bu ayrıntıları anlatmamıştım, ama o basına sızan bilgileri biliyordu. "Evet."

Sanki isteksizliğimi hissetmiş gibi omzumu sıktı. "Eminim ki onların önerdiği şey yeğenin için en iyisidir. Küçük kardeşim bir bağımlı. Üç yıldır temiz ama biz onun mücadelesinin tam ortasındaydık. Ancak bunların hiçbirisi basına sızmadı. Ben senin kadar ünlü değilim, bu yüzden insanlar benim hakkımda o kadar meraklı değil. Seni anladığımı bilmeni istedim. Konuşmak istersen ben buradayım."

"Teşekkürler, Sunny. Çok teşekkür ederim." Araçlarımıza doğru yöneldik. Ayrılmadan hemen önce, "Kardeşin kaç yaşındaydı?" diye sordum.

"Oh. Ee..." Bir an durakladı. "Yardım aldığımda yirmi iki yaşındaydı ve bu durum devam etti, ama lise boyunca uyuşturucu kullanmaya devam etti. Dürüst olmak gerekirse, mezun olmasına şaşırdım." Yüzünde bir gölge belirdi. "Her zaman suçluluk duydum, sanki bunun bir kısmı benim hatammış gibi. Ben hokey yıldızıydım ve onun almadığı ilgiyi görüyordum — altın çocuk/unutulmuş çocuk, öyle bir şey." Utangaç bir gülümseme attı. "Kız kardeşim terapi için yüksek lisans yapıyor, o yüzden bu tür şeyleri çok anlatıyor. Bazen mantıklı geliyor. Gözlerini devirdi. "Ona bunu söyleme."

Gülümsedim. Durumlar tamamen aynı değildi, ama takımdan birinin benim yaşadıklarımı az da olsa anladığını bilmek iyi geldi.

"Ama biliyorsun, artık takımda bir psikologumuz var," diye devam etti. "Rain konuşmaya açık olacaktır."

Bakışlarım kaldırıma düşmüştü, ama şimdi gözlerimi ona çevirdim. Bizim hakkımızda bir şey biliyor muydu? Hiçbir ipucu göremedim, bu yüzden konuyu kapattım. "Evet, belki."

"Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Sana bir şey için yaklaştı mı?"

Ona bir kez daha sorgulayan bir bakış attım ve sonra başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz."

Omzuma hafifçe vurdu ve uzaklaştı. "Kendini hazırla, çünkü eminim bu olacak." Elini kaldırdı. "Ben gidiyorum. O otelden çıkmaya hazır olduğunda bana haber ver. İhtiyacın olan her konuda sana yardımcı olabilecek bir emlakçı tanıyorum. Daire. Apartman dairesi. Ev. Kiralık. İşini iyi bilir. Tamam, görüşürüz dostum."

Elimi kaldırdım ve kamyonetime bindim, ama o uzaklaşırken ben kıpırdamadım.

Kapıyı açmış ve Zoey'i sormuştu. Telefonumu kontrol ettim, ama kız kardeşimden hala arama ya da mesaj gelmemişti. Onu kızdırmıştım, ama sorun olmazdı. Söylenmesi gerekenleri söylemiştim ve o da her şeyi sindirdikten sonra bana ulaşırdı. Ya da ben gidip onu sinirlendirir, pes edip beni affedene kadar rahatsız ederdim — ki burada affedilmeye ihtiyacım yoktu. Sunny ile çok fazla konuşmak doğru gelmemişti, ama biriyle konuşmak istiyordum.

Rain ile olan yazışmalarımı açtım ve ondan bir mesaj gördüm. Mesajı otuz dakika önce göndermişti.

■

Rain: Bu geceki galibiyet için tebrikler.

Hepsi bu mu? Başka bir şey yok mu? Ne yapıyorum şimdi? Takımla işler nasıl gidiyor? İşin bittiğinde beni ara. Uğra ve ikimiz de bayılana kadar sevişelim.

Derin bir nefes aldım. Ne bekliyordum ki? Hiçbir şey bekleyemezdim. Mesele de buydu. Rain'in her istediğimde beni istemesini bekleyemezdim. Üstelik onun da mücadele ettiği şeyler olduğunu söylemişti, bu da durumu daha da karmaşık hale getiriyordu.

Bir de işi vardı.

Tanrım. İş.

İçimde bir savaş vardı. İçgüdülerim ona otele gitmemi, onu zorlamam, kafasından çıkarmam gerektiğini söylüyordu. Beynim ise kendimi tutmamı, pislik olmamamı söylüyordu.

Ama ben pisliğin *tekiydim*.

Kamyonetimi döndürdüm ve onun otele doğru yola çıktım.

Tam uykuya dalmak üzereyken, kapım çalındı.

Koç Hines ile konuştuktan sonra çok heyecanlanmıştım, o kadar heyecanlanmıştım ki uyumaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Bir saatlik paten kaymak için tekrar pistine dönmüştüm. Tyler'ın mesajlarını okudum, ama ne düşünüyordu ki? Onlarla bara gidemezdim. Birbirimizin yanında nasıl davranacaktık? Bana söylediği ilk sözler, beni öpmesinin sorun olup olmadığını sormaktı. Takımın önünde birbirimizle konuşmamıştık. Tekrar soruyorum, *ne düşünüyordu ki?*

Ben sadece genel bir cevap yazmıştım. Yarın yüz yüze daha fazla konuşabilirdik.

Ama şimdi kapım çalınıyordu. "Rain!

Uyuyor musun? Beni içeri al."

O Tyler'dı ve kapıyı çalmaya devam edince, yataktan aceleyle kalktım. Kapiya koşarken, kafamda kendime nutuk attım. *Başka kimi bekliyordun ki? Bu çok kötü bir fikirken, onu içeri almak için neden bu kadar acele ediyorsun?*

Kapının kilidini açtım, kapıyı açtım ve onu içeri çektim. "Dur."

Kapı kapanıp kilitlendiğinde ona döndüm ve elleri yüzüme dokundu. Yaklaşınca, beni kapiya doğru itti ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Kendimi toparlamam için bana zaman tanımadı. Oradaydı, tam oradaydı ve nefesiyle benim alanımı dolduruyordu. Vücudum ısınırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bana yapıştı ve eğildi, ama beni öpmedi. Sadece öylece durdu.

"Bütün gece aklım, neden mesajlarıma cevap vermediğini düşünerek meşguldü," dedi. "Sinirlendim. Biriyle miydin? Sormamalıyım, ama öyle miydi? Bilgin olsun, bunu istemiyorum. Eğer bunu devam ettireceksem, sadece sen ve ben olmalıyız. Bunu isteyebilir miyim? İstiyorum. Söylüyorum. Sadece sen ve ben. Siktir. Asla tek eşli olmam, ama başka birinin sana dokunduğunu düşünmek?" Eli kalçama gitti ve gömleğimin altına kayarak tenime değdi. Alnı alnıma değdi ve yine nefesimi içine çekti. "Deliriyordum."

Nabızı hızlanmıştı ve gözleri büyümüştü. Nefesinden bira kokusu geliyordu ama sarhoş gibi görünmüyordu. Elimini uzattım, ellerimi bileklerine doladım ve elini yüzümden çektim. Onu daha iyi görebilmek için geri adım attım. "Sarhoş musun?"

"Hayır. Bir bira içtim, onu da bitiremedim." Ellerimi tutup başımın üstündeki kapıya sıkıştırdı.

Vın. Ve birdenbire, onun için çarpıntı hissettim. Kalp atışlarımı amımda hissedebiliyordum. "Tyler, ne yapıyorsun?"

"Seni istiyorum." Gözleri erimiş gibiydi, çok karanlıktı. Bakışları dudaklarıma düştü ve açlık alevlendi. "Bütün gece seni kafamdan çıkaramadım. Ne yapıyordun? Başka biriyle birlikte değildin, söyle bana." Bana doğru yaklaştı ve ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum. Bu benim içindi. Benim yüzümden.

İçimde filizlenen duygu dalgasına karşı mücadele ettim. Güç.

Tyler beni istiyor.

Ama ne kadar süre?

"Rain," diye fısıldadı eğilirken, dudakları boğazımı buldu. Ve bir anda, düşünmeyi bıraktım. "Evet."

"Tanrıya şükür." Ve beni kaldırıp kanepeye götürdü. Oturdu, elleri gömleğimin altına kaydı. "Beni böyle sürmeni istiyorum. Bunu istiyor musun? İçinde kaymamı hissetmek istiyor musun? Kontrol sende."

Bunu istiyordum. Eli şortumun içine girip klitorisimi bulup orayı okşarken, ben de nefes nefese kalmıştım. Gözlerimi kapattım, nefes almakta zorlanıyordum. Her dokunuş çok iyi geliyordu. Geçen sefer de böyle miydi?

Hatırlamaya alışıyordum. Sadece bu sefer bana hissettirdiklerine konsantre olabiliyordum. Bu gece.

"Senin içinde olmak istiyorum," diye fısıldadı boğazıma, diğ er tarafa geçerek. Eli gömleğimin altına kaydı, ben onu çıkarmak için eğilmeden önce gömleğimi kaldırdı. Bu gece sütyen giymemiştim ve o bana bakarken, sarhoş olmadığını söylese de sarhoş gibi görünüyordu. "Lanet olsun," diye fısıldadı, bir eliyle göğsümü okşayarak. "Çok güzelsin."

Onun sözleriyle donakaldığımı fark etmedi, öne eğilip göğsümü ağzına alırken inledi. Dili meme ucumu yaladı.

Düşünmeyi bırak Rain. Başka bir şey olmasını beklemeyi bırak.

Ben de öyle yaptım, onun bana hissettirdiklerine kendimi bıraktım. hissettirdiğı duygulara kendimi bıraktım.

Ve beni çok iyi hissettiriyordu. Çok arzulandığımı hissettiriyordu. Her dokunuşu

beni titretmişti. Üzerinde hareket etmeye başladım, ona sürtünerek, elleri kalçalarını kavradı, beni sıktı. "Vay canına, bu çok iyi geliyor." Başını geriye eğdi, gözleri şehvetle bulanıklaşmıştı. "Prezervatif?"

Duygularım dikkatimi dağıttığı için cevap vermek için bir an düşündüm. Hatırladım ve içimden küfrettim. Alnımı onun alnına dayadım, nazikçe orada durdum. "Yatağımın yanındaki sehpa." Bu, hareket etmemiz gerektiğı anlamına geliyordu ve ben şu anda bulunduğumuz yeri *gerçekten çok* seviyordum.

"Anladım." Tyler bana sarıldı ve bir an için onun vücudunun benim altımda hareket ettiğini hissettim, sonra ayağı kalktı ve beni de yanında götürdü.

"Ne?" Ona sıkıca sarıldım.

Ama o beni tutuyordu. Kollarını bana doladı, beni yerinde tuttu ve yatak odama girip yatağın yanındaki çekmeceyi açmak için eğildi. Bir avuç prezervatif çıkardı.

"Gerçekten mi?"

Bana sırtıttı ve yemin ederim o sırtışın içime işlediğini hissettim.

Kanepeye geri döndü, oturdu ve beni üzerine oturtacak şekilde ayarladı. Uzun, yavaş bir öpücük vermek için bir kez eğildi.

başını geriye yaslayıp birbirimizi görebilmemiz için. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Bu. Sanki bu, geçen sefer yaptığımızdan çok farklıymış gibi? Ve o benim kim olduğumu bilmiyordu... *Dur, Rain. Dur artık.*

Bu seferlik. Son kez olacak.

Sonra bırakacağız.

"Bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Yapmayacağız." Elleri pantolonuna gitti ve ben de hareket ettim, böylece pantolonunu ve şortumu indirebilsin. "Zaten genelde bir seferde biterim."

Bir küfür mırıldandım, alnım boynunun yanına düştü. "Bir kız, sen onun içine girmeden önce duymak isteyeceği bir şey değil bu."

Prezervatifi takıyordu ve benim sözlerim üzerine durakladı. Boğuk bir kahkaha attı. "Üzgünüm. Seni rahatlatmak istemiştim. Son kez, değil mi?" Elleri tekrar kalçalarımına gitti, beni kaldırıp üzerine çıkmama yardım etti.

Bu yanlıştı. Yanlış olabileceği tüm nedenler, yanlıştı. Yine de, uzandım, onu yerleştirdim ve sonra aşağı kaydurdım. İkimiz de inliyor, nefes nefeseydik.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun. Sıkı."

Elimi ağzına koydum. "Konuşmayı kes."

"Tamam," dedi, elimle boğuk bir sesle.

Onu sürmeye başladım.

, ertesi gece geldi.

Kapıyı açtım ve ona öfkeyle baktım. "Dün gece her şeyin sonu olacaktı."

Bana kötücül bir gülümseme attıktan sonra beni itip geçerek odama girdi. Elinde bir paket yemek vardı. "Sadece seks için geldiğimi kim söyledi? Belki de beni küçültmen için geldim?"

Ben homurdandığımda o da yüzünü buruşturdu. "Doğru sözler değil dostum."

O rahatladı ve bana yine o sırıtışını gösterdi. "Gördün mü dostum? Bunu başarabiliriz." Çantaları kaldırdı. "Yiyeceklerim var ve televizyonda Harry Potter'ın tekrarı var."

"Harry Potter hayranı mısın?"

Bana bir bakış attı. "Tabii ki. Ben bir Griffin'im." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Yiyecekleri çıkarmaya başlamıştı, ama durdu ve endişeyle başını kaldırdı. "Sakin bana Harry Potter'ı hiç izlemediğini söyleme?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sadece filmler olmadığını biliyorsun, değil mi? Kitaplardan uyarlandıklarını?"

O bunu eliyle savuşturdu ve yiyecek kaplarını çıkarmaya devam etti. "Kitaplar neymiş. Uzaklara gittiğimiz maçlarda uçakta film izlemenin harika olduğunu biliyorum. Beni sadece hokey düşüncesinden kurtarıyor, anlarsın ya?"

Yaklaştım. "Ne demek istiyorsun?"

Kutulardan birini açtıktan sonra durakladı. İçinde erişte vardı ve başka bir torbada da yumurta ruloları

İçine bakıp omuz silkti. "Hiçbir şey."

"Hey." Daha da yaklaştım, elim koluna gitti. "Ne demek istiyorsun?"

Dokunuşumla gerildi. "Önemli değil, ama..." Biraz temkinli bir şekilde tekrar bana bakmaya başladı. "Hala uyum sağlamaya çalışıyorum. Ya da takımın beni tamamen kabul etmesini bekliyorum. Ya da, bilmiyorum. Belki de kabul etmişlerdir? Bruge yanıma oturdu ve takıma katıldığım için mutlu olduğunu söyledi. Bu benim için önemliydi."

"Öyle." Takımdan tanık olduğum her etkileşimi gözden geçiriyordum ve Tyler'ın takımdaki yerinden hala emin olmayan kimseyi bulamıyordum. "Tyler, bu nereden geliyor? Takım senin sayende daha iyi performans gösteriyor. Güven bana. Bu benim işim. İzlemek ve değerlendirmek için maaş alıyorum. Geçen yılki takım bu yılki takım değil. Sen çitayı yükselttin. Kazanacağına dair beklentin bulaşıcı. Kazanmayı *bekliyorsun*, gerçekçi olmayan bir şekilde değil, sadece olduğu gibi. Sanki yarın başka bir günmüş gibi. Bu bir gerçek. Sen o kadar iyisin ve kazanacaksın. Gerçek. Ama bundan daha fazlası var. Sen takıma inanıyorsun ve onlar da bunu görüyor."

O kadar hareketsizdi ki, göğsü neredeyse hiç hareket etmiyordu. Gözleri bana kilitlemişti ve söylediğim her kelimeyi dinliyordu. Bileğini kavradım ve nabzını kontrol ettim. Dokunduğumda inanılmaz derecede hızlı atıyordu. Sesimin samimiyetini duyabilmesini umuyordum. "Onlar senden işaret alıyorlar. Ve senin işaretin, onlarla birlikte olduğun. Bu onlara yeni bir enerji veriyor. Sanki bir yerlerde, biri onlara ancak bu kadar ileri gidebileceklerini söylemiş ve onlar da buna inanmışlar gibi.

Kendilerini o kutuya hapsettiler, ama çıkabilecekleri bir kapı yoktu. Sen onları kurtarmak için sadece kutuyu kırmadın. Onlar için kutuyu yok ettin. Kendilerine yeni bir inançla başlıyorlar ve bu senin sayende.

Sen onlara inanıyorsun. Onlar bunu görüyor. Onlar da kendilerine inanmaya başlıyor ve eğleniyorlar. Sporcular her zaman vücutları gevşek, zihinleri açık olduğunda en iyi şekilde oynarlar ve eğlenmek bunu başarmanın en iyi yoludur. Sen bunu sağladın. onlara geri dönmek. Bu hiç de kolay bir iş değil. En azından bunu kendine kabul et."

Hemen cevap vermedi. Boğazı düğümlenmişti, sonra sert bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

Omuz silktim, onu bırakıp birkaç tabak almak için yanına gittim. "Sadece gerçeği söyledim." Söylediklerimin onu etkilediğini görebildiğim için, ona biraz mahremiyet sağlamak için arkasını döndüm. Ben arkasını dönmeden önce başını eğdi ve düzensiz bir nefes aldığını duydum.

"Bu benim için ağır bir yük."

Dolaptan tabakları çıkarmayı yavaşlattım. "Ne ağır geliyor?"

"Buraya gelmek. Ailevi bir krizi idare etmeye çalışırken, aynı zamanda bir oyuncu olarak da elimden gelenin en iyisini yapmak istemek. Bir takım arkadaşı olarak. Onları seviyorum. Bu takımı çok seviyorum. Onlar için elimden gelenin en iyisini yapmak, olabileceğim en iyi halim olmak istiyorum."

Omzumun üzerinden arkama baktım. O da beni izliyordu, içimdeki kalbi çarptıran bir kırılganlık vardı onda. "Zaten öylesin" diye mırıldandım.

Gözlerini kapattı ve başını salladı, göğsü yükseldi. "Teşekkürler."

Yine omuz silktim. "Dediğim gibi, bu gerçek. Sana yalan söylemiyorum."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hiç böyle bir deneyimim olmadı." "Ve yine normal programlanmış Tyler şovuna döndük."

O güldü. "Tam olarak değil. Hadi yemek yiyip Sihirbazın Taşı'nı izleyelim, böylece Harry Potter dünyasının tüm etkisini yaşayabilirsin."

"Griffin'in ne olduğunu öğrenmek mi?"

Bana attığı bakış tamamen ima doluydu, tamamen ateşliydi ve beni masaya tutunmaya zorladı çünkü beni çok dengesiz hale getiriyordu. "Griffin'in ne olduğunu haftanın herhangi bir günü öğrenebilirsin, ama evet. Griffin ile hippogriff arasındaki farkı öğreneceksin."

"Hippo-ne?"

Oyun bittikten sonraki gece O geldi.

Ondan sonraki üç gece de geldi.

Bazen seks yaptık, ama her kapıyı çaldığını duyduğumda ve her kapıyı açtığımda bunun son gece olması gerektiğini biliyordum. Yine de kapıyı açtım.

Bunu durdurma yeteneğimi hızla kaybediyordum.

Bazı geceler yemek getirip yatağıma girerek Harry Potter filmlerinin geri kalanını izliyorduk. O haklıydı. Griffinler harikaydı. *Yüzüklerin Efendisi'ne* geçtik ve o hala neredeyse her gece geliyordu.

Bunu sona erdirmem gereken bir zaman gelecekti. Bunu biliyordum.

Ama her gece kendime şöyle düşünüyordum: Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere ona söyleyeceğim. Sonra o bana uzanır, beni altına alırdı ve o düşünce yok olurdu çünkü ne olursa olsun, bana hissettirdiklerini seviyordum.

Beni istenen biri gibi hissettiriyordu.

Yorgunluktan bankın üzerine çöktüm. Bu yenilgi *berbat bir şeydi*.

"Hey, dostum." Sunny yanıma oturdu. "Bu berbat bir şeydi."

Ben homurdandım. Onlar için tam bir hezimet olmuştu. Dört sıfır. Meester kaledeydi ve şu anda dolabının önünde başı eğik oturuyordu. Hâlâ öğrenme aşamasındaydı, ama ben "Bana göre bir sorun yok" dedim.

"Evet." O da benim kadar üzgündü. Sessizce soyunmaya başladık.

Hokeyi düşünmüyor, hala bana cevap vermeyen Skylar için endişelenmiyorsam, aklım Rain'e gidiyordu. O hızla bir bağımlılık haline geliyordu.

Ondan hoşlanıyordum. Gerçekten.

Sevmemeliydim, ama seviyordum.

Sadece seks değildi, ki o da harikaydı. Daha fazlası vardı. O vardı. Endişelerimi onunla konuşurken, o şimdiye kadar birçok kez benim yanımda olmuştu. Benimle hastaneye gitmiş, kız kardeşimin ne yapması gerektiği konusunda kendi yargılarını dayatmamış ve sonra bana takıma nasıl yardım ettiğimi anlatmıştı. Onunla kendimi güvende hissediyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Onu istiyordum. Onu elde edebileceğim her yolu deneyecektim. Kollarımda iyi hissettiriyordu, doğru geliyordu. Son iki gecedir seks ya da filmde sonra bile ayrılmamıştım. İlk gece ikimiz de uykuya dalmıştık. İkinci gece o uykuya dalmış, kararı ben vermiştim. Kalmıştım.

Kalmak *hoşuma gitmişti* ve onun yanında uyanmak hoşuma gitmişti.

Ben kim oluyordum?

Bruge bize doğru ağır adımlarla yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturarak orada durdu. Bize tepeden bakarak, "Boston bugün erken saatte maçı var.

Bizim maçımız bugün erken saatteydi. Maçı izleyecek vaktimiz var. Sen de gel. Yemeği ben hazırlarım." Bakışları ikimizi de kapsıyordu. İkimiz de itiraz etmediğimizde, başını bir kez salladı. "Güzel. Bir saat sonra orada olun. Adresimi mesaj atarım."

Diğerlerine de benzer şeyler söyleyerek uzaklaştı.

Sunny'ye baktım. "Bu sık olur mu?"

"Bruge'un emri mi?" Gülümsedi. "Bazen. Özellikle ağır bir yenilgi aldığımızda." Omzuma vurdu. "Hadi. Duş alalım ve yolda bir şeyler içelim. Bruge sadece su veya çay içer, belki başka bir toplantıdan kalan bira vardır. Biz de biraz alabiliriz."

Sunny ve ben oraya vardığımızda ekibin birçoğu oradaydı. Birlikte bisiklet sürdük. Sunny'nin bu önerisini çok beğendim. Eski ekibimin bir araya geldiği zamanları hatırlattı bana. Nolan ve ben birçok kez birlikte bisiklet sürmüştük. Sunny bana Nolan'ı hatırlattı, ama Sunny daha nazikti. Nolan daha keskin bir karakterdi, muhtemelen bu yüzden ikimiz en iyi arkadaş olmuştuk. Onu anlıyordum.

"Bira getirdik." Sunny kasayı kaldırdı.

Oturma odasındaki bir grup erkek alkışladı.

Bruge mutfakta bizimle buluştu. Birayı alıp buzdolabına koydu ve elimdeki protein içeceğine alaycı bir bakış attı. "Sizin için yemek yapacağımı söyledim. Sizin için yemek yapıyorum. Buna ihtiyacınız yok." Bol miktarda etin bulunduğu ocağını işaret etti. "Görüyorsunuz. Bol miktarda protein var."

Sunny sırtıyordu. Bir bira kapıp, dikkatimi ona çekmenin bir yolunu bulamadan ortadan kayboldu.

"Uh." Aklım boşalmıştı. "Pardon?"

Bruge homurdandı. "Git buradan. Yemek yapmayı seviyorum. Karım yok. Kızlar gezisine çıktı, bu yüzden bu hafta tüm yemekleri ben yapıyorum. Bugün İtalyan ve Yunan mutfağı var. Takımın beslenmeye ve birlikte vakit geçirmeye ihtiyacı var. Git düşmanınla ilgilen. Onunla nasıl daha iyi oynayabileceğimizi bize anlat. O kaygan bir yılan balığı gibi. Kötü. Hızlı. Ve sümüklü. Onu sevmiyorum." Bana gitmem için eliyle işaret etti, ben de onu takip ettim ve bir bira aldım. Oturma odasına gidince, Meester'ın yanındaki kanepelerden birinin önünde boş yer gördüm. Oturdum ve kamera Dane Connors'ın yüzünü yakın çekim yaptı. Hemen tavrım sertleşti.

"O adamdan nefret ediyorum."

Bunu söyleyenin ben olduğumu sandım, ama bizim defans oyuncularından biriydi. "O pisliğin teki," diye ekledi.

"O kardeşi kadar kirli değil. Daniel Connors, karşı oynamak için bir kabus gibidir. Hakemin arkasını döndüğü her an sana yüksek sopayla vurur. Kesinlikle. Buna hazırlıklı ol. Aklını karıştırır." Bu Ray'di.

"Senden nefret ediyorlar." Sunny beni inceliyordu.

"Evet dostum. Seninle aralarındaki gibi bir rekabet görmedim hiç. Arka planı nedir? Haftaya onlarla oynayacağımız maç için bilmemiz gereken bir şey var mı?" diye sordu Jesse.

NHL'nin, sosyal medya gibi, aramızdaki rekabeti körüklemeyi sevdiğini biliyordum. Connors kardeşlerden biriyle oynayacağımız maçtan önceki hafta hiçbir şey dinlemekten ve internete girmekten vazgeçmiştim, bu yüzden bunun diğerleri için hala ne kadar önemli olduğunu biraz unutmuştum.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Hepimiz burada büyüdük, ama farklı okullarda. Lise yıllarında rakiptik. Bildiğim kadarıyla, Daniel beni ilk gördüğü andan itibaren nefret etti."

"Çünkü ondan daha iyisin." Meester birasını kaldırdı ve bir bir yudum aldı.

"Belki. Hayır. Eminim bunun da etkisi vardır, ama

"Ne? Olamaz."

Kim söyledi bilmiyorum, ama bu bilgiyi duyan bir grup adam öne doğru eğildi.

Ben tekrar televizyona bakmaya başladım. Dane Connors hakkında konuşmayı gerçekten çok seviyorlardı. "Daniel söyledi. Bir araba kazası geçirmişler, duyduğuma göre onun hatasıymış. Kız hastanede yatarken Dane ortadan kaybolmuş. O pislik kıza beyin hasarı vermiş, sonra da artık ona ayıracak zamanı olmadığını söylemiş."

"Vay canına," dedi Meester. "Dane de pek iyi sayılmaz."

"Eh, seni nefret ediyorlar. Bu kesin." Jesse telefonu uğraşıyordu ve herkesin ona baktığını fark edince telefonunu uzattı. "Daniel bir paylaşım yaptı. 'Griffin'e göster, kardeşim. Ona gelecek hafta bizim memleketimizde olduğunu hatırlat. Onun memleketinde değil.' Paylaşım binlerce beğeni aldı."

"Siktir." Sunny başını salladı. "Bu bir üst seviye nefret."

Oyuna yeniden odaklandım. "Daniel, Daniel'lık yapıyor. En iyi intikam Boston'ı yenmektir." Televizyonu işaret ettim. "Dane hızlıdır, ama bir zaafı var."

"Onu okumak zor."

"Hayır. Bir ipucu var. Gözlerine bak. Şut atacağı zaman, dirseği şut veya pas atacağı yöne doğru çok az bir hareket yapıyor."

"Dirseklerini izlemek zor. Gözümüzü puck'tan ayırırsak, çoktan bizi geçip gider."

"Onu anlayacaksın. Söz veriyorum. Engler yakınında olmadan kaleye gitmeyi sevmez. İkisi neredeyse yapışık ikiz gibidir. Kayıtlarını izle ve onlara odaklan. New York'un Boston ile kendi rekabeti var, bu yüzden ikisini de iyi okumayı öğrendim. Engler mavi çizgiyi geçmeden önce her zaman Connors'ı arar, ama Connors, Engler diğer tarafta ribaund için hazır olmadıkça gol atmaz."

Gecenin geri kalanında izledik ve herkes bu düzeni fark etmeye başladığında ses çıkardı. Bruge'nin spagettisi lezzetliydi, ama ben takımla bu zamanı geçirmem gerekiyordu.

Ben de onlardan biriydim.

Bu gece anladım. Ben bir Gri Kurt'tum.

Kapının alınacağını önceden biliyordum.

Başka bir geceydi. İçimdeki her şeyin değişeceği haftadan önceki ilk geceydi. Kapıyı açtığımda zaten dengesizdim ve Tyler içeri girdi. Geç olmuştu. Bugün ğleden sonra maçı vardı, ama Boston'ın maçını izlemek için Bruge's'a gideceğini söyleyen bir mesaj göndermişti.

Kardeşimden bahsedilmesi, bugün yediğim az miktardaki yemeği kusmak istememe neden oldu.

"Kahretsin. Çok iyi görünüyorsun." Elinde yiyecek yoktu ve bana yapışarak kapıyı arkasında kapattı. Buraya seks için gelmişti ve aklındaki tek şey buydu. Elleri kalalarımaya gidip gömleğimin altına kayarken midem bulandı.

Ama hayır.

Bunu yapamazdım. Bu gece olmazdı.

Dane'in şehirde olacağını bildiğim için önümüzdeki haftayı atlatmak için tüm gücümü toplamam gerekiyordu.

Elimi göğsüne koyup geri çekildim, kendime biraz mesafe bıraktım. Kalbim hızla attı, sonra bu işi yapamayacağımı anlayınca çöktü.

Tanrım...

Kendi kalbimi kırmak üzereydim, ama hayır.

Yeter artık.

"Tyler."

Durdu. "Ne? Ne var?" ok ileri gitmiştik.

Daha fazla devam edemedim. Kim olduğumu tam olarak bilmesi gerekiyordu. Belki de ona söylemek o kadar da kötü olmazdı?

Belki de her zaman düşündüğüm gibi nefret ve tiksinti ile tepki vermezdi? Belki de Koç Hines gibi, sadece sessizce anlayış gösterirdi. Ama kendimi kandırdığımı biliyordum. Onu hala kazanabileceğime inanmak istedim, ama bana büyük bir küçümsemeyle bakacaktı.

Ve işim... Zaten çok ileri gitmiştim. Bu ortaya çıkarsa kariyerim biterdi. O zaman neyim kalırdı? Hiçbir şey.

Boğazım düğümленirken göğsüm sıkıştı, ama ona söylemek zorundaydım. Doğru olan buydu. Ellerini yanlarına geri çektim. Onu geri iterek aramızdaki mesafeyi artırırken o da beni izledi.

"Bunu yapamayız."

Gözleri bulutlandı. "Ne? Neden yapamayız?" "Ben..." Konuşmak acı veriyordu.

Gerçekten bunu yapacak mıydım? Ona söyleyecek miydim? Düşmanım olduğunu bilmeyen düşmanıma bana karşı kullanabileceği bir silah verecek miydim? Ama o, bunca zaman boyunca benim düşmanım gibi gelmemişti.

Hayır. Bilmeliydi. "Beni istemiyor musun?"

Acı çoktan içimi kaplamaya başlamıştı. "Hayır," dedim nazikçe. "O değil. Ben... seninle konuşmam lazım."

Cevabımla yatışan Tyler tekrar yaklaştı. Bana uzandı ama ben onun tutuşundan kaçarak kenara çekildim.

"Tyler..."

"Bu ne?"

Boğazım ağrıyordu. Boğazımda bir düğüm oluşmuştu. "Benim..." Konuşabilmek için ağrıyı gidermeye çalışarak başımı salladım. Uzaklaşmam, kendimi ayırmam gerekiyordu. Net düşünebilmek için kendimi yeterince uyuşturmam gerekiyordu. "Bunu yapmaya devam *etmemeliyiz*. Her ne kadar yapmaya devam etsek de, ikimiz de bunu biliyoruz. Sanki duramıyoruz. Ben duramıyorum."

Boğazım şişti.

O çok hareketsizdi. "Bu karşılıklı bir şey, biliyorsun. Konuşmadık ama buraya bir nedenden dolayı geliyorum. Sadece seks için değil."

"Biliyorum, ama..." Sesim titriyordu. Kendimi zorladım. "Ama bunu yapmaya *devam* etmek istiyorsan, sana bir şey söylemeliyim. Söylemezsem olmaz."

"Umurumda değil."

"Tyler," tekrar denedim, sesim titriyordu.

"Umurumda değil. Ben sadece..." Yine bana doğru adım attı ama ben atladığımda durdu.

Dudaklarımı ısırdım. Onun olduğu için değil, çok hızlı hareket ettiği için öyle tepki vermiştim. İçimdeki her şey susmak istiyordu , sessiz bırakmak ona bana bana beni beni, ve anlaş yarınsonularıyla ilgilen. Ama yapamadım. Onun güvenini ihlal etmiş gibi hissettim.

Yüzünü ovuşturarak küfretti. "Buraya seni korkutmak için gelmedim. *Kahretsin*. Her şeyi mahvediyorum."

Gözlerini kapattı ve sandalyelerden birine çöktü.

Tereddütle kanepeye gidip onun karşısına oturdum.

"Tamam. Sorun yok. Kendimi dizginleyeceğim." O, arpık bir gülümsemeyle, "Bu seferlik uslu bir ocuk olacağım," dedi. Bana işaret etti. "Devam et. Seni dinliyorum, ama buraya başka bir nedenle geldim. Seks, film ve sarılmak dışında."

Öyle miydi?

O benim bakışımı yakaladı ve ekledi: "Ya da tamamen seks için değil. Sunny bir süre önce Zoey'i sordu. Onunla bu konuyu konuşmadım, ama onun hakkında konuşmak istediğimi fark ettim. Bu benim için çok önemli. Genelde kimseye bir şey söylemek istemem. Belki de aılabileceğimi ğreniyorum. Yani, daha önce sana aıldım ve bu harikaydı. Sonra bu gece takıma bağlı hissettim ve bu gerçekten harikaydı. Tüm bunlar daha fazla açılmak, daha fazla paylaşmak istememi sağladı. Ski bana kızgın çünkü Zoey'nin bir akıl sağlığı kliniğine gitmesi gerektiğini söyledim. Bu senin alanın, değil mi? Tüm psikoloji ve benzeri şeyler."

Psikoloji falan.

Kendisi için yeni olan bu şeyden dolayı gururlu ve mutlu görünüyordu, ki bu çoğu insan için normal bir şeydi. Hayatında olan biteni konuşmak normal bir şeydi. Kalbim sıkıştı çünkü bu, kendimi mahrum bıraktığım bir şeydi.

Bana dürüst davranmamak için tüm bahaneleri sunuyordu.

Daha zayıf bir insan, onun biriyle konuşmak istemesi iyi bir şey olduğu için bu fırsatı kaçırmazdı. Ama ben tüm bu ilerlemeyi bir kenara atmak üzereydim.

Boğazımı temizledim, sesim kısılmaya başlamıştı ama konuşmaya başladım. Konuşmak zorundaydım, aksi takdirde ona bunu asla söyleyemeyeceğimi düşündüm. "Hakkımda bazı şeyleri bilmen gerekiyor. Özellikle de bana karşı açık olmaya devam etmek istiyorsan. Her şeyi öğrenmeden bunu yapmana izin veremem." Dizlerim titriyordu. Sesim de öyle. "İsmim Rain değil. Dylan. Babam bir erkek çocuk daha istiyordu, bu yüzden ben doğmadan önce bile ismimi belirlemişti."

İşte başlıyoruz.

"Adım Dylan Rain Connors."

Gözleri karardı, kısıldı. "Ne?"

"İkinci ismimi kullanıyorum çünkü annemden geliyor. Onun beni sevdiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Belki soyadımı değiştirmeliydim, ama okula Connors olarak gittim. Connors olarak diplomamı aldım. Herhangi bir değişiklik yapmadan önce, benim alanımda Rain Connors olarak tanınıyordum. O ismi kullanmaya devam ettim."

"Neden bahsediyorsun?"

Acı üç katına çıktı, daha da şiddetlendi. Hepsini uyuşturmaya çalıştım. "NFL'de çalışırken soyadım hiç sorun olmamıştı. Hokeyden uzaklaşmak için o yöne yöneldim, ama bu sporu ne kadar sevdiğimi unutmuştum. Geri dönmek acı tatlı bir deneyim oldu, ama benim adım..." Ona bakmaya cesaret edemedim, bu yüzden yere odaklandım. "Kim olduğumu bilip bunu kabul etmedikçe seninle bir ilişkim olamaz." Kendimi hazırladım. Bunu kabul etmeyecekti. Yine de ona söylemek zorundaydım. "Onların üçüncü oğlu olmam gerekiyordu. Dylan Connors. Daniel, Dane ve Dylan. Daniel ve Dane Connors benim kardeşlerim."

Bir an bekledim, *bir şey* bekliyordum. Bir haykırış. Bir tehdit.

Daha önce dürüst davranmadığım için bir azarlama.

Hiçbir şey olmadı, ta ki yumuşak bir tıklama sesi duyana kadar.

Yukarı baktım ve sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Oda boştu.

O gitmişti.

Yönetim ofislerinin yakınında, daha önce depo olarak kullanılan bir odada bana bir ofis ayarlamışlardı. Birkaç bireysel plan üzerinde çalışıyordum — bir hedefe ulaşmak için adım adım izlenecek yollar. Artık neredeyse tüm oyuncular, takımın kendisi ve koçlar için bu planları hazırlamıştım. Meester için bir plan üzerinde çalışırken kapım çalındı.

"Girin."

Kapı açıldı ve Mal Benoit başını içeri soktu. Bana gülümsedi, takım elbise pantolonu ve düğmeli gömlek giymişti. Yakası açık ve kravatsızdı, ama zengin bir iş adamının tipik örneği gibi görünüyordu. "Uygun değil mi?"

"Hayır." Çalışmamı kaydettim, programı kapattım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. "İçeri gel." Masamın diğer tarafındaki ikili koltuğu işaret ettim. Bir oyuncu geldiğinde, onun rahat etmesini isterdim. Mal bir ucuna oturduğunda, "Mini buzdolabım var. Su ister misin? Keurig kahve makinem de var. Harika kahve yapabilirim." dedim.

"Ben iyiyim. Biliyorsun, tüm personel su, kahve, hatta latte içmek için gidebileceği bir kafeterya var, bana öyle söylendi." Alay ediyordu, ama yüzünde bir gerginlik gördüm.

Bunun neyle ilgili olduğunu sezmiştim, ama yine de sordum. "Grays'lerin dünyasının benim köşesine seni getiren nedir?"

"Tyler'a ne oldu?" Evet. O.

Tyler'a sırrımı anlattığımdan beri, bana tek kelime bile etmemişti. Bu bir hafta önceydi. Ondan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum

ama bu sessiz muameleyi beklemiyordum.

Kendime bunun sorun olmadığını söylemeye çalıştım. Takım içinde hiç konuşmazdık, ama bu seferki farklıydı. Ben bir odaya girdiğimde, o odadan çıkıyordu. Benimle aynı odada olmak zorunda kaldığında, gözlerini başka yere çeviriyordu. Bu beklenen bir şeydi ve belki de en iyisiydi, ama canımı *yakıyordu*.

Kızgın olmak için her türlü hakkı vardı.

Eski halimizle devam edemezdik.

Bunun en iyisi olduğunu kendime sürekli hatırlattım. Bir süre sonra işe yaradı, her sabah arenaya gelmeden önce kendimi uyuşturmayı ve her akşam birkaç saatimi tüm acıyı unutmak için ayırmayı öğrendikten sonra.

Ama takımın içindeyken işte çok mutsuzdum.

Onun yanında.

Giderek daha fazla kendimi kapattım. Mal'ın bunu duymuş olmasına ya da endişelenip ofisini ziyaret etmesine şaşırmamalıyım.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu, onların bir seçim yapmak zorunda kalmalarının başlangıcı olabilirdi: Tyler Griffin mi, ben mi?

"Griffin benim akrabalarımı öğrendi."

Mal ne bekliyorduyorsa, bu değildi. Yüzü şaşkınlıktan boşaldı. "O... ne?"

Ellerim titremeye başladı. Onları masanın altına soktum, kucağımda birleştirdim. "Bu yüzden buradasın, değil mi? Beni görmezden geldiği için mi?"

Öksürdü ve koltuğunda dikleşti. "Yani, evet. İnsanlar fark etti ve bana ilettiler, ama..." Bana şaşkın bir bakış attı. "Nasıl öğrendi?"

"Ben söyledim."

Derin bir nefes aldı. "Ne? Ne yaptın?" "Ona söyledim." Tekrar söyledim.

"Neden?"

Bir an, çok kısa bir an, potansiyel kişisel ilişkimizi itiraf etmeyi düşündüm. Bu kariyerimin sonu olurdu. Kovulurdum. Başka seçeneği olmazdı. Onu zor durumda bırakmış olurdum. Kendimi yeterince tanıyordum, onu cezalandırmak istediğimi biliyordum.

Kendimden - bu dürtü oradan geliyordu. Kendimi daha da aşağıya itmek istedim. Ama yapmadım.

Mal hala bir açıklama bekliyordu.

Benim bir açıklamam yoktu. "Konuşma sırasında ortaya çıktı."

Koltuğunda öne doğru eğildi. "O sohbeti bana anlat."

Ağzımı açtım, ona yapamayacağımı söylemeye hazırdım.

"Bu, takımı ve işini yapma yeteneğini etkiliyor," diye karşılık verdi, ben daha konuşmadan. "Bunun nasıl ortaya çıktığını bana anlatmalısın." Yüzü gerildi. "Bu senaryo hakkında bizi uyaran sendin."

Ağzıma gelen sözleri yuttum. "Bir gece, kız kardeşi ve yeğenini görmek için onunla birlikte hastaneye gitmemi istedi. Kız kardeşi beni tanımadı, ama onun ailevi durumuna dahil olmamı istemeye devam ederse, bunun sadece zaman meselesi olduğunu biliyordum. Daniel ile kısa bir süre çıkmış ve onun bir kız kardeşi olduğunu biliyordu. Bunun etik olmadığını düşündüm. Bana bu kadar kişisel konularda güvenecekse, kim olduğumu bilmesi gerekiyordu."

Mantıklıydı. Ama aynı zamanda bir

yalandı. "Tanrım, Connors."

"Yağmur."

"Doğru. Rain. Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Griffin ve kardeşlerinin tüm geçmişini bilmem gerekiyor mu?"

Durduramadan bir homurtu çıktı ağzımdan. "Tek yapman gereken YouTube'a girmek. Videolar karşına çıkacaktır. Eminim özel dedektifin bunu zaten araştırmıştır, değil mi?"

Bakışları ölçülüydü. "Senin ağzından duymayı tercih ederim. Kız kardeşi senin kardeşinle çıkmış mıydı?"

"Bu YouTube'da çıkmaz." "Ne

demek istediğimi biliyorsun."

Anladım ve ağzımı kapattım. Kendime zarar veren birisiydim, ama o kadar da değil. "Daniel ile olan ilişkisi hakkında pek bir şey bilmiyorum. O... Sadece tahmin edebilirim. Daniel bana karşı pek hoş birisi değildi. Ve uzun süre çıkmadılar."

"Kardeşin kimseye karşı hoş mu davranıyor?"

Ağzım seğıirdi. "Daniel mi? Hiçbir fikrim yok. Takımla tanıştığım da onlara yalan söylemedim. Kardeşlerimi gerçekten tanımiyorum, ikisini de."

Mal endişeyle bana baktı, ama aklından geçenleri söylemedi. Bir süre sonra, "Bu durum takımı etkiliyor mu? Griffin'in sana sessiz kalması?" diye sordu.

Bazılarının fark ettiğinden emindim, ama başımı salladım. "O öğrenmeden önce takımda pek etkileşim kurmazdık, bu yüzden pek bir şey değişmedi. Verimliliğimi etkilediğini düşünürsem sana haber veririm."

Onu yatıştırmak için tüm bu sözleri söylüyordum, ama Mal aptal değildi. Beni rahatsız edecek kadar uzun süre bana baktı.

Sonra onu kapattı ve profesyonel bir maske taktı. "Ailenizin dinamiklerinin nasıl olduğunu, nasıl olduğunu bilmiyorum, ama taleplerinizden ve şimdi Griffin'in tepkisinden yola çıkarak tahmin edebiliyorum. Bildiğim şey ise sizsiniz. Sen nazıksın. Egon yok. Ve önemsiyorsun. İşini önemsiyorsun. Oyuncuları önemsiyorsun. Sporu önemsiyorsun. Griffin'in davranışları devam ederse, onunla konuşmamız gerekecek. Seni burada kaybetmek istemiyorum. Yardımcı oluyorsun. Herkes bunu görebiliyor."

Gözlerim yanarken başımı salladım. "Evet. Teşekkür ederim."

"Sen takım için buradasın, ama biz de senin için buradayız. Bunu unutma. Benim işim sana ihtiyacın olan her türlü kaynağı sağlamak. Kapım her zaman açık."

Bu sefer gülümsemem biraz daha az zorlamaydı ve acım da biraz azalmıştı. "Teşekkür ederim, Mal. Tekrar teşekkür ederim."

O veda etti ve ben masamda oturup, dünyanın ayaklarımın altından kayıp gittiğini hissettim. Hokeyi hayatımdan uzak tutmak için çok uzun süre mücadele etmişim. Ama şimdi geri döndüğüne göre, hiçbir şeyin onu tekrar benden almasını istemiyordum.

Raporlarımı ve Meester için planımı bitirdim ve işim biter bitmez buz pistine gittim. Takım o gün yoktu, bu yüzden pistte sessizlik hakimdi. Morty artık benim rutinimi çok iyi biliyordu. Buzun temiz olduğunu ve kayabileceğimi üçüncü kez sorduktan sonra, sabah beşte temizlik gerekse de gerekme de her zaman erken gelip buzı temizlediğini söyledi. "Ya ben ya da Benji temizler. Bu, benim rutinimin bir parçası haline geldi."

Eşim kanserle mücadele ediyordu ve çocuklar okuldaydı," demişti bana. "O zamanı kendimi güne hazırlamak için kullanıyordum. Eşim on yıldır kansersiz ve çocuklarım da artık kendi çocuklarını dünyaya getirmeye başladı, ama ben sabahları o huzuru seviyorum. Kayarsanız da kaymazsanız da ben orada olacağım, bu yüzden benden izin almaya devam etmenize gerek yok. O buz kaymak için var ve benim işim onu temiz tutmak. Bırakın buz ve ben işimizi yapalım. İstedığınız zaman kayabilirsiniz Bayan Rain."

Bunu duymak yardımcı oldu. Ondan sonra, başka kimse yokken hemen hemen her zaman buza çıktım.

Bugün içimde iki ihtiyaç çatışıyordu. Biri şiddet, diğeri kaçış. Hokey ikisini de karşılayabilirdi.

İlki için, elimde bir hokey sopası hissetmek ve onu kullanarak puck'ı mümkün olduğunca sert bir şekilde ağa vurmak istedim. Bunu tekrar tekrar yapmak istedim. İkincisi için ise hızlı kaymam gerekiyordu. Dünyanın kaybolmasını istedim ve bacaklarım pes edene kadar durmayacaktım.

Kulaklıklarımı telefonuma bağladım, cebime koydum ve başladım.

Bu gece, Grays'in benimle birlikte olduğumdan beri kardeşlerimin takımlarından biriyle oynadığı ilk maçı. Herkes Tyler ve Dane arasındaki rekabete odaklanmıştı, bu yüzden neredeyse kimse beni fark etmedi. Önceki günlerde ne kadar dağınık olduğumu görmediler. Tepkimi planlamıştım ve akşamı otel odamda geçirmek için tamamen hazırdım.

Ama işleri batırdım.

Düşünmeden rutinimi takip ettim ve sabah buz pistine geldim.

Unuttum. Tamamen unuttum.

Boston önceki gece şehre gelmişti ve *tabii ki* sabah antrenmanı yapacaktı. Her iki takım da bunu yapıyordu. Nasıl unutabilirdim? Açıklayamıyorum, ama unuttum.

Koridorda ofisime doğru ilerlerken, bir grup Boston oyuncusu önümden geçerek soyunma odalarına gitti.

Donakaldım, panik yükseldi. Midemde bir korku hissettim.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşti.

Marcus Engler, Dane'in en iyi arkadaşı, ve hemen arkasında —çünkü ikisi ayrılmaz bir ikiliydi—kardeşim vardı. Geri döndü ve kalecilerinin söylediği bir şeye gülüyordu. Beni görmedi, ama geçtikleri koridora bakmış olsaydı görürdü.

Midem bulandı.

En yakın tuvalete girdim ve o sabah yediğim her şeyi kustum. On sekiz yaşında evden ayrıldım. Dane'i en son görmeyeli on iki yıl olmuştu.

İki kardeşim de NHL yıldızlarıydı, bu yüzden hokey reklamlarında onların yüzlerini görmemek neredeyse imkansızdı, ama ben hayatımı futbola adanmıştım. Tom Brady, Jason ve Travis Kelce, Tyreek Hill, Pat Mahomes. Bunlar, tekrar tekrar karşılaştığım yüzlerdi. Ben o dünyanın bir parçasıyım.

Ama artık değil.

Kapıda yumuşak bir vuruş sesi duyuldu ve ben küfrederek ayağa kalkmaya çalıştım. "Bekle, lütfen." Bacaklarım titriyordu. Böyle hasta olduğumda hep böyle olurdu.

"Rain?" Mal'dı. "Biri bana buraya koştuğunu söyledi. İyi misin? Bugün burada olacağını sanmıyordum."

Midem kramp girdi ve tekrar kusacağımдан korktum, ama sonra sakinleşti. Rahat bir nefes aldım. Tuvaleti sifonu çekip geri çekildim ve kendimi duvara yasladım. Eğilip omzum ve başımın yanını kapıya dayadım. "Tuvaleti kullanman mı gerekiyor?"

"Hayır, ama girebilir miyim?" diye sordu. Tereddüt ettim. "Burası iğrenç."

"Sen benim çalışanım. İğrenç olması umurumda değil. Sen iyi olduğun sürece."

"Ben iyiyim."

"Yine de içeri girmeme izin verirsen daha iyi hissederim. Lütfen? Sadece bir dakikalığına. Seni görmek, kendimi rahatlatmak istiyorum."

Uzanıp kapının kilidini açtım ve o da içeri girdi, beni görene kadar kapıyı nazikçe itti. İçeri girip kapıyı arkasında kilitledi. Suyu açıp sıcaklığını kontrol etti. "Grip mi oldun?"

Gözleri çok anlamlıydı, bu yüzden ona yalan söylemeyecektim. Kafamı salladım. "Hayır."

Bir sürü kağıt havlu aldı ve suyun altına koydu. Memnun kaldığında suyu kapattı ve havluları bana uzattı. Ben yüzümü silmek için havluları kullanırken, o tuvaleti kontrol etti. Oturabileceğim tek yer tuvaletin yanındaydı. O da önümdeki duvara yaslandı. İkimiz de o alanı kaçındık.

"Kardeşini gördün mü?"

Sessizce başımı salladım ve elimdeki kağıt havluları buruşturdum.

"Bu..." Yüzünde endişe ve diğer duyguların fırtınası vardı. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Elimi uzattım, devam etmesini işaret ettim. Dilim çok ağırlaşmıştı. Boğazım ağrıyordu. Kesinlikle gerekmedikçe konuşmayacaktım.

Yumuşak bir iç çekişle, "İlk kez akşam yemeğinde bulduğumuzda sana karşı tamamen dürüst davranmadım. Seninle kardeşlerin arasındaki bağlantıyı keşfettiğimizde, bu gizlilik bizi şaşırttı. Araştırmaya başladık. Bazı lise koçlarıyla, öğretmenlerle ve hatta bazı komşularla konuştuk. Ortaya çıkan tablo pek de hoş değildi... Bir hikaye ortaya çıkmaya başladı ve senin mahremiyetine saygı duymak istiyorsak durmamız gerektiğini anladım. Denedik. Yemin ederim denedik. Ailenle olan bağlantının gizli kalmasını istediğinde ve onların takımlarıyla oynadığımızda burada olmak istemediğini söylediğinde şaşırmadım. Ama bugünkü tepkinin ardından, sormam gerektiğini hissediyorum..."

Nefesimi tutarak bekledim.

"Biriyle konuşmak ister misiniz? Eğer görürseniz... Evde herhangi bir tür istismar varsa... Bir şeylerin olduğu açık ve bu işin eski yaraları yeniden açmasından nefret ederim."

İstismar kelimesini duyunca kaşlarım kalktı, ama mantıklıydı. Kafamı salladım. "Hayır," diye boğuk bir sesle söyledim. Boğazımı temizleyip tekrar konuştum. "Fiziksel veya cinsel istismar yoktu. Öyle bir şey yoktu. Güvenliğimden veya yeterince yemek yiyip yiyemeyeceğimden hiç endişelenmedim. Öyle bir şey yoktu."

"Oh." Bu, onun beklediği cevap olmadığı belliydi.

Yüzümü buruşturdum. "Ama haklısın. Hokey'e geri dönmek eski anıları canlandırdı ve az önce kardeşimi gördükten sonra, günün geri kalanında sarsılmış olacağımdan eminim."

Gözleri yine bulutlandı.

Ona gerçeğin bir kısmını söylemem gerekiyordu. "İhmal vardı." Bu beni savunmasız hissettirdiği için gözlerimi kaçırdım. "Bazı yönlerden aşırı ihmal vardı. Bazı sözlü tacizler. Ve bazı duygusal tacizler. Bu, konuşulan türden bir taciz değil, ama yaralar var. Dane..." Kahretsin, onun adını yüksek sesle söylemek bile zordu. Elim titremeye başladı, ben de onu bacağımın altına sakladım. "Daniel kadar kötü değildi, ama nezaket de yoktu."

Mal burnunu çekip bana pişmanlık dolu bir gülümseme attı. "Bu benim profesyonelce olmayan bir davranıştı. Özür dilerim, ama onun hokey oynama şeklini düşününce bunun uygun olduğunu düşündüm. O, en büyük ağabeyin kadar zorba değil, ama yine de buz üzerinde acımasız bir pislik."

Gülerek rahatladım. "Onu pek sevmiyorum, o yüzden alınmadım."

Ciddi bir ifade takınmadan önce benimle birlikte güldü. "Bu konuyu açtığım için üzgünüm, eski yaraları deştiğim için." Tereddüt etti. "Eğer biriyle konuşmak istersen, ben senin için buradayım. Bir kadeh şarap eşliğinde seni dinlerim, öyle şeyler." Gözlerine baktı. "İstersen bir arkadaş."

Sessizce nefes aldım, ama o benim tepkimi gördü.

Yüzü profesyonel bir sıcaklık maskesi haline geldi. "Ya da değil. Bu tamamen sana bağlı. Sadece birinin seni önemseydiğini, önemseydiğini bilmeni istedim." Öksürdü. "Ben seni önemsiyorum. Ve evet, eğer bir şey varsa, arkadaş olarak. *Arkadaşlar*." Bunu daha kesin bir şekilde tekrarladı. "Şu anda ihtiyacın olan bir şey var mı? Sana su getirmesi için birini gönderebilirim. Eşyalarını? Ağız gargarası?"

Ben kahkaha attım. "Hayır. İyiyim. Söz veriyorum."

"Tamam, ama Rain, duymaya ihtiyacın olursa diye söylüyorum, burada sana ihtiyaç var. Daha önce de söyledim, ama tekrar söyleyeceğim. İnsanlar seni önemsiyor. İhtiyacın olan bir şey olursa, bana haber ver. Hepimiz büyük bir aileyiz. Bu hokey, unuttun mu?"

Evet, öyleydi. Ona teşekkür ettim ve o gittikten sonra banyoda kaldım.

Bir hokey ailesi.

Büyürken bu kelimenin anlamını hiç anlamamıştım. Sık sık kullanılırdı, ama benim için diğer insanlar için olduğundan farklı bir anlamı vardı. Okulda, üniversitede diğerlerini izlemem gerekiyordu. Diğer ailelerin benimki gibi olmadığını anlamak için ailelerinin onlara nasıl davrandığını görmem gerekiyordu. Diğer ebeveynler babam gibi değildi. Diğer kardeşler birbirlerinden nefret etmiyorlardı. Birbirlerini görmezden gelmiyor, birbirlerine hor davranmıyorlardı. Hatta bazı kardeşler birbirlerini seviyorlardı. Bu benim için yeni bir kavramdı, ama başladığımda

Hayatımda eksik olan parçaları bir araya getirmek için çok fazla zaman geçmişti. Zaten çoktan parçalanmışım.

Yine de Mal'ın sözleri içimde bir parça umut uyandırdı. Bu mümkün müydü?

Rain maçta değildi. Neden maçta değildi ki?

Benny soyunma odasından yanımdan hızla geçti, ben de onun kolunu tuttum. "Benny."

"Selam!" Elinde bir çift eldiven vardı, ama dönüp önümde durdu. Her zaman acele ediyordu, her zaman nefesi kesiliyordu, ama her zaman gülümsüyordu. "Griff! Ne haber? Senin için ne yapabilirim?"

"Takım psikoloğu."

Bir an düşünmek zorunda kaldıktan sonra yüzü yeniden aydınlandı. "Bayan Rain. Evet. Ona ihtiyacınız mı var?" Kaşlarını attı. "Montreal ve Boston ile oynanacak maçlarda onun hazır bulunmayacağına dair bir e-posta vardı sanırım. Bu akşam Boston ile oynuyoruz, bu yüzden burada olduğunu sanmıyorum. Onu arayabilirim. Arayayım mı?"

Rain bana Dane ve Daniel Connors ile olan bağlantısından bahseteli epey zaman geçmişti ve o zamandan beri konuşmamıştık. Aslında, ben onunla konuşmamıştım. Onun kim olduğunu duymaya dayanamıyordum, bu yüzden her şeyi kapatmıştım. Artık her şeyin altında ona karşı beyaz sıcaklıkta bir nefret oluşuyordu. Saf nefret. Ancak, onun burada olmadığını, çünkü onun kardeşlerinden birine karşı çıkmak üzere olduğumuzu duyunca, bu beni rahatsız etti.

Neden?

Bu mantıklı gelmiyordu.

"Griff?"

Benny hala cevabımı bekliyordu ve tek bekleyen o değildi. Sunny ve Ray de hareketsiz kalmış, bana bakıyorlardı. Kafaları karışmıştı.

Kafamı salladım, kayıtsız bir ifade takındım. "Yok. Sorun yok. Sadece merak ettim."

Arkanıza yaslanıp giyinmeyi bitirdim, ama Benny oyalanıyordu. "Uh, tamam.

Emin misin?"

Kafamı salladım ve kol pedimi oynattım. "Ben iyiyim. Zaten yeterince meşgulsün. Teşekkürler, Benny."

Hâlâ emin değil gibiydi, ama sonra gitti.

Sunny eldiveniyle bana dirsek attı. "Ne oldu öyle? Rain'i mi görmek istiyorsun? Onu arayabilirsin. O sakın biridir. Cevap verir."

Omuz silktilim. "Önemli değil."

Bana bakmaya devam etti, ben de omuz silktilim. "Sadece bir soru. Yarın da sorabilirim. Önemli bir şey değil."

Patenlerimi kontrol etmek için eğildim. Kol pedimle oynamaya devam edemezdim, yoksa her şeyi mahvedecektim. Benny ekipmanlarımızı hazırlamak ve tam istediğimiz gibi tutmak konusunda iyi iş çıkarmıştı. Bir şeyi mahvedip yenisini istemekle onun işini daha da zorlaştırmak istemedim.

Takım gergindi ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyordum. Benimle Connors kardeşler arasındaki gerginliği herkes biliyordu ve doğu takımlarıyla maçlarımıza başlamıştık. Bu gece Dane ile karşılaşacaktım. O da birinci sıradaydı, bu yüzden birbirimizle çok fazla zaman geçirecektik. En azından bu bir ev maçıydı, bu yüzden çok fazla Boston taraftarı beni yuhalamayacaktı, ama ben aptal değildim. Buradaki taraftarlar gürültücü ve gururlu olacaktı. Benden nefret ediyorlardı. Şimdiye kadar, Grays taraftarları kendi oyuncularından birine karşı gerçek bir nefret yaşamamışlardı.

Ama yakında yaşayacaklardı.

Koç Hines ısınma öncesinde soyunma odasına geldi. Bu alışılmadık bir durum olduğu için herkes sessizleşti. Boğazını temizledi. "Tamam. Bu gece çoğumuz için biraz sıra dışı bir gece olacak. Bununla birlikte, her gece yaptığımız şeyi yapacağız. Sahaya çıkacağız. Isınacağız. Takımımıza dikkat ederiz ve hareket etmeye devam ederiz. Taraftarların kafanıza girmesine izin vermeyin. Rakip takımın da aynısını yapmasına izin vermeyin. Anladınız mı? Isının. Eğlenin. Gülün. Zihninizi açık tutun. Sinirlendiğinizi hissederseniz,

solunuzdaki ve sağınızdaki arkadaşınıza odaklanın. Birbirinize destek olun." Takımı bir kez daha gözden geçirdikten sonra başını salladı. "Tamam beyler. Sahaya çıkın."

Kendimi hazırladım.

Ben ortaya çıkar çıkmaz, kalabalık tezahürat ve neşeden Boston taraftarlarının yuhalamaları ve yüksek sesli sataşmalarına geçti. Başımı eğdim ve her zamanki rutinimize odaklandım.

Brick bir süre kenarda işini yaptı ve Meester'a kalede biraz zaman tanıdı. Bana doğru kaydı. "Bu saatlerde koltuklar genellikle yarısı boş olur, insanlar içeceklerini alırlar falan. Ama Boston, sana en fazla sataşmak için yerlerini sağlamlaştırmış gibi görünüyor. Ve pankartlar." Düşüncesini içinden fısıldayarak ifade etti. "Olumsuz yönünü bir kenara bırakırsak, seni bu kadar çok nefret etmelerinden etkilenmelisin. Onlar taraftar, ama sen rakip olduğun için durum tersine dönüyor. Eğer onların takımına katılırsan?" Kendi kendine güldü. "Seni takımlarında gördükleri için ne kadar şanslı olduklarına sevinirler."

Kafamı salladım. "Buna alıştım. İki Connor da pislik, ama Dane Daniel kadar pis değil. Bunu, daha sonra Montreal'e gitmeden önceki ön gösteri olarak düşün."

"Evet, ama bunlar Boston hayranları. Onlar farklı yetiştiriliyor. O şehir ve Philly." Yüzünü buruşturdu. "Philly hayranlarından gerçekten nefret ediyorum."

Gülümsemem daha kolay oldu. "Onlar böyle seviyorlar."

Omzuma vurmadan önce homurdandı. "Takma kafana. Bu gece eğleneceğiz."

Eldivenimi kaldırdım. "Biliyorsun."

O da eldiveniyle vurduktan sonra sırası gelene kadar kaleye doğru yöneldi.

Ray ve Sunny ısınma sırasında yanımda kalmaya özen gösterdiler. Bunun için minnettardım. Kasklarının altındaki şaşkın ifadelerine bakılırsa, muhtemelen benim korumama ihtiyaçları vardı. Bu beni gülümsetti. Bu, hokey dünyasındaki gerçek, *tutkulu* taraftarların tadını çıkarmalarıydı. Yuhalama bu sporun normal bir parçasıydı, ama bu başka bir seviyedeydi.

Isınma bittiğinde Bruge yanımıza geldi. "Koç başlangıç sırasını değiştirdi. İkinci sıra ilk olarak sahaya çıkacak."

Ray ağızlığıyla küfretti. "Dalga mı geçiyorsun?" Bruge ona bir bakış attı ve Sunny de bizim gruba katıldı.

"Onlar sert oyuncularıyla başlıyorlar, bu yüzden bizim de onlara karşı çıkmamızı istiyor," diye devam etti Bruge. "İlk kavgayı halledip sonra hokey oynayacağız."

Sunny küfretti. "Boktan bir gösteri mi istiyorlar?" Omzuma çarptı. "Hepsi senin için, Griff."

Maça önce onların oyuncularıyla mı başlayacaklardı? Onların enerjisini anlamaya çalışarak yedek kulübesine doğru baktım. Birkaç tanesi kenarda durmuş, konuşuyor ve bizim tarafımıza bakıyorlardı, ama geri kalanlar her zamanki maç öncesi hazırlıklarını yapıyorlardı. Bu gerçekten benimle mi ilgiliydi, yoksa başka bir şey mi vardı?

Bu Rain ile ilgili miydi ve takımın geri kalanı bunu bilmiyor muydu? Dane'i buldum, ama o bizi izleyen ve konuşan grubun içinde değildi. Puku kaleye atmak için sırada bekliyordu. Sırası geldiğinde, kalenin arkasından dolaşıp diğer sıraya katıldı. Yüzüne bir bakış attım ve normal görünüyordu. Olağandışı bir öfke yoktu.

Sunny'ye omuz silktim. "Sanırım öğreneceğiz."

"Arkanızdayız." Bruge yanıma gelerek, onu duyduğumdan emin oldu. Ona başımı salladım ve işimizi yapmak için dağıldık.

Buzdan ayrıldığımızda, Rain bana onunla olan bağlantısını anlattığından beri ilk kez, bu konuda düşündüğümde daha fazlası olup olmadığını merak ettim. Daniel Connors'ı en çok nefret ederek büyümüşüm, ama Dane de buna dahildi. O da Connors'lardan biri miydi? Tamam. Bu kadar basit. Nefretim ona da yayıldı ve benim dünyamda olduğu için daha da arttı. Benim alanımdaydı. Ona dokunmak istememi sağladı. Hiç yapmadığım bir şekilde açılmamı sağladı. Ama artık benim için ölmüştü. Onu daha önce hiç aramamıştım, ama arkadaşlarımla ona karşı yeni keşfettiğim nefretimi fark ettiklerini biliyordum.

Birkaç kişi, bilmeleri gereken bir şey olup olmadığını sormuştu. Onun işini mahvetmek istemedim, çünkü bu da ekibi mahvederdi ve onu kovdurmak isteyip istemediğime henüz karar vermemiştim, bu yüzden onlara yeğenimle ilgili bazı sorunlar olduğunu ve tüm psikologlardan yeni bir nefret duyduğumu söyledim. Onlar da onu dinlemeye devam ettiler ve benim sorunumu aile meselelerine bağladılar. Sadece birkaç

genç adamlar Rain'e karşı temkinli davranmaya devam etti, ama benim fark ettiğim kadarıyla, o bu durumu gayet iyi idare etti.

Ancak şimdi, onun burada olmadığını ve Benny'nin dediğine göre kardeşleriyle oynanacak hiçbir maça katılmayacağını öğrendiğimde, kendimi sorgulamaya başladım.

Gözümden kaçan bir şey mi vardı?

"G RIFFIN, SEN
BERBATsın!"

Yanımdaki adam bağıırıyordu ve takımlar ısınmadan sonra buz pistini terk etmişti. Maç daha başlamamıştı bile. Tuvaletteki fiyaskodan sonra, garip bir şekilde, kendimi pistten ayrılmaya ikna edemedim.

Ayrıca iş için buraya gelmeye de kendimi ikna edemedim. Çok gergindim, çok dağınıktım. Mal'ın beni sahibi locasından izlememe izin vereceğini biliyordum. Aşağı inip, tünelde, gözlerden uzak bir yerde, yedek kulübesinin arkasından izleyebilirdim, ama her halükarda, yine de beni izleyen insanlar olurdu. Mal'ın yanında, acıma ve endişe, belki başka şeyler de olurdu. Personelin yanında ise, kafa karışıklığı olurdu. İkisini de kaldıramazdım, bu yüzden tek kişilik bir bilet satın aldım ve kendimi bir grup Boston taraftarının ortasında buldum.

Vay canına, Tyler'dan nefret ediyorlardı. Bunu biliyordum, ama bu seferki daha da fazlaydı. Belki de doğu konferansını bırakıp Minnesota'ya gitmiş olması nedeniyleydi?

"Üzgünüm," dedi aynı taraftar koltuğuna otururken. "O piçi gerçekten nefret ediyorum. Takımını öyle terk eden bir sıçan."

Taraftar bana doğru baktı ve görünüşe göre benim şaşkınlığımı bilgisizlikle karıştırdı. İki arkadaşı içecek ve atıştırmalık almaya gittikten sonra geri döndüğünde, popcornunu kenara iterek homurdandı. Kollarında yiyecek ve içeceklerle doluydu. Otururken şöyle açıkladı: "Eskiden New York'ta oynuyordu ve geometriyi biraz biliyorsan, New York'un Boston'dan o kadar da uzak olmadığını bilirsin. O temelde bizden biriydi. Ve ayrılış şekli? Bir gün içinde mi? Bu doğru değildi. Hiç doğru değildi. New York'a haksızlık etti."

Basın, Tyler'ın takas edilme nedenini sızdırmıştı. Bu adam bu kadar kalpsiz miydi? "Ailesi yüzünden transfer oldu."

Adam elini havaya salladı. "Pffft. Yeğenin aşırı dozdan öldüğü o üzücü hikaye mi? Yalan haber. PR ekibi uydurdu. Gerçek hikaye bloglarda yazıyor. Daha fazla para istedi ve takımı sınırlıydı. Veremediler, o da büyük, dramatik bir bebek gibi çekip gitti. Ona sıçan bebek demeliyiz."

Arkadaşları bunu çok komik buldu. "Aferin Bobby," dedi içlerinden biri. Diğer de ağzı hot dog dolu halde onunla birlikte güldü.

Bobby tekrar bana bakmadan önce birbirlerine yumruklarını çarptılar. "Ana akım medyanın haberlerine inanmaktan utanma. Zaten hepsi saçmalık. Kendine bir iyilik yap. İnanma."

Bununla birlikte ışıklar söndü ve tanıtım videosu başladı. Bundan sonra, oyuncular marş için buz pistine geri dönecek ve ardından maç başlayacaktı.

Aniden bir içkiye ihtiyacım oldu. Ayağa kalkarak, Bobby'nin söylemek üzere olduğu şeyi görmezden geldim ve onun sözünü keserek, "Hemen dönerim," dedim.

Bana sinsi sinsi baktı.

"Kızlar tuvaleti."

O bakış daha da keskinleşti.

"Adet dönemimdeyim. Tamponumu değiştirmem lazım, yoksa burada bir sorun yaşayabiliriz."

Sapık bakış kayboldu. Biraz yeşilimsi bir renk aldı ve benden olabildiğince uzaklaştı.

İçimde yeşeren memnuniyeti bastırmaya çalıştım. Bobby'nin gülümsememi görüp görmediğini umursamadan, koridora doğru yöneldim. Çoğu kişi şimdi koltuklarına ulaşmak için acele ediyordu, bu yüzden satış noktalarındaki kuyrukların kısa olmasını umuyordum.

Ama herkes aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü kuyruklar uzundu.

Hala çalışan rozetim vardı ve merdivenlere baktım, orada daha iyi tuvaletler olduğunu biliyordum. Uzakta kalıyorlardı. Tuvalete gitmem gerektiği konusunda yalan söylemiştim, ama şimdi bu iyi bir fikir gibi görünüyordu. Gitmeye karar verdim.

Süit katlarına çıkan merdivenlere geldiğimde rozetimi çıkardım ve gösterdim. Yönetim ofisleri pistin diğer tarafındaydı. Yeterli zamanım yoktu.

Güvenlik görevlisi beni geçirdi ve ben merdivenleri hızla çıktım.

İlk kadınlar tuvaletine geldiğimde içeri girdim ve boş bir kabin buldum. Oturduğumda, içeri giren topuklu ayakkabıların tıklaması ve küçük kızların kıkırdamalarını duyabiliyordum.

"Dylan," diye bir kadın sesi azarladı. "Bunu yapma. İşte. Bir sonraki kabin boşalana kadar bekleyebiliriz."

Donakaldım.

Yanımdaki tuvalet sifonu çekildi ve kadın çıktı. Küçük kız ve annesi içeri girdi ve anne kızına konuşmaya devam etti. "Çabuk tuvalete git. Sonra ellerimizi yıkayıp babamın maçını izlemeye gidelim. Ne dersin?"

"Anne, şeker alabilir miyim? Büyükbabaya bir şeyler götürmeliyiz."

Tuvalette donakaldım. Seslerini tanıyamadım, ama bu ne kadar olasıydı ki?

Kadın kıkırdadı. "Tabii ki, seni sevimli küçük cüce." "Anne!" Dylan kıkırdadı. "Bana öyle sadece babam söyleyebilir."

"Öyle mi? Sadece babam sana öyle diyebilir mi? Sanmıyorum."

Bir dizi çığlık ve kıkırdama havayı doldurdu, ta ki anne aniden nerede olduklarını hatırlayana kadar. "Tamam, tamam. İşimizi bitirelim, sonra da büyükbaba Keith'e götürmek için şekerler alalım."

Tezgah etrafımda dönmeye başladı.

"Yaşasın! Onun sevdiği meyan kökü şekerini almalıyız." "Alacağız."

İkisi de tuvaleti ve lavaboyu kullanana kadar sessiz kaldım. Onlar çıkarken ben de kabinden çıktım. Küçük kızın yüzünü kısaca görebilecek kadar zamanında dışarı çıktım ve nutkum tutuldu. Şaşkına dönmüştüm.

Dylan, benim adımdı. Büyükbaba Keith. Licorice, babamın hokey maçlarında en sevdiği yiyecekti. Futbol maçlarında patlamış mısır severdi. Beyzbol maçlarında ise sosisli sandviç, ama hokey en sevdiği spordu, bu yüzden en sevdiği şekerlemeyi yedi. Kırmızı likörlü şekerleme.

Burası VIP katıydı.

Boston'la oynuyorduk.

O küçük kız, onun yaşında benim ikizim olabilirdi.

İlk kez yeğenimi gördüğüme emindim.

Puck düştü ve üç saniye sonra eldivenler de düştü.

Bruce, Boston'ın enforcerlarından biriyle karşı karşıya geldi. Sorun şu ki, Grays'in sadece bir enforcer'ı vardı. Boston'ın takımında ise dört tane vardı. Grays, playofflar hariç, sezon boyunca Boston'la sadece iki kez karşılaştı. Ama New York onlarla çok daha fazla oynadı, bu yüzden onların enforcer'larına alışkındım. İlk cezalar verildiğinde ve Bruce, Boston'un oyuncularından biriyle birlikte ceza kutusuna gittiğinde, benim hattım buz üzerine çıktı.

Seyirciler çılgına döndü. "SENİ SİÇAN BEBEK, GRIFFIN!"

Rain'in kardeşi ile yüzleşmek için sıraya girdim ve o taraftar kim olursa olsun onu görmezden gelerek eğildim. Sesinin yüksekliği beni etkiledi, ama alaycı sözleri değil. Başka bir oyuncusu Florida'ya transfer olduğunda da aynı sözleri duymuştum. Yeni malzemelere ihtiyaçları vardı.

"Zaten olduğundan daha büyük bir ezik olmak nasıl bir duygu, seni hain pislik?"

Başımı kaldırıp Dane'in buz gibi gözlerine baktım ve onların Rain'inkilerle aynı olduğunu fark ettim. Tek fark, Dane'inkiler boşlukluyken Rain'inkiler sıcaktı. Nazikti. Onunkilerde acı ile birlikte çok fazla insanlık vardı. Bunu da birden fark ettim.

"Benim hakkımda böyle mi diyorlar?"

"Hazır mısınız çocuklar?" Hakem, puck'ı aramızda tutarak bekledi.

Dane onu görmezden geldi. "Sen de öyle yapmadın mı? Ailenin yanına, evine kaçmadın mı? Buna bir saniye bile inanmıyorum. Neden saklanıyorsun, seni korkak herif?"

Onun söylediklerinin hiçbirini anlamadım ve başımı salladım. "Sanki sen aile hakkında konuşabilirmişsin gibi. En azından benim ailem benimle gurur duyuyor."

Aniden dikleşti. "Bu ne demek *lan*?"

Ben de dikleştim ve kalabalık yine çılgına döndü, yıldızlarının en büyük dşmanıyla hesaplaşmaya karar verdiğini, infazcılarını kullanmayı unuttuğunu düşündüler.

"Ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun."

ne doğru kaydı, göğsü benim göğsüme çarptı. "Hayır," diye tükürdü. "Bilmiyorum. Aydınlat beni."

"Bu senin için büyük bir kelime, Connors. Doğru kullandığından emin misin?" Ben de hemen karşılık verdim. Siktir et onu, kavga etmek istiyordum. Genelde kavga çıkarmak için özel bir çaba sarf etmem, ama bir şey olması gerekiyorsa, ben hazır ve istekliydim.

"Tamam, ocuklar." Hakem aramıza girdi. "Bunu zaten yaptık. Tekrar yapmayacağız. Sully. Ray. Biriniz başlıyor."

Connors bana bakmaya devam etti. Yeni başlangıç yerlerimize geçerken ve yerimize geçenler yüz yüze gelirken sırttım.

Bir saniye sonra, puck düştü. Boston kazandı.

Ben de peşinden koştum, çünkü eğer benim de bir katkım olursa, bu Boston'ın maçın geri kalanında kazanacağı tek şey olacaktı. Bu gece, eski usul şiddete olan susuzluğum kanımda akıyordu ve bunu buz üzerinde serbest bırakmak için sabırsızlanıyordum.

Tanrım, bu sporu seviyordum.

Biri kapımı yumrukluyordu. Yine.

Kanepemde uyuyakalmıştım ve neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Vur! Vur!

"Beni içeri al, Rain." Tyler'dı. "Hemen!"

Bu pisliğin nesi vardı? Uzun süre hiçbir şey yoktu, sonra birden kapımı yumruklamaya başladı.

Üzerimde bir şey vardı, bana yaslanıyordu ve ben onu ittim çünkü öyle dokunulmaktan hoşlanmıyordum. Oh, lanet olsun. Bir şişeydi. İçinde sıvı vardı.

Kahretsin. Romdu.

Unutmuşum.

Elimde şişeyle uyuyakalmış olmalıyım. "Rain!"

Telefonum çalmaya başladı.

Rum ve şişeyi kurtarmaya çalışarak telefonu kaptım. Kanepem sarhoş olacaktı.

Telefonu kulağıma dayadım. "Alo?"

Ama telefon hala çalıyordu.

Otel sabit hattıydı. Bu hiç iyi değildi.

Cep telefonumu masaya attım ve kapıya doğru giderken kablosuz telefonu aldım. Kapıyı açtım ve aynı anda telefona cevap verdim. "Alo?"

"Bayan Connors, burası resepsiyon..."

Tyler elini kaldırıp yumruklamaya devam etmek üzereydi. Şimdi elini indirdi, yüzü öfkeli bir ifadeyle odaya girdi.

Resepsiyonun söylediklerine odaklandım, "... bir kargaşa." Konuşmayı kestiler.

Tyler'a baktım, beynim tüm bunları sindirmek için yoğun bir şekilde çalışıyordu. "Oh," dedim. "Ben iyiyim. Kapımda bir pislik vardı, ama kapıyı açtım."

Karşı tarafta bir an sessizlik oldu. "Güvenlik ihtiyacınız var mı, Bayan Connors?"

Tyler'a baktım, onun bakışları romuma düşmüştü. Elimden romu aldı ve geriye doğru eğerek bir yudum aldı. "Hayır. O şimdi içeride."

"Biliyorum, Bayan Connors. Odanıza güvenlik görevlisi göndermemizi ister misiniz diye soruyorum."

"Neden?"

"Güvenliğiniz için. Kendinizi güvende hissediyor musunuz, Bayan Connors?" "Duygusal olarak hayır."

Tyler elinin tersiyle ağzını sildi ve bana sert bir bakış atarak bir yudum daha aldı. "Ne diyorlar lan bunlar?"

"Güvende hissedip hissetmediğimi soruyorlar."

Gözlerini yukarı doğru devirdi ve benden uzaklaşarak rumumu alıp yatak odasına girdi.

"Bayan Connors?"

"Ben iyiyim. Güvenlik gerekmiyor, ama personelinizde iyi bir kanepa temizleyicisi var mı?" Mobilyaya baktım. Şişenin içeriği fazlasıyla dökülmüştü. Eve gelmiş, içmeye başlamış ve muhtemelen iki yudumdan sonra bayılmışım. *Hafif içiciyim.*

"Ne dediniz?" diye sordu resepsiyon görevlisi keskin bir sesle.

"Hiçbir şey. Her şey yolunda." Telefonu kapattım ve telefonu şarj cihazının olduğu yere doğru fırlattım. Bir gürültü ve bir çarpma sesi duyuldu, ama o anda umurumda bile değildi.

Yatak odasına gittiğimde, Tyler yatağımın kenarında oturmuş, hala içiyor ve bana somurtuyordu.

"Sen de onlardan birisin."

Kendimi hazırladım, ya da hazırlamaya çalıştım. "Bunun için çok sarhoşum."

"Pfft. Ne? Bundan iki shot mu içtin? Sarhoş değilsin."

"Sarhoş hissediyorum."

"Yorgun

görünüyorsun." "O da var."

Sessiz kaldık. Onu izledim. O da beni izledi. Fırtına yüzünü kaplayana kadar ilk kez durakladık. "Sen lanet olası bir Connors'sın."

Yutkundum. "Kendi seçimim değil."

"Öylesin ama. Ne? Arkamızdan bize gülüyor muydun? Tüm o güzelim dedikoduları kardeşlerine mi anlatıyordun? Lanet olası Daniel'e mi?"

Mide bulantısı sardı beni. "Asla yapmam."

"Yapmaz mıydın? Sen bir Connors'sın. Onlar böyle yapardı!"

"Ama ben kendi isteğimle Connors olmadım! Annem yüzünden Connors oldum." Sesim kırıldı. "İnan bana. Adımı değiştirmeyi düşündüm, ama annem beni kollarının arasına alıp adımı sevdiğini ve onun benden kalan son şey olduğunu söyledi."

Sessiz kaldı. "Annen mi?" "Ben

altı yaşındayken öldü."

Gözlerini kaçırdı. "Üzgünüm."

"Evet. Eh, hepimizin sorunları var, değil mi?" Ona anlamlı bir bakış attım.

Gözlerini sıkıca kapattı ve pişmanlık dolu bir nefes verdi. Eli şişeyi sıkıca kavrarken, diğer eliyle saçlarını taradı. "Daniel kız kardeşimin hayatını mahvetti. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Suçluluk duygusu beni kapladı. Ne kadar çok şey bildiğimi bilmiyordu.

"Hayatım boyunca senin kardeşlerinle uğraşmak zorunda kaldım. Lisede onlardan kaçamadım çünkü oradaydılar. Gençler ligindeydiler. Milli takımlardaydılar. NHL'deydiler. Gittiğim her yerdeydiler ve şimdi *de benim yatağımda mı* yatıyorlar?"

"Hayır." Ona doğru bir adım attım. "Sakın..." Sesim boğuklaştı. "Sakın oraya gitme. Onlar burada değiller. Onlara tahammül edemiyorum. Takıma yalan söylemedim. Daniel ve Dane Connors'ı tanımıyorum. Onları tanımak da istemiyorum."

"Bu mantıklı değil."

"Sana mantıklı gelmiyor çünkü sen kız kardeşini seviyorsun. Benimkiler beni sevmiyor. Onlarla senin ailenle olan türden bir ilişkim yok

S e n aile konusunda şanslısın. Bana *güven*."

Oda sessizliğe büründü. Sözlerimin etrafımızda yankılandığını hissettim. Yankılanıyordu.

"Bu gece neredeydin lan?"

Kafamı salladım ve kapının eşiğinde durdum. "Senden daha kötü bir erkek kardeşimle büyüdüm. Söylediğin hiçbir şey ona işlemez. Bir yeğenim olduğunu biliyor muydun? Ben bilmiyordum. On iki yıldır kardeşlerimle konuşmuyorum ve bu gece Dane'in bir kızı olduğunu öğrendim, üstelik ona benim adımla vermiş. *Benim*." Sesim yükseldi. "Neden ona benim adımla vermiş ki? Büyürken benden nefret ederdi."

"On iki yıldır kardeşlerinle konuşmadın mı?"

"Şimdi soru mu sormak istiyorsun? Bana ne kadar zamandır sessiz kalarak tepki verdin?"

O, söylediklerimi görmezden gelerek kaşlarını çattı. "Kardeşin senden nefret mi ediyor?" "Az önce sana öyle dedim."

"Yeğenini nasıl öğrendin?"

Ona kısaltılmış versiyonu anlattım. "Tuvalette." "Tuvalette mi?"

"VIP bölümünde. Süit katında." "Ne diyorsun sen?"

Soruları cevaplamaktan bıktım. Ona doğru yürüdüm, romumu alıp oturma odasına döndüm. O kanepelerle ne yapacaktım? Birini aramam gerekecekti çünkü otelin temizlik için benden fazla ücret almasını istemiyordum. Bana fazla ücret ödetirlerdi.

Tyler peşimden geldi. "Demek bu akşam maçıydın?"

"Sen burada büyüdün. Çağrabileceğim bir kanepeler temizleyicisi tanıyor musun?" Yanımdaki kanepelere baktı. "Kız kardeşim muhtemelen tanıyor, ama şu anda benimle konuşmuyor."

Ben homurdandım. "Ne şanslı."

"Ne?"

Bunu görmezden geldim. "Temizletmek için nereden bulabilirim?"

Bana yan gözle baktı. "Kanepeleri temizleyiciye götüremezsin.

Taşınabilir değiller."

Homurdandım. "Doğru." Bir shot daha rom içtim ve konuyu değiştirdim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Neden bu akşam maçta değildin?" "Maçta olduğumu zaten belirttik."

"Ama takımın bir parçası olarak değil. Çalışmıyordun." Bunu bir suçlama gibi söyledi.

"Bu seni ilgilendirmez, unuttun mu? Sen gittin. Son zamanlarda benimle konuşmadın. Burada olmanın bir sebebi yok, bana bu tür sorular sormanın ise daha da az sebebi var." Kapıyı işaret ettim, hareketle şişedeki rom sallandı. "Çık dışarı."

"Bunu kastetmedin." Hâlâ somurtuyordu, ama somurtması azalıyordu. "Tabii ki kastettim." Ona doğru bir adım attım. "Çık. Dışarı."

Hareket etmedi, gözleri hareketlerimi takip ediyordu. Gözlerimin içine bakabilmek için eğildi. Bir santim daha eğilseydi göğsüm onun göğsüne değecekti.

Sütyen giymemiştim.

Aniden bunun farkına vardım.

Eve geldiğimde, şifonyerin üstünde duran kıyafetleri giydim — Grays marka bir kapüşonlu sweatshirt ve küçük şortum. Misafir beklemiyordum. Sadece sarhoş olup, acımı biraz dindirmek ve uyumak istiyordum. Gerçekten uyumak istiyordum. Bu konuda her zaman zorluk çekerdim, ama son zamanlarda durum daha da kötüleşmişti.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Tyler, "Morty her gece kaymaya gittiğini söyledi," dedi.

Omuz silktim ve ondan bir adım uzaklaştım, çünkü bu anlamsızdı. Tyler, ne anlama geldiğini bilmesem de, istediğini elde edene kadar gitmeyecekti.

Kolumu tuttu.

Donakaldım, onun tuttuğu yere baktım. "Ne yapıyorsun?"

Başparmağı cildimi okşamaya başladı ve benden romu alıp masanın üzerine koydu. "Ailenden nefret ediyorum." Beni kendine doğru çekti ve penisinin ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum.

Aşağı baktım.

Yanağımı avuçladı ve bana bakmam için başımı geriye doğru eğdi. Beni yerinde tutarak, yavaşça ve kararlı bir şekilde, duvara çarpana kadar beni geriye doğru yönlendirdi. O da peşimden geldi, vücudu benimkine yapıştı, ama çok hareketsizdi.

Gözlerinde soğuk bir parıltıyla beni izliyordu. Parmağı nabzımın olduğu yere doğru kaydı ve çenemi sabit tuttu. Karotis damarına bastırdı. "Ailenin üyelerinden ne kadar nefret ettiğimin büyüklüğünü anladığını sanmıyorum."

"Bir fikrim var," dedim, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. "O zamanlar oradaydım."

"Anlıyorsun." Üzerime eğildi, bakışları şimdi gözlerimden ağızma atlıyordu. "Anlayamadığım kısım da bu. Çünkü sen neredeydin? Connors kardeşlerden hiç haberim yok. Kardeşlerin tam birer pislik. Zayıf bir yanları olsaydı duymuş olurum."

Öfke içimde alevlendi. Onu ittim... ya da denedim. "Ben kimsenin zayıf noktası değilim."

Parmakları çeneme daha sert bastırdı. Kafasını eğip homurdandı ve sözlerini boynumda hissettim. "Senin benim zayıf noktam olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Hareketsiz kaldım. Bu ne anlama geliyordu? "Tyler?"

Elini aniden saçlarıma uzattı, bir avuç dolusu saçımı kavradı ve başımı geriye doğru eğdi. Şaşkınlıkla çığlık attım, ama canım acımadı.

Kalbim çarpıyordu. Onu istiyordum. O *tam* bir pislikti, ama onun aletini *istiyordum*.

Bana nefretle, saf bir tiksintiyle bakmaya devam etti. "Senin ve kardeşlerinin durumu hakkında bir şey bilmiyorum, ama bu gece umurumda değil." Ağızını açtı ve boynumu yaladı. Nefesim kesildi ve ona doğru eğildim. "Şu anda olmaz." Eli aşağı kaydı ve bacağımın altını kavradı, beni kaldırdı ve bana daha iyi sürtünebilmek için yerini değiştirdi.

Çok iyi hissettirdiği için iniltiyi geri tuttum. "Benimle konuşmayı bıraktın." Başını kaldırıp ağızını benimkini aradığında öpücüğünden kaçtım.

Bakışları benimkilerle buluştu, bastırılmış ihtiyaç, hayal kırıklığı ve şehvetle yanıyordu. "Çünkü kızgıyım. Sana açılmak üzereydim, ama birdenbire düşmanım *oldun*."

"Sen benim kardeşimin düşmanısın." İkisi de. Ben de onların düşmanıydım. "Bu yüzden sana söyledim." Sinirim dağılmaya başlamıştı, yerine onun susması için çılgınca bir çaresizlik duyuyordum. Ellerin

ellerinin beni dokunmasını istiyordum. "Eğer bu şekilde devam ederseniz, ailemin kim olduğunu bilmeni istedim."

"Ama devam etmeyeceğiz," diye tersledi. Çenesi sıkılmıştı ve orada atan bir damar görebiliyordum.

"Bu geceki davranışların aksini söylüyor."

O, hırlayarak beni kaldırdı ve ben çığlık attım, kollarımı boynuna doladım. Beni yatağa bıraktı ve üstüme çöktü. Kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkardı ve bir kenara attı. Elini çenemin yanına koydu ve bana öfkeyle baktı. "Seni sikmek istiyorum." Benim iznimi bekledi.

Yüzüm kızardı, tüm vücudum onun için bir volkan gibiydi. "Şimdi de benden izin mi istiyorsun?"

"Ben bir pisliğim."

"Bu zaten belliydi," diye karşılık verdim.

O, kasıklarını indirip bana sürtünmekten başka bir tepki vermedi. Tanrım, yine inlememek için kendimi zor tuttum. Uzun zaman olmuştu. O ağzını boynuma indirip uzun ve sertçe emmeye başladığında nefes nefese kalmaya başladım.

Siktir. O konuda gerçekten çok iyiydi.

Eli belimi okşadı, şortumun ve iç çamaşırımın içine kaydı. Parmağını klitorisime kaydırды ama durdu. Beni bekliyordu.

"Adil davranmıyorsun."

Alaycı bir şekilde güldü. "Bu gece bunu istemeseydin, beni yanına yaklaştırmazdın, bunu sen de biliyorsun."

Haklıydı. "Sarhoşum," diye karşılık verdim. Sarhoş değildim. Keşke olsaydım. "O zaman ikimiz de sarhoşuz, çünkü ben buraya geldiğimden beri senden daha fazla içtim."

"Bu yanlış."

Bir parmağını içime kaydırды.

Bu sefer iniltiyi tutamadım. Nefes almayı hatırladığım anda, ikinci parmağını da içeri soktu. *Neden bu kadar iyi hissettiriyor ki?*

Sweatshirtini yumrukladım ve yüzünü benimkine doğru çektim.

"Dinle beni." Gözleri parladı.

"Beni tanıma şansını kaybettin. Ama bu..." Bacaklarımı beline doladım, eli hala aramızdayken bizi birbirimize yapıştırdım. Parmakları içime girip çıkmaya başladığında sııttı. Anlatmak istediğim şeyi anlatmak için kapüşonlu sweatshirtini tutmaya çalıştım, ama cesurca denedim. "Sadece sevişip sonra gideceksin. Tamam mı?"

Gözleri yine parladı ve dudakları yukarı kıvrıldı. "Tabii." Başını boynuma doğru eğdi.

"Ciddiyim. İşimiz bittiğinde gideceksin."

Karanlık bir zafer, onun o güzel yüzünde parılıyordu. "Sorun değil." Ağız benimkini kaplamak için eğildi ve ben öpücüğün büyüsüne kapılırken, manevra yapıldığını hissettim.

Dili ağızıma girdi ve aklımdaki diğer tüm aptalca düşünceler kayboldu.

Lanet olsun, hiç acele etmiyordu.

Oh hayır. Hayır, hayır, hayır. İşler böyle yürümeyecekti. Omzuna bastırarak onu ters çevirdim ve üstüne çıkabildim. Ona sertçe baktım. "Bu tamamen şefkatli bir an olmayacak. Seni buraya yavaş seks yapman için almadım."

"Sen beni içeri almadın. Ben kendim girdim." "Kalmana izin verdim."

"Çünkü benim sikimi istiyorsun."

"Evet. Öyleyse kullan."

Bana bakarak alaycı bir şekilde güldü.

Ben de ona baktım ve lanet olsun. O, bakmaya değer biriydi. Hatırlanmaya değer biriydi — o muhteşem yüz, o ateşli gözler, elmacık kemikleri. *Ugh*. O elmacık kemikleri yüzünden içimden bir iç çekmeyi zor tuttum... Tıpkı vücudunun geri kalanı gibi, keskin ve belirgin hatlıydı. Bronzlaşmış ve kaslı vücudu. Karın kasları. Lanet olası karın kasları. Ellerimi göğsünde gezdirdim ve kapüşonlu sweatshirtinin altına sokup yukarı doğru ittim. "Bunu çıkarmak istiyorum."

Biraz doğruldu ve sweatshirt'ü çıkardı. Tekrar uzanırken, elleri kalçalarımın gitti. "Yavaş seks istemiyorsan, benim için sorun değil. Bir şeyler yap." Bunu meydan okurcasına söyledi ve lanet olsun, çünkü vücudum tepki verdi. Ateş giderek büyüdü ve ben üzerinde sallanarak zamanımı aldım.

Bir an sonra elleri kalçalarımı sıktı. "Yavaş gitmek istemediğini sanıyordum," dişlerini sıkarak dedi.

"Kapa çenenini." Onun üzerinde tekrar sallandım, cinsel zevk içimi kapladı ve bir an için gözlerimi kapattım. Tekrar sallandım, ikimiz de

İkimiz de tepki verdik. O boğuk bir sesle inledi, "Tanrım. Bu çok iyi geliyor."

Öyleydi. Gerçekten öyleydi. Gözlerimi açtım, ellerim pantolonuna gitti ve onu aşağı çekmeye başladım.

"Yukarı." Popomun arkasını okşadı.

Ona sert bir bakış attım, o da gülerek karşılık verdi. Oturarak, kalan giysilerini çıkarmama yardım etti ve ben tekrar oturmadan önce benimkini de çıkardı. Tekrar uzandı ve beni üzerine yatırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu konuda inanılmaz derecede iyisin."

O sıırıttı, ama gözlerinde şehvetli bir arzu dönüyordu. "Hızlı bir seks istediğini sanmıştım."

Gülümsedim. Bu şakayla içim rahatladı. Bu hiç değişmemişti ve şu anda ihtiyacım olan şey de buydu. Bu beni sabit tuttu, böylece duygularımın akıntısına kapılıp başka bir şeyle karıştırmadım. Onun için zaten ıslanmıştım, ama sadece uzun zaman olmuştu. Ve bu, onunla benim aramda, sadece yarım kalmış bir işti.

Bu beni daha da sakinleştirdi. Parmak uçlarımı kalçalarının üzerinde, oblik kaslarının üzerinde gezdirdim. Penisini sallanırken, elimi onun etrafına doladım.

O tısladı. "Lanet olsun. Bu da çok iyi geliyor."

İçimde bir zafer duygusu alevlendi ve onu okşamaya başladım, gözlerimi kısarak onu izledim.

Yutkundum, kasları okşamalarım altında gerildi. Benim sayemde. Ona bu zevki ben vermiştim ve bu bana belli bir his uyandırdı. Okşamaya devam ettim, elimin onun penisini üzerinde hareket etmesini izlemek için aşağıya baktım. Başparmağımı ucuna sürdüm ve o yine bir tıslama ile sıçradı. Bu seferki daha yüksek, daha belirgindi. Gözleri kapalıydı. Elleri kalçalarımdaydı, sadece beni tutuyordu. Ama yeterince beklemiştim.

Komodine uzanıp paketten bir prezervatif çıkardım. Gözlerini açtı ve ben onun üzerine yerleşirken beni izledi. Ben onu boyuna doğru yuvarlarken keskin bir nefes aldı.

"Hey," dedi sessizce.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Cevap vermedim, onun üzerine kayarak indim. O içime girerken ikimiz de inledik ve ben

bir süre bekledim, o tamamen içeri girene kadar ona uyum sağladım. O kadar büyüktü ki, içimden bir inilti çıktı. O her zaman çok büyüktü. Ellerimi göğsüne koyarak kalçalarımı öne doğru ittim.

"Vay canına. Çok darsın," diye nefes nefese, üstüne çıkmama yardım etti. "Sanırım unutmuşum. Nasıl unutmuş olabilirim?"

Bunda duygusal bir şey yoktu, hızlanarak ona çarparak kendime söyledim. Hayır. Kendimi tekrar sapladım, daha sert pompaladım. Daha sert. Daha şiddetli. Tanrım. Onu sikiyordum ve nefes nefeseydim, çünkü bu harika bir duyguydu.

"Lanet olsun, Rain. Sana dokunmam lazım." "Evet," diye nefes nefese söyledim.

Eli klitorisime doğru hareket etti, ama ben onu yakaladım. "Oraya değil." Oturdum, başımı geriye eğip gözlerimi kapattım. "Henüz değil. Seni daha uzun süre sürmek istiyorum."

"Beni öldüreceksin." Nefes nefese olduğunu duyabiliyordum ve ona yaptığım etkiyi tadını çıkararak sırttım. Elinin karnımın üzerinde dolaştığını, beni keşfettiğini hissettim. Beni okşadı. Yanımdan sırtıma, omurgamdan aşağıya doğru. Onun dokunuşlarının ardından karıncalanma hissi yayıldı ve sonra oturmak için yer değiştirdi. Kollarından biri belimi sardı. Eğildiğinde sıcaklığı göğsüme değdi, ağzı boğazımı buldu, orayı keşfederken alaycı ve kışkırtıcı bir şekilde hareket etti, aşağıya doğru ilerleyerek ağzının meme uçlarımdan birini kapattığını hissettim.

Neredeyse çığlık atacaktım, ama kendimi zor tuttum.

Boğazının derinliklerinden inledi. "Devam et bebeğim. Devam et."

Saçlarını avuçladım ve çektim. "Ben senin bebeğin değilim."

Bana sırtıttı. Gözleri vahşi, açlıkla kaybolmuştu. "Şu anda, bana Paskalya Tavşanı olarak çağrılmak istediğini söylersen, ben de öyle yaparım. Ne istersen, ba... küçük Connors."

Bu daha da kötüydü. Onun üstünden kalktım ve o itiraz ederken, tekrar üzerine çöktüm.

İnleyerek gözlerini kapattı ve alnı boynuma çarptı. Sırtımı tırmaladı, tutunacak bir yer bulmaya çalışıyordu çünkü ikimiz de terden sıırılsıklam olmuştuk. "Kahretsin, kadın. Çok

iyisin." Başını geriye attı ve tekrar sırttı. "Sanırım sana şimdiden bağımlı oldum."

Gözlerinde karanlık ve kararlı bir ışıık parladı. Aniden nefesimi tuttum, emin olamadım. Alnını göğüslerimin arasına koydu. Elleri kalçalarımaya geri döndü ve benimle birlikte hareket etmeye başladı.

Bir patlama yaklaşıyordu. Omurganın dibinde, içimde birikip büyüdüğünü hissettim ve o beni bir kez daha üzerine çekip vücudumu havaya kaldırdığında. Boşaldım, içimden bir çığlık koparak.

O küfretti ve beni birkaç kez daha üzerine çekti, sonra içimde boşaldığını hissettim. Duvarlarım onun etrafında daraldı ve o inledi. Sesin farkında değıl gibiydi.

Onun üzerine yığıldım, orgazmımın dalgasını atlatmaya çalışıyordum.

Gerçeklik bana geri dönene kadar öylece kaldık. Ne yaptığımı ve kiminle yaptığımı hatırlayana kadar. Beni saran soğıu memnuniyetle karşıladım. Soğıuk, sıcaklığı dışarı itti. Hızla kendimi ondan uzaklaştırdım. Yatağıın kenarına tırmanarak eğildim ve dokunduğum ilk kapüşonlu sweatshirt'ü aldım. Onu giydim ve yataktan kalktım.

"Rain..."

"Seviştik. şimdi git buradan." Odadan çıktım.

Ancak daha sonra onun kapüşonlu sweatshirtünü aldığımı fark ettim.

Bir hafta sonra

Antrenmandan çıkmak üzereydim ki telefonum çaldı. Batman temalı zil sesini duyduğumda ekrana bakmama bile gerek kalmadı. Cevap vermek için ekranı kaydırdım, yüzümde kocaman bir gülümseme belirmişti bile. "Nolan. Dostum."

"Selam!"

Sesi iyiydi. Neşeliydi. Sesini tekrar duymak güzeldi.

Onu özlemiştim. Eski takımımı

özlemiştim. "Uzun zaman oldu,"

diye ekledi.

"Evet." Kamyonetimin kilidini açtım ve eşyalarımı içeri atmak için kapıyı açtım. Sürücü koltuğuna geçtim ve park yerinden çıkarken telefonum gösterge paneli ile senkronize oldu. Nolan'ın sesi hoparlörlere aktarıldı.

"—yetişmek için, ama aramamın bir nedeni vardı." Kaşlarımı çattım. "Evet, dostum. Ne oldu?"

Nolan ve ben iletişim halinde değildik değil. Birbirimize mesajlar atıyor, komik memler veya videolar gönderiyorduk, ama bir süredir hayatlarımızdaki tüm detayları konuşmamıştık. İlk başta Skylar ile çok meşguldüm, sonra Rain dikkatimi dağıttı ve şimdi, şey, iyi bir nedenim yoktu.

"Kız kardeşinle en son ne zaman konuştun?"

İçim burkuldu. "Uh, uzun zaman oldu. Neden soruyorsun?"

Ski, Nolan'ı tanıyordu. O ve Zoey beni New York'ta ziyaret ettiklerinde, Nolan sürekli oradaydı. Skylar'ı kız kardeşi, Zoey'i de yeğeni gibi severdi.

"Beni arıyor." "Ne?"

"Evet, dostum. Üzgünüm. İlk başta ne yapacağımı bilemedim. İlk aradığında neredeyse hiç durmadan ağladı. Ben sadece dinledim. Sonunda, sana beni aradığını söylemeni istedim. Söylerim dedi ama senden hiç haber almadım. Seni tanıyorum. Sen mutlaka haber verirdin. Sana mesaj atıp kendim haber vermek istedim ama nasıl olduğunu bilirsin. Hokey.

Maçlar neredeyse her gece vardı. Seyahatler. Antrenmanlar. Meşguldük.

"Her neyse, birkaç hafta geçti ama hala arıyor."

Bir otoparka girdim ve en yakın boş yere park ettim. Motoru çalışır halde bırakıp arkama yaslandım. "Ski bana sessiz muamele yapıyor. Zoey'nin bir akıl sağlığı kliniğine gitmesi gerektiğini söylediğimde çok sinirlendi."

Bir an sessiz kaldı. "İlginç. O öyle dememişti."

"Nasıl söyledi peki?"

"Senin, Zoey ile ayrılmaları gerektiğini düşündüğünü söyledi. Ona tam olarak ne dediğini sorduğumda, ağlamaya başladı. Seni tanıyorum ve satır aralarını okuyabiliyorum, ama o pek iyi değil."

Kız kardeşime gönderdiğim son birkaç mesajı açtım.

Tyler: Bu konuyu konuşabilir miyiz?

Tyler: Lütfen.

Tyler: Seni özledim. Seni ve Zoey'i seviyorum. Sadece onun için en iyisini istiyorum.

Tyler: Terapinin o kadar da kötü bir şey olmadığını öğreniyorum.

Tyler: Kararını bana bildirir misin?

Tyler: Benden bir şeye ihtiyacın var mı?

Tyler: Buraya senin ve Zoey için geldim.

Tyler: Ne oluyor, Ski?

Tyler: Artık on dört yaşında değiliz.

Son mesaj bir tehditti. Eğer cevap vermezse, onları aramaya başlayacaktım. Mesajı göndermedim, ama taslaklar arasında hala duruyordu.

İç geçirdim. "Hastane, Zoey'nin aşırı doz nedeniyle tedavi için başka bir yere gitmesini istediği için kızgın. Onlara hak verdim, ama ona Zoey'yi görebileceği bir uzlaşma programı bulmaya çalışabileceğini söyledim. Telefonu yüzüme kapattı."

"Huh."

"Son durumu sormaya neredeyse korkuyorum."

"Şey, ona gönderdiğin mesaj yüzünden çok sinirlenmişti. Bir daha böyle bir şey olursa ve Zoey bulunamazsa, bunun onun suçu olacağına dair bir şey yazmıştın."

"Ne?" Bu sözler boğuk bir sesle çıktı.

"Onun sözleri, kardeşim. Bak, öyle demek istemediğini biliyorum, ama o öyle algıladı. En son ne zaman konuştunuz?"

"Çok uzun

zaman

önce."

"Kahretsin."

"Evet."

Aniden omuzlarımda yine dünyanın yükünü hissettim. "Meşguldüm, ama buraya gelmemin sebebi onlar. Onun evine gideceğim, eğer orada değilse, onu bulmaya çalışacağım. Bu kadar uzun süre beklememeliydim. Her halükarda, Zoey'i kontrol edip nasıl olduğunu görmem lazım. Skylar'ın Zoey'e telefonunu geri verdiğini sanmıyorum. Onu saklayacağını, bunun ona yardımcı olup olmayacağını görmek istediğini söylemişti."

Aniden tedirgin oldum, otoparktan çıkıp yola döndüm.

"Sky, bir arkadaşında kalacağını söyledi," dedi Nolan bir süre sonra.

"Peki ya Zoey?"

"Zoey hakkında soru sorduğumda cevap vermiyor. Konuşmayı kesmesinden korktuğum için ısrar etmedim."

"Biliyorum. Kötü adam olmak zorunda değilsin."

"Dinle, gelecek hafta sizinle maçımız var, yani en azından bir geceliğine şehirde olacağım. Yardım edebilirim. Sen kötü polis, ben iyi polis olursak, ben yaparım. Müdahale mi? Neye ihtiyacın varsa. Zoey yardım alıyorsa, Skylar için de bir şeyler yapılması gerektiğini düşünüyorum. Stres, beyin travması...

—Bence o bu durumu pek iyi idare edemiyor. Onun bazı mesajlarından sonra endişelendim. Bu konuda seni aradığım için üzgünüm.

"Hayır. Sen ailemden birisin Nolan. Seni aradığına sevindim ve yaptıkların için minnettarım. Benim tarafımdan ihmalkar davrandım. Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm. Bu konuyu daha iyi takip etmeliydim."

O içini çekti. "Senin suçun değil. Sky seninle ilişkisini kestiğinde ben de yanındaydım. Nasıl olduğunu biliyorum. Benim de iki kız kardeşim var."

Gülümsedim. "Evet, ama iki kız kardeşin de sana annelik yapıyor. Onlarla ilişkilerini kesen sen olurdun."

O kahkahayla güldü. "Sanki bana izin verirlermiş gibi. Eğer bunu yaparsam, arabayla gelip hayalarımı koparmakla tehdit ederler." Sessizleşti. "Senin durumun farklı. Bunu biliyorsun."

"Hangi arkadaşında kaldığını söyledi mi?" "Hayır.

Sana söyleyeceğimi biliyordu."

Küfrettim. "Ski'nin çok arkadaşı var."

"Evet, normalde bu iyi bir şeydir."

"Tamam. Bana haber verdiğin için teşekkürler, ben de dolaşmaya başlayayım. Ski benim de burada yaşadığımı unutuyor. Onun eski mekanlarını biliyorum."

"Önce hastaneyi dene. Belki onlar sana yardımcı olabilir?" "Skylar, Zoey'nin evraklarında beni kaydetmemiş. Ben Onun bazı şeyleri, ama bu konuda değil. Arayıp bir bakacağım, ama yardım edebileceklerini sanmıyorum.

"Beni haberdar et ve şehre geldiğimde bana haber ver, buzda kışını tekmeleyeyim."

Gülerek telefonu kapattık ve o anda Rain'in oteline geldiğimi fark ettim. Nereye gittiğimi düşünmemiştim bile. Otomatik pilot beni buraya getirmişti, ama durumu göz önüne alarak, buradan ayrılmaya gönlüm el vermedi. Rain ve ben, o zamandan beri konuşmamıştık.

En son bir hafta önce, nefret dolu sevişmemiz için buraya gelmiştim. Başka nasıl adlandırabileceğimi bilmiyordum. Onun kardeşlerinden nefret etmekten asla vazgemeyecektim. Ve Rain'e olan hislerimden de artık emin değildim. Onun kardeşleriyle olan ilişkisi hakkında soru sorabileceğim zaman geçmişti gibi görünüyordu, ama Rain'in de burada büyüdüğünü biliyordum.

Ben ayrıldığımda hala buz pistinde olduğunu sanmıyordum.

Anahtarlarımı, telefonumu ve cüzdanımı cebime koyup kamyonetimden atladım.

Bu eğlenceli olacak.

40

RAIN

Otel odamdan koridora doğru ilerliyordum, bir kez olsun otelin spor salonunu kullanmayı planlıyordum ki, asansör kapıları açıldı ve Tyler dışarı çıktı.

O bana doğru gelirken ben durdum.

Geri dönerek odama gitmeye çalıştım, ama kapı arkamdan kapanmıştı. Panik içinde kapı kolunu tutup kapıya yaslandım, ama kapı kilitliydi ve anahtar kartım çantamdaydı. Sonuç: alnım kapıya çarptı.

"Ah!" Başımı ovuşturdum.

Tyler arkamda karanlık ve uğursuz bir şekilde kıkırdadı. Ona yan gözle baktım.

O, kaslı göğsünü kollarını kavuşturarak kapattı. "Bir şey mi unuttun? Odandan çıkıyormuşsun gibi görünüyordu. Aniden geri dönmek istemenin bir nedeni olabilir mi?"

Kaşlarımı çattım. "Burada ne işin var?"

Gülümsemesini bıraktı. "Kız kardeşim benden kaçıyor ve az önce bir arkadaşımın endişe verici bir telefon aldım. Onu bulmam lazım." Bana doğru başını salladı. "Sen buradansın. Onu aramama yardım edebilirsin diye düşündüm."

"Dairem Kansas City'de. İş için buradayım." Kaşlarını çattı. "Bir dakika. Ne?"

Kendim hakkında konuşmak istemiyordum. "Kız kardeşine ne oldu?"

Hemen duvar ördü. Taktikim işe yaramıştı. "Onu bulmam, durumuna bakmam lazım." Dönüp bana onu takip etmem için işaret etti. "Hadi. Kız kardeşim kamyonetimi tanıyor, o yüzden sen süreceksin. Kiralık araban var, değil mi?"

Hareket etmedim, sadece onun asansöre doğru gitmesini izledim. Beni takip etmediğimi fark edince sabırsızca eliyle işaret etti. "Hadi gidelim. Ne bekliyorsun?"

Ne pislik herif.

Bunu yapmak zorunda değildim. Ama kız kardeşi ile ilgili bir sorun varsa...

Ne kadar yardımcı olabilirdim ki? "Rain."

Tyler asansörün önünde durdu.

Kahretsın.

Tamam.

Bunu pişman olacaktım.

"Bekle." Anahtar kartımı çıkardım ve odama geri döndüm. Telefonumu çantama koyup, kulaklıklarımı masanın üzerine attım ve sandalyeden bir kapüşonlu sweatshirt aldım. Minnesota'da Kasım ayı normalden sıcak geçiyordu, ama geceleri hala soğuktu. Şortumu taytla değiştirdim ve araba anahtarlarımı buldum.

Geri döndüğümde, Tyler aynı yerde bekliyordu, ancak sırtı duvara dayalıydı. Bir an tereddüt ettim. Tanrım, çok seksiydi. Siyah Grays kapüşonlu sweatshirt ve siyah eşofman altı giyyordu. Hokey oynayan hiç kimse onun gibi görünmemeliydi. Bu adil değildi. Sonra o soğuk gözlerini bana çevirdi ve ben, tekrar sevişsek bile benden nefret ettiğini hatırladım. Prensip olarak benden *her zaman* nefret edecekti, bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama kabul ediyordum.

Bu nefret haklıydı.

O asansör düğmesine basarken, ben kapıyı kapattım ve koridora doğru yürüdüm.

"Nereden başlamak istersin?" diye sordum.

O yüzünü buruşturdu. "O evinde olmayacak, ama oradan başlayacağız."

Harika.

Tyler telefonla konuşurken ben arabayı sürdüm. Aradığı kişilerin çoğu telefonu açtı ve kız kardeşinin eski arkadaşları gibiydiler. Onun sesini duyduklarına çok sevindiler. Çoğu sohbet etmek istedi ama o kısa kesmeye çalıştı. Önce bir apartmanı kontrol ettik ve o tek başına içeri koştu. Beş dakika sonra geri geldi ve tekrar yola çıktık.

Yedinci aramanın sonunda, "Evet. Hayır. Kızlarının iyi olduğunu duymak çok güzel. Evet. Evet. Tamam. Teşekkürler. Evet, ondan haber alırsan beni ara. Tekrar teşekkürler." Telefonu kapattıktan sonra alnını ovuşturarak küfretti. "Siktir lan. Kız kardeşimin sorunu, benim tanımadığım bir sürü insanla bağlantısı olması. Bazıları telefonları bile yok. Aklıma gelen herkesi aradım ama on yıldır buraya gelip sosyalleşmedim."

Trafiğe konsantre olmam gerekiyordu. Onunla bu konuyu aynı anda halledemezdim, bu yüzden bir kafenin otoparkına girdim.

"Ne yapıyorsun?"

Bir park yerine çekip arabayı park ettim. "Temel bilgileri gözden geçirelim. En yakın arkadaşları."

Telefonunu kaldırdı. "Onları aradım."

"Tamam. Aile üyeleri?"

"Sadece o ve ben varız. Ve Zoey."

"Kuzenleri yok mu?"

Kafasını salladı. "Yok. Bize yardım eden kadının ailesi ya da çocuğu yoktu. Ve bu sadece birkaç yıl sürdü. O

Florida'da yaşıyor. Aslında sadece Skylar ve ben büyüdük. Benim misafir ailelerimle hiç yakınlaşmadı."

Ebeveynleri bir araba kazasında öldü.

Göğsüm sıkıştı ve boğazımı temizledim. "Tamam, iş arkadaşları. Kim bunlar?"

Bir an düşündü. "İki işi var. Part time bir barda çalışıyor. Paraya ihtiyacı yok ama kardeşim inatçıdır. Onların dairesini ben aldım. Sağlık sigortalarını ben ödüyorum. Zoey okuldayken yapacak bir şeyi olsun diye çalışıyor ve artık yaşılanıyor. Sosyal hayatı daha aktif. Ayrıca bir huzurevinde tam zamanlı çalışıyor."

"Kız kardeşin mi, Zoey

mi?" "Kız kardeşim."

"Kız kardeşinin iş arkadaşlarını tanımıyor musun?" "Sen kardeşlerinin iş arkadaşlarını tanıyor musun?" diye karşılık verdi.

"Evet, çünkü Instagram ve TikTok'ta her yerde bu konu konuşuluyor. Bilmesem daha iyi olurdu, ama bu işi kabul ettiğimde, NHL'nin güzel dünyasına tekrar ayak uydurmam gerektiği anlamına geliyordu."

Bir an durdu, bana kaşlarını çatarak baktı ve sonra kahkahayı patlattı. "Tanrım." Kıkırdadı. "Ünlü kardeşlerin olmasının keyfi, ha? Sen ve kız kardeşim muhtemelen bir kutu şarabı bitirirken dertlerinizi dökersiniz."

"Tercih etmem." Ona keskin bir bakış attım.

Yumuşak bir küfür etti. "Siktir. Ski ve Daniel'ın çıktığını unutmuşum. Yani, unutmadım. O sikik herifi nefret ediyorum. Kızın incinmesinin bir nedeni de o, ama detayları sürekli unutuyorum. Anlatabildim mi?"

Ski. Onun bu takma adı kullandığını daha önce duymuştum, ama aklım başka endişelerle meşguldü. Şimdi, daha fazla anı akın etti.

Yüzümde bir ifade belirdi herhalde, çünkü bana "Ne?" diye sordu.

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil. Sadece... Daniel, Ski diye çağrılmasıyla onu kızdırırdı. Bazen evde onun bu konuda şikayet ettiğini duyardım. O bunu anlamıyordu ve kız kardeşim de onun bu lakabı kullanmasına izin vermiyordu. Sadece senin için olduğunu söylüyordu." Güldüm, ama bu acı bir gülümsemedir. "Bir şeyi yapamayacağı söylenmesinden nefret ederdi. Üzücü olan ise, onun aslında umursamadığıydı. Ne kız kardeşini, ne de takma adını. Sadece hayır denilmesinden hoşlanmazdı."

"Oh."

"Kız kardeşinin çalıştığı yerlerden birine gidebilir miyiz?"

O da başını salladı. "Önce bara gidelim. Huzurevinde mutfakta çalışıyor ve benimle akrabalığı olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor, iş arkadaşlarının bunu iyi karşılamayacağını söylüyor. Barda iş arkadaşlarıyla daha kolay arkadaşlık kurabilir."

O adresi ararken ben başımı salladım ve o ismi yazdığında, nerede olduğunu anladım. Arabamı çıkardım ve doğru yöne çevirdim.

"Orayı biliyor musun?" diye sordu.

"Minnesota, Oakes'ta tek bir Hank's Tulip olduğunu varsayıyorum, yani evet. Nerede olduğunu biliyorum."

Sokağa çıktım. Ona, lise yıllarında birkaç arkadaşım ile gizlice girmeye çalıştığımız bar olduğunu söylemedim. O zamanlar hala arkadaş edinmeye, arkadaşlarımla vakit geçirmeye, arkadaşlıklarımı sürdürmeye çalışıyordum. Arkadaşların buna değmediğini öğrenmeden önceydi.

Telefonum çaldı. Gösterge paneli Mal Benoit'in aradığını bildirdi.

Yoksay düğmesine uzandım, ama Tyler benden önce davranıp kabul düğmesine bastı.

İçimden küfrettim ve ulaşabildiğim her yerinden ona vurdum.

Ellerimden kaçmaya çalıştı ama gülmekten çok meşguldü.

Kimse bir şey söylemeyince Mal, "Merhaba?" dedi.

Tyler'a "*Seni küçük pislik*" diye fısıldadım.

Sessizce güldü ve gösterge panosunu işaret etti. "Rain?"

Orada mısın?"

Boğazımı temizledim. "Evet. Merhaba. Selam Mal. Nasıl gidiyor? Arabadayım."

"Merhaba. Nasıl olduğunu görmek istedim. Bir ara şarap içmek ister misin?"

Ellerim direksiyonu sıkı ve bir an için o tuvalete, Dane'i gördüğüm o ana geri döndüm. Derin bir nefes aldım. "Ben, şey..."

Tyler'ın gözleri kısıldı.

Onu görmezden geldim. "Ben iyiyim, Bay Benoit."

"Mal. Lütfen. Bundan sonra... lütfen bana Mal de, Rain."

"Tabii ki." Gülümsedim.

"Mal." Tyler gözlerini devirdi.

"Mal mı?"

Oturduğum yerde dikleşerek ona bir bakış attım. "Her neyse, ben iyiyim. Konuştuğumuz şeyden sonra."

"Tabii ki. Bu iyi. Dinle, uh, aramamın başka bir nedeni daha var. Öncelikle, teklifimi bir arkadaş olarak yaptım. Hayal bile edemiyorum..."

Onu susturmak için öksürdüm ve sesimi yükselttim. "Evet. Sorun değil.

Tekrar konuşmak istemiyorum."

"Tabii ki. Tabii ki, ama..." Boğazını temizledi. "Doğu takımlarından daha fazlası geliyor. Hafta başında Griffin'in eski takımıyla, Şükran Günü'nden sonra da Montreal'le oynayacağız. Tatil olduğu için ve durumunu bildiğimden, benimle maçı izlemek ister misin diye merak ettim. Sahibinin locasında." Hemen cevap vermediğimde, "Orada olduğunu kimse bilmek zorunda değil. Sadece sen, maçı izliyorsun." diye ekledi.

İçimde bir kasırga kopmuştu, her şeyi altüst ediyor, her şeyi mahvediyordu.

Daniel.

Şükran Günü'nden sonraki gün burada olacaktı. O Cuma akşamı Grays'e karşı oynayacaklardı.

Dane bir tür canavardı. Soğuk. Beni görmezden geliyordu. Ama Daniel.

O farklı bir canavardı.

"Ben..." Bir an için arabada başka kimlerin olduğunu unuttum. Sesim alçaldı ve direksiyonu sıkıca tutarak sürüşüme odaklanmaya çalıştım. "Belki. Belki mi? Kararı sonra verebilir miyim?"

"Tabii ki. Bir kadeh şarap konusunda da ciddiydim."

"Teşekkürler, Mal."

"Tabii ki. Takım veya benim senin için yapabileceğimiz bir şey olursa, bana haber ver. İyi geceler." O önce bağlantıyı kesti ve arabada sessizlik kaldı.

Daniel.

Maça gidersem, onu tekrar görmek zorunda kalacağım. Yüz yüze. Şükran Günü'nden sonraki gün. Babamız Dane'in maçına gitmişti. Daniel'ın maçına da gider miydi? Babamız hâlâ Minneapolis'te mi yaşıyordu?

"Mal, ha?"

İç geçirdim ve gözlerimi kapattım. "Arabada olduğunu neredeyse unutuyordum. Birkaç dakika geri sarabilir miyiz?"

"Ha ha. Ee..." Bana döndü.

Ona baktım. Bu konuyu bırakmayacaktı. Ben yine de deneyecektim. "Yapmaz mısın?"

"Olmaz. Sen ve bir NHL takımının sahibi? Onunla yatabilecekken neden benimle yattın?"

Ağzım açık kaldı. "Tyler!"

Kaşlarını kaldırdı. "Söylediğimi söyledim. Benimle ne yapıyorsun?"

"Şu anda kız kardeşini arıyoruz. Yoksa Skylar'ı unuttun mu?"

"Kız kardeşimi ben büyüttüm. Onu asla unutmam." Bir an düşündü ve yüzünü buruşturdu. "Aslında bir süreliğine unuttum, ama dikkatim dağınıktı. Senin yüzünden. Sen dikkatimi dağıttın."

Karşı cinsten insanların kendi hataları için beni suçlamasından bıkmıştım. "Bu cümleyi yeniden ifade etsen iyi olur. Hemen şimdi."

Beni incelemeye devam etti. "Söylediğimi söyledim. Benimle ne yapıyorsun? O bir milyarder, biliyorsun." Yaklaşarak sesini alçalttı. "Ve arkadaş olmak istediğini söylüyorsa, yalan söylüyor. Seni sikmek istiyor. Sonrasında da seni biraz daha yanında tutabilir. Anlamı bu kadar."

"Sen tam bir ahmaksın."

"Evet, öyleyim, ama yalan söylemiyorum. O adam arkadaş olmak istemiyor. Onunla zaten yatıyor musun?"

"Konuşmayı kes. Lütfen." Bar göründü ve ben dönüş sinyalini verdim. Hayatımda bir barı görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım. "Geldik."

Tyler, ben park edip motoru kapatana kadar sessiz kaldı. Sonra eğildi. "İkimizle de yatıyorsan, temiz tut. Güvenli seks falan." Ben onun söylediklerini sindiremeden arabadan çıkmıştı bile. Kapısını çarptı.

Ben de hemen arkasından dışarı fırladım. "Hey!" diye bağırdım.

Beni görmezden geldi, girişe yarı yolda kalmıştı. Ellerini kapüşonlu sweatshirtinin ön cebine sokmuş, sweatshirtini omuzlarına sıkıca çekmişti

Omuzlarına sıkıca sarılmıştı. Şapkasını öne doğru indirmiş, kapüşonunu şapkanın arkasına geçirmişti.

Her şey onun dikkat çekmeden içeri girmek istediğini gösteriyordu, ama tam ona yetiştiğim anda ön kapı açıldı ve bir kapı görevlisi dışarı çıktı. "Bana sürtük diyeceksen, gerçek kelimeyi kullan," diye tısladım. "Pasif-agresif küçük bir sürtük gibi davranma."

Tyler hızla döndü.

Yutkundum ve onun bakışlarına karşılık verdim.

"Oldukça açık olduğumu sanıyorum," dedi. "Onunla yatıyor musun, yatmıyor musun?"

"Hayır, yatmıyorum." Yaklaştım ve parmağımı göğsüne batırdım. "Bilgin olsun, seninle tanıştığımdan beri *hiçbir* şey yapmadım. Sana kim olduğumu söyledim. Sana karşı dürüst oldum."

"Yeterince hızlı değilsin."

Sanki tokat yemiş gibi yüzümü buruşturdum.

O, içinden küfretti. "Öyle demek istemedim."

Kafamı sertçe salladım. "Hayır. Söyle. Sen ciddiydin ve ben bu kadar geç fark ettiğim için üzgünüm. Ama sana söyledim. Dürüst davrandım. Şu anda sorunlu olan sensin. Seçim yapamayan sensin, o yüzden ben söylüyorum. Ya kafanı topla ve benimle ya da bensiz yoluna devam et. Hokey oyuncularının beni ezmesinden bıktım *artık*." Ondan uzaklaştım, ağzı açık kalmış kapı görevlisini görmezden geldim ve Harry's Tulip'e girdim.

Duvar da ve barın her yerinde bulunan dev çiçekleri bir anlığına izledim. Tekno müzik çalıp duruyordu, neon ışıklar yanıp sönüyordu. Birçok erkek gömleksiz dolaşıyordu. Arkamdaki ahmak ne olursa olsun, burada kendimi güvende hissediyordum, bu yüzden kalbim rahatlamıştı.

Tyler yanıma geldi ve o da etrafına bakındı. "Burası bir gey bar."

Bara gittik ve barmen bize bir bakış attıktan sonra başını sallamaya başladı. İnce yapılı, boyu yaklaşık 1,80 metre olan, yakışıklı bir yüzü vardı. Adam gülümsemeyi zor tuttu. "Ne alırsınız?" Beni bir kez süzdükten sonra Rain'e dönerek beni işaret etti. "Alınma ama, ilk kez mi geliyorsunuz?"

Rain gülümsedi. "Birini arıyoruz. Skylar Griffin."

Değişim anında oldu. Bardağın sertleşti. Gözleri sertleşti. "Kim soruyor?"

Bir masadaki kadınlar şimdi Rain'e bakıyordu. Yaklaştım ve elimi beline koydum. Şaşkınlıkla gerildi ve bana baktı. Burası bir gey barıydı. O kadınlar heteroseksüel olabilirdi ve genellikle dikkat çeken ben olurdum. Ama bu sefer öyle değildi ve içimde sahiplenici bir his uyandı. Rain *benimdi*.

"Benim. Onun kardeşi benim."

Ağzı küçük bir o harfi şeklinde açıldı. Tezgâhtaki bir bez parçasına uzandı.

Onu tanımadığını söyleyerek yalan söylemediği için biraz rahatladım, ama kararsız görünüyordu.

"Bir arkadaşım, kız kardeşimin onu aradığını söyledi ve o da endişelenip bana ulaştı," diye devam ettim. "Kız kardeşimi tanıyorsan, genelde onunla iyi anlaştığımızı bilirsin."

Omuzları gevşedi. "Evet. Ben..." Gözlerini kapattı. "Siktir" diye fısıldadı.

"Bak, bir uzlaşma yapalım mı? Onu ara ve benimle konuşmak isteyip istemediğini sor. Ya da buraya gelip gelmeyeceğini sor. Burası ona rahat geliyor. Burası onun bölgesi."

Cildi parıltılarla kaplı bir adam bize katıldı ve kendini tezgahın üzerine uzattı. "Bu eğlenceli görünüyor. Burada ne oluyor?" Koyu renk gözleri ve uçlarında gökkuşağı rengi vurgular olan siyah saçları vardı.

Barmen bana işaret etti. "Bu Sky'ın kardeşi. Onu arıyor."

Adamın gözleri parladı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Hadi canım, şaka mı bu?" Dirseklerini tezgaha dayadı ve bana döndü. "Sky bize senin ne kadar seksi olduğunu hiç söylememişti. Şu haline bak." Sesi flörtöz geliyordu ama gözleri soğuktu. "Bizi kandırmış. Tam bir erkek gibi görünüyorsun. Tam benim tipim." Göz kırptı ama ben kanmadım.

Adam aynı zamanda bir bekçi köpeği idi. Bar çok kalabalık değildi ve etrafımızdaki insanların dikkatini çekiyorduk. Sky'ın adı geçer geçmez, tam koruma moduna geçmişti.

Barmen, elinde telefonuyla bize işaret etti. "Belki onu aramalıyız, Eric. Endişeli görünüyor."

Eric, barmenin elinden telefonu kaptı. "Böyle bir şey yapmayacağız. *Sen* böyle bir şey yapmayacaksın, Paul. Bu adam Sky'ı arıyorsa, onun bulunmak istememesinin bir nedeni vardır." İkisi birbirlerine baktılar. Eric'in bakışı öfkeliydi. Paul'un ki ise hâlâ kararsızdı.

Kadınlardan biri Rain'e gülümsedi.

Rain'i önüme çektim, göğsümü sırtına yasladım ve ellerim kalçalarını buldu. Keskin bir nefes aldı, ama elleri benim ellerimin üzerinde durdu. "Tamam," dedim. "Ski'nin güvenini bozmak istemiyorsunuz, bunu anlıyoruz, o yüzden bu konuyu kapatalım. Başka bir şekilde onun iyi olduğundan emin olmaya çalışacağız. Madem buradayız, bir şeyler içmeye ne dersiniz?" Rain bana doğru bastırdı, tırnakları ellerime batıyordu.

O kalçasını kasıklarımın doğru hareket ettirirken ben bir homurtu çıkardım. Ve bir anda pantolonum çok daha dar hale geldi. Rain istese kanımı akıtabilirdi. Ben kıpırdamıyordum. Kollarımda çok iyi hissettiriyordu.

"Ben bira alayım," diye ekledim.

"Sen ne istersen onu alırım," dedi Rain.

Bu, Paul'un gülümsemesine neden oldu ve Eric yanıımızdaki bar taburesine oturdu. Gözlerini kısarak bizi izlemeye devam etti. "Sky'ı ne zamandır tanıyorsun?"

Paul kaşlarını çattı ama Eric fark etmedi. Gözü bana takılmıştı.

"Biz ikiziz. Yani hayatım boyunca."

Paul güldü.

Rain yeniden gerildi.

Eric tepki göstermedi. "Uh-huh. İkizler, diyorsun. Hangisi daha büyüktü?"

Onun oyununu anlamaya çalışarak ona baktım. "Ben, on iki dakika farkla."

Adam bardan çekildi ve sıırttı. "Yani *tüm* hayatın değilmiş hayatın değildi."

Paul, Rain'in içkisini önüne koydu. "Dostum. Senin sorunun ne?"

Eric ona şaşkın şaşkın baktı. "Ne? Konuşuyoruz. Sky'ın ağabeyini tanımaya çalışıyorum. Bunun nesi yanlış?"

Paul gözlerini kısarak baktı. "Onu sorguya çekiyorsun ve durumu bilmiyorsun. Birkaç gün sonra Sky ile araları düzelebilir."

Eric burnunu çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada Sky'dan bahsediyoruz. O kin tutmanın kraliçesidir."

Bu beni güldürdü ve ikisi de şaşkın bir şekilde bana döndü. Ellerimi Rain'in beline koydum. "Üzgünüm, ama evet. Kız kardeşimi tanıyorsun."

Paul yine kararsız görünüyordu. "Onu buradaki Sherlock Holmes'tan daha iyi tanıyorum." Gözleri Eric'e kaydı. "Ve kardeşini ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Eric araya girdi, "Hangi kardeşi? Belki de başka bir kardeşi vardır."

Paul inledi. "Onun tek *bir* kardeşi var. İkiz kardeşi. Ve sürekli ondan bahsediyor." Bana kaşlarını kaldırdı. "Ne tür bir bira istersin?"

"Yerel olan ne varsa. Şu anda benim için bira biradır."

"Ha!" Eric neredeyse bağırdı. "Sky'ı tanısaydın, farklı biralar konusunda ne kadar inatçı olduğunu bilirdin."

"Hay sıçayım." Paul kaşlarını çatı. "Onu arayacağım. Seninle konuşmak isteyip istemediğine *kendisi* karar verebilir."

Rahatladım. "Teşekkürler dostum. Çok sağ ol."

"Evet, evet." Bizden uzaklaşarak telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü.

Paul konuşmaya başladıktan sonra Eric mırıldandı. "Sadece onu korumak istedim." Kendi kendine homurdandı. Kavgı onu yormuş gibiydi. "Siz ikiniz çok sevimlisiniz, ama biz eşcinsellerden korkmanıza gerek yok."

Isırmayız." Tekrar göz kırptı ve bu seferki samimi görünüyordu. "Tabii nazikçe rica etmezseniz."

Ellerimin Rain'in gömleğinin altına kaymış olduğunu fark ettim, başparmaklarım kalçalarını okşuyordu.

"Oh. Hayır. Onu bu yüzden tutmuyorum." Kadınların masasına doğru işaret ettim. "Ben kıskanç bir herifim ve o kızlardan biri ona şehvetli bir bakış atıyordu."

Eric gülümsedi ve oraya baktı.

Rain öne doğru sıçradı. "Ne? Nerede?" Başını yana eğdi. "Oh."

"Oh?" Kafasını geriye doğru eğip bana bakmasını sağladım. "Oh?"

O güldü ve ben onun yüzündeki gülümsemeye donakaldım. Işıl ışıl parlıyordu. "Yani, eğer bahsettiğin kişi oysa, çok seksi."

Ben

homurdandı

m. Eric güldü.

"Ne?" Bana bir bakış attıktan sonra Eric'e döndü. "O gerçekten iyi bir kardeş, ama tüm bu olay kafamı karıştırıyor. Bir hafta önce nefret dolu seks yaptık."

"Rain," diye bağırdım.

Eric'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nefret seks mi?

Anlat bana." Rain güldü. "Bunun bir kısmı benim hatam..."

Paul geri dönüp telefonunu cebine koyunca aniden sustu. Tezgahın altından bana bir bira aldı.

"Nefesimi tuttum dostum," dişlerimi sıkarak söyledim.

Birayı gösterişli bir hareketle teslim edene kadar sessiz kaldı. "On beş dakika sonra burada olacak." Bana gülümsedi. "Nakit mi, kredi kartı mı?"

Eric çöktü. "Bana dramatik derler."

Kartımı bara attım. "Hesap açalım."

Kız kardeşimi tanıyordum. Skylar'ın dilinde on beş dakika, bir buçuk saat demekti.

Rahat olsak iyi olur.

Otuz dakika sonra, kafam güzel olmuştu.

Sürücü olmam gerekiyordu, ama bunun için çok sarhoştum. Tyler aramızda olan tuhaflıkları paylaşmamı istemese de, içip sohbet ediyorduk. Paul da içkilerimizi sürekli dolduruyordu.

Aslında, hayır. Durun. *Benim* içkimi dolduruyordu, Tyler ise su içiyordu. *Grrr*. Bu hareketi hiç sevmedim. Ama içtim. Meyveli içecekler çok lezzetliydi.

Bar daha kalabalık hale gelmişti ve dans pisti dolup taşıyordu. Eric kesinlikle dansa katılmamız gerektiğini düşünüyordu. Ben pek ikna olmamıştım ama Tyler kapıyı izlemeye devam ediyordu.

Omuz silktim ve tabureden indim.

Eric elimi tuttu ve beni grubun ortasına çekti. Kısa sürede ter içinde kalmıştık. Çok eğlenceliydi. Birkaç erkek Eric'le dans etmek için yanımıza geldi, ama o kolunu belime doladı, beni kendine çekti ve onlar uzaklaşana kadar başını salladı.

Ne kadar süre dans ettiğimizi bilmiyordum. Eric kalçamı okşayıp beni döndürdüğünde, sarhoşluğumun çok azaldığını hissedecek kadar uzun sürmüştü.

"Bak."

Onun işaret ettiği şeyi görmek bir dakika sürdü, ama Paul'ü buldum. Tyler'ın durduğu kapıya doğru dikkatlice başını salladı. Kız kardeşi kapıyı açık tutarken dışarı çıktı. Beni arıyordu. Beni bulana kadar dansçıları gözleriyle taradı.

Gözlerimiz buluştu ve göğsümde bir şey çırpındı. Oh.

Hayır, hayır, hayır.

Bunun olmaması gerekiyordu.

Hislerim olmamalıydı. Bu tür hisler olmamalıydı. Cinsel hisler – tahrik, şehvet – evet, onlar sorun değildi. Ama kalbimin sanki uçuyormuş ve güneş ışığıyla dolmuş gibi hissettiren türden hisler olmamalıydı.

Tyler dışarı çıkacağını söyledi, ben de başımı salladım. Kapıdan çıktı.

"Ah. Tatlım." Eric ellerimizi kaldırdı ve ona sıkıca tutunduğum eli kurtarmaya çalıştı. "Bu eli işlerim için kullanmam lazım, bilirsin, yıkama ve günlük yaşam gibi şeyler için."

Hemen bıraktım. "Üzgünüm. Ben..." Tyler'ın kız kardeşi ile birlikte kaybolduğu yere baktım. "Ben..."

Elini nazikçe koluma doladı. Yaklaşarak başını omzuma yasladı. "Öyle mi?"

Ben de iç çekerek başımı onun başına yasladım. "Görünüşe göre öyle."

Parmaklarımızı birbirine bağladı. "Ne olursa olsun, o rüya gibi bir adam."

"Biliyorum." Diye iç geçirdim. "Sorun da bu." Eric nefret seksini biliyordu. Artık benim hislerimi de biliyordu. "Az önce en iyi arkadaş mı olduk?"

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Bunu çok isterim. Huysuz bir kaltakım, ama sadık bir huysuz kaltak."

"Sana inanıyorum."

Gülerek, o anın tadını çıkardık.

"Dürüst olmak gerekirse, bir arkadaşına ihtiyacım var."

"Kızım." Beni yandan sıktı. "Beni hazır say." Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama kulağa hoş geliyordu.

"Hadi." Elimi tutmaya devam ederek kalabalığın içinden geçmeye başladı. "Gidip kulak misafiri olalım."

"Ah. Sen o tür bir arkadaşsın."

Omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Meraklı olmadığımı hiç söylemedim."

Beni barın önünden geçirdi, Paul el ele tutuşmamızı görünce iki kez baktı, sonra yan kapıya doğru ilerledi. Kapıyı yavaşça açtı ve dışarıda sigara içen birkaç işçinin yanından geçti. Biri burnunu çekerek başını salladı. "Bilmek bile istemiyorum, Eric."

"Öyle mi? Öyle kal da, Bertle," diye karşılık verdi.

Bertle başını geriye eğdi, uzun bir nefes aldı ve dumanı dışarıya bırakarak, "Ben başka türlü tutmak istiyorum," dedi.

Eric gözlerini kırıp sanki düşüncelerini netleştirmek istercesine başını sallamadan önce, uzun ve yoğun bir bakıştılar. "Ben varım," dedi, sesi biraz boğuktu.

Bertle gözleri parlayarak bir nefes daha duman üfledi. "Güzel."

Eric trans halindeymiş gibi bakmaya devam etti ve ben onu dürtmek zorunda kaldım. "Tamam," dedi. "Plan gibi görünüyor."

Beni

park yerine doğru çekti ve ikimiz de öne eğildik

"—bütün bunları yapıp iş arkadaşlarımı aramama gerek yoktu. Zoey ve ben iyiyiz." Arayan Sky'dı. Sesi kızgın ama aynı zamanda ağlamaklıydı.

"Endişelendim. Endişeliyim. O sözleri sana söylemedim... Sana saldırmıyorum, Ski. Bunun tekrar olacağını söylemiyorum..."

Oh. Eric'in gömlek kolunu yumrukladım. Zoey'in aşırı dozundan bahsediyorlardı.

Tyler'in sesi titriyordu. "Zoey nasıl? Plan ne?" Sessizlik oldu.

"Skylar."

Sinirli bir ses çıkardı. "İyi. Benimle evde, ama bir terapistle konuşuyor. Ya da onlar konuşuyor. Benimle konuşmuyor."

"Ne olduğunu söylemedi mi?"

"O bir genç kız. Ve benim kızım. Onunla konuşmak, kedileri güdmek gibi bir şey. Konuşmuyor." Ağlamasını zorlukla bastırdı. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Ty. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Buraya gel."

Eric ve ben boyunlarımızı uzattık. Tyler, ince ve kaslı hokeyci kollarını onun etrafına doladı. Kız, onun kollarında neredeyse kayboldu. Skylar geri çekilip hıçkırarak ağlamaya başlamadan önce bir dakika öyle durdular. Kız yüzünü sildi, kendini kucakladı ve yere baktı. "Ya haklıysan?"

Tyler hareketsiz kaldı.

"Ya tekrar olursa?" Kız başını kaldırdı. "Ya bir dahaki sefere çok geç kalırsam?"

Tyler başını salladı. "Ben sana mesaj attığımda kastettiğim bu değildi. En kötü senaryoyu kastetmiştim." İçini çekti. "Bir dahaki sefere böyle bir şey olmaması için proaktif ve önleyici davranmamız gerektiğini kastetmiştim."

"Ama o benimle konuşmuyor."

Sesi nazik çıkmıştı. "Bence onun yaptıklarını görmezden gelersen, en kötü senaryo gerçekleşebilir. Ama sen görmezden gelmiyorsun. O bir terapistle konuşuyor. Konuştuklarını bilmiyor olabilirsin, ama o ne yaptığını bilen biriyle konuşuyor. Bu da bir şeydir. Ve sen pes etmeyeceksin. Seni tanıyorum. Zoey'e, sonunda açılıp o gece olanları sana anlatmaktan başka seçeneği kalmayana kadar taciz etmeye devam edeceksin. Yani, lanet olsun. Yöntemlerin işe yarıyor."

O burun kıvrırdı. "Belki de ikizler arasında böyle bir şey vardır. Beni aramak için bir eşcinsel bara gelmişsin. Bu adanmışlık değilse, ne adanmışlıktır bilmiyorum."

"O kadar da abartılı değil. Benim için sıradan bir mekan değil, ama daha önce eşcinsel barlarına gitmişliğim var."

"Gitmiş miydin?" dedi.

"Evet. North Allistair eşcinsel. Hatırladın mı? O benim arkadaşım." Eric bana sorgulayan bir bakış attı.

Başımı salladım, daha sonra açıklayacağımı belirtmek için. North Allistair, geçen yıl eşcinsel olduğunu açıklayan ilk NHL oyuncusuydu. Ben NFL dünyasında yaşıyordum, ama bu haberi ben bile duymuştum. Bu açıklama, babasının politikada muhafazakar bir eyaletin valisi olması nedeniyle daha da büyük yankı uyandırmıştı.

"Ah, doğru ya. North'la arkadaş olduğunu unutmuşum." Sky güldü. "Eric ve Paul, onunla birlikte içeri girersen ve onun eşcinsel olduğunu öğrenirlerse altlarına işerler."

"Evet," dedi Tyler. "İkisi de çok eğlencelidir."

Yine güldü, daha ikna olmuş gibiydi. "İkisi de çok tatlı. Özellikle Eric. İlk başta çok huysuzdur, ama sonra tatlı ve yumuşak olur. Bekle. Paul, burada biriyle birlikte olduğunu söyledi. Eric'le mi birlikte? Aniden endişeli göründü."

"Evet."

Neden?" "Kim o?"

Elimi Eric'in koluna sıkıca tuttum. Dikkatlice ayağa kalktık ve geriye doğru adım atmaya başladık.

"Eric dans pistinde arkadaşımıyla birlikteydi."

"Arkadaşın mı?" Skylar sertçe sordu. "Hangi arkadaşın?" "Şey, uh..."

"Hastaneye getirdiğin arkadaşın mı? O arkadaş mı?"

"Evet. Neden?"

"Ciddi misin sen? Ne yapıyorsun? Hala onunla yatmadın mı yoksa doymadın mı? Tyler, onun kim olduğunu bilmiyorsun. Hadi ama!"

Kız onun kolunu tutup Harry's Tulip'e geri sürükledi.

Eric bana dönüp baktı, yüzünde bir soru işareti vardı. "Ne olduğunu biliyor musun?"

İç geçirdim. "Evet. Maalesef."

Bekledi.

Hayatımın en kötü kısımlarını açıklamak istemedim, çünkü kim ister ki?

"Ve?" diye sordu, tam o sırada arkamızdaki sokaktan kısa, tiz bir ıslık sesi geldi. Bakışları beni geçip gitti.

"Kardeşim Skylar ile çıkıyordu," diye açıklamaya başladım, biraz baygın hissederek.

"Bert, *yemin ederim*, Eric'in nerede olduğunu söylemezsen sadece telefonunu çalmakla kalmayacağım, SIM kartını da kıracağım. Ve bunu yapacağımı biliyorsun."

Skylar'ın sesi arkamızda yankılandı.

İkimiz de dönüp baktık, Skylar'ın bakışları artık sigara içmeyen ama sokakta kalan Bertle'ı geçip gitti. Bertle yalnızdı. Tyler çıkıp Skylar'ın yanına geldi.

Skylar beni gördüğünde, Tyler'ın kim olduğumu öğrendikten sonra beni ilk gördüğü anı hatırladım. Ne kadar da nefret dolu bir bakıştı. Hiç de hoş bir déjà vu değildi.

Skylar bize doğru gelirken kendimi hazırladım.

"İlk tanıştığımızda beni tanımamıştı," diye Eric'e fısıldadım.

O başını salladı. "Artık onun hatırlandığını söyleyebiliriz." Önüne geçip sesini yükseltti. "Skylar! Merhaba. Bertle'ın kanepesinden kalkıp bize katılmaya karar verdin. Çok mutluyum. Onları elimden geldiğince oyalamaya çalıştım, ama o zamandan beri..." Bana sorgulayan bir bakış attı.

Ah. Adım. "Rain."

Skylar'a dönerek gülümsedi. "O zamandan beri Rain ve ben arkadaş olduk. Onu azarlayacaksan, bil ki ben onun yanında olacağım ve arkadaşlarıma nasıl davrandığımı sen herkesten daha iyi bilirsin. Ayrıca," diye hafifçe azarladı. "Ailemizi seçemeyiz, tatlım. Lütfen bunu unutma. Ve tüm bunlar söylendikten sonra..." Kenara çekildi ve bana doğru el salladı. "Sizi arıyorduk."

"Evet, tabii. Bizi aramaya geldin." Kız kardeşim burun kıvırdı.

Eric gözünü bile kırpmadı. Bunun ilk kez karşı karşıya geldikleri bir durum olmadığını hissettim. Ama Skylar huysuzdu ve birini parçalamak istiyordu. Muhtemelen Rain'i.

Rain, Eric'in arkasında duruyordu, bakışlarında ihtiyat ve başka duygular vardı. Acı? İzdırıp? Eziyet?

Neden oradaydılar?

Neden ailesiyle konuşmamıştı? Neden
bir yeğeni olduğunu bilmiyordu?

Aniden, tüm bunlardan bıktım. Rain'i otele götürüp cevaplar istemek istedim. Ama yapamadım, çünkü sonuçta kız kardeşime beyin hasarı veren *onun* kardeşi idi. Bu affedilemezdi, üstesinden gelinemeyecek kadar ağırdı.

Ama...

Siktir et hepsini.

"Gidiyoruz." Bunu o kadar ani söyledim ki Eric ve Skylar irkildi.

Ama Rain değil.

O hiç kıpırdamadı. Sözlerimin bu kadar sert çıkmasına hiç şaşırmadı. O bağlantı için minnettar olmamalıydım, çünkü sonuçta o benim değildi. Asla benim olamazdı.

"Tyler," diye mırıldandı kız kardeşim, yanıma yaklaşarak. Koluma dokundu.

Bana iyi olup olmadığımı sorduğunu biliyordum, ama başımı salladım ve onu, gözleri fal taşı gibi açılmış Eric'i geçip yanından uzaklaştım. Rain bana başını salladı

ve bu yeterliydi.

Skylar'a döndüm. "Zoey'i görmek istiyorum."

Kız kardeşimin yüzü belirsizlik ve korkuyla doldu, ama başını yukarı aşağı salladı. "Tabii ki."

"Artık saklanmayacak mısınız?"

Yutkundu. "Senden saklanmayacağım."

"Skylar."

"Ne? Hayır. Tamam. Artık saklanmayacağım." Yine yutkundu. "Aramalarını kaçırmayacağım." Bir an tereddüt ettikten sonra sordu, "Maçlarından birine gelebilir miyiz? Belki gelecek hafta. Evinde maçların var."

"Eski takımım gelecek hafta burada olacak. O maçta Nolan'ı görebilirsin."

Eric birdenbire sertleşti. "Bir dakika. Sen hokey oyuncusu musun?"

Kaşlarımı çattım. Skylar bundan bahsetmemiş miydi? Kızaran yanaklarına bakılırsa, hayır. Bahsetmemişti.

Eric'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım. Sen Tyler Griffin'sin.

NHL hokey dahisi Tyler Griffin." Kaşlarımı çattım.

Skylar gözlerini devirdi. "Yani, fazla ileri gitmeyelim."

Gülümsedim. "Ben iyiyim. Devam edebilirsin."

Ski güldü ve göğsümdeki bir şey hafifledi. Yine aynı sayfadaydık. İkiz sayfamızda.

"Bilet alabilir miyiz?" Eric şaşkınlıkla nefesini verdi. "Bekle. Siktir et. Bedava bilete ihtiyacım yok." Skylar'a döndü ve koluna dokundu. "Geliyoruz."

Skylar şimdi temkinli görünüyordu. "Uh..."

Eric elini salladı. "Çok yazık. Kardeşinden uzak durmaya karar veren sensin ve o seni çok sevdiği için seni aramaya geldi ve bu da onu Hank'in sevimli Tulip'ine getirdi ve şimdi hepimiz bunu biliyoruz, çünkü Tanrım." Nefesi kesilmişti. "Bazılarımız büyük hokey hayranları. Paul çıldıracak."

"Yine. Hadi bu kadar abartmayalım."

Skylar'a baktı. "Bertle."

Skylar yüzünü buruşturdu. "O da mı?"

"Hepimiz gidiyoruz. Kabullen." Bana döndü. "Biletlerini dert etme. Ben hallederim. Ama hazırlıklı ol. Tabelalar olacak."

"Hayır." Skylar ayağını yere vurdu.

"Oh evet. Bir sürü tabela. Çok heyecanlıyım. Ve sen." Rain'i işaret etti, Rain biraz irkildi. Elini uzattı. "Telefon."

"Ne?" Bana baktı.

"Telefon. Hemen. Numaranı alacağım. Arkadaş olduğumuzu söylediğimde, ciddiydim." Parmaklarını şıklattı. "Hadi gidelim. Ver şunu bana."

Kız, telefonu kilidini açarak ona verdi. Bir saniye boyunca telefonu elinde tuttu, sonra cebinden bir uyarı sesi geldi. Telefonu geri verdi. "İşte. Artık senin numaran bende, benim numaram da sende, böylece arkadaşlık randevumuzda ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Tamam." Telefonunu cebine koyarken sersemlemiş gibiydi.

Ve resmen bıktım. Kendime bunun yarın sabah kaymaya gideceğim için olduğunu söylemek istedim. Sekiz saat uykuya ihtiyacım olduğunu. Ama gerçekte, Rain'i başkalarıyla paylaşmaktan bıkmıştım. Kız kardeşimle bile. Rain'i buradan uzaklaştırmak ve bacaklarının arasında kaybolmak istedim. Ve bunu yapamadığım için sabrım kalmamıştı.

"Gidelim. Ciddiyim." Rain'in cebine uzandım ve anahtarlarını buldum. Dokunuşumla nefesini içe çekti, ama daha çok bana doğru eğildi. Elimi çekerken parmağımla kolunun arkasını okşadım. O ekstra dokunuşu istedim. Titrediğini hissettim.

Birlikte olduğumuz anların görüntüleri zihnimin ön saflarına çıktı. Onun içine girerken hissettiğim duygu, orgazm olurken beni sıkan duvarları. Çekildiğimde çıkardığımda, beni geri isteyen, içime girmesini isteyen küçük inlemesi.

Çok uzun süredir burada duruyordum, ama kendimi hareket ettiremiyordum.

İnlememi bastırdım.

Ya da bastırmaya
çalıştım.

Rain bunu duydu ve bana baktı.

Hissettiğim şehveti bastıramadım ve gözleri büyüdü, saklamadan önce parladı. Bunu nasıl yaptı, bilmiyordum, ama hoşuma gitmedi.

Siktir et.

Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim. "Gidiyoruz."

"Evet. Sürekli bunu söylüyorsun. Şimdiye kadar gitmiş olacağını sanıyordum." Skylar sıkılmış gibi davranmaya çalıştı, ama gözlerine baktığımda, hiç de öyle olmadığını gördüm. Bana gülümsedi.

"Hoşça kal, Rain."

"Hoşça kal." Onlara el salladı ve yürümeye başladık. Onu kollarımda tutarak önümde yürümesini sağladım.

Diğer ikisi birlikte "Hoşça kal, Rain" dediler. Sonra güldüler.

Rain kıkırdadı, ben yeniden pozisyonumu düzelterim elimi onun uyluğuna koyduğumda nefesi kesildi. "Oooh."

İnledim. "Şu anda bu sesleri çıkarma."

Bana daha da fazla ağırlığını verdi. "Neden?"

"Çünkü seni arabanın arkasına eğip herkesin görebileceği şekilde sikebilirim. Sessiz olmayacağım. Seni çığlık attıracağım, yalvartacağım ve beni kanlı kanlı dövmek isteyeceksin çünkü seni defalarca defalarca boşalmaktan alıkoyacağım. Anlıyor musun?"

Beni gördü. Beni anladı. Ve yutkundu, sonra fısıldadı, "Anladım."

"Çok iyi." Rol yapmayı bıraktım ve eğilip onu kollarımın arasına aldım.

Onu arabasına kadar taşıdım.

Tyler arabamın sürücü koltuğuna oturmuştu ve direksiyonu kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı. Çok kızgındı.

Göğsümde bir tedirginlik hissettim. "Bana kızgın mısın?" "Hayır," dedi.

Tamam... "Kime kızgınsın?"

Küfretti ve direksiyonu tutan ellerini gevşetmek için çaba sarf etti. "Kimseye kızgın değilim."

"Ama kızgınsın."

"Hayır."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Daniel Connors ile birlikte büyüdüm. Öfke onun mesleği. Kızgın olduğunu *anlayabiliyorum*. Neden?"

"Kimseye kızgın değilim. Sorduğun bu. Duruma kızgıyım."

"Ne durumuna?" diye sordum. Tahmin ettiğim bir şey vardı.

"Ne durum?" Başını salladı. "Sence hangi durumdan bahsediyorum? Seni tekrar sikmek istiyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum," dişlerini sıkarak öfkeyle söyledi. "Neden on iki yıldır kardeşlerinle konuşmadın?"

Gerçekten kafası karışmış görünüyordu ve kalbim sıkıştı. Onun bakış açısına göre, kız kardeşi her şeydi. Yeğeni de öyle. Ama benim için durum aynı değildi, ya da diğer birçok insan için. Benim hatırlayabildiğim kadarıyla, uzun zamandır dışlandığımı bilmiyordu. Gözlerimi kaçırdım, çünkü ona bakmaya devam edersem, tüm o üzücü ve yalnızlık dolu detayları dökülür ve bu kimseye fayda sağlamazdı. "Neden umursuyorsun? Ben senin düşmanın olduğumu sanıyordum."

Birkaç blok boyunca sessiz kaldı, sonra otoyola çıktık. Benim çıkışıma yaklaşıp kadar içini çekmedi. "Aslında durumun gerçekten öyle olup olmadığını merak etmeye başladım."

Hank'in Tulip'inde, kız kardeşi ile dışarı çıkmadan önce benim iyi olduğumdan emin olduğunda midemde hissettiğim aynı heyecan tekrar uyandı. Derin bir nefes aldım. Bu duyguların büyümesine izin veremezdim. "Zamanını boşa harcama," dedim sert bir sesle.

Cevap vermedi ve sessizliği kalbimi sıkıştırdı, ama ben de bunu istiyordum. Aramızda asla aşamayacağımız şeyler vardı. Böylesi en iyisiydi.

Telefonu çaldı. Telefonu çıkarıp bana uzattı. "Kimin aradığını söyleyebilir misin?" Parmağıyla kilidi açtı.

Nolan Everwood'dan geldiğini görünce içimdeki hayranlığı bastırmak zorunda kaldım. "Nolan."

"Okumak ister misin?"

Boğazımı temizledim. "Kız kardeşinin sesli mesajıma bıraktığı bir dakikalık bağırıışlarına bakılırsa, onu bulmuşsunuz galiba? Benden neye ihtiyacınız varsa söyleyin."

O güldü ve telefonu işaret etti. "Bana bir iyilik yapar mısın? Onu ara ve hoparlörü aç."

Zil sesi arabayı doldurduktan bir saniye sonra, Nolan Everwood eğlenerek cevap verdi. "Umarım hâlâ tek parçasın. Minneapolis'te tanıdığım bazı insanları uyandırıp seni düzeltmeleri için göndermem mi gerekiyor?"

Tyler telefonu benden aldı, ağzına götürdü ama hoparlörü açık bıraktı. "Onu bulduk."

"İyi. Her şey yolunda mı?" diye sordu Nolan.

Tyler bana bir bakış attı. "Ayrıntılara sonra gireriz. Şu anda yalnız değilim kardeşim, ama her şey yoluna girecek gibi görünüyor. Yarın Zoey'i göreceğim."

Nolan bir an sessiz kaldı. "Görünüşe göre konuşmamız gerekiyor."

"Evet, öyle. Bu hafta sonu seni ararım."

"

Nolan güldü. "Göreceğiz bakalım. Bu gece başka ne planların var bilmiyorum ama beladan uzak durmaya çalış."

"Bunu söz veremem." Tyler sırttı.

Otelim hemen ilerideydi ve Tyler otoparka girip en uzak köşedeki bir yere park ederken Nolan görüşmeyi sonlandırdı. Konuşmak isteyeceğini düşünmüştüm ama o sadece benimle birlikte arabadan indi ve ben otele doğru bir adım attığımda ellerini sweatshirt'ünün ceplerine soktu, arkasını dönüp bloktan uzaklaştı.

Onu izledim. Kamyonette söylediklerine rağmen, artık benimle birlikte olmak istemediği belliydi ve onu bırakmam gerektiğini biliyordum. Hemen şimdi. Hemen burada. Bu belirleyici bir andı. Onu bırakırsam, aramızda gelişen berbat ilişki resmi olarak sona erecekti. Bitecekti. İçgüdülerim öyle söylüyordu. Yapılması gereken buydu. *Onu bırakmak.*

Hareket etmedim.

Arkayı dön, otele gir. Neden senden nefret ettiğini kendine hatırlat...

Ama ben onun peşinden gittim. Ayaklarım kendi iradeleriyle hareket etti.

Kendimi ona seslenirken duydum. "Nereye gidiyorsun?"

Arkasını döndü, beni görünce sertleşti ve başını salladı. "Hayır." Burun delikleri genişledi. "Git. Oteline git. Odana git. Beni unut, Rain."

Ona doğru bir adım daha attım.

Gözleri kapandı, sonra tekrar açıldı, acı çekiyordu. "Dur," dedi, hala sert bir sesle. Sokağın aşağısını işaret etti. "Orada bir bar var. Kendimi sarhoş edeceğim ve seni unutacağım. Seninle ilgili her şeyi unutacağım ve sonra Uber ile eve döneceğim. Uyandığımda Zoey'i görmeye gideceğim. Canım isterse, bu gece başka biriyle yatacağım."

Acı beni kesti. "Bunu kastetmedin." Ona doğru bir adım daha attım.

Bu aptalcaydı. Aptalca davranıyordum.

Düşüncesizce. O uzaklaşmadı, zor nefes alıyordu.

"Gitmelisin," dedim, kendimi bedenimden kopuyormuş gibi hissederek. Kendimi ayırıyordum. "Gitmelisin ve tüm bunları yapmalısın."

Göğüslerimiz inip kalkarken birbirimize bakmaya devam ettik. O, içinden küfretti. "Sence kardeşin neden senden nefret ediyor?"

Yüzümü buruşturdum, ama çok yorgundum. Bunu zaten bir kez sormuştu. Tekrar kaçamak cevap vermek için gücüm yoktu. Omuz silktilim. "Sanmıyorum. Biliyorum. O beni hep nefret etti." Ellerimi çaresizce havaya kaldırdım. "Bunda büyük bir gizem yok. Bildiğim kadarıyla, ben hiçbir şey yapmadım. Sadece doğdum ve orada olmamam gerekiyordu. Tek söyleyebileceğim bu."

"Bu çok saçma. Kızına senin adını vermiş. Bunu nasıl açıklayabilirsin?"

"Yapamam. Ama Dane beni bir daha görürse, her zamanki gibi beni görmezden geleceğini garanti ederim. Belki de haklısın. Belki Dane benden nefret etmiyor. Her zaman daha çok soğuk bir ilgisizlikti. O büyürken benim için hiç var olmadım. Bu asla değişmeyecek. Yerimi biliyorum ve o aileye ait değilim."

Tyler elini boynuma dolayarak başımın arkasına getirdi ve beni kendine çekti.

Ellerimi göğsüne koydum, sweatshirt'ünün üzerinden kalp atışlarını hissettim. Beni daha da kendine çekti, aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırdı, sadece ellerim bizi ayırıyordu — ellerim ve giysilerimiz.

Yumuşak bir nefes verdi ve alnını benim alnıma dayadı. Parmakları saçlarıma kaydı. "Bu kötü bir fikir."

Ağzına, benimkine ne kadar yakın olduğuna odaklandım. Parmak uçlarımı biraz kaldırırsam, onu tekrar tadabilirdim ve aniden tek istediğim bu oldu. "Katılıyorum," diye fısıldadım.

Yine de öylece durduk, sarılma sayılmayacak bir kucaklaşmada, birbirimizin nefesini soluyarak. "Kız kardeşim bunu aşmak zorunda," diye mırıldandı.

Gözlerim onun gözlerine kaydı. Orada çelik gibi bir kararlılık parladı. "Bekle." Geri çekildim, nabzım çılginca atıyordu. "O bunu yapamaz. Daniel'ın yaptığı şey..."

"Araba kazası değil, yaralanması değil. Sen. Seni istediğim gerçeğini kabullenmek zorunda kalacak, çünkü Tanrım, Rain." Yönünü değiştirdi ve beni arkamızdaki binaya doğru itti. Kalçaları bana bastırdı. "Seni istiyorum ve uzak durma gücümü hızla kaybediyorum."

Dudaklarımı yaladım, onu tekrar tatmak için ağzımın suyu akıyordu.

Gözleri karardı. "Bununla ilgili bir şey yapmamı istemiyorsan bunu yapma."

"Sokaktayız," dedim zayıf bir sesle.

"Geç oldu. Organizasyonumuzdan herkes yatakta uyuyor." Beni bırakıp kapüşonunu çekti. "Tanrıya şükür hokey oyuncularını pek tanınmıyor." Yüzümü avuçlayıp kendine doğru eğdi ve ağzını eğdi. "Buna hazır mısın? Artık uzak duramam."

Omuzlarını sıktım. Bu sefer seçim yapıyoruz. Geri dönüş yok.

"Ayıgım."

Bir an durdu. "Bunu hiç düşünmemiştim. Rıza gösterebilir misin?"

O uzaklaşmaya başladı, ama ben onu geri çektim. "Evet. Şimdi sus." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım ve düşünmeyi bıraktım.

, bunu istememiştim, ama istedim.

Otele girer girmez birbirimize atıldık. Vücudum onun vücuduna yapışmıştı. Beni otel kapısına doğru itiyordu. Ellerimiz birbirimizin kıyafetlerini arıyor, pantolonlarımızı aşağı çekiyordu.

Hızlı olacaktı. Çok hızlı.

Önce pantolonumu indirdi. İç çamaşırım yırtıldı. Nereye gittiğini bilmiyordum, sonra parmağı beni okşamaya başladı. Yavaşladım, inledim ve eline doğru sallanmaya başladım. Bu çok iyi hissettirdi.

"Hoşuna gitti mi?" Dili, boğazımı öpmeden önce içeri girmeyi talep etti, sonra kulağıma doğru ilerledi.

Parmağı içime kaydđ.

Ne yapmaya çalıştđđımı unutuyordum.

İkinci bir hamle içime girdi. Onunla birlikte hareket etmeye başladım, elini sürmeye çalışıyordum.

"Tanrım." Boğazıma doğru nefesini üfledi. "Elime binmeni seviyorum. Sikime bin. Bana bin. Bunu yapmanı izlemekten asla bıkmayacağım, çünkü bunu benim için yapıyorsun. Değil mi? Sadece benim için. Başka kimse için değil." Kulağıma ısırđ.

Ben ciyakladım ve o da benim dikkatimin dağılmasından yararlanarak üçüncü parmağını da içime soktu.

Nefesimi vererek ona yaslandım. "Tyler."

"Evet. Adımı söyle. Bağırmanı istiyorum." Bu sefer boğazımı ısırđ ve parmaklarını içime derinlemesine soktu.

"Siktir. Çok... Tyler. Yapamıyorum..."

"Yapabilirsin," dedi, nefes nefese. "Sana söz veriyorum, *yapacaksın*."

Parmaklarını içime sokmaya devam etti, ama beynim tekrar çalışmaya başladı ve başlangıçta ne yaptığımı hatırladım. Bir ayağımı kaldırdım, pantolonunu aşağı ittim ve ayağımı pantolonun içine sokarak tamamen aşağı indirdim. Boxer şortu da pantolonla birlikte aşağı indi. Elim onun penisini kavradı. Uzun, sert ve tamamen dikti.

Ben ona uzun ve yumuşak bir okşama yaparken, o hareketlerini yavaşlattı. "Siktir," diye fısıldadı.

Bu sesi sevdim. Çok sevdim. "Hoşuna gitti mi?" Onu neredeyse kışkırtıyordum.

Ona bir kez daha okşadığımda gözlerini kapatmıştı ama tekrar açarak bana baktı. Gözleri kısıldı. Aniden bir kıvılcım belirdi ve ben durakladım, bunun ne anlama geldiğini bilemeden, ama ağzında kötücül bir parıltı belirdi.

O da alaycı bir şekilde karşılık verdi: "Bence bu gece benim istediğim şey olacak. Sen ne dersin?"

Ağzımı açtım, dilimin ucunda bir cevap vardı, ama o parmaklarını çıkardı ve beni ters çevirdi. Ne olduğunu anlayamadan kendimi kapının karşısında buldum. O anda, parmaklarını tekrar içime soktu ve kışımını ona doğru çevirdi.

Ellerim kapıya uzandı. Kalbim
deli gibi atıyordu.

"Tyler..."

Prezervatif ambalajının sesini duydum, sonra bacaklarımın arasında hareket ettiğini hissettim. Parmakları dışarı çıktı ve penisi içeri girdi. Sonuna kadar girdi, ta ki en dibine ulaştığını hissedene kadar. "Oh. Tanrım. *Tyler.*"

Hareketsiz kaldı, omzuma nefes nefese soluyordu. "Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun. Neden böyle hissediyorsun? Her seferinde mi?" İçimde hareket etmeye başladı.

Yüksek ve düşük sesle inledim ve bunu mideme kadar hissettim. "Oh. Tyler. Oh. Siktir," diye tısladım, o hızlanmaya başladığında.

Sadece kendimi hazırlayabilirdim, ama avuç içlerim terliydi, bu yüzden kapıyı iyi tutamıyordum.

Tyler beni yeniden konumlandırıdı, beni biraz kaldırdı ve ayaklarımı ayırdı, bacaklarımın arasına daha rahat yerleşerek. Bana sertçe vuruyordu

. Kalçaları bana çarpıyordu. Tekrar tekrar. Beni çok iyi sikiyordu.

Nefes almaya çalışarak inledim. Alnımı kapıya dayadım ve aşağı baktım, ama gördüğüm tek şey yerde duran pantolonlarımızdı. Ayakları oradaydı. Elleri beni iki yanımdan kavradı ve itmeye devam etti.

Tanrım.

Yapamazdım... Nefes almaya çalıştım.

Zevk beni patlatıyordu. Sürekli bir saldırıydı. Bitmesini istemiyordum.

Beni sikmeye devam etmesini istedim. Bütün gece boyunca. Her gece.

Kendimi "Tyler" diye yalvarırken duydum. Ne istediğimi bilmiyordum, ama boğazımdan fısıldayan bir yalvarış çıkıyordu. O durakladı, durdu ve ben arkamda ona saldırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum," dedi arkamda sert bir sesle. Eli kaydı, klitorisime gitti ve beni okşadı.

Neredeyse ağlayacaktım. "Hayır. Hayır. Ben..."

Beni tekrar hareket ettirdi, beni yerden daha da dik tutarak kapıdan uzaklaştırdı. Neredeyse tüm ağırlığımı taşıyordu, iki ayağıyla sağlam bir şekilde duruyordu. "Ne istiyorsun?" Bir kolunu belime sıkıca dolayarak beni yerinde tutarken, diğer kolunu önümden kaydırarak boğazımı sardı. Beni sıkmadı. Sadece orayı avuçladı, başparmağıyla boynumu okşadı. Sakinleştirici bir hareket. Boynumun arkasına ateşli bir öpücük kondurdu. "Ne istediğini söyle?"

"Seni istiyorum," diye mırıldandım, başım öne düştü.

"Bebeğim." Kalçalarımı onun penisi üzerinde döndürmeye başladı. Beni kendi kişisel seks oyuncağı olarak kullanıyordu. Nasıl yaptığını bilmiyordum, ama zihnim patlıyordu.

Boşalmam gerekiyordu.

Boşalmak istemiyordum.

Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum. Beni boşaltmasına ihtiyacım vardı.

Tüm istekler bir anda üzerime çökmüştü ve artık konuşamıyordum. Elini hareket ettirmemiş olmasına rağmen, sadece boğuk sesler çıkarabiliyordum. Rahatça nefes alabiliyordum.

"Tyler. Lütfen."

"Neye ihtiyaının var?" Yine boynumu öptü. Eli boğazımdan kayarak göğsüme indi ve başparmağı meme ucumu okşadı.

Sırtımı kavisledim. Çok hassastılar, fazla hassastılar. "Neye ihtiyaının var Rain? Bana söylemelisin."

"Ben..."

Beni tekrar kaldırmaya başladı, birkaç kez daha pompaladıktan sonra beni tekrar kapıya yapıştırdı. Dışarıda biri olsaydı, ne yaptığımızı anlardı. Gm güm sesleri. Sesler. Kapının diğerk tarafında ne olduğunu hiç şüpheye yer bırakmazdı.

Artık konuşamıyordum. Sanki penisi mideme kadar girmiş gibi hissediyordum.

Vücudum titremeye başladı. Ter sırtımdan aşağı akıyordu.

Zevk dalgalar halinde beni sardı, ama yine de orgazm olamıyordum.

"Bana söylemelisin." Bunu söylerken eğleniyordu ve boynumun arkasını öperken hareketlerini yavaşlattı. Ağzını hareket ettirerek boğazımın önünü yaladı, eli beni daha geriye doğru eğerek açısını ayarladı.

"İhtiyaım var... Bırak boşalayım. Lütfen." Bacaklarım titriyordu.

"Bunu mu istiyorsun, hmm?" Eli tekrar bacaklarımın arasında güçlü, yavaş daireler çizerek ovuşturdu. "Sen de bunu mu istiyorsun?"

Onun dokunuşundan kaçmaya çalışarak tısladım. Bu çok fazlaydı, ama o içimde sıkıca duruyordu ve ben hiçbir yere gitmek istemiyordum. Onun dokunuşunu istiyordum. Sonsuza kadar istiyordum. Ama aynı zamanda boşalmam da gerekiyordu. O benimle oynuyordu. Bu ıldırıcıydı.

Kulağıma fısıldayarak güldü ve sesi çok karanlık, acımasızdı. "Hiç bilmiyorsun." Yine kulağıma ısırdı, sonra klitorisimi o kadar çok yaladı ki patlamak üzereydim. ıglık attım; vücudum gerildi. Beni yerinde tuttu, orgazmım geçene kadar bekledi ve ben çöktüm, dizlerim titriyordu. Beni yerinde tuttu, ama hala tamamen ereksiyon halindeydi ve iimdeydi.

"Şimdi bütün gece ne yapacağımızı öğreneceksin." Beni sertçe kavradı ve sanki hiç orgazm olmamışım gibi, sanki yeni başlamışız gibi içime girmeye başladı. İini boşalttı ve

"Bütün gece böyle devam edeceğiz. Sen boşaldıktan sonra toparlanana kadar sana böyle vurmaya devam edeceğim, sonra duraklayıp seni boşaltacağım. Sonra bekleyeceğim. Ben profesyonel bir sporcuyum. *Uzun* süre dayanacak dayanıklılığa sahibim. Ama sen boşalana kadar her seferinde duraklayacağım. Anladın mı? Bu benim versiyonumdaki edging."

Çok düşük bir sesle inledim. "Beni ölümüne sikiyorsun."

"Aynen öyle. Hazır ol, çünkü ikinci boşalman yakında gelecek."

Ve sözünü tuttu.

İkincim.

Üçüncüsü, yine otel kapısına yaslanmış halde.

Bizi yatağa taşıdı, ben karnımın üstüne yatarken üstüme çıktı. Arkadan içeri girdi ve ben bir kez daha doruğa ulaşana kadar içimde hareket etmeye devam etti. Bu bir işkenceydi ve altıncı seferde ağlayarak ona bir an önce boşalmasını söyledim.

"Bunu mu istiyorsun?" Hareket ediyordu, tüm vücudu benim üzerimde uzanmıştı.

Ellerimi yumruk yapıp başımın yanındaki yatağa dayadım. "*Evet.*"

"Emin misin?"

"Evet. *Lütfen.*" Aklım karışmıştı. Vücudum berbat durumdaydı. Her yerim titriyordu. Hayatımda yaşadığım en iyi seks gecesi idi, ama aynı zamanda en acı vericiydi. Daha fazlasını kaldıramazdım.

Hareketsiz kaldı, sonra kendi iniltisini bastırdı. "Tamam. Zaten daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum." Geriye doğru eğildi ve bana sertçe girmeye başladı. Sert, ateşli ve kirli bir duyguydu. Sanki ruhumu bedenimden çıkarmış gibi hissettim. Bu sefer beni becerirken hareket edemedim. Acımasızdı. Sonra, Tanrıya şükür, duvarlarım son bir kez daha ona sıkıca sarıldı ve içimde patladığını hissettim.

Üzerime yığılmadan hemen önce küfretti.

Rahatladım, ama o içimden çıktığında boşluk hissettim. Onun beni nazikçe çevirdiğini hissedecek kadar uyanık kaldım. Ondan sonra yumuşak, yatıştırıcı dokunuşlar oldu. Bacaklarımın arasında bir bez vardı.

Saçlarım alnımdan çekildi.

Nazik öpücükler.
Sonra uykuya daldım.

Sabah saat beşte telefonum çalmaya başladı. Küfrederek Rain'i daha sıkı sarıldım, sonra telefonumun çaldığını fark ettim. Sessize almak için uzandım ve ekranda *Kashvi PR* yazdığını görünce kalbim sıkıştı.

Oturup, ayaklarımı yataktan yere indirdim. "Alo?"

"Yeğenin etrafındaki reklam yetmedi mi? Takım psikoloğunu da becermek zorunda mıydın?" Kashvi'nin sesi sabahın bu saatine göre endişe verici derecede uyanıktı. "Bir blogcu beni aradı ve birkaç saat önce çekilmiş, sokakta dilini emdiği bir fotoğrafını gösterdi."

Rain kıpırdadı, ben de ona baktım ve uyanık olduğunu gördüm. Endişeyle gözlerini kocaman açmış beni izliyordu. Oturup esnedi ve saçlarını eliyle düzeltti.

"Bu dün gecedен mi?"

"Bu sabah mı demek istiyorsun?" diye tersledi. "Şu anda, üzerinde adın ve numaranın yazılı olduğu, çok dikkat çeken Grays sweatshirt'ün sayesinde kimliğin tespit edildi. Otel, arenadan birkaç blok ötede. Kızın kimliği henüz tespit edilmedi, ama edilecek. Bu sadece zaman meselesi. Ne düşünüyordun?"

Kashvi, Rain'in her şeyi duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu ve Rain yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdü. Kapı kapanırken telefonu hoparlöre aldım. "Gerçekten ne düşündüğümü bilmek mi istiyorsun, yoksa bu daha çok retorik bir soru muydu?"

"Takımın sahibini senin hala değerli olduğuna ikna etmeme yardımcı olacak bir şeyin yoksa, retorik bir soru. Şu anda sadece hokey siteleri bu haberi yayınlıyor. Bayan Connors'ın kimliği tespit edildiğinde, bu olay patlayacak."

Banyo kapısı açıldı ve Rain dişlerini fırçalarken orada duruyordu.

"Takımla olan bağlantısı yüzünden mi patlayacak?"

"Evet! Takım psikoloğu, en yeni transferimizle öpüşüyor mu?"

Bu, ana akım medyanın ilgisini çekecek bir skandal olur."

Rain'in yüzü soldu.

Küfrettim. "Seni sonra ararım."

"Ne..."

Telefonu kapattım ve Rain'e sert bir bakış attım. "Ailenle olan bağlantını kim biliyor?"

Ayakları titredi, dengede kalmak için kapı çerçevesine tutundu.

Ayağa fırladım, onu sabitleyerek yatağa götürdüm. Banyodan bir bez ve bir bardak su alıp ona getirdim. Dişlerini fırçalamayı bitirdiğinde, diş fırçasını aldım ve suyu ve bezi komodinin üzerine koydum. Banyoda diş fırçasını yıkadım ve boş bir bardakla geri döndüm. Suyu ağzını çalkalamak için kullandı ve yüzünü havluyla sildikten sonra bana üzgün gözlerle baktı.

Onu korumak ve güven vermek için içimden bir dürtü yükseldi. Ayaklarının dibine diz çöktüm ve yüzünü ellerimle tuttum. "Ne olursa olsun umurumda değil. Duydun mu? Dün geceyi pişmanlık duymayacağım. Kavga etmemeye karar verdik ve ikimiz de bunun sonuçları olabileceğini biliyorduk. Mal Benoit'ın seninle telefonda konuştuğunu duydum. O seni önemsiyor. Seni kovdurmayacak."

"Kariyerim bitti." Ellerini bileklerime doladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Takımdaki yerin için endişelenmene gerek yok."

"Senin de yok." Başımı salladım.

"Hayır, Tyler. Bitti." Sesi çok fazla pes etmiş gibiydi. Bu konuda çok fazla sakın gibiydi. Yüzüne kederli bir ifade geldi. "Bu tür bir skandalın ardından hiçbir takım bana ulaşmayacak. Birikmiş param var. Yapabilirim."

Bir süre ortadan kaybolmak. Sonra belki birkaç yıl içinde bazı oyuncular benimle iletişime geçer. Yeniden toparlanıp toparlanamayacağımı görebilirim."

"Bazı takımlar umursamayacaktır."

Gözlerinde yaşlar parladı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Hepsi önemseyecek. Ben bittim. Kimse beni istemeyecek."

"Ben seni istiyorum."

Gözleri parladı ve gözyaşları döküldü. "Bunu bilmek güzel, ama beni mahvettiğin için artık kariyerimi düzeltemezsin. Artık herkes senin beni mahvettiğini biliyor." Fısıldadı, "Bu iş kötüye gidecek."

Karnımda bir korku hissettim. O haklıydı. Bu sadece başlangıçtı, ama hasar kontrolüne geçmemiz gerekiyordu. "Kashvi'ye kim olduğunu, kardeşlerini, her şeyi anlatmalıyız. Hazırlıklı olması gerekiyor. Ekip bir plan yapacak." Yanına oturdum ve o başını omzuma yasladı.

Kolumu ona doladım ve onu sıkıca kucakladım. Kollarımda titriyordu.

Nefesimi içime çektim ve tuttum, çünkü lanet olsun. *Lanet olsun.* Onu korumak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Lanet olsun. Birkaç saat önce ondan nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum ama ona ihtiyacım olması beni değiştirdi. Ondan nefret ettiğimden daha çok ona ihtiyacım vardı. Ve şimdi buradaydık.

"Bunun için seni yakmayacağım."

Başını omzumdan kaldırdı ve hafifçe iç geçirdi. "Onu geri aramalısın."

"Evet." *Kahretsin.*

Kashvi'yi aradım ve hemen cevap verdi. "Bayan Connors sizinle birlikte mi?"

Rain telefona yaklaştı. "Ben Rain."

Kashvi bir an sessiz kaldı. "Bayan Connors, kendi medya ekibinize ve bir avukata danışmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Gerildim. "Bir dakika bekleyin..."

"Bu onun korunması için, Tyler. Bundan başka bir şey söylemeyeceğim."

Rain boğazını temizledi. "Bilmeniz gereken başka şeyler de var. Başka bilgiler ortaya çıkarsa takımın hazırlıklı olması gerekir."

"Takımın spor psikoloğu olarak tanımlandığınızda olduğundan daha mı fazla?"

"Evet," dedi Rain.

Çok sakın, çok boyun eğmiş. Gözleri yorgun görünüyordu. Omuzları çökmüştü, ama çenesi yukarıdaydı. Dayanıyordu.

Kashvi yine sessizleşti. "Tamam. İkinizin de içeri girmenizi istiyorum. Bay Benoit'ı da bilgilendireceğim, böylece durumu öğrenmiş olacak."

"Mal biliyor."

"Ne dedin?" diye sordu Kashvi.

"Bay Benoit sana söylemem gereken şeyi biliyor. Bu işi kabul etmem için şartlarımdan biriydi."

"Takımın şartları mı?"

"Benim tarafımdan konulan koşullar. Anlattığımda anlayacaksın."

Kashvi iç geçirdi. "Neden bu, üzerimize gelen büyük bir fırtınanın başlangıcı gibi geliyor?"

Rain cevap vermedi, sadece dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümsedi, ben de onun yerine elimi saçlarına ve sırtına koyarak okşadım.

"Arenaya geleceğiz," dedim Kashvi'ye. "Yakında orada olacağız."

Kashvi telefonu kapattı.

Rain'e döndüm. "Dün gece kararımı verdim." Alt dudağı titriyordu, ama gözlerime bakmaya devam etti.

Alnımı onun alnına dayayarak tekrar söyledim — bu bizim alışkanlığımız gibiydi. "Kardeşlerinin kim olduğunu biliyorum. Ayrıntıları bilmiyorum ama bana kim olduğunu söyledin. Skylar da kim olduğunu biliyor. Dün gece sinirli olsa da, seni onu aramaya yanımda getirdiğimin ne anlama geldiğini biliyor. Bu da ailemin bildiği anlamına geliyor.

Onları kızdırabilecek tek şey cinsel ilişkimiz ve herkesin sana sataşmaması için ne gerekiyorsa söyleyeceğim. Bu, seninle benim aşk dolu ve bağlı bir ilişkimiz olduğu anlamına geliyorsa, öyle olsun. Vegas'a gitmemiz gerekirse, ben varım. Ciddiyim. Onların sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." "Dur." Eli ağzıma bastırdı, ama titriyordu.

O kadar üzgün ve bitkin görünüyordu ki, bundan nefret ettim. "O noktaya gelmeyecek ama teşekkür ederim. Benim için yalan söylemeye hazır olman benim için çok anlamlı."

Buna bir şey söylemedim, ama ayrılmaya hazırlanırken kafamda bir soru belirdi ve onu kafamdan atamadım.

Bunlar yalan mıydı? Artık emin değildim.

Her şey ortaya çıkacaktı. Hepsi.

Arenaya doğru giderken kendimi uyuşmuş hissettim. Tyler kahve almak için durdu. Dün geceki kıyafetlerini giyiyordu, bu yüzden oteline gidip hızlıca üstünü değiştirdi.

Geri geldiğinde, eşofman altı ve beyaz termal uzun kollu bir gömlek giyiyordu. Duş da almış olmalıydı çünkü siyah saçları ıslaktı. Arabayı sürdü ve arenaya girerken saçlarını eliyle hızlıca taradı.

Öncü olarak, bizi idari kata götürmek için asansörü çağırdı.

Asansörden indiğimizde, sosyal medya ekibinden birkaç kişi etrafta dolaşıyordu. Biz geçerken durup bizi izlediler. Tyler bana kapıyı açtı ve Kashvi'nin ofisine giderken eli koluma değdi. O kapıyı çalarken Kashvi'nin telefonda konuştuğunu duyabiliyordum.

Bir an sonra kapı açıldı. Kashvi geri adım attı, yüzünde sinirli bir ifadeyle bize içeri girmemiz için işaret etti. İçeri girdiğimizde Mal'ın arka köşedeki kanepede oturduğunu gördüm. Bana hüzünlü bir gülümseme attı ama içeri girdiğimizde başka bir şey söylemedi ya da yapmadı.

Kashvi kapıyı kapattı, hala telefonda konuşuyordu ve masasının arkasına geçti. Oturmadı, bize sırtını dönerek konuşmaya devam etti. Ofisi, tavandan tabana pencerelerle buz pistine bakıyordu. Tek yönlü camlardan biri olduğunu düşündüm, böylece isterse kimseyi rahatsız etmeden buradan maçları veya antrenmanları izleyebilirdi. Güzel bir ofisti.

"Stephanie'yi ön girişte sizi beklemesi için göndereceğim," dedi. "Bunun için teşekkür ederim. Evet. Hemen onlara haber vereceğim." Telefon görüşmesi bitti, telefonu masaya koydu ve bize dönerek baktı. Derin bir nefes almadan önce gözleri üzerimde kaldı. "Sözleşmeniz bu sabah itibariyle feshedilmiş sayılacaktır."

Tyler sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bir dakika bekleyin..."

O, onun sözünü keserek gözlerini bana dikti. "Sözleşmenizde ahlaki bir madde var. Takımın oyuncularından biriyle cinsel ilişkiye girerken yakalandınız. Sonuç ne olursa olsun, pozisyonunuz sona ermiştir. Kimliğiniz ortaya çıktığında, durum çirkinleşebilir. Suç her zaman kadınlara atılır. Şanslıysak, ana akım medya bu haberi yayınlamaz, ama hokey hayranları bunu unutmaz. NHL ile çalışma günlerin sona erdi."

"Ama..." Mal arkamızdan, neredeyse sıradan bir ses tonuyla konuştu. "Tyler'ın takımda olacağını bilmeden önce işi kabul etti."

Sandalyemde döndüm, şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. Ne yapıyordu? Bu doğru değildi.

Gözlerime bakmayı reddetti ve Kashvi'ye kaşlarını kaldırdı. "Bu, Bayan Connors'ın işten çıkarılmasına karşı kullanabileceği bir boşluk. İş kabul ettikten sonra Tyler Griffin ile ilgili potansiyel kişisel sorunları ifşa ettiği için bunun haksızlık olduğunu iddia edebilir."

Tyler, çenesini sıkarak Mal'ı inceledi.

"Ne tür kişisel sorunlar?" diye sordu Kashvi. "Takıma katılmadan önce sevişiyorlar mıydı?"

Tyler koltuğunda tekrar öne doğru eğildi. "Evet."

"Hayır, yapmıyorlardı," dedi Mal aynı anda. "Ama o başka endişeler dile getirdi."

Kashvi kaşlarını çattı ve bana döndü. "Burada neler oluyor?"

"Rain işini kaybetmeyecek, o yüzden başka bir plan yapın," dedi Tyler öfkeyle.

Şok olmuştum.

Kashvi, Tyler'dan Mal'a baktıktan sonra bana döndü. "İkisiyle de yatıyor musun?"

Tyler koltuğundan fırladı. "Sözünü geri al..."

"Bayan Kumar," diye bağırdı Mal keskin bir sesle, ama oturmaya devam etti.

Kashvi, hala bana odaklanmış halde, onlara eliyle işaret etti. "Senin takımında kalmanla devam edeceğizse, beni de işin içine dahil etmelisin, hem de tamamen. Her şeyi bilmem gerekiyor. Kirli olanları. Zor olanları. Her şeyi. Anladın mı?"

Hayır, söylemedim, çünkü bunu yapmak istemiyordum. Yıllardır çektiğim nefreti ortaya çıkarmak istemiyordum, ama Tyler'ın bakışlarıyla karşılaştım ve Mal'a döndüm. İkisi de bana destek olmuştu. Ben de karşılığını vermeliydim, bu yüzden başımı salladım. "Sana her şeyi anlatacağım."

"Güzel." Sandalyesini çekip oturdu.

"Bunun için kalmamı mı istiyorsun?" diye sordu Tyler.

Başımı salladım, keşke elini tutabilseydim. Bu şartlar altında uygun olmazdı, ama daha sonra söylediği her şeyi düşünecektim.

"Sadece Grays'leri değil, Montreal ve Boston'u da etkileyecek olası bir sonuç var, çünkü Daniel ve Dane Connors benim kardeşlerim," diye başladım. "Aramız bozuk ve benim onlarla olan bağlantımı sadece birkaç kişi biliyor. Günümüzde siber dedektiflik gerçek bir şey ve eğer beni araştırıyorlarsa, bu her an ortaya çıkabilir."

Kashvi sessizce oturmuş, bana göz kırpiyordu. Onun şokunu ve yeni endişesini anlayabiliyordum, çünkü Dane kamuoyundan uzak durmaya çalışırken, Daniel öyle değildi. Evlilikleri, ilişkileri ve boşanmaları, ayrıca ligue olan tüm kavgaları ve sorunları, hokey blogları için popüler tıklama tuzağıydı. İçki içen biri olarak bilinmiyordu, ancak evli olsun ya da olmasın, sık sık barlara girip kolunda yeni bir kadınla çıkarken filme alınırdı.

"Tamam." Kashvi boğazını temizledi. Öne eğildi ve bir düğmeye bastı. Bir dakika sonra kapı açıldı ve sosyal medya ekibinden bir kadın başını içeri soktu.

"Evet?"

"Stephanie," diye emretti Kashvi, "Daniel ve Dane Connors hakkında derinlemesine bir araştırma yapmanı istiyorum. Onlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum, aile üyeleri ve aile yaşamları da dahil.

ayrı bir dosya oluşturun, Tyler Griffin ile olan rekabetleriyle ilgili ortaya çıkan her şeyi güncelleyin. Sanırım bu lise yıllarında başladı.

Tyler gözlerini kapattı ve ağzında bir pişmanlık belirtisi belirdi. Kız kardeşi. Bu, tüm bunları tekrar kamuoyunun gözü önüne serilebilirdi. Elim titremeye başladı. Ona dokunmam, elini tutmam, onu sakinleştirmem gerekiyordu. Ama yapamadım, bu yüzden elimi bacağımın altına soktum.

"İstifa edersem ne olur?" Yanımdaki Tyler'ın haykırışını ya da arkamda Mal'ın sertleşmiş gibi görünmesini görmezden geldim. Sadece Kashvi'ye baktım. "O zaman ne olabilir?"

Kashvi'nin bakışlarında bir şey parladı. "Şanslıysan, hiçbir şey olmaz. Belki birisi seni hala tanıyabilir, ama takımla çalışmaya devam etmezsen, muhtemelen orada kalır. Bu en iyi senaryo. Daha gerçekçi olan olasılık ise, birisinin hala adını araştırmaya devam edeceği. Tyler, özellikle son zamanlarda kamuoyunun gözü önünde olduğu için, sıcak bir haber. İnsanlar onu seviyor. Hayranları ondan daha fazlasını istiyor ve bulacakları bir şey varsa, onu bulacaklar. Bu sektördeki tecrübelerime dayanarak, her şeyin ortaya çıkacağına hazırlıklı olmalısın. Her şey demek, evet, ekibin ileriye dönük en iyi hareket tarzını belirleyebilmem için bana her şeyi anlatman gerekecek."

Kalbim sıkıştı.

"Tanrı aşkına, Rain. Hiçbir yere gitmiyorsun. Sana izin vermeyeceğim." Tyler bana sert bir bakış attı.

"Ben de izin vermeyeceğim, Rain." Mal'ın sözleri daha sessizdi, ama aynı derecede etkiliydi. "Bu konuda Tyler ve ben aynı fikirdeyiz. Kardeşlerinin de bunu senden almasına izin verme." Öne eğildi, gözleri Kashvi'ye kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "Bu durumda kötü adam sen değilsin. Kashvi tüm bilgilere sahip değil, ama sahip olduğunda, ona katılacağından şüphem yok. Suçu başka yere yönlendirelim. Hiçbiri sana ya da Grays örgütünün herhangi bir üyesine ait değil."

Kashvi'nin gözlerine bir kez daha bakmak için başını kaldırdı, sonra onun sessizce "Anlıyorum" dediğini duydum.

Kardeşlerim, Tyler ile yatmamın sebebi değildi. Mal'ın ima ettiği şey bu değildi. Ona yeni bir hikaye uyduruyordu. Suçu

kardeşlerimi suçla. Bu hikayeden dikkatleri başka yöne çek ve medya sitelerine farklı kötü adamların olduğu farklı bir hikaye ver.

Mal'a şaşkın gözlerle baktım, çünkü o ne biliyordu ki? Araştırmacısının işini titizlikle yaptığını söylemişti, ama ne kadar titiz? Ortaya çıkardıklarını gerçekten anlıyorlar mıydı?

Ayağa kalktı ve bana başını salladı. "Bundan sonra beni ara lütfen. Kashvi, beni haberdar et."

"Oh." O güldü. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Bu toplantıdan sonra telefonunu patlatacağım gibi bir his var içimde."

"Aramanızı bekliyorum."

O ayrılırken, telefonu çaldı. "Kashvi burada," diye cevapladı ve hoparlörü açtı.

"Bayan Kumar, Martine deBlanc burada. Sizinle görüşmesi olduğunu söylüyor." Morty'nin tereddütlü sesini tanıdım. Buzları temizlemek için bu kadar erken gelmişti.

"Evet, Morty. Onu ofisime götürür müsün? Kızlar onu konferans odalarından birinde rahat ettirecekler."

"Tamamdır, hanımefendi."

"Teşekkürler." Telefonu kapattı ve Tyler uzanıp elimi tuttu. Kashvi'ye meydan okurcasına baktı. "Elini tutuyorum." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kafandan at şunu, çünkü Martine'e ne vereceğimize karar vermeden önce bu hikayeyi halletmemiz gerekiyor. Hemen." Bana odaklandı. "Konuşmaya başla. Ve unutma, her şeyi istiyorum."

“Ailemden uzaklaştım. Size büyük bir skandal olduğunu söylemek isterdim, ama yok. Sadece... Sanırım her şey annem öldüğünde başladı. Annem beyin anevrizması patladığında ben altı yaşındaydım.”

Yavaş yavaş uyuşmaya başladığımda yere baktım. "Ondan önce güldüğümü hatırlıyorum, yani beni sevmiş olmalı. Küçükken babamı hatırlamıyorum. Ama kardeşlerimle geçirdiğim anları hatırlıyorum. Birlikte film izledik ve fena değildi. Patlamış mısır yapardık. Annem ölene kadar her şey yolundaydı."

Aniden kendimi o sıcak cenaze evinde otururken buldum. Bank rahatsızdı ve Daniel bana defalarca bağırıyordu. Neyi yanlış yaptığımı hiç bilemedim.

“O zamanlar bana nasıl öldüğünü söylemediler. Bir gün birdenbire ortadan kayboldu ve sonra cenazesindeydik. Elbisem kaşındırıyordu ve garip bir kadın beni sürekli çimdikleyerek sessiz olmamı sağlıyordu. Hareketsiz oturmak zorundaydım. O kısmı hatırlıyorum.”

Boğazım ağrıyordu. “Onu tabutta gördüm ve o zaman geri dönmeyeceğini anladım. Onu uyandırmaya çalıştım. Daniel bana vurdu ve aptal olma dedi.”

Kashvi keskin bir nefes aldı. “Peki baban?”

Kafamı salladım. "Biliyor musun, bana hiç ilgi gösterdiğini hatırlamıyorum. Annem öldükten sonra kesinlikle göstermedi. O kadın her kimse, evi dolaşıp annemin tüm fotoğraflarını indirdi. Onlar benim tek fotoğraflarımdı. Ondan sonra benimle hiç ilgilenmedi. Bana 'kız' diye hitap ediyordu. Bana iletilmesi gereken bir şey varsa, Daniel

bu görevi üstlenirdi." Uyuşukluğum yetmedi. Bir an nefes almak için durakladım. "Bana çok kötü davranırdı."

"Daniel mi? Yoksa baban mı?" diye sordu Kashvi.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Daniel. Babam için ben yoktum. Hiçbir şey yoktu. En iyi şekilde açıklayabileceğim şekilde, bir odam vardı. Yemek veriliyordu. Büyüyüp her şeyi kendim yapmaya başlayana kadar bana bakması için bir kadın görevlendirilmişti. Çamaşır yıkama. Kendi yemeklerim. Hepsi."

"Peki kaç yaşındaydın?"

Omuz silktim ve başımı salladım. "Sanırım sekiz ya da dokuz yaşındaydım."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Kashvi sordu: "Sekiz yaşında çamaşır yıkıyor muydun?"

Başımı salladım. "O yaşta her şeyi yapıyordum, tabii araba sürmek hariç." Yüzümü buruşturdum. "Ama bisikletimle bir yere gidebiliyorsam, giderdim."

"Babam senin masraflarını karşılıyor muydu?"

Kafamı salladım. "Hayır." Utanç duygusu içimi kapladı. "Daniel'in parası vardı. Nasıl kazandığını bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, o ve Dane hiç çalışmadılar, ama her zaman paraları vardı. Ondan çaldım."

Yine bir sessizlik oldu. "İkisini de mi soydun?"

"Hayır, sadece Daniel. Parasını hep ortalıkta bırakırdı. Hiçbir şeyi saymazdı. Ben akıllıydım. Küçük banknotları alıp geçinirdim, dolaplarda bulunan yiyecekleri yerdim. Ocağı kullanmayı bilmediğinizde mısır gevreği harika bir şeydir, ama bunu öğrendikten sonra başka şeyler de yapabildim. Makarna ve peynir. Spagetti. Bazen tencere bana çok ağır geldiği için az miktarda spagetti yapmak zorunda kaldım."

"Sonra ne oldu?"

Omuz silktim, katmanları soyup kendime dışarıdan baktım. "Sonra hiçbir şey olmadı. Büyüdüm ve kendimi yetiştirdim." Boğazım düğümlendi. "O kadın, her kimse, sonunda gelmeyi bıraktı. Evi temizlemek için mi tutulmuştu, yoksa kız arkadaşım mıydı, bilmiyorum, ama gitti ve yerine başka bir kadın geldi, onun evi temizlemek için tutulduğunu biliyorum. Yazın her sabah gelirdi. Evi temizlerdi. Yemek yapardı."

"Şimdi, benim küçük tatlım, Bay Connors sana endişelenmememi, kendi yemeğini kendin yapabileceğini söyledi, ama bu doğru değil," demişti bir keresinde. *"Sen çok tatlı bir çocuksun ve hiç konuşmuyorsun, ama daha iyisini hak ediyorsun. Al."*

Elime yiyecekleri tutuşturmuş ve beni kollarının arasına almıştı. Bu anı gözlerimi yaşarttı ve ben gözlerimi kırptırarak yaşları sildim. "Bayan Calinther. Bazen bana yemek yapardı. Sanırım evinde yapıp bana getirirdi, böylece babam onun benim için onun market alışverişini kullandığından şüphelenmezdi."

"Ne?" Kashvi'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Kafa karıştırıcı." Her şeyi anlamaya çalışarak başımı salladım. "Küçükken dolapları karıştırmamda bir sakınca görmüyordu, ama on ya da on bir yaşında kendi yemeğini yapabilecek yaşa geldiğimde, birdenbire bana yeterince yemek yapamıyor mu oldu? Anlamıyordum. Hâlâ da anlamıyorum. Bana hiç bağırılmazdı, ama bazen mutfaktan yemekle çıktığımı yakalardı ve öfkeyle odadan çıkardı. Sonra Daniel gelip bana bağırırdı. Tanrım, Daniel benden nefret ediyordu. Benden tiksiniyordu."

"Başka istismar var mıydı?"

Acıyla başımı salladım. "Hayır, öyle bir şey yoktu."

"Sözlü istismar?" diye sordu Tyler.

Ona baktım, gözlerinde yaşlar olduğunu görünce şok oldum. Tekrar sordu, "Sözlü istismar?"

"Seni aptal küçük sürtük. Ne kadar da yer kaplıyorsun. Bu evde bir odan olduğu için şanslısın. Yemin ederim, babam seni çöp ile birlikte dışarı atmalı."

"Evet," dedim. "Daniel sözlü ve duygusal olarak istismarcıydı."

"Peki Dane?" diye sordu Kashvi nazikçe.

Sessizlik. O evdeki günleri sanki dün gibi hatırlıyorum. Kafamı salladım, bir parçam daha kopup gitti. Bunları hissetmek istemiyordum. "Dane babam gibiydi. Beni görmezden geliyordu. Daniel benimle konuşan tek kişiydi ve konuştuğunda da benimle uğraşmak zorunda kaldığı için açıkça nefret ettiğini belli ediyordu. Her seferinde bana öyle diyordu."

Boğazımdaki düğümü yuttum. *Bunu hallet.* "Onlarla aynı okula gittim, ama ortaokula geldiğimde, her yere bisikletle gidebiliyordum. Karşılığında nakit ödeme yapılan bir iş buldum. O parayla geçindim ve yaşım ilerledikçe daha iyi işler buldum. Daha fazla para kazandım. Banka hesabı açabilecek yaşa gelene kadar tüm çeklerimi sakladım. Neyse ki o zamanlar doğrudan banka hesabına para yatırma sistemi yoktu, yoksa paramın hiçbirini saklayamazdım. Mümkün olduğunca çabuk kendi arabamı aldım, nakit ödedim. Harika bir araba değildi, ama bir yerden bir yere gitmek için yeterince iyiydi. Komşum olan bir kadın olan biteni sezmiş olmalı ki, beni ehliyet almaya götürdü. Babam Daniel aracılığıyla, okulun herhangi bir belgeyi imzalamasını isterse, onun adını taklit edebileceğimi söyledi.

Kafamı salladım. "Mesaj açık ve netti. Babam benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Onun için ben yoktum ve ben de öyle büyüdüm. Onlar için bir yük olarak. On sekiz yaşına geldiğimde, evden ayrılmamı bekliyorlardı. Ve ben de öyle yaptım." Hâlâ acıtıyordu. Her şey. "Kendimi bir devlet üniversitesine yazdırdım ve burslarla dört yıllık eğitimimi tamamladım. Daha uzun sürdü ama bu alana girmeyi başardım. On sekiz yaşına girdiğimden beri kardeşlerimi görmedim, hatta evden ayrıldığım sabah, ben çantalarımı alıp aşağı indiğimde onlar kahvaltı yapıyorlardı. Babam da oradaydı. Üçü de başlarını kaldırıp baktılar, ama sadece Daniel tepki gösterdi. *'İyi ki gittin'* dedi. Daniel ve babamı son kez o zaman gördüm. Dane'i geçen hafta maçta gördüm. Kariyerlerine dikkat etmedim, sosyal medyada takip etmedim, ama onlar franchise'ın gözdeleleri, bu yüzden bazı şeyleri kaçıramam."

"Hokey ne olacak?" diye sordu Tyler. "Ne olacak?"

"Senin çok sert bir şutun var. Oynadın mı?"

"Oh." Başımı salladım. "Hayır. Ama Daniel ve Dane hokeyle ilgili bir şey için buz pistine gitmek zorunda kaldıklarında, benim de onlarla gitmem beklenirdi. Çantalarını taşımam. Onların ardından buzu temizlemem. Kaleciye ihtiyaçları olduğunda, ben de kıyafetimi giyip o pozisyonda oynardım."

Uyuşmuş, uyuşmuş, uyuşmuş. Artık hatırlamak istemiyordum. Artık hissetmek istemiyordum, ama itiraf etmekten kendimi alamadım: "Benim

Annem öldüğünde, kardeşlerimle ilgili tek güzel anılarım hokeydi. Bu sporu çok seviyordum. Hala da seviyorum. Dane'in bana baktığı tek an, benim kalecileri olduğum için bakmak zorunda olduğu zamandı.

Sonunda.

Tamamen uyuşmuş durumdaydım.

Hiçbir şey hissetmemiştim. Bu mutluluktı.

"Yetişkin olarak geriye baktığımda, duygusal gelişimin ihmal edildiğini fark ediyorum. Ama durum böyleydi, bu yüzden gerçekten şikayet edebilir miyim?" Boş bir kahkaha attım. Hangisi daha kötüydü? Görülmek ve istismar edilmek mi, yoksa görülmemek mi? İlk seçeneği tercih edecek kimse aklıma gelmiyordu. Görülmemek başlı başına görünmez bir hapishaneydi, ama alternatifi düşününce...

Kashvi'nin sesi biraz titriyordu. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Evet. Tyler'ın kız kardeşinin beyin hasarının sebebi benim olduğumu.

Ama bunu itiraf edemedim. Yapamadım. Yalan söyleyerek başımı salladım. "Benim tarafımdan bu kadar."

"Hepsi bu kadar değil," dedi Tyler. Elini yüzüne götürdü. "Okullarımız ve rekabetimiz arasındaki tüm geçmişi ortaya çıkarabilirsin. Daniel, mezun olduktan sonraki yaz, yani son sınıfımızdan önce, kız kardeşimle çıkmıştı."

Kashvi şimdi Tyler'a sertçe baktı. "Dalga mı geçiyorsun?"

Tyler başını salladı. "Uzun süre çıkmadılar ve bir araba kazası geçirdikten sonra ayrıldılar. Kız kardeşim kazada beyin hasarı geçirdi."

"Ondan sonra kız kardeşini terk mi etti?"

Acı bir şekilde güldü. "Sanırım verdiği bahane, Juniors'a katılmak için ayrıldığıydı, o zaman neden birlikte kalalım ki? Ama evet, kız kardeşim hala hastanedeyken onu terk etti."

Kashvi'nin gözleri bana kaydı, sonra tekrar not defterine döndü. "Ne harika bir adam." Bir an durdu, sonra koltuğuna geri oturdu. "Tanrım, çocuklar. Bu iş çok büyük bir patlama yaratabilir." Aramıza baktı. "Bu işi nasıl halletmek istediğinizi ve ne yapmaya hazır olduğunuzu bilmem gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. Ne demek istiyordu?

Tyler bana baktı, bakışlarında hafif bir öfke vardı. Dudaklarım aralandı. Rahatsız edici bir hisse kapıldım.

Tyler Kashvi'ye döndü. "Bence dünyanın Connors kardeşlerin ne kadar pislik olduğunu öğrenmesinin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Kashvi karanlık bir şekilde güldü, ama yüzünde bir uyarı vardı. "Burada çok dürüst olacağım. Bu hikaye birçok yönden ters gidebilir ve suç ya kız kardeşine ya da Rain'e atılabilir. Kadınlar suçlanır. Toplum böyledir. Hikayenin istediğin gibi gitmesini istiyorsan, her şeyi senin anlatmanı öneririm. Ya da bunu kullanmaya karar verirsek, hazır olmasını sağla."

Tyler'ın cevabı gecikmedi. "Hemen yaz beni."

Korku beni sardığında ciğerlerim çalışmayı bıraktı. Olamaz... Onlar... ondan mı bahsediyorlardı? Bunu anlayamıyordum. İkisi de bana döndü, kararımı bekliyorlardı. Bir şey söylemem gerekiyordu, ama onlara bunu söylemenin bile ne kadar zor olduğunu görmüyorlar mıydı?

Ben hiçbir şey olarak büyümüştüm. Bu mücadeleye değmezdim ve insanlar bunu görecekti. Halk, babamın, Daniel'in ve Dane'in bildiği şeyi tam olarak görecekti. Tyler bunu görmüyor muydu? İşler onun düşündüğü gibi gitmeyecekti. Halk benden nefret edecek, sonra ondan da nefret edecekti.

Kafamı salladım ve koltuğumdan kalktım.

Ona bunu yapamazdım.

Bunu yaparsak, kendisi de benimle bağ kurar ve sonunda benim neyim olduğunu anlardı. Ailemin hemen fark ettiği şeyi o da fark eder ve sonra acı çekmeye başlardı. Daniel'ın bana baktığı gibi nefretle bakacağı günü bekleyemezdim, ya da daha kötüsü, Dane'in yaptığı gibi beni *görmezden geleceği* günü.

Aniden Kansas City'deki daireme geri döndüm. Mutfak masamda oturuyordum, elimde satın aldığım silah vardı.

Tanrım, keşke onu kullanmış olsaydım. O zaman bunların hiçbiri olmazdı.

"Yağmur mu?" Tyler yanımda duruyordu.

Başımı salladım ve geri çekildim. "Yapamam..." diye fısıldadım. Sesimi daha yüksek çıkaramıyordum. Fiziksel olarak imkansızdı. Bir şey beni boğuyor, nefes almamı engelliyordu. "Bunu yapamam. Üzgünüm." Kashvi'ye baktım. "İstifa ediyorum."

Tyler, arkamda kapanan kapıdan fırlayarak beni otoparkta yakaladı. "Kaçacak mısın? Cevabın bu mu?"

Aniden durdum.

Onunla yüzleşmek zorundaydım. Bunu biliyordum. İçimden bir ses, şimdi kaçarsam sonsuza kadar kaçmaya devam edeceğimi söylüyordu. Tyler durmayacaktı. O bir savaşçıydı. Her durumda böyle davranırdı. Ve şu anda benim için savaşıyordu.

Döndüm, göğsüm inip kalkıyordu ve bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. "Anlamıyorsun."

"Öyle mi?" Yüzü öfkeyle buruştu. Bizi kimlerin duyabileceği umurunda bile değildi. Yaklaşarak üzerime çöktü. "Anlamıyorum mu? Neyi anlamıyorum? Zorlukları mı? Sanki ben o tür şeylerden hiç anlamıyorum da?"

Yüzüme gülerek, ben geri çekildim, çünkü bu çok zor, çok acı, çok gerçekçiydi.

"Bir günde anne babasını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Koruyucu aile sisteminden endişe duymayı, beni kız kardeşimden ayıracaklarını düşünmeyi? Hokeyi otomatik olarak unutmayı, çünkü koruyucu aile sistemindeki hangi çocuk hokeyi karşılayabilir ki? Hayır, bu yetmez. Kız kardeşim on beş yaşında bana gelip hamile olduğunu söylediğinde ne olacak? *On beş yaşında*. Ya da insanlar bana, sanki onun çocuğunun babası benmişim gibi hor görerek bakacaklarsa? Bu ensest. Ve *iğrenç*. Ve onlar benim hakkımda böyle düşündüler. Ama haklısın. Hayatta mücadele etmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Hiç bilmiyorum. İkiz kardeşim lise ikinci sınıfta

ya da hayatımızın en değerli hazinesini korumaya karar verdiğinde. Onu hamile bırakan pislik herifin, kız kardeşim ona çocuktan bahsettiği anda onu terk ettiğini söylemeye gerek bile yok.

"İkimizi de kabul eden birini bulduğumuz için şanslıydık," diye devam etti. "Ben sponsor buldum. Kız kardeşim uyuşturucu satıyordu. Sonra yeni bir erkek arkadaşı oldu, ama o da pisliğin tekiydi. Öfkeli, değişken ve benden nefret ediyordu, ama Skylar onun kral olduğunu düşünüyordu. Sonra, pislik herif araba kullanmayı öğrenmek istemediği için bir trafik kazası yaptı ve kardeşim beyin hasarı ile kurtuldu. O erkek arkadaşına ne oldu tahmin et? Tıpkı bir öncekisi gibi, onu terk etti. Şimdi ben, kardeşim, yeğenim ve bir beyin hasarı var. Yeğenim yüksek işlevselliğe sahip, ama yine de lanet bir beyin hasarı ve bir sürü terk edilme sorunu var. Yemin ederim, ama haklısın. Zorluklar hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da zorlukları aşmak hakkında. Hiçbir fikrim yok." Öfkesi dalgalar halinde bana doğru geldi. "Kaçtığın için siktir git. Fırsatını bulur bulmaz gittiğin için siktir git. Siktir git Rain."

O arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Onu bırakmalıyım.

Bırakmalıyım...

Ama yapamadım.

Tanrım, yardım et, yapamıyorum.

"Anlamıyorsun. *Herkes* gidiyor," diye bağırdım, sesim çatallanıyordu.

Yavaşça dönmeden önce durdu. "Herkes gidiyor mu?"

Daha ne kadar klişe olabilirsin?"

Yüzümü buruşturdum. Onun sözleri tam isabet etmişti. "Boş ver." Yürümeye başladım.

"Sen çok farkında değilsin. Bu beni delirtiyor."

İkinci yumrukta yüzümü buruşturdum. Durdum ama arkamı dönmedim.

Yaklaştı. "Orada durmadan, sevgisiz bir hayattan bahsettiğini dinledim. Hiç anlamadın ve sonra Kashvi'ye hayatının daha kötü olmadığı için özür diledin. Ne içiyorsun sen?"

Onun öfkesinin şiddetiyle irkildim.

O, "Senin ne tür bir psikolojik işkence içinde olduğunu bilmiyorum, ama bunu küçümseme. Kız kardeşim beni seviyordu. Anne babamız ölmeden önce bizi seviyorlardı. Onları tam on dört yıl boyunca yanımızda tuttuk. Onları hatırlıyorum. Annemin nasıl güldüğünü biliyorum. Babamın, annemin istediği her şeyi yapmadan önce ona nasıl gözlerini devirdiğini biliyorum. Bu anılar benimle. Sonrasında hayat berbat oldu, evet. Ama kardeşim vardı. Seviliyordum. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Hayattaki yerimi sorgulamıyorum, ama senin bunu yaptığını hayal etmek zorundayım. Öyle mi? İnsanlar için önemli olup olmadığını sorguluyor musun? Ben güldüğümde, biri tepki verirdi. Ya benimle birlikte gülerlerdi ya da gülmeyi kesmemi söylerlerdi. Ama orada bir şey vardı. Benim bir anlamım vardı. Sen bunu hiç yaşamamışsın gibi geliyor."

Bir an durup kendini topladı. "Senin varlığını kim fark etti? Kimse. Seni kim onayladı, övdü, değerli olduğunu söyledi? Kim seni sevdi?"

Söylediği her kelime acı vericiydi, ama haklıydı.

"Ne yapıyorsun, Tyler?" diye fısıldadım, başımı eğerek. "Ben buna layık değilim."

"Saçmalık."

"Değilim. Anlamıyorsun..." Sesi kesildi. Aslında anlıyordu. Peki nasıl? "Ben buna layık *değilim*."

Bir adım yaklaştı, başını yana eğdi. "Belki benim için değersin."

"Hayır." Başımı salladım, birkaç adım geri çekildim ve o da peşimden geldiğinde, onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Herkes gidiyor. Bunu söylerken abartmıyorum. Herkes gitti. Kardeşlerim. Babam. Bildiğim kadarıyla akrabamız yoktu. Denedim. Gerçekten denedim. Birkaç kişiyle çıktım, ama bir iki yıl sonra, onlar da anladı. Bende doğuştan gelen bir sorun var. Ne olduğunu anladılar ve benim için değmeyeceğimi fark ettiler. Kimse kalmıyor. Kalanlar sadece uzak tuttuğum, içeri almadığım kişiler. Onların bana neyin yanlış olduğunu anlayacak kadar yaklaşmalarına izin vermiyorum. Çünkü onları içeri aldığım anda bunu göreceklelerini ve gideceklerini biliyorum. Sen de göreceksin. Şu anda sana bir iyilik yapıyorum."

O alaycı bir şekilde, "Bu, hayatımda gördüğüm en büyük acıma partisi. Yaptığın şey bu." dedi.

Yüzüme tokat atılmış gibi hissettim.

Kendini daha iyi bildiğini sanıyordu, ama öğrenecekti. *Neden bunu göremiyordu?*

Kafamı salladım. "Hayatını mahvedeceğim. Sana söylüyorum, ama bana inanmıyorsun." Bu, açıklayamadığım bir şekilde duygusal bir işkenceydi. Tekrar söyledim. "Ben buna değmem. Kariyerin için beni feda et. En azından bu şekilde bir faydam olur."

Bu benim için buna değer miydi? Ona dokunmak. Onu hissetmek?

Ona baktım, gerçekten baktım ve bu canımı yaktı. O benim istediğim her şeydi ve karşımda durmuş, benim için savaşmaya çalışıyordu, ama onu kaybedeceğimi biliyordum. Bütün varlığımla buna inanıyordum. Peki, buna değer miydi?

Cevap beni çok etkiledi. İlk başta kendimi ona kaptırmamın nedeni de buydu.

Evet. Tyler tarafından sevilmek, sadece bir gece, iki gece ya da ne kadar sürerse sürsün, her şey olacaktı. Ama sevilmemiştim. O şimdi bunu göremiyordu, ama sonunda görecekti.

Onun yerine bu kararı ben vermek zorundaydım.

Yumuşadı ve ellerini uzatarak bana doğru adım attı.

Kafamı salladım. "Bunu yapma. Güven bana. Sonra pişman olacaksın ve o zaman çok geç olacak. Seni mahvedeceğim. Beni şimdi bir kenara at. Lütfen."

Elleriyle yüzümü kavradı. "Ah, bebeğim," dedi şefkatle. Ben irkildim. "Yapma."

Alnını alnıma yasladı. "Sadece bir röportaj istiyorum. Hepsi bu. Eğer istersen sana evreni vereceğim, ama bunun senin için inanması çok zor olduğunu biliyorum. Seni korkutur, o yüzden bırak da bunu yapayım. Benimle röportaj yap. Sen dünyayı yakmaya değer birisin. Bana bu zevki yaşat. Skylar için yap. Benim için yap."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Yapma, Tyler."

"Martine ile röportajı yapacağım. Ona her şeyi anlatacağım. Ne olursa olsun ortaya çıkacak. Bu şekilde, bunu

senin istediğın şekilde söyleyeceğiz. Benim istediğim şekilde. Hadi birlikte yapalım." Elimi buldu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Kardeşlerinin dünyasını yakalım."

Kusacağımdan korktum ama başardım. Bir şekilde o röportajı atlattım.

Ailemin tüm işlerini ortaya dökmedim. Yapamadım, bu yüzden bazı kısımları belirsiz bıraktım. Daniel'ın söylediği şeylerin örneklerini vermedim. Sadece Dane ile büyürken bir ilişkimiz olmadığını söyledim. Babam konusunda ise dürüst davrandım. Kashvi ve Tyler'a anlattığım her şeyi Martine'e de anlattım.

Sonunda, babamla birlikte büyümek nasıl bir şeydi diye sordu ve benim cevabım şuydu: "Yalnızdı. Benimle doğrudan konuşmayı reddettiği için, babasız büyüdüm. Başkasının evinde büyüdüm ve onlar bana yemek yememe izin verecek kadar naziktiler ve onların çatısı altında fiziksel olarak güvende olduğumu biliyorlardı, ama bir babam ya da annem olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Onu kaybettiğimde, babamı da kaybettim. Ama dürüst olmak gerekirse, annem vefat etmeden önce babamla ilgili hiçbir anım yok, bu yüzden belki de annem öldüğünde tek sevgi dolu ebeveynimi kaybetmiş oldum."

Martine biraz şaşkın görünüyordu, birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra diğer sorulara geçti. Röportajın büyük bir kısmı lise rekabeti hakkındaydı ve Martine'in ağzı sulanmıştı. Gözlerinde aç bir bakış vardı.

Röportajdan sonra sersemlemiş hissettim. Gerçekten tüm bunları söylemiş miydim?

"Bazıları sana sempati duyacak," dedi bana. "Bazıları ise duymayacak. Bunlar hokey hayranları. Onlar acımasızdır. Tabii ki çoğu insan, kendini senin yerine koyarsa, senin gibi büyümekten

Senin gibi büyümek düşüncesinden ürpereceklerdir. Beslenmek ve barınmak harika, ama çocuklar bundan çok daha fazlasına ihtiyaç duyarlar."

Omuz silktim. "Fiziksel veya cinsel istismar yoktu."

"Bunu temel alman üzücü, bu yüzden üzölmeye hakkın olmadığını düşünöyorsun." Tyler'ı da dahil etti. "Kadınlara en az tepki gelecek şekilde yazacağım, ama aynı zamanda kız kardeşinle de konuşmak istiyorum. Bu mümkün mü?"

Tyler ayağa kalkarak elini yüzüne sürdü. Röportajdan sonra gözlerinin altındaki torbalar, röportajın başlangıcına göre daha belirgin hale gelmişti, sanki tüm bu olanlar onu yaşlandırmış gibiydi. "Onunla iletişime geçip soracağım. Dürüst olacağım. Sizinle konuşmak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum, ama durumu açıklayacağım ve oradan devam edeceğiz."

"Tek isteyebileceğim bu. Teşekkür ederim." Ayrılmadan önce ikimize de başını salladı. O ayrılırken, Kashvi kollarını kaldırarak içeri girdi. "İyi haberlerim var. Haberi engelledik."

"Ne?" diye hayretle baktım.

"Orişinal görüntünün haklarını satın aldık. Fotoğraflı çeken kişi başka bir yere satamaz veya başka bir şey söyleyemez. Gizlilik anlaşması da imzaladılar."

Tyler yanımda duruyordu. Tamamen rahatlamış görünmüyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Haber sonunda yayınlansa bile biraz zamanımız var. Sen onunla konuşurken Martine bana mesaj attı ve araştırılacak çok şey olduğunu söyledi. Yani, önlem almak istediğimiz iki potansiyel skandal vardı. Birincisi, takımın psikoloğunu öpmen ve Grays'in bakış açısından Mal, Rain'in senin takımın bir parçası olduğunu bilmeden işi kabul ettiğini söyleyecek. Diğer skandal ise Rain'in ailesinden uzaklaşması. Connors kardeşler franchise yıldızları ve iyi tıklama tuzağı. Hokey hayranları onların kardeş olmalarını seviyor. Uzun süredir rakip olan biriyle öpüşürken yakalanan gizli bir kız kardeşi de ekleyin, işte size eski usul *bir karmaşa*." Başını salladı ve yüzü aydınlandı. "Ama artık siz ikiniz kamuoyunda birbirinize dokunmadığınız sürece hikayeyi kontrol edebilirsiniz."

Tyler'a baktım ve onun bana doğru baktığını görünce şaşırđım. "Ne?" diye sordum.

Ceva p vermedi, Kashvi'ye döndü. "Hala görüşebilir miyiz?"
Kashvi burun kıvırdı. "İzin mi istiyorsun? Sen mi? Tyler Griffin?"
Gözünü bile kırpmadı. "Aslında hayır."

"Öyle düşünmüştüm."

"Bekle. Kötü haber ne?" diye sordum.

İkisi de tekrar bana odaklandı.

"İyi haberi söyledin. Bu, kötü haber de olduğu anlamına gelir."

Kashvi omuz silkti. "Kötü haber, bu haberin hala ortaya çıkma ihtimali var ve bir dahaki sefere önceden haberimiz olmayabilir. Ama böyle bir durumda kendimizi korumak için üzerimize düşeni yaptık. Martine ile hikayesinin yayınlanma zamanı hakkında konuşacağım, ama şu anda endişelenmezdim. Endişelenecek bir şeyin olmadan endişelenme, tamam mı?" Bize alaycı bir gülümseme attıktan sonra kapıyı işaret etti. "Hala erken. Yerinde olsam giderdim."

"İstifa ettim."

O, homurdandı. "Mal'ın seni desteklediğini düşünürsek, ben olsam bu konuda da endişelenmezdim. Ama istersen onun ofisine uğrayabilirsin. Muhtemelen ikiniz için de bazı yönergeler hazırlamışlardır." Bizi eliyle uğurladı. "Şimdi gidin. İşimi yapabilmem için başımdan gidin. Yarınki maç için bugün uçağa binmelisiniz."

Tyler elini belime koydu ve beni kapıdan dışarı çıkardı. Koridora çıktığımızda, "Sahibiyle konuşmak için uğramak ister misin?" diye sordu.

"Özellikle değil. Şu anda biraz sinirliyim," dedim. "O görüşmeyi beklemeyi tercih ederim."

"Koç muhtemelen bir şeyler söyleyecektir."

"Evet." Midem bulandı. Oradaki sonuçları hiç istemiyordum. Sınırı aşmıştım. Bir oyuncuyla cinsel ilişkiye girmiştım ve sahip olabileceğim tüm güvenilirliğimi kaybetmişim. Artık burada kalmanın bir anlamı yoktu, ama yine de Mal ve Koç Hines'a bir görüşme borcum vardı. "Biraz toparlanmam, kendimi korumam lazım, sonra sizinle iletişime geçeceğim."

Tyler elini sırtıma dayayarak beni destekledi ve park yerine çıktığımızda kapıyı benim için iterek açtı. "O zamana kadar

o zamana kadar, biraz uykuya, kahveye ve kahvaltıya ihtiyacım var," dedi. "Belki bu sırayla değil. Sen seç."

Uyuyabileceğimi sanmıyordum. "Önce kahve." Sonra sonraki adımlarımı düşünürdüm.

Bir sonraki adımım, Tyler uyurken aldığım bir kısa mesajla belli oldu. Bir kez olsun onun otel odasındaaydık.

■

Mal Benoit: İstifanı kabul etmiyorum.

■

Rain: Anlamıyorum.

■

Mal Benoit: Çok basit. Hala Grays organizasyonu için çalışıyorsun. danışman. İstifa etmekte ısrar ederseniz, siz ve ben her şeyi görüşmek üzere bir toplantı yapana kadar istifanız geçerli olmayacaktır. Şu anda Dubai'ye giden uçaktayım, bu yüzden toplantı beklemek zorunda kalacak. Görevlerinize normal şekilde devam edin. Döndüğümde görüşürüz.

Telefonuma baktım. Görünüşe göre bir şekilde hala bir işim vardı. Şimdilik.

O öğleden sonra, bir rapor yazarken Koç Hines uçağın ön tarafında yanımdaki koltuğa oturdu. Takım, diğer koçlarla birlikte uçağın arka kısmını tamamen kaplamıştı. Biraz mahremiyetimiz vardı.

"Bugün Benoit beni ziyaret etti," dedi. "Senin ve Griffin'in kişisel ilişkinizi açıklayacağınızı söyledi."

Hay aksi.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ikimizi gölgeye soktum. "Uh. Birkaç dakikalığına istifa ettim."

Kaşları havaya kalktı. "Ne yaptın?"

"Ama Mal istifamı kabul etmediğini söyledi." "Hadi canım."

Kendimi zorlayarak gözlerine baktım, duygularım altüst olmuştu. "Şu anda biraz karışık durumdayım. Hokey dünyasına geri dönmek, pek de hoş olmayan birçok anıyı yeniden canlandırdı. Gerektiği kadar profesyonel davranamıyorsam özür dilerim."

"Sunny maç başına ortalama iki sayı alıyor. Bu *maç başına*." Koç başını salladı. "Geçen yıla göre yüzde elli artış var. Bu değişiklik ve Griffin'in ona karşı oynama şekli sayesinde Ray daha hızlı kayıyor ve onda daha önce hiç görmediğim bir avantaj elde ediyor. Bunu bilmiyordum, çünkü daha önce hiç görmemiştim. Ve Meester, kalenin arasında geri çekilmek yerine şutçulara meydan okuyor. İyi bir kaleci, şutçuları okumayı ve buna göre uyum sağlamayı bilir. Verimliliği yüzde otuz üç arttı. Şu anda profesyonelliğin umurumda değil, çünkü sonuç alıyorsun."

Sıcaklık beni sardı. "Teşekkürler, Koç."

"Sen ve bir oyuncu, bu ideal bir durum değil, ama Mal ve ben uzun bir konuşma yaptık. O, Griffin'in takıma katılacağını bilmeden önce bu işi kabul ettiğini ve sorunlar olabileceğini açıkladığını ısrarla vurguladı. Ayrıca, seni takımın işe aldığını, bireysel oyuncuların değil, bu yüzden sözleşmende bir boşluk olduğunu da özellikle belirtti. Tüm bunları göz önünde bulundurarak, ikiniz de profesyonel davranmaya devam edin. Griffin hiç sabırlı bir tavırla sana gelmedi, değil mi?"

Ben alaycı bir şekilde gülümsedim. "Tyler mı? Onunla tanıştın, değil mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Diğer oyuncularla görüşmeye devam edebilirsin, ama bu konuda sen ve Griffin birbirinizden uzak durmaya devam etmelisiniz. Eğer işler böyle giderse, şimdilik benim için sorun yok. Takıma açıklamak isteyip istemediğinize siz ikiniz karar verin."

Kafamı salladım ve o da veda etmek için başını eğdi, sonra ayağa kalkıp yerine döndü.

Titrek bir nefes verdim ve ellerim biraz titredi.

Ne oluyor?

Gerçekten böyle olabilir mi? Bu kadar kolay mı? Emin değildim, ama Kashvi'nin sözleri aklıma geldi. *"Endişelenecek bir şey olduğunda endişelen."*

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve raporlarıma geri döndüm, ancak midem hala rahatsızdı. İnce buz üzerinde kayıyordum ve sonunda buz kırılacaktı.

Bir dakika sonra telefonum çaldı.

Tyler: Az önce seninle konuşan koç muydu?

Rain: Ona istifa ettiğimi söyledim. Artık benim hastam olmadığın için endişelenmememi söyledi.

Tyler: Ha. Onu sevdiğimi biliyordum.

Tyler: İyi bir koç. Adil. Önyargılı değil.

Rain: Öyle görünüyor.

Tyler: Bu akşam seni görmek istiyorum.

Rain: Bence olmamalı. Henüz kendi aramızda konuşmadık bile.

Tyler: Yaptığımızı sanıyordum? Diğerlerini siktir et.

Gülmemi zor tuttum.

Rain: Bu bizim konuşmamız mı? Çıkıyor muyuz? Sadece seks mi yapıyoruz? Makale yayınlanırsa, çıkıyormuş gibi davranmamız gerekecek, ama gerçekten istediğin bu mu? söylediğim her şeyi kastettim. Ben buna değmem.

Tyler: Kapa çeneni.

Rain: Tyler...

Tyler: Sen ve ben bunu sonra konuşabiliriz. Şu anda uçaktayız. Belki de kendi kararlarımı vermeme izin vermelisin?

Tyler: Ben basit bir adamım.

Tyler: Bir şeyi istiyorsam, onu isterim.

Tyler: Seni istiyorum.

Tyler: Bunun ortadan kalkacağını sanmıyorum. Yani istediğin kelimeyi kullanabiliriz.

Tyler: Senin yatağındaki adam olmak istiyorum. Seni bir yere götüren adam olmak istiyorum.

Tyler: Elini tutmak, senden sarılmak ve gülümsemeni bana çevirmeni istiyorum.

Tyler: Ve bunu başka kimseyle yapmak istemiyorum.

"Lanet olsun, Griff. Roman mı yazıyorsun? Kime mesaj atıyorsun?" Birkaç sıra arkadan birinin ona sorduğunu duydum.

"Siktir git," diye

homurdandı Tyler. Birkaç

kişi güldü. "Kız kim?"

"Ya da erkek! Bir erkeğe mesaj atıyor olabilir."

"Kim olursa olsun, senin sevgilin. Değil mi? Hayatımda, sevgilim dışında tam bir roman yazabileceğim kimse yok. *Senin* bir sevgilin var mı, Griff?"

Ortam sessizleşti. Tyler, "Evet, benim bir sevgilim var," dediği anda telefonum titredi.

"Aferin sana dostum."

Son mesajını

okudum.

Tyler: Senden hoşlanıyordum, sonra senden hoşlanamayacağımı düşündüm, bu yüzden senden nefret ettim. Ama aslında senden nefret etmiyordum. Sadece senden nefret etmek istedim, ama şimdi senden hiç nefret etmediğimi kesin olarak biliyorum. Senden hoşlanıyorum. Artık bununla mücadele etmek istemiyorum.

Tyler: İşte böyle.

Tyler: Ayrıca

Tyler: Benim sevgilim olur musun?

Korku, panik ve başka bir şey kalbimi sıkıştırdı.

ben

. Düşüyordum. *Kahretsin*. Hâlâ ona aşıktım. Sanırım hiç bunu hiç bırakmadım.

Rain: Kişisel ilişkiler konusunda kafamın karışık olduğunu biliyorsun. Sanırım bunu daha önce söylemiştim.

Tyler: Bebeğim, bu şu anda bana söyleyebileceğin en psikologvari şey. Bilgin olsun, kafanın ne kadar karışık olduğu umurumda değil. Bir şey sorguladığında konuş, bence her şey yoluna girecek.

Korku hala içimi kaplıyordu.

Tyler: Rain?

Rain: Ben hiç kimsenin bebeği olmadım.

Tyler: Artık benimsin.

Yüzümden bir damla gözyaşı süzüldü.

Rain: Tamam.

Tyler: Evet? Düşündüğüm şey mi bu? Bunu mu yapıyoruz?

■

Rain: Muhtemelen Kashvi'nin ofisine çağrılmadan önce bu konuşmayı yapmalıydık.

■

Tyler: Pft. Griffinler böyledir. Her şeyi tersine ve baş aşağı yaparız. Bu benim için tamamen normal.

■

Tyler: Şimdi.

■

Tyler: Ne giyiyorsun?

Neredeyse kahkaha atacaktım ama son anda kendimi tuttum. Tyler benim sonum olacaktı.

Seattle ile oynanan maçın bitmesinden iki saat sonra kapı çalındı. Grays kazanmıştı ve takım arkadaşlarının otel barında biraz kutlama yapmak istediklerini biliyordum. Tyler dün gece bir sürelğine odama uğramıştı ama bu gece için bir şey söylememişti. Ben ise normal şartlarda yaptığım gibi davrandım. Çalıştım.

Meester bu gece iyi oynamıştı. Ara sıra hala tereddüt ediyordu, ama giderek iyileşiyordu. Hala Brick kadar iyi değildi. Brick kadar iyi olan çok fazla kaleci yoktu, ama Meester'ın potansiyeli vardı.

Takım bir bütün olarak eskisinden çok daha uyumlu çalışıyordu. Hâlâ onları engelleyen bir şey vardı, ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Kapıyı açmaya gittim ve Tyler içeri girerken hızla geri çekildim.

"Ne..."

Ağzı benim ağzıma yapıştı ve sorumu yuttu.

"Sana ihtiyacım var. Bekleyeceğimizi biliyorum, ama şu anda seni çok fazla sikmek istiyorum." Elleri sırtımda biraz çılgınca dolaşıyordu. Beni kaldırdı, duvara itti, ağzı boğazıma doğru kayarken eli gömleğimin altına kayd ve ağzı göğüslerimi bulabilsin diye gömleğimi kaldırdı.

Kahretsin. Göğüs uçlarımdan birini emdi ve ben sırtımı kavisledim. Ellerim saçlarına gitti ve onu kendime yaklaştırdım. "Tyler," diye nefes nefese kaldım. Bacaklarımı ona doladım ve benim için ne kadar sertleştiğini hissettim. Bu çok iyi hissettirdi. İnledim.

Parmakları uyluğuma gömüldü ve başını kaldırdı, gözleri ateşliydi. "Seni burada becerebilir miyim? Hemen şimdi?"

Diğer eli şortumun içine kayarken cevap vermek için ağzımı açtım. Zaten yatmak için giyinmişim. Parmağı klitorisimin etrafında daireler çizdi ve bir an için görüşüm bulanıklaştı.

Parmağı içeri kaydı.

Tanrım. Bu çok zevkliydi.

"Lütfen, bebeğim? Okuma gözlüğünü takıp kalemin ucunu çiğnediğinden beri seni sikmek istiyorum. Ölüyorum."

Bekle. Ne?

Düşünmeye çalıştım, okuma gözlüğümü nerede taktığımı hatırlamaya çalıştım. Onu nadiren kullanırdım. Sonra iki parmağını içime kaydırduğunda tüm düşüncelerim yine durdu.

"Kahvaltıda takmıştım."

Göğsümün hemen üstündeki deriyi emdi. Bu suçtu. Ona karşı kıvrandım.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "En iyi arkadaşımın büyükannesini düşünerek sikimi sakinleştirmek zorunda kaldım. Hokey sikimi kırmasın diye sana doyamam." Şortumu aşağı çekti. Tanga külotumu. "Tam burada. Tam bu açıyla. Mümkün olduğunca derine girmek istiyorum. Olur mu?"

Bacaklarımı onun etrafında sıkıca sıktım, sonra gevşekleşip kıyafetlerimi çıkarmasına izin verdim. Bir an ayrıldığımızda, onu pantolonundan çıkardım.

O benden daha iyisini yaptı, pantolonunu ve boxerını çıkardı ve sonra tamamen içinden çıktı. Onun forması giydiğimi fark edince gözleri karardı.

Biraz utandım. "Maçta giyemem, o yüzden..." Onu çıkarmaya başladım.

Beni durdurdu. "Seni orada sikmek istiyorum."

"Oh." Bu sözler içimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Biraz başım döndü. Eli formasına yumruk attı. "Yapabilir miyim?"

Bir saniye konuşma yeteneğimi kaybederek başımı salladım. "Prezervatif ya da..."

"Negatif misin?"

O da başını salladı, gözleri arzuyla doluydu.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Ben de yama kullanıyorum."

Gözleri parladı. "Bebeğim," dedi sessizce, ve bu sözler başlı başına bir okşama gibiydi. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve bir an için öylece durduk.

İçimde bir tür şefkat dalgası yükseldi ve kendimi harika hissettim.

Ama sonra bunu bastırdım ve ona uzandım. "İçime girmeni istiyorum."

Gözleri karardı ve bir saniye sonra içime girdi. Hiç o kadar dolu hissetmemiştim. Kendimi ona sardım ve fısıldadım, "Beni *iyi* sik."

Rain'in kollarımda parçalandığını hissettikten ve o gece ikinci kez onun içine boşaldıktan sonra, dikkatlice içinden çıktım ve sırt üstü yuvarlandım, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Kahretsin. Bundan daha iyi bir seks asla yaşayamayacaktım. Bunu zaten biliyordum, çünkü karşımdaki Rain'di. Ona karşı hissettiklerim yüzündendi. Bu beni çok korkutuyordu. Bana bir şeyler oluyordu, ama bununla yüzleşemiyordum. Henüz hazır değildim. Hazır olduğumda, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Bu yüzden kendimi zorlayarak kalktım. Rain bana baktı. "Gidiyor musun?"

Ona gülümsedim, başparmağımla alnını okşadım ve saçlarını geriye doğru düzelttim. "Ortalığı karıştırmak istemiyorum. Kalmaması daha iyi. Böylece biraz uyuyabiliriz."

Yüzü düştü, ama başını salladı. "Oh. Tamam. Evet. İyi karar."

Temizlenmek için banyoya gittim. Geri geldiğimde, battaniyeyi üzerine çekmek dışında hiç kıpırdamamıştı.

Kendime bunun normal olduğunu söylemeye çalıştım. Kendini örtmesi normaldi. Belki üşümüştü. Ama içimden bir ses bana bunu sevmediğimi söyledi. Benden saklanmasını sevmedim. Giysilerimi giydim, o da giyinirken tek kelime etmedi. Ona döndüğümde bana bakmıyordu.

Endişelenerek yatağa yaklaştım. Gözlerinde boş bir bakış vardı. "İyi misin?"

Gözlerini kırptı ve boş bakış kayboldu. "Evet, evet. Her şey yolunda. Yarın uçakta görüşürüz."

Başımı yana eğdim.

O çok... bir şeydi. Ne olduğunu bilmiyordum. Kapalı mı? Hayır. Bu doğru gelmiyordu. Anlayamıyordum.

Elini tuttum ve yatağın kenarına oturdum. "Kalabilir miyim? Koçun söylediklerini siktir et. Kimse bilmeyecek. Belki de kalmalıyım." Bunu söylediğimde, ne kadar doğru olduğunu hissettim.

İlk başta ayrılacağımı söylediğime pişman oldum. "Bırak kalayım."

Yine gözlerini kırptı ve başını salladı, eliyle yüzümün yanını okşadı. Çok nazik bir dokunuştı. "İlk başta haklıydın," dedi. "Birlikte yatmamalıyız. İşleri daha da karmaşık hale getirir."

Kaşlarımı çattım. İçgüdülerim o kapıdan çıkmamam gerektiğini haykırıyordu. "Rain? Ne oldu az önce?"

Gülümsedi. "Hiçbir şey olmadı." Bir an sonra, yüzünde bir gülümseme açtı ve onu doldurdu.

Göğsüm rahatladı.

Gülümseyerek beni itti. "Fikrimi değiştirmeden git."

Ayağa kalktım. "Emin misin?" Hâlâ gergindim. Hâlâ bir şeyler yolunda değildi.

O, gülerek homurdandı. "Git. Uçakta görüşürüz."

Tamam. Kapıya doğru yürüdüm ama açmadan önce durdum.

Geriye baktığımda, esnedi ve tüm vücudunu gerdi. Bitirdiğinde, sırtı sırtı uykulu bir ifadeye dönüştü.

Kapı koluna uzanmadan önce her şeyin hazır olduğundan emin oldum. "Yarın."

Bana el salladı. "Of. Git hadi. Minnesota usulü vedalaşmaya gerek yok. Yarın görüşürüz. Sabah bana mesaj at."

Bu, son kalan tedirginliğimi gidermeme yardımcı oldu ve koridora çıkmadan önce ona son bir kez gülümsedim.

Odama giderken telefonumu kontrol ettiğimde Zoey'den bir mesaj buldum.

Zoey: Bu senin arkadaşın değil mi? Annenin bahsettiği psikolog?

Olamaz.

TikTok bağlantısını tıkladım.

Kalbim sıkıştı.

Uçağa bindiğimden beri bütün sabah tuhaf bakışlar alıyordum. Onları görmezden gelmeye devam ettim.

Takım... Bilemiyorum. Onların tuhaflıklarını açıklayamazdım. Ama otel personelinden bazıları da bana tuhaf bakışlar atıyordu. Ve şimdi de yardımcı antrenörler, her zamanki koltuğuma oturduğumda rahatsız görünüyorlardı.

Yerimi değiştirdim. "Ne?"

Birbirlerine baktılar, sonra kalecilerin antrenörü Marken öne eğildi.

"Bu sabah telefonunu kullandın mı?"

"Hayır. Dün gece şarjı bitti. Şarj etmeyi unutmuşum. Neden? Ne oldu?" Yine birbirlerine baktılar.

"Ne?" Sabırsızlanmaya başlamıştım. *Tamam*. Dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

Kendim bakacağım.

Ama sonra bir el dizüstü bilgisayarımı kapattı ve Tyler yanımdaki koltuğa oturdu. Yüzü asıktı. "O şekilde değil."

"Ne...?"

Bana telefonunu uzattı. TikTok uygulaması açıktı. Birdenbire almak istemedim. "Bu ne?"

"Sana anlatmanın iyi bir yolu yok, kendin görmelisin."

Telefonunu aldım, ama parmaklarım uyuşmuştu. Onları hissedemiyordum. Kalbim hızlandı. "Bu ne, Tyler?"

"Sen ve kardeşlerin hakkında bir haber çıktı."

Yer altımdan kayıp gidiyor gibi hissettim. Oynat düğmesine basarken elim titriyordu.

Ekranın arkasında bir kız belirdi. Ekranın üzerinde, tünelin yanındaki bankta Sunny ile konuştuğum anın fotoğrafı vardı. Tribünlerdeki bir hayranım bu fotoğrafı çekmiş olmalıydı. Videodaki kız fotoğrafı işaret etti. "Dinleyin millet! Herkesin Connors kardeşleri sevdiğini biliyorum. Nasıl sevmezsiniz ki?" Fotoğraf, Daniel ve Dane'in hokey formalarıyla birbirlerine karşı oynadıkları, tek tek oynadıkları ve maç öncesinde birlikte poz verdikleri bir slayt gösterisine döndü. Sonra tekrar benim ve Sunny'nin fotoğrafına döndü. "Ama durun, onların bir kız kardeşi olduğunu biliyor muydunuz? Connors kardeşlerin bir kız kardeşi var! Peki bu ne?" Görüntü, elim Sunny'nin omzunda durduğu yere yakınlaştırıldı. "Tamam. Sorularım var. Birincisi, bu nedir? Bu sadece bir hayran değil. Bu Connors kardeşler ve tünelden *yeni* çıkmış. Grays ile mi çalışıyor? Ayrıca, *nereden geldi?* Daniel ve Dane'in çocukluklarından kalma *hiçbir* fotoğrafta o *yok*. Onlarla birlikte mi büyüdü? Başka bir yerde mi büyüdü? Bilmediğimiz gizli bir Connors ailesi mi var? *Başka* Connors kardeşler *mi* var?"

Ekranlarda fotoğraflar gösterildi. Daniel ve Dane'in lise yıllarından ve Dane'in hokey oynarken, golf oynarken, arkadaşlarıyla, babalarıyla, genç takımlarında çekilmiş fotoğrafları. Aile etkinliğinde çekilmiş daha yeni fotoğraflar da vardı. "Hiçbiri. Tekrar ediyorum, bu fotoğraflarda Rahibe Connors yok. Neredesiniz, Rahibe Connors?"

Ekran tekrar Daniel ile yapılan röportaja geçti. "Daniel'a kısa süre önce kız kardeşi hakkında bir soru soruldu ve o da şöyle cevap verdi." Muhabir, "Sizin ve Dane'in kız kardeşinizle aranızın açık olduğu doğru mu? Uzun süredir düşmanınız olan Tyler Griffin'in kısa süre önce katıldığı Grays takımında çalıştığına dair söylentiler hakkında ne söylemek istersiniz?" diye sordu.

Daniel somurtarak cevap verdi. "O kızın ne yaptığı umurumda bile değil. Büyürken bizimle hiçbir ilgisi olmak istemiyordu ve görünüşe göre hala istemiyor. İyi ki gitmiş."

"Yani uzaklaşmanın onun tercihi olduğunu mu söylüyorsunuz? Sizinle uzaklaşmayı o mu *seçti?*"

Daniel sinirli bir şekilde ona baktı. "Hayatı boyunca hep bir öfke içindeydi. Onu asla mutlu edemedik ve ailesiyle ya da yeğenleriyle hiçbir ilgisi olmamayı seçmesi benim suçum değil.

"Gözleri parladı, kameraya doğru eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Daha iyisini yap, Dylan."

Görüntü TikTok'taki kıza geri döndü ve gözleri dramatik bir şekilde açılmıştı. "İşte bu kadar, millet. Dylan Connors kim ve Grays'lerle ne yapıyor? İnsanlar bilmek istiyor. Ayrıca, bu durum Minneapolis ve Montreal arasındaki yaklaşan maçı nasıl etkileyecek? İşlerin normalden daha kanlı geçeceği hissine kapılıyorum. Bu hikayeye ilgili daha fazla bilgi için abone olmayı, beğenmeyi veya takip etmeyi unutmayın."

Düşünemiyor, konuşamıyor, hiçbir şey yapamıyordum. Tyler telefonunu çıkarıp bir şeyler yazarken ben sadece orada oturuyordum.

"Hadi, seni küçük pislik. Ne kadar da yer kaplıyorsun. Gidelim. Bizi geç kalacaksın."

Daniel'ın sesi kulaklarıma geldiğinde irkildim. Okula geç kalmasına neden olduğum için bana kızgındı, ama ben merdivenlerde onu bekliyordum. Dışarı çıktı, durdu ve bana öfkeyle baktı. *"Ne oluyor lan? Bir dahaki sefere sesini yükselt. Orada olduğunu söyle. Kamyonetimi çalıştırdın mı? Isınması için faydalı olabilirdi. Tanrım."*

Ağzım açık kalmıştı, çünkü daha önceki gün bana *"Dinle, seni küçük pislik. Her sabah merdivenlerde olmanı ve okula gitmemiz gerektiğinde hazır olmanı istiyorum. Senin yüzünden geç kalmayacağım."* diye bağırılmıştı.

Ve iki sabah sonra, anahtarlarını alıp kamyonetini çalıştırıp onu ısıtmaya başladığımda, bana bağırdı, çantasını arka koltuğa attı ve neredeyse bana çarpıyordu. *"Ne oluyor lan? Anahtarlarımı mı çaldın? Anahtarlarıma dokunma ve kamyonetimi çalıştırma. Benzin ve yer israfı. Şimdi sus ve gidelim."*

Onu asla mutlu edemezdim. Onu hiç mutlu etmemiştim. Panik içinde olduğumu hissettim.

Daniel her şeyi bana yükleyecekti.

Uçak kalkıştan sonra Tyler telefonunu kaldırdı. "Dane hiçbir şey söylemedi."

"Şaşırtıcı," diye mırıldandım. "Hiçbir zaman söylemedi."

Garip bakışlar şimdi anlam kazanmıştı. Kahretsin. Takım bana Daniel ve Dane ile akrabalığım olup olmadığını sormuştu ve ben de belirsiz bir yalanla kaçınmışım. Boğazımdan bir kahkaha patladı. Ben

Tyler ile cinsel bir ilişkim olduğu için itibarımı kaybetmekten endişeleniyordum — dün gece bile yüzündeki tereddütleri görmüştüm. Durup suskunlaştığını izledim. Gideceğini biliyordum ve o anda kendimi ondan kopardım. Hazırlıklı olmalıydım, çünkü ne derse desin, beni reddedecekti. Gidecekti.

Ama şimdi bu mu oldu?

Tyler ile olan ilişkim henüz ortaya çıkmamıştı bile.

Uçak irtifaya ulaşır emniyet kemeri ışığı söndüğünde, Koç Hines koltuklarımızın yanına geldi. "Takım kafası karışık. Ne düşünüyorsanız, düşünmeyin. Kendi işinizi burada yapın. Çocuklara bir şans verin, vardığımızda onlara bir şey söylemek isterseniz, sizi dinleyeceklerdir."

Başımı salladım. En azından bunu yapabiliirdim. "Soyunma odasına girebilirlerse, orada söyleyeceklerimi söylerim."

O da başını salladı. "Tamam. Güzel." Koltuğumun arkasını tuttu. "Kalbinden gelenleri söyle. Böyle bir anda verebileceğim tek tavsiye bu. Bu bir hikaye olmamalı. Ayrılmış bir kız kardeş mi? Bu olay ilgi çekiyor çünkü bu bir kardeş ikilisi ve sen bizimlesin. Tek nedeni bu. Hayranlar Daniel'ı sevmezler ama Dane'i severler. Benim kızlarım da ona aşık, o yüzden o uygulama olayının cazibesini anlıyorum. Son zamanlarda tüm TikToks, videolar ve uygulamalar." Gözlerini devirdi. "Sırada ne var? Hayal bile edemiyorum. Başını dik tut, Connors."

Söylemesi kolaydı ama yapması zordu, yine de denedim.

"Teşekkürler, Koç." "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu

Tyler.

Kafamı salladım ve başka yere baktım, onun dikkatinin tekrar telefonuna dönmesini bekledim. Sonra gözyaşımı sildim.

Bir şeye ihtiyacım var mıydı? Ortadan kaybolmam gerekiyordu.

Skylar telefonumu bombardımana tutuyordu, ama ben Rain için endişeleniyordum.

O uzaklaşıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Dün gece de hissetmişim ve durum gittikçe kötüleşiyordu. Kendini içine çekebilseydi, çekecekti. Uçuş görevlisi ona üç kez bir şey içmek isteyip istemediğini sordu ve sonunda onun yerine ben cevap verdim. Rain bu konuşmayı fark etmedi bile. Gözleri donuktu, duvar örmüştü. Uçak indiğinde ve inişe geçtiklerinde, robot gibi hareket ediyordu. Arkadaşlar da bunu fark etti ve bana şaşkın ve endişeli bakışlar attılar.

Coach ona birkaç kez baktı ama şok olmuş gibi görünmüyordu. Bu durum beni meraklandırdı. Kardeşleriyle olan ilişkisini biliyor muydu? Hâlâ öğrenme aşamasındayım gibi hissediyordum ve ne kadar çok ayrıntı ortaya çıkarsa, o kadar çok endişeleniyordum. Yüzü solmuştu ama röportajcı Daniel'a onu sorana kadar TikTok'ı dinliyordu. Daniel'ın sözleri üzerine koltuğunda sıçradı ve gözleri donuklaşmaya başladı.

Dissosiyasyon. Bu konuda pek bilgim yoktu, ama Skylar bu terimi birkaç kez kullanmıştı.

Sanırım Rain de bundan bahsetmişti. Burada olan şey bu muydu? Uçakta Google'da araştırdım ve tanımını beğenmedim: gerçeklikten, duygulardan veya düşüncelerden kopma zihinsel süreci. Travma ile başa çıkma mekanizmasıydı.

Disosiasyon hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmem gerekiyordu. Telefonum tekrar titredi.

Skylar olduğunu düşündüm. Son mesajları Rain hakkındaydı. Zoey bana o TikTok videosunu gönderene kadar Rain'e karşıydı. Şimdi

tutumu değişmişti.

Metin Kashvi'den gelmişti.

Kashvi: Martine bana ulaştı. Makaleyi hazırladı. Sana ve Rain'e birer kopya gönderiyorum, okuyup gözden geçirebilirsiniz.

Kashvi: belge ekte

Kashvi: Hokey sitelerinde Rain hakkında yazılanları takip ediyorum ve haberler beklediğimden daha hızlı yayılıyor.

sen ve onun hakkında spekülasyonlar başlaması an meselesi. Normalde kişisel ilişkileri ortaya çıkarmakla ilgilenmem

ama sen her zaman tıklanma rekoru kıran bir isimsin. Liseden kalma tüm eski kasetler ortaya çıkacak. Tavsiyem, Daniel daha fazla insanın Rain'den nefret etmesini sağlamadan önce cesaretini topla ve bir adım önde ol. şu ana kadar olanlar bu. İlk videoyu çeken TikToker'a ekibi ulaştı. Onun anlatısını destekliyorlar ve işler istedikleri gibi devam edecek.

Kashvi: Rain hiçbir şeye cevap vermiyor. Onunla birlikte misin? Onunla bu konuyu konuşabilir misin?

Telefonum tekrar titredi.

Nolan: Dostum. Takımında ne oluyor? Bu doğru mu? Rahibe Connors sizinle mi çalışıyor?

"Herkes," Koç Hines, soyunma odasına doğru ilerlerken dikkatimizi çekti. "Herkesin eve gitmek için heyecanlı olduğunu biliyorum, ama Rain bir şey söylemek için izin istedi. Hepiniz oturup ona söz verir misiniz? Teşekkürler." Başını ona doğru eğdi.

İçeri girdik ve eşyalarımızı alıp çıkmak yerine, herkes çantalarını yerleştirdi veya yere bıraktı ve rahat bir pozisyon aldı.

Rain kenarda durdu ve ortalık tamamen sessizleşene kadar yere baktı.

Göğsüm sıkıştı. Şu anda küçük bir kız gibi görünüyordu ve Daniel'in ona büyürken nasıl davrandığını düşününce içim acıdı. O gitmişti. Bunu anlayabiliyordum. Akli çok uzaklardaydı. O anda istifa etmemesi için dua ettiğimi fark ettim. Sadece onun için değil, takım için de. Takım arkadaşları onu seviyordu. Onun etrafında kenetlenebilirlerdi. Bunu biliyordum. Ama kalması gerekiyordu. Takım arkadaşlarının çoğuyla çok iyi ilişkiler kurmuştu.

Ve ben... Kahretsin.

Ona aşkıttım.

Bunu itiraf etmem gerekiyordu. Ona aşkıttım. Bu his bir süredir büyüyordu. Dün gece beni rahatsız eden his buydu, ama *lanet olsun*. Bu doğrudu. Onu seviyordum. Ona zarar vermeye çalışanlara Tanrı yardım etsin. Artık benimle uğraşmak zorunda kalacaklar.

Boğazını temizledi ve başını kaldırdı.

Onun yüzünü görünce yüzümü buruşturmamaya çalıştım. *Disosiyasyon*. Yine o kelime. Şimdiki zamanda ona bakıyordum. Vücudu buradaydı. Akli çalışıyordu. Bize bakıyordu, ama bizi görmüyordu ve konuşmak üzere olmasına rağmen, artık bizimle olmadığını biliyordum. Yeni anladığım şeyi nefret ettim.

"Sanırım bir özürle başlayacağım," diye başladı. Etrafına bakındı ve her biriyle göz teması kurdu - ya da öyle göründü. "Bazılarınız başlangıçta Daniel ve Dane Connors ile akrabaliğım olup olmadığını sormuştu. Ben de gerçeği söylemeyerek yalan söyledim. Akrabayım, ama onları tanımadığımı söylerken dürüst davrandım. Keith, Daniel veya Dane Connors ile hiçbir ilişkim yok. On sekiz yaşına bastığımda o evi terk ettim ve geçen hafta Dane'in sizinle oynadığı maça kadar hiçbirini görmedim. Daniel'in videoda söyledikleri doğru değil. Aramız bozuk, ama bunun sebebi onlar. Annem yüzünden soyadımı korudum, ama hepsi bu. Keith Connors benimle hiçbir zaman ilgilenmedi ve bunu ben altı yaşındayken ve annem öldüğünde karar verdiğini düşünürsek, onun tek kızına sırtını dönmesine neden olacak bir şey yaptığımı hayal etmekte zorlanıyorum. Hepiniz kardeşlerimi tanıyorsunuz. Daniel her zaman bir pislikti. Ben ona hiçbir şey yapmadım. O videonun ne dediğini ve nasıl yorumlandığını biliyorum, ama size söyleyebileceğim tek şey, Daniel ile olan ilişkiyi açıkça söylemediğim için üzgün olduğumdur.

ve Dane Connors'ı en başından beri. Bunun bir faktör olmamasını, hayatımın bir parçası olmamasını istedim, ama görünüşe göre bu mümkün olmayacak. Ve üzgünüm. Eğer bunu aşamıyorsan, lütfen bana söyle. İşimi yapmaya devam edebilmem için söylediklerime güvenebilmelisin."

"Ne?" Meester bağırdı, ama biri onu susturdu. Rain'in gözleri benimkilere takıldı ve öyle kaldı.

İşte. Tekrar bedenine dönmüştü. Onu tekrar görebiliyordum.

"Grays ile çalışmaya devam etmek istiyorum, ama hepinizin bilmeniz gereken bir şey daha var. Tyler ve ben bir ilişki içindeyiz."

Ağzım açık kaldı.

O... vay canına, evet. Her şeyi açıkça ortaya koydu.

Erkekler arasında bir vızıltı yükseldi, ama onlara bakmaya cesaret edemedim. Eğer içlerinden biri ona yanlış bir bakış atarsa, onun hakkında yanlış bir söz söylerse, kendimi kaybederdim.

Koç Hines aniden doğruldu ve bana doğru bir adım attı.

Ama Rain henüz bitirmemişti. "Artık bunu bildiğinize göre, aramızda onarılamaz bir uçurum olabileceğini anlıyorum. Sizlerin benimle çalışmaya devam etmek isteyip istemediğinizi sormamın doğru olacağını düşünüyorum. Organizasyon toplanmalı ve kalmam mı yoksa ayrılmam mı gerektiğini bana bildirmeli." Gözleri özür dolu bir şekilde parladı ve ben bunu ruhumun derinliklerinde hissettim. Birden fazla anlamda veda ediyordu.

Lanet olsun.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Tüm köprüleri yakıyordu. Her birini. Onu kaybedecektim.

O gidiyordu. Gözlerinden, duruşundan bunu anlayabiliyordum. Bana sözlü olarak veda etmiyordu.

Ama onu kaybedemezdim. Onu kaybetmeyecektim.

Koç Hines'a baktı. "Sizin en iyi olduğuna karar verdiğiniz şeyi yapacağım."

Koç kaşlarını çatı ama cevap vermedi. Ona sessizce bağırdım, onu sakinleştirmesi, elbette kalması gerektiğini söylemesi için ama o yapmadı. Ne olursa olsun bir toplantı yapacaklardı, onunla çalışmanın artılarını ve eksilerini tartacaklardı.

ama o bizden biriydi. Bunu görmüyorlar mıydı?
Lanet olsun. Hepsini lanet
olsun. O bizden biriydi.
O benim bir parçamdı.
O benimdi.
Onu bırakamazlardı.
Ve yine de, soyunma odasından çıktığında herkes sessizdi.
Kapı arkasından kapandı ve ben *patladım*. "Dalga mı
geçiyorsun?" diye bağırdım.
Ve dünya benim için karardı.

GÜM!

Güm.
Kan.
Bağırmaktan sesim kısılmıştı. Hâlâ
bağırıyordum.
Bir şey kırıldı ve bağılıyor olan tek kişi bendim. Bir
süre sonra kendime geldim.
Tanrım.
Soyunma odasındaki banklar devrilmiş, kağıtlar her yere dağılmıştı.
Ayna duvardan düşmüştü. Yerde cam parçaları vardı. Her yerde.
Ne yapmıştım ben?
Sonra başka bir dalga hissettim. "Yağmur..."
Nefes aldım ve dünya bir kez daha kayboldu.

Bir dahaki sefere geri geldiğimde, Bruge ve Brick beni duvara dayadılar.

Göğsüm nefes nefese olmasına rağmen yeterince hava alamıyordum. Kan vardı.

Rain neredeydi?

Bana şaşkın bir sessizlikle bakan ekibi görmezden gelerek onu aradım.

Geri dönmüş müydü? Odada mıydı? Orada değildi. Onu hiçbir yerde bulamadım.

"Kendine gelmen lazım dostum." Bruge beni itti. Çocuklar yarım daire şeklinde durmuş, şok içinde bana bakıyorlardı.

Ellerimi kaldırdım ve kan kollarımdan aşağı akıyordu. Acı hissetmem gerekirdi, ama hiçbir şey hissetmedim.

Sadece kaybın acısını hissettim.

Rain'e gitmem gerekiyordu.

Bruge ve Brick'e karşı mücadele ettim. "Bırakın beni."

"Hayır dostum. Az önce tamamen çıldırdın," dedi Bruge.

"Sakinleşmelisin ve bir antrenörün ellerine bakmasına izin vermelisin."

Ben homurdandım.

Brick omzunun üzerinden bağırdı. "Hunter'ı hemen buraya getirin, ellerine baksın."

Bir süre sonra, antrenör tıbbi çantasını taşıyarak içeri koştu. Bize doğru koşarken nefes nefese kalmıştı. "Buradayım. Tamam. Bir bakayım."

Bruge ve Brick kıpırdamadı.

Brick sordu, "Yine deliye mi döneceksin?"

"Rain." Başımı eğdim.

Bruge yaklaştı. "Onu bırakmayacağız, o yüzden sakın ol. Belki de bizi güvenebilirsiniz, hmm? Şimdi, sakın olup Hunter'ın seni tedavi etmesine izin verecek misin?"

Onun bakışlarını karşıladım. Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Başımı salladım ve ikisi de aynı anda rahatlayarak bir adım geri attılar. Hunter ellerime bakınca irkildi. Birine dokundu, ters çevirdi ve alkol bezle kanı temizlemeye başladı.

Bruge ve Brick tısladılar ama ben hiçbir şey hissetmiyordum.

Hunter, Koç Hines'a döndü. "X-ray cihazımız tamir için kapalı. Tamirci bugün geç saatlerde gelecek, ama Griffin'in röntgen çekilmesi gerekiyor. Beklememeliyiz. Onu hastaneye götürmeliyim."

Koç Hines bana sert bir bakış attı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Sunny odanın ortasına adım attı, göğsü kabardı. Ama Bruge önce konuştu. "Birimiz onunla gitmeli. Ben giderim."

Sunny'nin göğsü çöktü. Bruge'a şaşkın bir bakış attı, ama başka bir şey söylemedi.

Koç Hines başını salladı. "Git. Hunter, bizi haberdar et."

"Tamam, Koç." O ve Bruge, ihtiyacım olursa yardım edebilmek için yanımda yürüdüler.

Hiçbirine ihtiyacım yoktu.

İhtiyacım olan tek kişi, bu odadan tek başına çıkmasına izin verdiğim kişiydi.

Aklım dakikada bir mil hızla dönüyordu.

O gitmişti. Ya da gidiyordu. Takım onun kalmasını isterse kalacağını söylemişti, ama ben Rain'i tanıyordum. Bir parçası gitmişti. Daniel ona bunu yapmıştı. Anlamıyordum. Ama bunun olduğunu biliyordum ve bu benim gözetimimde olmuştu. O benim yanımdayken olmuştu.

Onu tutabilmek için aklıma gelen tek bir yol vardı.

"Telefonuma ihtiyacım var."

Bruge çantamı kaldırdı. "Sanırım burada mı?" Pantolonuma baktı. "Yoksa burada mı? Seninle o kadar samimi olmak istediğimden emin değilim..."

Hunter gülmeye başlayınca ona öfkeyle baktım.

Kolumun arkasını kullanarak sweatshirt'ümün önünü yokladım ve telefonun tanıdık şişkinliğini hissettim. "Burada." Kolumu kaldırdım. "Onu benim için alabilir misin?"

Boğazından düşük bir homurtu çıktı.

Hunter bir takım anahtarları kaldırdı. "Siz burada kalın. Ben koşup arabayı getireceğim. Burada kalın. Sakın ayrılmayın." Park yerinden hızla uzaklaştı. Biz de buz pistinin dışına çıkmıştık.

"Bunu isteksizce yapıyorum, ama kıpırdama, seni tam bir psikopat." Bruge, Hunter uzaklaşırken yanıma yaklaştı.

ön cebimi vücudumdan uzaklaştırdı ve içeriği görmek için başını eğdi. Telefonumu görünce, elini içeri sokup onu aldı ve bana uzattı. Telefon titremeye devam ediyordu, ama o sadece ellerime baktı. "Şu anda onunla pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

Kafamı salladım. "Onu benim için açıp Kashvi'den gelen mesajlarımı göstermene ihtiyacım var."

Kaşları kalktı ama hiçbir şey söylemedi.

Parmağımı kaldırdım. Parmağını ekrana dokundurarak telefonun kilidini açtı.

"Siktir, Griffin. Ben günde on mesaj alıyorum ve bunların üçü menajerimden geliyor. Sen sadece bu sabah kırk yeni mesaj almışsın."

"Onları görmezden gel. Kashvi'nin mesajlarını aç ve ekranı bana göster." O da öyle yaptı. Son mesaj, benim daha önce okuduğum mesajdı.

Kashvi: Rain hiçbir şeye cevap vermiyor. Onunla birlikte misin? Onunla bu konuyu konuşabilir misin?

"Onun adına cevap yaz. Ona serbest bırakmasını söyle." Kafasını kaldırdı. "Neyi serbest bırakayım?"

"Sadece yaz."

"Hayır." Telefonu kaldırmaya başladı.

"Lanet olsun, Bruge! Yaz şunu lan. Onu kaybediyoruz. Onu tutmanın tek yolu bu."

Bir an cevap vermedi, ama gözleri kısıldı. "Rain'den mi bahsediyorsun?"

"Evet," diye cevap verdim. "Orada söyledikleri, ailesinin ona büyürken yaptığı berbat şeylerin sadece bir kısmı. Anlamıyorum, ama bunun psikolojik bir işkence olduğunu biliyorum. Radikal bir şey yapmazsak, o gidip ölecek. Yapabileceğim bir şey var, ama bunu benim için yazman gerekiyor. Lütfen."

Kaşları düzeldi. "Onu seviyorsun."

"Tabii ki onu seviyorum. Az önce soyunma odasında Hulk gibi davrandım çünkü siz pislikler onu bırakacaksınız. O burada olduğu sürece onu kaybetmeyeceğiz. Başka bir şey söyleyemem çünkü ben de anlamıyorum. Ama içgüdülerim bize bunu yapmamız gerektiğini söylüyor. *Benim* yapmam gerekeni. Lanet mesajı gönder Bruge."

Dudakları düz bir çizgiye dönüştü, ama bana ekranı göstermeden önce mesajı yazdı.

■

Tyler: Yayınla.

Ona başımı
salladım. O da
gönder tuşuna
bastı.

Bekledik. Onun cevap vermesi için geçen her saniye gerginliğimin arttığını hissedebiliyordum.

Hunter arabasıyla geldiği sırada, Kashvi'nin cevabı telefonuma geldi.

■

Kashvi: Tamam. Hazırlanın. Rain ile ikiniz de kabul ettiniz, değil mi?

Hunter arabadan indi ve bize yolcu kapısını açmak için geldi. Kenara çekildi. Bruge onu görmezden geldi ve sessizce beni kınayan bir bakışla baktı.

Hunter'ı geçip ön koltuğa oturdum. "Bana öyle bakma," dedim Bruge'ye. "Tek yol buydu."

Bruge arkaya oturdu. "Ön koltuğa oturmak zorunda mıydın? Ne kadar da diva gibi davranıyorsun."

Takıma veda ettikten sonra orada kalmadım. Teknik olarak veda değildi, ama benim için öyleydi.

Sözleşmemden beni serbest bırakacaklardı.

Bu ikinci darbeydi ve daha fazlası da gelecekti. Daniel'in ekibinin benim tamamen ortadan kaybolmamı istediğinden hiç şüphem yoktu. Büyürken de böyle hissetmiştim. Çocukken öylece gitseydim, kimse beni aramazdı. Benim durumumdaki diğerleri kaçmış olabilirdi, ama benim bir evim ve yiyeceğim vardı. Fiziksel olarak güvendedim. Kesinlikle gerekmedikçe neden dışarıdaki tehlikelerle yüzleşme riskini alayım ki?

Sanırım bir parçam, annemin yaşadığı ev olduğu için orada kaldı. Beni kucaklamıştı. Sarılmıştı. Beni sevmişti.

Ve zorla çıkarılana kadar oradan ayrılmak istemedim.

Daniel'in artık bana zarar veremeyeceğini kendime söylemeye çalıştım, ama bu doğru değildi. Öyle olsaydı, telefonumu açacak cesareti bulurdum.

Pazartesi günü dönmüştük. Şimdi Çarşamba günüydü. Grays, Tyler'ın eski New York takımıyla oynuyordu ve sonuçların nasıl olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Otelde odamı değiştirmiştim, ama hepsi bu kadardı. Telefonum kapalı kalmıştı. Resepsiyondan diğer aramaları bekletmelerini istemiştim.

Saklanıyordum.

Televizyon bile izlemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, pazartesi öğleden sonra yeni odama girdiğimden beri ne yaptığımı hiç hatırlamıyordum.

Bugün nihayet uyanmıştım. Bunu en iyi böyle tarif edebilirim. Kendime, gerçekliğime geri dönmüştüm ve zamanın farkındaydım. Grays otuz dakika sonra oynayacaktı.

İzleyemezdim.

İzlememek de imkansızdı.

İçki içmek. Bu bir çözümdü. Sarhoşken yapabilirdim, bu yüzden duş aldım, tayt, Grays sweatshirt ve beyzbol şapkası giydim. Grays kıyafetleri giymeseydim daha fazla dikkat çekerdim, ama şapka yüzümü gizlemeye yardımcı olacaktı. Otelin barına indim, çok kalabalık değildi. Birkaç gürültücü taraftar barda oturuyordu, ben de köşedeki bir masayı seçtim. Odaya sırtımı dönerek, duvara monte edilmiş televizyonlardan birine bakacak şekilde oturdum. Diğer televizyonlardan birinde eski bir Vikings maçı, diğerinde ise bir MMA dövüşü oynuyordu, bu yüzden karışıklığı önlemek için hepsinin sesi kapatılmıştı.

"Bir şey içmek ister misiniz?" Bir garson yanıma geldi.

Sesi tanıdım ama hemen kim olduğunu çıkaramadım, başımı kaldırdım. Mal ile ilk akşam yemeğimde hizmet eden garsondu. Ama farklı bir mekânda. Ne ironik...

Bana son derece kayıtsız bir şekilde baktı ve benim kim olduğumla ilgilenmediğini anladım. İlgisizliği için minnettar oldum.

"Bir su ve bir..." Karşımızdaki masaya mor bir martini servis edildiğini gördüm.

Çok lezzetli görünüyordu.

Onu işaret ettim. "Onu alacağım."

O da baktı. "Anladım. Lavanta kokulu martini geliyor." "Ve su."

"Mmmm-hmmm. Bir şeyler yemek ister misin?"

Karnım guruldadı ama başımı salladım. Vücudum aç olabilir ama ben değildim. Pazartesi gününden beri ne yediğimi bile hatırlamıyordum. Martini beni yere sererdi ama içinde kalori vardı. Sorun olmazdı. "Hayır. Sadece içki ve su."

"Harika," dedi ciddi bir ifadeyle ve arkasını döndü. Bir dakika sonra, "Merhaba Mark! Nasılsın?" diye bağırdığını duydum. Mark'a çok daha dostça davranıyordu. Mark için ne mutlu.

Altyazılar artık Daniel'dan bahsetmediklerini söylüyordu, ancak rekabet her zaman büyük haberdi ve maçı Cuma günü oynanacaktı. Onun yine burada, benimle aynı şehirde, birlikte büyüdüğümüz yerde olduğunu düşünmek nefes almamı zorlaştırıyordu.

Telefonumu açmam gerekiyordu, ama kendimi buna zorlayamadım. Maçtan sonra. Bu maçtan.

Ya da yarın.

Evet. Yarın. Şükran Günü'nde.

O zaman biriken tüm sonuçlarla ilgilenecektim. İçeceğim başka bir garson tarafından getirildi.

"Su da istemiştin," dedim.

Garson parlak bir gülümsemeyle, "Oh! Getirebilirim" dedi.

Karşılaşma başlarken suyu masaya koydu. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Benim garsonum olur musun?" diye sordum.

O, bara doğru bakarak gergin bir şekilde güldü. "Biliyorsunuz... Ne yapabileceğime bir bakayım."

"Teşekkürler."

"Sonra tekrar gelip bakarım."

O ayrıldı ve maç başladı.

İkinci periyotun sonunda iki içki içmiştim ve Grays pek iyi görünmüyordu. İlk sıra dağınıktı. Uyum yoktu. Sunny kimsenin beklemediği yere pas attı. Jesse yarısı yanlış yöne gitti. Tyler sanki maçı tek başına kazanması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Neyse ki savunma oyuncuları iyi oynuyordu. Öyle olmasaydı, Grays iki golden fazla geride kalacaktı.

Meester kaledeydi ve ikinci golü yedikten sonra sopasını ikiye kırmaya hazır gibi görünüyordu. Bruge yanına kayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Televizyonun sesi kapalı olduğu için yine şükrettim. Altyazılara bakılırsa, spikerler birbirlerinin üzerine konuşuyor ve Grays'in bu gece farklı bir takım olduğunu söylüyorlardı.

Kaşlarımı çattım. Bu benim yüzümden miydi? Hayır... Ben o kadar önemli değildim. Kendime gözlerimi devirdim ve tuvalete gitmek için oradan uzaklaştım. Yolda garsona üçüncü martiniyi istedim ve geri döneceğimi söyledim.

O da bütün gece olduğu gibi bana parlak bir gülümsemeye karşılık verdi.

Ellerimi yıkarken aynaya bakmak istemedim. Ama kendimi zorlayarak baktım.

Tanrım. Dudaklarım açıldı.

O kadar üzgündü ki.

O da bana kaşlarını çatarak baktı ve gözlerinde büyük bir acı vardı. Ben.

O bendim.

Sefil görünüyordum.

Gözlerimi kapattım, gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ve tekrar baktığımda, daha normal görünüyordum. Ama yine de, yaşadığım kalıcı duvar karşısında içim sızladı.

Yalnız olmaktan çok yorulmuştum.

Ama her zaman böyle olacak, çünkü her zaman böyle oldu, diye bir ses zihnimin derinliklerinde fısıldadı. Başımı eğdim, bakışlarımı aynadan ayırdım. Ona bakmak istemiyordum. Hayatım boyunca kendimi ele geçirmesine izin verdiğim yıkımı görmek istemiyordum.

On sekiz yaşında evden ayrılmıştım, ama kardeşlerim hala beni etkiliyordu. *Hala.*

Yeter.

Yeterdi.

Belki benim bir sorunum vardı, ama ya yoksa? Ya sonunda beni terk edecek insanları aradıysam, çünkü bunun olacağına inanıyordum?

Kapı açıldı ve bir kız topuklu ayakkabılarla içeriye sendeledi. "Hay aksi!" Neredeyse geriye düşecekken güldü. "Bu kapı sandığımdan çok daha kolay açıldı. Ya da pembe martinilere karşı toleransımı geliştirmem gerekiyor." Tekrar güldü, yanıma gelip saçlarını düzeltti. "İyi misin, canım?" Koluma dokundu.

Sesindeki yumuşaklık beni eritti. "Hayır." "Ah, canım."

Sesi alçaldı. "Sarılmamı ister misin?"

Kafamı salladım ve zorla gülümsedim. "Hayır. İyiyim. Ama teşekkürler."

"Tamam. İhtiyacın olursa ben buradayım." Tuvalet kabinini işaret etti ve kendi kendine güldü. "Yani, burada değil. Barda. Barda olacağım. Büyük kabarık saçlarımı ara. Gelip bana başını sallarsan, sen farkına bile varmadan sana sarılacağım. Anladın mı?"

"Anladım." Boğazımdaki düğüm gevşedi. "Ve teşekkürler."

Ben ayrılırken bana bir kez daha gülümsedi ve masama döndüm. Oturur oturmaz Peter martinimi getirdi. "Yalnız başına içki içmeni istemedim, o yüzden sen dönene kadar bekledim," diye açıkladı. "Al bakalım."

"Teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Sana bir su daha getireyim."

O uzaklaşınca Mal Benoit karşımdaki koltuğa oturdu.

"Mal." Ciğerlerim çökmek üzereydi. "Burada ne işin var?"

"Bir kuzenim var, ama o benim kardeşim gibidir. Onu ailemizde büyüttük. Kendi ailesiyle yaşayamamasının nedenleri vardı." Bana stoik ve boyun eğmiş bir şekilde baktı. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve devam etmeden önce aşağıya baktı. "Onu pek kimse tanımıyor." Bakışları uzaklaştı.

İlk başta bana hizmet eden kadın garson, tam o anda benim müşterisi olduğumu hatırladı, ama Mal ona yaklaşırken eliyle onu uzaklaştırdı. Gözleri sadece bendeydi, çok işadımı gibi ve ciddi gözler. Burada olup bana bunları anlatmasının bir nedeni vardı.

"Aramızda beş yaş fark var. Miriam sessizdir. Her zaman sessiz olmuştur. Bence böyle büyümek zorunda olduğu için böyle oldu. Paramız var. Bu açık, ama dadılarla ya da hizmetçilerle büyümedik. Personel yoktu. Sadece aile vardı. Belki de bu yüzden, bilmiyorum. Ailemiz meşguldü. Miriam'ı sevmedikleri ya da herhangi bir nedenle onu daha az sevdikleri için değildi. O da aileden biriydi. Sadece... onu hafife alıyorlardı. Ne kadar tatlıydı. Ne kadar nazikti. Empati kuran ve duyarlı biriydi ve odasında kitap okumayı severdi. Tabii ki bulaşıkları yıkamak ya da çöpü çıkarmak istemediği zamanlar da oluyordu, çünkü ev işleri vardı. İkimiz de, ama daha sonra işlerin çoğunu o üstlendi çünkü ben üniversitedeydim ve anne babamız da çalışıyordu. Miriam o zamanlar lisedeydi. Onun kendi başının çaresine bakabileceğini söylediler. Sesi kalınlaştı ve bir an durup kendini kontrol etmek zorunda kaldı.

İçimde bir kaynama başladı.

“Beni ara sıra arardı. Nasıl olduğumu öğrenmek isterdi. Hayatımda neler olup bittiğini öğrenmek isterdi. Ben ona nasıl olduğunu sorduğumda, genellikle hiçbir şey söylemezdi. Bunu garip bulurdum, ama onun mahrem bir insan olduğunu düşünerek önemsemezdim. Paylaşmak istemiyordu. Bunu kişisel olarak algılamayacaktım. Sonra bir gün aradı ve her zamanki gibi sohbet ettik. Bir toplantıya girecektim, bu yüzden onu acele ettirdim. *Neden şimdi arıyor diye* düşündüğümü hatırlıyorum. *Günün ortasındaydık*. Ona günümün nasıl geçtiğini anlattım ve ona nasıl olduğunu sorduğumda, bu sefer sessiz kaldı. Bir an için ağladığını sandım, ama sonra "Biliyorsun, bazen herkesi özleyorum" dedi. Sonra gülerek her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve konuşmayı bitirdik.

Gözleri yaşlarla parıldarken, boğuk bir sesle devam etti: "Toplantı önemli olduğu için, o telefonu kapattığında sevindim. Telefonlarımızı kapatmak zorundaydık. O kadar önemliydi. Toplantı bittiğinde, asistanım koridorda bekliyordu. Ağlıyordu. Beni görünce, yine ağlamaya başladı. Telefonumu açtığımda, kız kardeşimden bir mesaj geldi ve kafam karıştı. Hepsi bu kadardı. Sadece kafam karıştı. Endişelenmedim. Her zaman bana uygun olduğunda aramaya çalışan Miriam'ın bu sefer neden gün ortasında aradığını sorgulamayı düşünmedim. Bunların hiçbirini düşünmedim ve mesajını okumak için tıklamadım. Toplantının ne kadar iyi geçtiğine odaklanmıştım ve asistanımın ne olduğunu merak ediyordum. Miriam'ın beni rahatsız etmesinden de rahatsız olmuşum.

Derin bir nefes aldım.

“Bugünkü toplantının ne hakkında olduğunu sana söyleyemem, ama Miriam'ın o görüşmede söylediği her kelimeyi sana söyleyebilirim. Ve biz yanılmışız. O kendi başının çaresine bakamıyordu. Bakmak zorunda da olmamalıydı, çünkü bu *bizim* işimizdi. Ailem. Benim ailem. Onu beş yaşındayken evimize aldık. Onu biz büyüttük. O bizim ailemizdi. Onu aramak, durumunu kontrol etmek benim görevimdi. Ona nasıl olduğunu sormak benim görevimdi ve benimle konuşmak istemiyorsa, onun açılmasına yardımcı olmak benim görevimdi. Ama bir ağabey olarak ona karşı başarısız oldum. Ben büyürken altın çocuktum. İlgiyi ben çekiyordum. Miriam geldi ve o

çekingen, çok çekingen ve arka plana itilmişti. Annem stresliydi, bu yüzden Miriam ona bir şeyler isteyerek onu üzmemek istemiyordu. Babam yoktu ve Miriam bencil davranıp ondan kalmasını istemek istemiyordu. Bizi öncelikli tuttu. Ailemizi öncelikli tuttu ve biz ona karşılık vermedik." Başını kaldırdı ve gözyaşlarını tutmaya çalışarak hızla gözlerini kırptı. "O zamandan beri acı çekiyorum, çünkü şu anda elimde olan tek şey bu. *Sonuçları*. Neyi kaçırdım? Yardım mı istiyordu ve ben dinlemiyor muydum?" Kafasını salladı, yüzü hüzünlüydü. "İyi bir çocuktu, ama çok fazla arkadaşı yoktu. Kendi başına büyüyeceğini düşünmüştüm. Hiç düşünmemiştim..." Sessiz kaldı. "Son aramasını bana yaptı. Son mesajında ise '*Özür dilerim. Kendini suçlama. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu*'. Yüksek bir binada yaşıyorduk. En üst kattaydık' yazıyordu."

Basınç göğsümü sıkıştırdı.

"O atladı."

Gözlerimi kapattım.

Bir süre sonra, sessizce devam etti: "Bir kız kardeşim *var* ve onu asla unutmayacağım için her hafta mezarını ziyaret ediyorum."

"Mal," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm."

"Sizi ilk kez Justin Gathaway'den duydum. Sizi onun için işe almadım. Açıkçası, sizi araştırdığımızda, sonuçlar ortadaydı. İyisiniz. İyisiniz. Justin sizi övdü, ben de sizinle tanışmak istedim. O akşam yemeğine sizi işe almak niyetiyle gitmedim. Önce sizinle tanışmak istedim, ama içgüdülerime güveniyorum. İçgüdülerim, sizi kaçırmamam gerektiğini söylüyordu. Sana bu teklifi yaptığım için bir kez bile pişman olmadım. Tyler Griffin ile olan kişisel bağlantını bana önceden söyledin. Bu işin içindeyim. Sen çok güzel bir kadınsın. Tyler'ın çok sayıda kadın hayranı olduğunu ve onların da sadık hayranlar olduğunu biliyorum. Bu yüzden onunla olan ilişkinizi öğrendiğimde pek şaşırmadım."

"Ne?" Ağzım açıldı.

"Tyler Griffin sana bir bakışta kapışmayacakmış gibi. Lütfen. Griffin beklediğim şeyi yaptı ve bunu yaptı çünkü takıma yeni katıldı ve henüz onu engelleyebilecek

Şimdi saygı duyuyor, ama ikinizin de çok ileri gittiğini görebiliyorum."

"Ortaya çıkmadan önce bizim hakkımızda biliyordun?" "Hayır."

Kadın garson tekrar denedi. Bu sefer Mal ona sert bir bakış attı.

Kadın soldu.

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Miriam video günlükleri tutuyordu ve ben bir psikologa bunları analiz ettirdim. Mesajından başka bir not bırakmamıştı, bu yüzden neden atladığını bilmiyorduk. Bilmek istedim." Bir an durup kendini topladı ve suyumı aldı. Bir yudum aldıktan sonra geri koydu ama elinde tuttu. "Psikolog, işlevsiz ailelerde herkesin farklı roller üstlendiğini açıkladı: günah keçisi, altın çocuk, kahraman. Sonra bana kayıp çocuk veya görünmez çocuktan bahsetti." Bir dakika daha zamana ihtiyacı vardı. "Miriam'ın günlüğüne dayanarak, onun üstlendiği rolün bu olduğunu veya bu rolün ona yüklendiğini düşünüyor. Miriam'ın kendini izole etmiş olabileceğini söyledi. Ki öyle de yaptı. Kendi duygularını bastırmış, gizlemiş. Muhtemelen çatışmalardan kaçınmak istediği için dikkat çekmemeye çalışmış. Kendini kapatmış. Muhtemelen görünmez olma duygusunu içselleştirmiş. İhmal edilmiş." Sesi kırıldı. "Sevilmeye layık olduğuna inanmıyordu. Varlığını en aza indirmek istiyordu. Bu, aile sorunlarına veya geri kalanımızın hissettiği strese katkıda bulunmamak için kullandığı bir yöntemdi." Su bardağımın kalanını içti ve buzları salladı. "Kendini kusurlu hissediyordu. Psikolog öyle söyledi. Kendini ölümcül bir kusurlu hissediyordu. Kayıp çocuk hakkında daha fazla şey okudum. Okuduklarıma göre, kuzenimin ihtiyaçları karşılanmamıştı. İhtiyaçları ve sesi önemsenmemişti. Yemin ederim, bunu yaptığımı hatırlamıyorum, ama artık bunun bir önemi var mı? Araştırmaya göre, muhtemelen var olma hakkını bile sorguluyordu. Bu açıkça belli olmazdı, ama hayatında olanları paylaşmıyordu çünkü önemli olmadığını düşünüyordu. Benim için. Benim için önemli olmadığını düşünüyordu.

"Araştırmaya göre, muhtemelen dünyaya bir önemi olmadığını, 'önemsiz' olduğunu hissetmiş. 'Değersiz' olduğunu hissetmiş." Başını salladı. "Kuzenim değersiz değildi, ama öyle hissediyordu

önemsiz olduğunu hissetti ve bu benim hatamdı." Boş bir kahkaha attı, çenesini sıktı. "Başka neyi başaramadığınızı bilmek ister misin? Onu görmek. Nasıl yaptık bilmiyorum, ama yaptık. Kendi hayatımla o kadar meşguldüm ki, Miriam'ı beş dakika bile övemedim. Bana herkesi özlediğini söyledi, ama hiçbir zaman zorlandığını belli etmedi. Ben bunu fark edemedim. *Biz* bunu fark edemedik. Annemle babam sürekli boşanmanın eşiğindeydiler ve Miriam çok tatlı olduğu için bir kenara itildi." Başını eğdi. "Bunu ona biz yaptık, çünkü ona bakmıyorduk."

Hareket edemedim.

Başını kaldırdı, artık gözyaşlarını saklamıyordu. "Özel dedektifim seni araştırdı. Bunu biliyorsun, ama sen işe alındıktan sonra, onu seni daha fazla araştırması için görevlendirdim. Ailenle ilgili ileride neler olabileceğini bilmek istedim. Hiçbir şey bulamadı. Onu derinlemesine araştırma yapması için görevlendirdim. Öğretmenleriyle konuştu. Okulundaki personel ile konuştu. Komşularıyla konuştu. Otobüs şoförleriyle konuştu. Hepsi senin hakkında ne dediğini bilmek ister misin?"

Sersemlemiştim.

"Senin tatlı olduğunu söylediler. Sessiz olduğunu söylediler. Birçoğu senin için endişeleniyordu çünkü hep yalnızdın. Bazıları seninle konuşmaya çalıştıklarını, ama senin hep iyi olduğunu söylediğini söylediler. Ve onlar ısrar ederse, gülümser, başını sallar ve önemli olmadığını söylerdin." Gözlerime baktı. "Görünmez olmak için şartlandırılmıştın, değil mi?"

Kaybolmak istedim. Unutulmak istedim, çünkü o haklıydı. Bu benim rahatlık alanımdı. "Mal," diye fısıldayabildim zar zor.

"Kuzenimin ne olduğunu biliyor muydun? Okulda öğrendin mi?"

Kafamı salladım. Her şey acıyordu. "Ben... bu danışmanlık ve aile terapisi. Benim uzmanlık alanım değil. Ben... bilmiyordum."

Masaya baktı ve bir an sessiz kaldı. O kadar hareketsizdi ki, omuzları içe doğru çekilmişti. Kendimi beklerken buldum, kaslarım gergin, çünkü başka ne olabilirdi ki?

Omuzları indi, başı kalktı ve bana bakan gözlerinde duyguların parıltısını gördüm. Gözlerindeki yaşları silmeye çalıştı ama gözyaşları akmaya devam etti. Konuştuğunda sesi çok kısıktı. "Özel dedektifim başka bir şey daha buldu." Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Babam kısa bir süre anneni tanımış."

"Ben..." Ağzımı kapattım. Şaşkındım. "Bilmiyordum." Başımı salladım. "Annem hakkında çok az şey biliyorum. Ben altı yaşındayken öldü ve kimse bana ondan bahsetmedi. Birbirlerini nasıl tanıyorlardı?" "Piyano dersleri alıyordu. Büyürken bana öğretti, Büyükanneme öğretmek için öğrendiğini söyledi. Büyükannem demans hastasıydı ama piyanoyu çok severdi. O zamanlar biraz daha akli başındaydı. Babam, piyanonun onun ruhunu yatıştırdığını hissettiğini söyledi. Bu yüzden yerel bir öğretmenden piyano dersleri aldı. Annen."

Gözlerindeki yaşlar kurudu ve bana net bir şekilde bakıyordu. Çok odaklanmıştı. "Annemle babamın evliliği her zaman boşanmanın eşiğindeydi. Görünüşe göre bu hiç değişmedi. Her iki tarafta da sadakatsizlik anları oldu. Hatta bir süre ayrı yaşadıkları bile oldu." Başını biraz eğdi, ama gözlerini benden ayırmadı. "O dönemde annenle tanıştı. Bir ilişki yaşadılar."

İçimde bir şeyler dönüyordu.

"Özel dedektifim senin aileni araştırıncaya kadar bilmiyordum. Anneni araştırdı. Bana bu ilişkiyi babam anlattı. Annemin bunu bildiğini, ayrıldıklarını, ama senin annenin ilişkilerini sonlandırıdığını söyledi. Anlaşılan hamile kalmış ve kocasıyla yeniden denemek istemiş. Babam çocuğun kendisinden olma ihtimalini sordu, ama annen bu olasılığı kesin bir dille reddetti." Sesi yumuşadı. "Üzgünüm. Özel dedektifime DNA testi yaptırttım. Babama benziyorsun."

Bütün bunları sindirmek için aşağıya bakıyordum ama sonra başımı kaldırdım. Bana gülümsemeye çalıştı. Ama pek başarılı olamadı.

"Ben senin üvey

Rain."

Beş dakika boyunca orada durup tüm bunları anlamaya çalıştım. Mal içeri girdi, altımdaki zemini tuttu ve onu çekip aldı. Artık yere basmıyordum. Havada süzülüyor ve yok olan oksijeni almaya çalışan bir balık gibi hissediyordum.

"Sen benim kardeşim misin?" "Üvey."

"Öyleyse." Bunun başka ne anlama geldiğini düşünüyordum. "Dane ve Daniel benim üvey kardeşlerim mi?" Beni bu yüzden mi bu kadar çok nefret ediyordu? Babam... Hayır. Babam değil. Keith Connors büyürken benden nefret ediyordu. Sebebi bu muydu? Benim "kötü" yanımda bu muydu? Benim doğuştan gelen kusurum neydi? Çünkü ben aslında onun çocuğu değildim.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Mal bana yaklaşarak şöyle dedi: "Özel dedektifimin bulabildiği kadarıyla, Keith bunu hiç bilmiyordu. Anneni düzenli olarak aldatıyordu, ama dedektifimin bulabildiği kadarıyla, annenin tek ilişkisi babamla olmuştu. Keith'in anneni aldatmaktan şüphelenmek için hiçbir nedeni yoktu. Dedektifim, Keith'in senin gerçek kızı olmadığını bildiğini gösteren hiçbir şey bulamadı."

"Bana davranışları dışında."

"Onun dışında, evet. Ama Keith Connors'ı tanıyorsam, sana bir şey söylerdi. Hiç söylemedi mi?"

Başımı salladım. Haklıydı. Keith, cenaze biter bitmez bu bilgiyi yüzüme vururdu. "Ben onun çocuğu olmasaydım beni evden atardı."

"Bunun çok ağır olduğunu biliyorum."

Gülmeye başladım. Yüksek tiz ve gergin bir gülüşüydü ve aman Tanrım, bu barda sinir krizi geçiriyordum. Sadece patronum değil, aynı zamanda kardeşim olan patronumun önünde mi? Ve aman Tanrım, bir babam vardı. Gerçek bir babam.

"Baban..." Bu ne anlama geliyordu? Hepsi.

Mal'ın gülümsemesi çok nazikti. "Seninle tanışmak istiyor, ama sen hazır olduğunda. O iyi bir baba. Harika bir koca değildi, ama Miriam'ı kaybettikten sonra hayatında birçok değişiklik yaptı. Ailesi onun için birinci öncelikti. O ve annem ayrılmaya karar verdiler, ama ikisi de mutlu. Yeni partnerleriyle iyi ilişkiler içindeler. Bu yüzden takımı devraldım. Bu bir aile şirketi, ama ben aile şirketlerinin CEO'suyum." Bir saniye daha durakladı. "Senin varlığını öğrendiğimizde, seni de şirkete dahil ettik. Teknik olarak, takımın küçük bir kısmı da sana ait."

Ağzım masaya kadar düştü. "Ne?"

Gülümsemesi küçük ama samimiydi. "Küçük bir yüzde. Etik kuralları ihlal etmeyecek kadar küçük, yani gerçekten söz hakkın yok. Takımın yönetim kurulu toplandı ve bizimle olan sözleşmeni derhal feshetmeye karar verdi. Ahlak maddesini kullanıyorlar, Griffin ile olan ilişkinle bir kez değil, 'Daniel Connors'ın bahsettiği şey' yüzünden iki kez ihlal ettiğini söylüyorlar. Bunlar onların tam sözleri."

Artık daha fazla hissiz kalamazdım. Deniyordum, ama bir şeyler değişmişti. Artık tüm acıyı bir anda hissediyordum.

"Takımın bu konuda ne dediğini bilmek ister misin?" diye sordu Mal.

Gözlerimi kaldırdım.

"Yönetim kuruluna siktirip gitmelerini söylediler. Griffin önderlik etti, ama aynı zamanda sana ulaşamadığı için çıldırıyordu. Diğer herkes de ona katıldı. Bruge. Meester. Brick. Hepsi. Koçlar da dahil. Her biri. Yönetim kurulu toplantısından haberim yoktu. Ben yokken yapılmış. Dubai'den yeni döndüm. Yönetim kuruluna ne dediğimi bilmek ister misin?"

Kalbim donmuştu, atmaya cesaret edemiyordu.

"Ben de onlara siktirip gitmelerini söyledim." Öne doğru eğildi. "Onlara bizim bağlantımızı ve senin küçük bir yüzdeye sahip olduğunu söyledim."

aynı zamanda mülkiyet hakkı da. Bunun da bir çıkar çatışması olduğu bana belirtildi, ama açıkçası umurumda değil. Grays için danışman olarak çalışmaya devam etmek istiyorsanız, avukatlarımın, bazı oylamalarda küçük de olsa söz hakkınız olması durumunda, danışman olarak çalıştığınız için oy kullanmaktan kaçınacağınızı belirten bir sözleşme hazırlamasını sağlayabilirim. İsterseniz bu şekilde yapabiliriz. Grays ile çalışmaya devam etmek ister misiniz?"

Bu noktada, artık nerede oturduğumu bile bilmiyordum. Hala oturuyor muydum? Ama kendimi şöyle derken duydum: "Müşterilerimi aldığımda, bir sezon boyunca kalırım. Sezonu sonuna kadar görmek istiyorum."

"O zaman öyle yapalım. Griffin'i bu geceki maça odaklanacak kadar sakinleştirebildim çünkü ona senin nerede olduğunu bildiğimi söyledim. Seni geri getireceğime söz verdim." Ekrana bakarak maçı izledi. "Hesabını çoktan ödedim. Arabam dışarıda bizi bekliyor. Benimle gelir misin?"

Onun az önce söylediği her şeye tamamen şaşırmıştım. Her şeye. "Yağmur mu?"

Yarın, kendime söz verdim. Yarın, kayıp çocukla ilgili araştırmamı başlatacağım.

Ona baktım. "Bu gerçek mi?"

"Gerçek."

"Gerçekten Grays ile çalışmaya devam etmemi mi istiyorsun?"

"*Evet*. Aile bağları bir yana, Rain, biz hokeyiz. Bir hokey takımını temsil ettiğimi ilk kez söylediğimde yüzündeki ifadeyi gördüm. Tamamen özlem dolu bir ifadeydi ve şimdi bildiklerimi bilerek, bunu anlıyorum. Hokey bir ailedir. Geri dönersen, bizim ailemizin bir parçası olduğunu kabul etmiş olursun. Kapıyı açıyorum. İçeri girmeni istiyorum."

Kafamı salladım. "Bu doğru gelmiyor. İşim..."

"Koçlardan biri geçen yıl boşandı. Zorluklar yaşadı, içmeye başladı, kumar oynamaya başladı, başka kötü şeyler yapmaya başladı. Koç Hines onu rehabilitasyona götüren ve işlerine dönmeleri gerektiği için onu alıp geri getiren kişiydi. Hokey ailesinin tanımı budur. Sen bizden birisin. Yeni bir aileyi kabul etmenin zamanı geldi."

Ellerim titriyordu. Bunu gerçekten yapacak mıydım?

Dikkatlice koltuktan kayarak kalktım. Onun bakışlarına karşılık veremedim. Gözlerim yaşardı ve durduramadım.

"Rain," diye mırıldandı. "Seni kuzenim ya da kız kardeşim olduğun için işe almadım, ama seni bırakmayacağım da. Sana ihtiyacın olan her şekilde yardım etmeme izin ver, çünkü ona yardım edemedim. Ve bir kız kardeşim daha kaybedersem kendimi affetmem."

Nefes almakta zorlandım ama başımı sallayarak onayladım.

O harap görünüyordu, ama ben de berbat durumda olduğumdan emindim. "Hâlâ üçüncü dersimiz var," dedi.

Ben kahkaha attım. Sesim boğuk çıkmıştı.

Otelden çıktık. Yaklaştığımızda bir adam SUV'nin arka kapısını açtı. Mal önce içeri girdi, ben de onu takip ettim. Kapılar kapandığında ve araç kaldırımdan uzaklaştığında ona "Miriam'la tanışmak isterdim" dedim.

"Yakında mezarına gideceğim. Sen de gelebilirsin."

"Çok isterim."

Ondan sonra sessiz kaldık, çünkü arenaya sadece birkaç blok uzaklıktaydık ve ben kendimi toparlamam gerekiyordu. İçim parçalanmıştı, ama o farkında olsun ya da olmasın, masayı temizlemişti, böylece kendimi toparlamaya başlayabilirdim. Bu sefer doğru şekilde.

Oyuncuların girişine geldiğimizde Mal tereddüt etti. "En son ne zaman telefonunu kontrol ettin?"

"Hayır. Açmaya cesaret edemedim. Ben..." Utanarak, onun benim ne yaptığımı tam olarak bildiğini fark ettim. Kendimi izole ediyordum. Uzaklaşıyordum. Kuzeninin yaptığı gibi.

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Tyler bizim bağlantımızdan haberdar değil. Yönetim kurulu, özel dedektifim ve babam dışında kimse bilmiyor. Yönetim kurulu bu bilgiyi açıklamayacak. Hepsi demir gibi sağlam gizlilik anlaşmalarıyla bağlılar. Babam da tek kelime etmeyecek. Sadece bir ara seninle tanışmayı umuyor. Ama diğer her şey konusunda Tyler kamuoyuna açıkladı. Martine'e makaleyi yayınlattırdı."

"Ne yaptı?"

Kalabalık bizi yuhaladı. Ben iç geçirdim ve yüzleşmek için kaymaya başladım. Onları suçlayamazdım.

Berbat durumdaydık. Bütün maç boyunca berbat durumdaydık. Ve umursayamadım. Mal, Rain'in nerede olduğunu bildiğini, maç sırasında onu kontrol etmeye gideceğini söyledi. Bugün aklımı başımda tutan tek şey buydu.

Martine'in makalesi dün yayınlanmıştı ve Rain'den tek kelime bile haber almamıştım. Otele gittim ama o artık orada değildi. Defalarca aradım ama cevap yoktu.

"İyi misin dostum?" diye sordu Nolan, karşımda durarak.

Eski takımım ile oynadığımızı düşünmeye bile vaktim olmamıştı. Ama arkadaşları tekrar görmek içimi rahatlatmıştı. Özellikle Nolan.

Hakem kayarak yanıma geldi, ama benim cevabımı bekledi. "Evet. Hayat bazen boktan bir şov gibi."

"Hayat dersi alındı. Şimdi, çocuklar hazır mısınız..." Sözleri, kalabalığın aniden çıkardığı gürültüyle boğuldu. Müzik de duyulmaz hale geldi.

"Griff!" Sunny yanımda tısladı.

"Dostum. Bak!" Bu, savunma oyuncularımızdan biri olan Karasvota'ydı. Yukarıyı işaret etti.

Baktım ve hemen geriye doğru kaymaya başladım çünkü kamera Rain'i bulmuştu. Mal'ın yanında oturuyordu, devasa boyutu Jumbotron'da görünüyordu.

Nolan da döndü.

Jesse omzuma vurdu. "Kızın geri geldi."

Rahatladım. Onu bir daha göremeyeceğim diye çok endişelenmişim. Ama Mal sözünü tutmuştu. Onu geri getirmişti. Kızım arenadaydı.

Eğildim, ellerimi dizlerime koydum ve bu gerçeği sindirmeye çalıştım. "Hokey oynamaya hazır mıyız, çocuklar?" diye sordu hakem. "Hazırız." Pozisyonumu aldım.

Nolan da aynısını yaptı.

"Hazırız." Hakem puck'ı düşürdü.

Sahibinin süitine vardığımızda telefonumu açtım ve bildirimlerim çıldırdı. En az yüz tane vardı. Çoğu Hank's Tulip'ten yeni arkadaşım Eric'tendi.

Eric: KIZIM! KIZIM!

Eric: Tamam. Tatlım. Neredesin? Arkadaş buluşmamızı yapmamız lazım. Hatırladın mı?

Eric: Aman Tanrım! Sen Connor'ların kız kardeşi misin? Ne?

Eric: Beni ara. Tanrım. Bir kızın beni araması için hiç bu kadar uğraşmam gerekmemişti.

Eric: Tamam. Resmen kızdım. Ve incindim. Ve yine kızdım. Kendimi övmek istemem ama

ama arkadaşlar konusunda, ben oldukça önemli biriyim. Tüm bunları kaçıracaksın.

(Spor yaptığım için bakımlı vücuduma işaret ediyormuşum gibi davran. Kendime iyi bakarım. Ben kendi tapınağım.)

Eric: Hmm. Tamam. Skylar az önce aradı ve neler olup bittiği hakkında biraz daha bilgi verdi. Eğer böyle bir şey yaşıyorsan çok üzgünüm. Ne zaman istersen ben buradayım.

.

Eric: Hala buradayım. Kalacağım. Gördün mü? Ben sadık bir orospuyum.

Eric: Peki. Tamam o zaman. Şunu söylemek istiyorum. Pislik kardeşin, senin en iyisi olmadığını söyleyen bir video yayınladı ve senin erkek arkadaşın da "Birayı tut" dedi. Ve bam.

tüm pislikleri anlatan makale yayınlandı ve kardeşlerin artık ligin en nefret edilen oyuncularını oldular.

Eric: Sorunların olduğunu anlıyorum, ama gerçekten, benim menholum aşkına, beni ara.

Eric: Kanalizasyonumun hatırı için değil. Bu garip bir otomatik düzeltmeydi. Kutsal olan her şeyin hatırı için demek istedim ve görünüşe göre telefonum da eşcinsel. BENİ ARA

Eric: Skylar, erkeğine göre kimseye cevap vermediğini söyledi. Ben buradayım. Biz buradayız. Seni önemsiyoruz. Neredesin tatlım?

Eric: Seni bekliyoruz, ama o zamana kadar... AFİŞLERİMİZ VAR! (bu akşamki hokey maçı için) Gidiyoruz. Sen de gelecek misin? Lütfen gel, birdenbire dev ekranda görüneceksin ve herkes çıldırarak. Ben çıldıracağım. Sen, kardeşlerin ve Skylar ile kardeşi arasındaki tüm hikayeye ilgili makale, fanatik hayranlar arasında büyük yankı uyandırdı.

Eric: SENİ GÖRÜYORUM! BURADASIN! BURADASIN! BANA BAK. ELİMİ SALLADIĞIMI GÖRÜYOR MUSUN?!

Eric: MERHABA, KALTAK! (gözyaşları olan gülen yüz emoji)

Eric: Rakibin kalecisinin arkasındayız. Sana söylemeliydim belki. Hehe

Kalabalığın ani uğultusuna baktım ve vay canına, Eric haklı çıkmıştı. Ben ve Mal, dev ekranda görünüyorduk.

Ağzım açık kaldı ve bu da kalabalığın arasında başka bir uğultuya neden oldu. Bir tezahürat başladı, "Griffin's..." İkinci kelimeyi anlayamadım.

Mal eğilip, "Griffin'in kadını diyorlar" dedi. Resmen şaşkına dönmüştüm.

Bu sadece geçici bir şeydi. Bir heves. Hepsi bu. Hokey blogları Tyler'ı çoktan sevmiştii ve kardeşlerimi nefret etmekten, eski usul skandalları karıştırmaktan hoşlanıyorlardı ve bu hikaye çok ilgi çekiciydi. Bu hafta hokey haberleri yavaş olmalıydı. Bir sonraki maça kadar tüm bunlar unutulacaktı. Ama sonra bir sonraki maçın Montreal'e karşı olduğunu hatırladım.

Daniel'ın takımı.

Gözlerimi yaşlarla doldurdum, ama maç yeniden başladı ve dev ekran başka bir görüntüye geçti. Neyse ki. Maç bitmeden bir kez daha geri geldi. Bu sefer kendimi yeterince kontrol altına alabildim ve kameraya küçük bir el sallayıp gülümsedim, nankör bir pislik gibi görünmemeye çalışarak. Bu ilgiyi anlayamıyordum.

Tyler birkaç kez yukarı baktı, ama kaskı takılıyken ve maç devam ederken, gerçekten göz teması kurma şansı yoktu.

"Daha iyi oynuyor," dedi Mal. "Hepsi öyle."

Katıldım. İkinci periyodu tamamen kaçırmıştım, ama ilkinizi izlemiştim. "Bu benim sayemde mi *oldu*?"

Mal omuz silkti. "Bu hafta onlar için çok şey oldu. Güvenmeye başladıkları biri ortadan kayboldu. Ama her şey sizinle ilgili değil. Tyler için endişeleniyorlar ve sanırım bazıları şimdiden iki gün sonra kardeşinle oynayacaklarını düşünüyor. Kardeşlerinle Tyler arasındaki rekabet bazı oyuncularımızı şaşırttı. Ayrıca tatil zamanı. Bazıları ailelerini özleyiyor. Eminim tüm bunlar bir araya gelmiştir."

Suçluluk duygusu beni sardı. "Ben batırdım."

"Öyle bir şey yok." Mal uzanıp kolumu sıktı. "Şu anda çalışmıyorsun. Mesai saatin bitti. Buraya Grays ailesinin bir üyesi olarak geldin. Anladın mı? Bırak da senin etrafında toplanalım."

Başımı salladım, ama midem hala rahatsızdı. Bütün bunları neden olduğum için utanıyordum.

"Tyler'a Miriam'dan bahsedebilir miyim?" diye sordum. "Anlamasına yardımcı olmak için?"

Mal'ın yüzü yumuşadı. "Zaten yaptım. Onu, seni geri getireceğime inandırmak için öyle yaptım. Miriam'ı biliyor."

Gözlerim yine yaşlarla doldu, ama hayır, hayır, hayır. Jumbotron'un beni ağlarken görmesine izin veremezdim. Gözyaşlarımı sildim ve

Grays'in kurt maskotu Wolfie'nin, taraftar bölümlerinden birinde davul çalarak dans ettiği görüntüsü ekrana geldiğinde minnettar oldum.

Maçın molalarından birinde, telefonumu tekrar çıkardım ve Tyler'ın adına tıklamayı düşündüm. Parmağım titriyordu. Bana ne gönderdiğini görmekten korkuyordum, ama bundan kaçınmanın bir yolu yoktu.

■

Tyler: Geri dönmelisin, bebeğim.

■

Tyler: Söyleyeceklerim var ve sen burada olmadan söyleyemem. Bunları sana söylemem lazım, bu telefona değil, o yüzden geri dönmelisin.

■

Tyler: Bana geri dön.

Kısa ama öz. Etkileyici.

Başka birçok mesaj, arama ve sesli mesaj vardı ve onlara da bakacaktım. Gerçekten. Ama şimdilik Tyler'ın mesajını en son okumak istedim. Telefonumu cebime koyup, arkanıza yaslanıp son düdük çalana kadar onu izledim. Maç, New York'un 5-1 galibiyetiyle biter bitmez, Tyler pistin ortasına kaydı ve kaskını çıkardı. Doğruca bana baktı. Ayağa kalktım, birdenbire çok gergin oldum ve locanın kenarına doğru adım attım. Beni görünce çenesini kaldırdı.

Ona hafifçe el salladım.

"Geri geldin," diye dudaklarını oynattı.

Yine ağlamak istedim, ama sadece keskin bir nefes aldım ve ona sertçe başımı salladım.

Diğer oyuncular onu soyunma odasına doğru çekene kadar bana bakmaya devam etti. Bruge'nin omzuna elini koyarak onu takip ettiği Mal, Mal gözden kaybolduktan sonra yanıma yanaştı.

"Bu konuşma beş dakika içinde tüm sosyal medyada yayılacak."

Daha fazla nefes aldım. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum." "Arka planda kalma günlerinin sona erdiğini hissediyorum."

Süitin kapısı çalındı. "Jumbotron'da ilk kez görüldüğümüzden beri telefonumun durmadan çaldığını söylemeliyim," dedi Mal. "Seni görmek isteyen birkaç kişi var."

"Kim?"

"Sanırım birinin adı Eric..." Zaten gülümsemiştim.

Kapıyı işaret etti ve personelden biri kapıyı açtı.

Eric ilk olarak içeri girdi, koşarak bana sarıldı ve beni kucaklayarak havaya kaldırdı. Paul da hemen ardından geldi ve çok daha sakin bir şekilde elini salladı.

Skylar ve Zoey el ele tutuşarak arkalarından geldi ve ikisi de gözyaşlarını tutmaya çalışıyor gibiydi.

Bertle en son geldi. Ellerini ceplerine sokmuş, bize sadece bir bakış attı ve içki sipariş etmek için tezgaha yöneldi.

"Kızım!" Eric beni tekrar yere indirdi. "Bir daha asla böyle bir şey yapma." "Ne yapmayayım?"

"Ortadan kaybolmayı." Bana kaşlarını çattı, elleri hala kalçalarımdaydı. "Anladın mı? Ve mesajlarıma cevap vermelisin. Terk edilme sorunu olan tek kişi sen değilsin."

"Cevap vereceğim. Söz veriyorum. Çok şey oldu..." Başım dönüyordu. "Çok şey oldu."

"İyi misin?" Somurtkanlığı kayboldu ve gözleri endişeyle doldu.

Başımı sallamaya başladım, sonra durup kendime aynı soruyu sordum. Sonra başımı sallamaya devam ettim. "Evet. İyileşeceğim."

"Güzel." Burnunu çekip beni tekrar kucakladı. "Seni kucaklamak isteyen başkaları da var, ama sana maçtaki işaretlerimizi göstermem lazım. Cuma günü maça da gideceğiz. Hepimiz izin istedik, çünkü seni o pislik kardeşinle tek başına bırakmayacağız. Daniel Connors, Grays'in sahasında hoş karşılanmadığını öğrenecek. Onun için hazırladıklarımız karşısında şok olacak."

Gerildim, ama Eric fark etmemiş gibiydi. Kenara çekildi ve Skylar bana sarıldı. "Geçen gece sana davranışım için özür dilerim. Tyler bana düşündüğüm gibi olmadığını söylemeye çalıştı, ama

dinlemedim. Sonra o makale çıktı ve her şeyi okuduktan sonra, Daniel'in kız kardeşine nasıl davranacağını düşünmem gerektiğini fark ettim. Bana nasıl davrandığını biliyorum, neden başkalarına farklı davranmış olsun ki? Onun iki küçük kızına acıyorum, orası kesin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "İki küçük kızı mı var?"

Yüzü düştü. "Oh. Bilmiyordun..." Başını salladı. "Çok üzgünüm. Evet. İki farklı evlilikten iki kızı var. Yaşları kaç? Biliyor musun?"

"Sanırım sekiz ve dört yaşındalar."

Dane'in üç kızı vardı. Daniel'in iki kızı vardı. Benim beş yeğenim vardı. Gülmeye başladım.

Skylar da güldü, ama gülmesi doğru mu emin değildi. Zoey'nin yanına geri dönüp elini tekrar tuttu.

"Sadece..." Bu ironiyi bir türlü kabullenemiyordum. "Sadece kızları var." Evren bazen çok komikti.

Koç bizi azarlamadı. Azarlamalıydı, ama belki de acımişti. "Tamam, çocuklar. Bu gece sizin geceniz değildi," dedi. "

Bu konuda fazla bir şey söylemeyeceğim, sadece Şükran Günü'nü bu olayı unutmak için geçirelim. Ailenizle vakit geçirin, eğer bu mümkün değilse, hepinizi evime davet ediyorum. Missy altmış kişiye yemek pişirir, yani yeterince yemek olup olmadığı konusunda endişelenmeyin. Küçüklerle biraz vakit geçirmeniz gerekebilir, ama öğleden sonra uykularına dalacaklardır. O yüzden, bu geceki maçı unutun ve önünüzdeki maça odaklanın." Her birimize anlamlı bir bakış attı, sonra bana klipsli tahtasıyla el salladı. "Griff, seni basın toplantısında istiyorlar. Ray. Bruge. Sen onun arkasındasın. Herkes, gidin."

"Koç, bazı oyuncuların adresin yok," diye seslendi Bruge.

"Tamam. Takım mesajıyla göndereceğim ve tahtaya ekleyeceğim."

Marken bir kalem aldı. "Anladım, koç."

Meester ayağa kalktı. "Hey! Bundan sonra Halbrechts'e gidiyoruz. Arka oda. Koç, hepiniz davetlisiniz." Bana baktı ve Rain'in kendini dışlanmış hissetmemesi için onları davet ettiğini anladım. En azından onun da gelmesini umuyordum. Belki de fazla ileri gidiyordum. Önce basın toplantısı. Sonra duş.

Yardımcı koçlardan biri yanıma geldi. "Basını buraya almak istiyorlar. Senin için sorun olur mu?"

Bruge ve Jesse başlarını salladılar. "Bizim için sorun yok."

Ben de başımı salladım. Ama basın bana ulaşmadan önce telefonuma uzandım.

Tyler: Neredesin?

Rain: Ofisimde. Yeni geldim. Ayrıca, merhaba.

Tyler: Ofisin mi var?

Rain: Aman Tanrım.

Tyler: Bulacağım. Bana biraz zaman ver. Basınla görüşmemi ve sonra duş almamı istiyorlar.

Tyler: Meester, bu akşam herkesin Halbrechts'e gideceğini söyledi, koçlar da dahil. Seni görmek isteyecekler.

Rain: Biliyorum. Gideceğim. Şimdi Koç Hines ile konuşacağım. Mal, beni kovmaya çalıştıklarını ama onun engellediğini söyledi.

Tyler: Koç mu? O kadar yetkisi var mı?

Rain: Hayır. (göz devirme emoji) Mal yaptı. O sahibi. Sanırım çoğunluk hissesi onda.

Tyler: Bu daha mantıklı. Ben berbat bir NHL takım sahibi olurdum. Seni kovmak isteyen herkesi kovardım.

Rain: Sanırım işler öyle yürümüyor ama teşekkürler.

Rain: Benim de sana söyleyeceklerim var.

Tyler: Basın geliyor. ÇABUK gel.

Muhabirler geldi. Genellikle Kashvi tarafından özenle seçildikleri için çok skandal yaratmazlardı, ama bu gecenin farklı olacağını biliyordum.

İlk soru şuydu: "Tyler, takımının bu geceki yenilgisi hakkında ne düşünüyorsun? Pişmanlık duyuyor musun?"

Yüzümü ifadesiz tuttum. "Bence berbat bir durumdaydık. Açıkçası. Kazanamadık, bu yüzden her zaman pişmanlıklar olacaktır, ama ilerleyeceğiz ve bir sonraki maça odaklanmaya devam edeceğiz."

Genel soru. Genel cevap.

Bir sonraki soru şuydu: "Bir sonraki maçtan bahsetmişken, bu geceki maçın tekrarını yaşamamak için ne gibi bir stratejiniz olabilir?"

Neredeyse gülecektim ama yine de aynı ifadesiz yüzümü korudum. "Stratejimiz odaklanmak ve hepimizin uyumlu bir takım olarak oynamasını sağlamak olacak."

Üçüncü soru soran kişinin gözleri parlıyordu. "Takımınızın danışmanı ve onunla olan kişisel ilişkinizle ilgili son zamanlarda medyada çıkan haberler göz önüne alındığında, onun kardeşiyle karşılaşmaktan endişe duyuyor musunuz?"

Bu soruyu beğendim ve muhtemelen ürpertici görüldüğünü bilerek sııttım. "Daniel veya Dane Connors ile buz üzerinde karşılaşmaktan hiç endişe duymadım. Lisedeyken endişelenmemiştim ve bu durum değişmedi. Aslında, Connors ile buz üzerinde karşılaşmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Bir sonraki sorusu vardı. "Daniel Connors şu anda izliyorsa ona söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Evet." Kamerasına doğru baktım. "Siktir git, Daniel."

Muhabirin gözleri fal taşı gibi açıldı ve bunun bazı yayınlarda sansürleneceğini biliyordum, ama mesajımı iletmiştim. Hepsine sırtarak gülümsedim ve duş almak için eşyalarımı almaya kalktım. "Şimdi, izin verirsiniz."

Duş almaktan döndüğümde, erkeklerin yarısı gitmişti. Giyinmeden önce telefonumu kontrol ettim.

Nolan: Sabah uçağımız var. Bu akşam buluşmak ister misin?

Tyler: Takım, blokun aşağısındaki Halbrechts'e gidiyor. Önce Rain ile konuşmak istiyorum. Eğer ikimiz de sorun yoksa, oraya geliriz.

Nolan: Tamam. Kız kardeşin telefonuma mesaj atıyor. Ona Halbrechts'ten bahsedeceğim.

Tyler: Ben de ona mesaj atacağım.

Konuyu değiştirdim ve kız kardeşimin adına tıkladım.

Tyler: Bu gece planın var mı? Takım Halbrechts'e gidiyor. Nolan'a söyledim. Eminim o ve diğer bazı arkadaşlar da bizimle geleceklerdir.

Skylar: Az önce bana mesaj attı. Çocuklar geliyor. Eric Rain'e takıntılı, o yüzden sadece erkeklerden hoşlandığına şükret. Onunla konuştun mu?

Tyler: Bir dakika içinde konuşacağım. Sanırım hâlâ koçla birlikte.

Skylar: Zoey bu gece bir arkadaşını getirdi. O, Halbrechts'e gidebilmem için geri dönüp onun evinde kalacak. Annesi olmadan geçireceğı bir gece onun için iyi olacak bence. Ama sanırım Paul'a aşık olmuş.

Tyler: Şu anda Paul'u pek sevmiyorum.

Skylar: Sakin ol, büyük amca. Çok saygılıydı. Sadece yakışıklı bir yüzü var ve sporcu gibi görünüyor. Sporcu olabilir. Bilmiyorum. Bu konuları konuşmuyoruz ama onun eşcinsel olduğunu biliyorum. Ayrıca, Zoey reşit değıl ve Paul asla böyle bir şey yapmaz. Ona öyle baksaydı bile onu parçalardım. (Öyle bir şey yapmazdı tabii.)

Skylar: Hepimizle birlikte çıkmak istediğinden emin misin? Rain ile akşam geçirmek istemiyor musun?

Tyler: Çocuklar Rain'i görmek istiyorlar. Onlar da onun için endişeleniyorlar. Rain, çoğunun hayatında önemli bir fark yarattı. Uzun süre kalacağımızı garanti edemem.

Skylar: Mantıklı. Zoey ve arkadaşının geri dönmesini sağlayacağım. Arkadaşının ailesi akşam yemeğı için yakındalar, kızları alacaklar. Onlar gittikten sonra Halbrechts'e gideceğiz. Masaları ayırtmamızı ister misin?

Tyler: Meester arka odada olacağımızı söyledi.

Skylar: Orada görüşürüz. Seni seviyorum kardeşim. Bu gece bu kadar ezik olduğun için üzgünüm.

Gölümsedim.

■

Tyler: İntikam acıdır, küçük kardeşim. İntikam acıdır. Bunu unutma.

■

Skylar: Hiç korkmuyorum. Şakaların berbat. Görüşürüz!

Nolan'a arka odadan bahsettim ve Meester'a da başka insanların geleceğini belirten bir mesaj attım. Kimlerin geleceğini onlar geldiğinde öğrenebilirdi.

Eve giderken takım elbise giymek yerine, dolabımdaki kot pantolonumu ve gri Henley tişörtümü giydim, sonra ceketimi omuzlarıma attım. Hava tekrar soğumaya başlamıştı.

Dışarı çıkarken, Rain'in ofisinin nerede olduğunu bana söyleyebilecek birini aradım. Neden onun bir ofisi olduğunu hiç bilmiyordum ki? Kaçırduğımız tüm masa seksi düşünmek canımı yakıyordu.

Tyler'ın dolabının etrafını saran basın mensuplarının arasında duşu doğru gittiğini gördüğümde, hemen koçun ofisinin kapısını çaldım. İçeri girmemi söylediğinde, basın mensupları beni görmeden içeri atladım. Kapıya yaslandım.

Koç Hines masasının arkasından başını kaldırdı. Diğer gecelerden farklı olarak, diğer koçlar onunla birlikte ofiste değildi.

"Bu gece toplantı yok mu?" diye sordum ve oturdum.

"Toplantı yapacak pek bir şey yok. Berbat bir maçtı, ama yarın tatil var ve cuma günü çocuklar en iyi performanslarını sergileyecekler gibi hissediyorum." Gözlerinde hafif bir parıltı belirdi. "O takımdaki bir oyuncu bazı çocukları kızdırdı. Sen bu konuda bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Koç, ben..."

Beni eliyle uzaklaştırdı. "Seninle dalga geçiyorum. Şimdi beni dinlemeni istiyorum. Yaptığın tek hata, oyuncularımın biriyle kişisel bir ilişkiye girip bunu açıklamamış olman. Bunu zaten konuştuk. O senin hastan değil. Bu öyle bir şey değil. Sen tam zamanlı personel değilsin ve bildiğim kadarıyla, danışmanlarla kişisel ilişki kurmaya dair herhangi bir politika yok. Sen bu pozisyon için işe alındın ve bu takım için de bu işi yapıyorsun. Benoit'in bir tür boşluk bulmak için uydurduğunu biliyorum, ama sözleşmeni gördüm ve ahlak maddesi belirsiz. Missy Grays'in politikalarını inceledi ve geçici pozisyonlar veya danışmanlar hakkında hiçbir şeyden bahsedilmediğini söyleyen oydu."

"Missy?"

"Karım." Sandalyesine yaslandı. "O bir avukat." "Öyle mi?"

Başını salladı. "Hem de çok iyi bir avukat. Bütün kızlarım ona çekmiş. Yıllar önce Connors'ın oğluyla kayan bir kız gördüğümü ona söylediğimi biliyor muydun?"

"Söyledin mi?"

"Evet. Bütün bu olay bana tuhaf gelmişti. Sen onlardan biri gibi görünüyordun. Onlar gibi kayıyordun, ama onlar sana ekipman sorumlusu muamelesi yapıyordu. Hem de saygılı bir şekilde değil. Bu durum hiç hoşuma gitmedi ve Missy'ye bundan bahsetmeyi ihmal etmedim."

Boğazım kurudu. "O ne dedi?"

"Sinirlendi. Çok sinirlendi. Bilgisayara oturdu ve Connors ailesi hakkında araştırma yaptı. Senin lisenin resepsiyonunda çalışan bir arkadaşı vardı, onu aradı. İkisi martini içmeye çıktılar ve o gece geri döndüğünde, nadiren gördüğüm kadar heyecanlıydı."

Bu beni çok şaşırttı. "Yani bunca zamandır kim olduğumu biliyordun?"

"Biliyordum, ama seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta biraz tereddüt ettim, ama Missy'ye geri döndüğünü söyledim. Umarım senin için sorun yoktur? O da işe koyuldu, seni araştırdı ve kariyerini takip etti." Dudaklarını sıkıştırdıktan sonra devam etti. "Bulduklarını benimle paylaşmadı. Bilmem gereken bir şey olup olmadığını sordum, o da zamanı geldiğinde paylaşacağını söyledi. Seni takip ediyor ve Rain, bugün bana, yarın Şükran Günü'ne seni resmi olarak davet etmezsem, bu gece eve gelmemem gerektiğini söyledi. Kendi planların olabilir, ama genellikle erkeklerin yarısı uğrar. Missy, gelersen çok sevinecek. Ve bir uyarı daha, sana annelik yapmaya çalışacak."

Kalbim sıkıştı.

"Kendini tutmaya çalışacaktır. Seni korkutup kaçırmak istemeyecektir, ama karımı tanıyorum. Senin yaşında olsa bile seni evlat edinmek isterse, bunu deneyecektir. Ve seni bir kez ele geçirdikten sonra bırakacak türden biri değildir. Anladın mı?"

Beni bırakmazdı. Hiçbir zaman öyle olmamıştı, kalbime girenler için. *Ama bu sefer farklı,* diye kendime söylemeye çalıştım. İnsanlar beni tanıyordu ve beni dışlamamışlardı.

"Teşekkürler, Koç."

Başını salladı ve kapıyı işaret etti. "Sanırım bu akşam katılmam gereken bir kutlama var ve koridorda seninle konuşmak için bekleyen biri var."

Biraz incinmiştim ama ayağa kalktım.

"Teşekkürler, Koç." "Rain."

Arkamı döndüm.

"Cuma günü seni beklemeli miyim, yoksa o maçı izlemeyecek misin?"

Onun için her şey normaldi. Yapmam gereken bir iş vardı ve bunu yapmam gerekiyordu.

Kafamı salladım. "Bugün izin aldım. Bu, cuma günü ve o geceki maçta burada olacağım anlamına geliyor."

"Geri döndüğüne sevindim."

"Koç." Omuzlarımı dikleştirdim. "Sizin için sorun olmazsa, yedek kulübesinde olmak istiyorum."

Gülümsemesini gizlemeden önce bir anlık bir gülümseme yakaladım. "Bana uyar."

Dışarı çıktığımda kafam karışmıştı, ama Tyler oradaydı. Duvardan doğruldu, yüzünde yırtıcı bir ifadeyle bana doğru yürüdü.

"Tyl..." diye söylemeye başladım, ellerimi kaldırarak.

O benim önümde eğildi ve beni omzuna attı. "Tyler!"

Arkasını döndü. "Kimse bana senin lanet ofisinin yerini söylemiyor, o yüzden *sen* söyle. Konuşacaklarımız var, kadın."

Peki o zaman. Ona doğru yönü gösterdim.

Beni terk edebileceğini *mi* sandı? *Sanmıyorum.*

Benden saklanabileceğini mi sandı? *Hayatta* olmaz.

Telefonunu açıp hayatta olduğunu bana bildirmek zorunda olmadığını mı sandı? Asla olmaz.

Ona tüm bunları anlatmayı planlamıştım, ama ofisine girip onu ayağa indirdiğim anda, o tekrar kollarıma atladı. Bacaklarını bana doladı, omuzlarıma sarıldı ve ben de onu tutmaktan başka çarem yoktu.

"Rain..."

"Hayır," diye fısıldadı, elini saçlarımdan arasından geçirdi.

Ve sonra dudakları dudaklarıma değdi.

Siktir.

Bu kadını hayatımın geri kalanında öpebilirdim. Ama yapmam gerekiyordu... Başımı kaldırdım.

"Tyler." Saçımı yumrukladı ve beni yerinde tuttu. "Hayır."

"Ne?"

"Ben... önce kendi söyleyeceklerimi söylemek istiyorum."

Oh. Doğru. Konuşmamız gereken şeyler vardı. Unutmuştum. Ellerimi onun kalçalarına sıkıca tuttum. Onu kollarımda biraz salladım ve oooh. Bu çok iyi geldi. Gerçekten çok iyi geldi.

"Tyler!" Rain güldü ve aramızda biraz mesafe yarattı.

Evet. Bir konuşma. Ofisini gözden geçirdim ve bir kanepenin olduğunu gördüm. *Bir kanepesi vardı ve bunu ilk kez mi fark ettim?* Yanına gidip oturdum, onu kucağımda tutarak. Bacaklarını bana doğru uzatıp oturdu.

Evet, sikimin ona girmesini engellemek için aklıma gelen her şeyi düşünmek zorundaydım. Elleriyle göğsümü okşadı ve alt dudağını ısırdı. Elimi kaldırarak onu durdurdum. Gözleri yukarı doğru kaydı.

"Bunu sadece ben yapabilirim," diye açıkladım.

Gözleri parladı, ama sonra soğudu. "Tamam. Dinle, ben her şeyi mahvettim." Çenesini omzuna dayadı ve arkasını döndü.

Parmağımı çenesine dokundurarak onu bana doğru çevirdim.

Gözlerinde büyük bir suçluluk vardı. "Telefonumu tekrar açmaya cesaret edemedim ve bu yanlış," dedi yumuşak bir sesle. "Saklandım, kendimi izole ettim ve uzaklaştım. Bu her zaman benim başvurduğum yöntem olmuştur. Büyürken bunu yaptım çünkü bu şekilde güvendeydim ve büyüdüğümde de bunu yaptım çünkü sürekli inciniyordum ve neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Ama sana bunu yapmamalıydım." Kollarımı sımsıkı tuttu. "Hayatım boyunca temkinli davrandım ve birdenbire sen ortaya çıktın, hızlı ve ateşliydin. Beni ilk öptüğünde ne olduğunu anlamadım. İçimde artık var olduğunu bilmediğim tüm bu duyguları uyandırdın. Tüm ilişki girişimlerim başarısız oldu ve hayatım boyunca yalnız kalacağımı kabullenmiştim."

Bunu duymak beni çok üzdü.

Alnını göğsüme dayadı, ben de elimi saçlarına ve sırtına koyarak onu sakinleştirdim.

"Sen geldin ve ilk kez, daha fazlası olduğunu düşünüyorum," diye devam etti. Elleri gömleğimin önüne kayd ve yumruk yaptı. Başını kaldırdı ve gözleri cam gibi parlıyordu. "Bana *daha fazlasını* veriyorsun." Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken sözünü kesti.

Boynunun arkasını avuçladım, başparmağımla yüzünü okşadım. Evet. Burada çok daha fazlası vardı. Eğilip alnımı alnına dayadım. "Ne zaman istersen bana söyleyebilirsin. Hepsini şimdi söylemek zorunda değilsin."

Nefes aldı ve gözlerini kapattı, vücudundaki gerginlik biraz azaldı. "Hepsini bilmeye hakkın var."

İki elimle yüzünün yanlarını kavradım. "Zamanımız var. Hiçbir yere gitmiyorsun." Gözlerine baktım. "Değil mi?"

Kafasını salladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hayır. Artık kaçmıyorum. Saklanmıyorum, ama Tyler, benim büyüdüğüm ortamda, kimsenin beni istemeyeceğine inanmaya şartlandırıldığımı bilmen gerek. Kafam çok karışık."

"Bebeğim," diye fısıldadım. "Hepimiz öyleyiz." O güldü.

Onun bu sesini çok sevdiğim için gülümsedim.

Geri kalan gözyaşlarını sildi. "Son birkaç gündür saklandığım için özür dilerim."

Bunu içime çektim, kendimi toparlamak için buna ihtiyacım vardı.

Gözleri aşağıya kaydı. "Senden saklanmamalıydım."

"Hayır, yapmamalıydın." Kafasını tekrar yukarı kaldırdım. "Ama artık bitti, çünkü artık senin yöntemlerini biliyorum. Sana bir yerlerine takip cihazı takacağım." Şaka yapmıyordum, ama o sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Belki ayakkabılarına ya da çantana."

Şaka yapmıyordum.

"Bak," dedim ona. "Sana söyleyeceklerim var. Ciddi şeyler."

Yüzü değişti. "Neler? Benimle bunu devam ettirmek istemiyor musun?" Gözlerinde acı parladı. Taze ve sarsılmış. "Anlıyorum, Tyler. Anlıyorum. Ben bir..."

Ağzımı onun ağzına kapatarak, konuşmasını durdurmasını istedim. O *anda*. Bana doğru atıldı ve ben de artık yeter dedim. Başımı kaldırıp, "Sonra konuşabiliriz, ama bana bir iyilik yap ve benim bir yere gideceğimi düşünmeyi bırak. Telefonunu kapattın. Büyük resimde bu önemli bir şey değil. Senin iznin olmadan ilişkimizi ifşa ettim. İkimizden saklanması gereken kişi benim, ve diğer her şeyde, sen yanlış bir şey yapmadın. Baban bir pislik. Kardeşlerin pislik. Sen ise lanet olası bir hazinesin. Bu yüzden beynin ters yöne gitmeye başladığında, ona siktirip gitmesini söyle, tamam mı? Benim için? Ya da düşün, *Tyler beynime ne yapmasını söyledin?*" Alnımı tekrar alnına dayadım. "Lütfen beni bir daha terk etme. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Beni bir an inceledikten sonra, sevimli küçük kaşlarını çattı. "Tyler?"

Yapmalı mıyım? Oh. Siktir et.

Kendimi tutmayı bıraktım ve yüzümde duygularımı belli ettim. "Seni seviyorum." Gözleri büyüdü, gerçekten büyüdü. "Ne?"

"Sana aşığım ve bebeğim, hayatımda sadece beş kişiyi sevdim. Ailemi, bizi evine alan kadını, Skylar ve Zoey'i. Hepsi bu." Aslında bazı arkadaşlarımı da sevdim, ama bu sadece kelime oyunu. "Birini sevdiğimde, onun için her şeyi yaparım ve sen de o kişilerden birisin. Sen de o kişilerden birisin. Seni seviyorum Rain."

Gözlerinden daha fazla yaş aktı. Bana şaşkınlıkla baktı. "Kimse bana bunu söylememişti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimse bana beni sevdiğini söylemedi."

"Annen?"

Kafasını salladı. "Söylediyse bile hatırlamıyorum. Onunla mutlu anılarım var, o yüzden söylemiş olmalı. Ama bunu bana söyleyen ilk kişi sensin." Bana sarıldı. "Teşekkür ederim. Ben..."

Yüzünün yan tarafına dokundum. "Sırf ben söyledim diye sen de söylemek zorunda değilsin. Ben o yüzden söylemedim. Bu sadece gerçek. Aslında söylememeye çalıştım, çünkü seni korkutup kaçırmak istemedim."

"Bir daha asla kaçmayacağım," dedi. "Söz veriyorum."

İçim rahatladı. Ciddiydi. Onu öptüm, dudaklarının yumuşaklığını ve cupcake gibi tadını sevdim. "İyi, çünkü şimdi seni becereceğim ve sonra takıma görünmemiz gerekiyor, çünkü onlar da senin için endişeleniyorlar." Elimi pantolonunun içine soktum, tangasını kenara çektim ve onu okşayarak ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissettim. "Bebeğim."

İnledi, parmaklarımın üzerinde hareket etti ve bana sürtündü. "Benim için ıslandın mı? Bu benim için."

Gözleri yine cam gibi parladı, ama bu sefer şehvetle. Parmağım onun içine kayarken dudaklarını ısırdı. Alnını boynuma bastırdı. Ben de kalçalarını kavradım. "İşte böyle," diye mırıldandım, ona sürtünmeye devam etmesi için teşvik ederek. "Parmaklarımın üzerinde gez." İkinci parmağımı da içeri kaydırdım ve kısa süre sonra üçüncü parmağımı da.

O da üzerlerine bastırdı ve boynuma sertçe nefes aldı.

Onu daha iyi görebilmek için pozisyonumu değiştirdim; pembe yanakları, kızarmış boynu, alnında oluşan ter damlaları. Güzlerini kapattı ve inlememek için dudağını ısırdı. Parmaklarımı dudağına götürdüm ve dişlerinden çıkardım. Ofisi derin bir inilti doldurdu.

O muhteşemdi.

Saçını çekerek başını geriye doğru çekip boğazını tattım. Onu işaretlemem gerekiyordu. Herkesin ona baktığında beni görmesini istiyordum. O *benimdi*.

"İşte böyle. Devam et," dedim, onun cildini ısırıp yalarken, dilimi onun üzerinde gezdirerek. Boynunun bir tarafında güzel bir iz oluştuğunda, başını diğerk tarafa çevirdim ve orada da aynı şeyi yapmaya başladım.

"Tyler," diye inledi, saçımı yumrukladı.

Çekti ve ben inledim. "Daha sert çek. Bu şeyi seviyorum."

Çekti.

Siktir. Acı doğrudan sikime gitti. Sikim kabardı, kıyafetlerimizin içinden ona girmeye çalıştı ve o da hareket ederek, parmaklarım hala içindeyken klitorisini sikimin üzerinde ovuşturdu.

"Tyler, seni istiyorum," diye nefes nefese, elini aramıza sokup sikimi avuçladı. "Lütfen."

O tek kelimeydi. Bir iniltiyle çıktı ve beni beni mahvetti.

Onu yukarı çekerek pantolonunu ve iç çamaşırını . O eğildi ve pantolonumu daha da aşağı çekti. Sikim havaya çıkar çıkmaz, onu üzerime çektim ve içine girdim.

Onun dar, sıcak ve benim olduğunu hissedince inledim. Hepsi benim.

Lanet olsun. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu, yoksa dayanamayacaktım.

Rain göğsünü bir anlığına benim göğsüme yasladı, sonra yavaş ve derin bir ritimle üzerimde hareket etmeye başladı.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Boynundaki izime geri döndüm. Daha fazla, daha fazla, daha fazla. Onun üzerindeki tüm izlerime ihtiyacım vardı.

Saçımı çekerek başımı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Dili içeri kayarak beni tattı. Beni geri istiyordu.

Dilimiz buluştu, okşayarak. Hayatımın geri kalanında bu kadını öpecektim.

"Ty," diye nefes nefese, kalçalarını aşağı doğru bastırdı.

Onun dudaklarından bu takma adın dökülmesini duyunca içimi bir memnuniyet kapladı. Onun bunu sürekli söylemesini istiyordum.

Elimi sırtında gezdirerek, tişörtünü kaldırdım, tırnaklarım omurgasını kazıyordu. Titreyerek başını kaldırdı. Çok seksi görünüyordu - cildi kızarmış ve yumuşaktı, gözleri şehvetle buğulanmıştı, dudakları şişmiş ve pembeydi, parıldıyordu. Onu tamamen görmek istedim ve tişörtünü çıkardım. Sırada sütyeni vardı. Bir göğsünü avucumun içine aldım, eğilip onu tatmak için eğildim.

O yine inledi ve dişlerim meme ucunu sıyrırken, vajinası penisimi sıkıca kavradı. Boğazımın derinliklerinden gelen bir inilti çıkardım, çünkü bu his cennetteymiş gibi hissettiriyordu ve sonra o kollarımda parçalanmaya başladı. Kendi boşalmamı geciktirdim, içinde yavaşça hareket ettim ve orgazmının dalgalar halinde gelmesini izledim. O çok güzeldi. İşini bitirip gözlerini açtığı anda, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ben de ona sırtarak karşılık verdim. "Sıra bende mi?"

Onun cevap vermesini beklemedim, sadece bizi ters çevirdim, böylece o kanepede misyoner pozisyonunda yatıyordu, sonra ona sertçe girip çıkararak, derin ve sert bir şekilde onu becerdim. Çok geçmeden orgazm oldum ve bu çok iyi hissettirdi. Tanrım. Bu kadın. Zevk dalgaları beni mahvetti, onu seyretmek için başımı kaldırdığımda nefes nefese kalmıştım.

Elini göğsümden yukarı kaydırды, parmakları kaslarımı omzuma kadar izledi, sonra kolumdan aşağı inip parmaklarımızı birbirine doladı. Beni aşağı çekip üstüne yatırdı.

"Çok ağır değilim, değil mi?"

Kafasını salladı ve boynuma burnunu sürttü. "Senin üstümde olmanı seviyorum."

Onu ezmek için biraz yana kaydırды ve rahat bir pozisyon bulduktan sonra tekrar aşağıya baktım.

Uykuya dalmıştı.

Kanepenin köşesine atılmış battaniyeyi aldım ve onu üstüme yatırmak için yer değiştirdim.

Battaniyeyi ikimizin üzerine serdim, alnımı boynuna yasladım ve gözlerimi kapattım. Biraz kestirmek iyi bir fikirdi.

Halbrechts'e vardığımızda herkes sarhoştı.

Başaramayacağımızı düşündüm. Ama otelim çok uzak değildi, bu yüzden yirmi dakikalık bir uykudan uyandıktan sonra yıkanıp dışarı çıktık. Oraya vardığımızda kapanışa otuz dakika kalmıştı ve arka odaya girdiğimizde Skylar bizi ilk gördü.

Koşarak geldi ve çılgıncı şarkının bir bölümünü böldü.

Kardeşine atlayacağını sanıyordum, ama onun yerine bana sarıldı.

"Ooomph," diye homurdandım ve bir adım geri çekildim.

Tyler beni sırtımdan tutarak dengeledi. Kız kardeşine dokundu. "Hey. Kadınıma zarar verme. Onu daha yeni geri aldım."

Hareketsiz durdum, çünkü bu neydi? Mal, Eric'le birlikte geldiğinde Mal'ın süitinde sarılmıştık, ama yine de bu beni şaşırttı. Bir an sonra kollarımı kaldırıp ona sarıldım. O uzaklaştığında, elleri kollarımı kavradı ve gülümsedi.

"Kardeşimin sana aşık olduğu ve senin onu terk ettiğin için biraz mutluyum. Kadınların kaçmasına alışık değil. Onu sürekli tetikte tutmaktan çekinme."

Tanrım. Yine o kelime. *Aşk*.

İki kardeşe de tedirgin bir bakış attım, çünkü bu sadece kullandıkları bir kelime miydi? Ancak birbirlerine gülümsemelerinden, aşkları çok açıktı. Belki de bunu söyleyebiliyorlardı çünkü gerçekten nasıl bir his olduğunu biliyorlardı?

"Yarın Şükran Günü'ne geleceksin." Sky beni tekrar sıktıktan sonra geri çekildi.

"Aslında, o konuda..." diye başladım, ama sonra başka insanlar da geldi.

Beni kucaklayarak ezen bir sonraki kişi... Kim olduğunu bile emin değildim, ama iri ve kaslıydı ve alkol ve ter kokuyordu. Geri çekildi ve... Meester mıydı?

Gülümsemesi özensizdi ve başını salladı. "Başka bir yere gitmene izin yok. Artık başka bir takımda çalışamazsın. Tamam mı?" Tyler dikkat çekici bir şekilde boğazını temizlemeden önce beni kendine doğru çekti. Meester geri çekildi ve ona pişmanlık dolu bir bakış attı. "Hala sana ihtiyacımız var." Bakışları bana döndü. "Ve bu adamın da sana ihtiyacı olduğu açık. Sen soyunma odasından çıktığında kafayı yedi ve oyunu berbat oldu. Cuma günü onları yeneceğiz. Merak etme. Kendimi kanıtlamaya hazırım. Yani, oynamıyorum ve bugün berbat oynadım, ama Cuma günü yedek kulübesinden hazır olacağım. Hiçbir yedek kaleci yapamadığı kadar iyi bir başlangıç yapacağım." Gözleri buğulandı. "Bana bu konuda yardım ettin."

"Tamam. Bu kadar yeter dostum." Sırada Sunny vardı ve beni Meester'dan kurtardı.

Tyler ona teşekkür eden bir bakış attı.

Sunny ona başını salladı ve bana şefkatle sarıldı. "Seni tekrar görmek güzel, Meester'ın söylediği her şey doğru, kaleciyle ilgili olanlar hariç. Ben de aynı fikirdeyim." Başını Tyler'ın yönüne doğru salladı. "Onu ayakları yere basık tutman gerekiyor. O bizim en iyi oyuncumuz."

"Aslar," diye fısıldadı Meester yanımda, yüzünde boş bir gülümsemeyle.

"Çekilin. Çekilin. Herkes, YOLDAN ÇEKİLİN!"

Sunny kenara itildi. Meester'ı da itmeye çalıştılar ama o buna izin vermedi. Gözünü bile kırpmadı, bu yüzden kişi yan tarafa atladı ve Eric bu gece ikinci kez bana atladı.

"Seksi patronunun süitinde sana zaten aşık olmuştuk, ama bizi bu hokey oyuncularıyla çok uzun süre yalnız bıraktın." Somurtarak baktı, ama sonra gülmeye başladı ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle yerini aldı. "Çok teşekkür ederim"

çok teşekkürler. Bu şimdiye kadarki en güzel yılbaşı hediyesiydi. Ayrıca," kulağıma fısıldadı, "Lütfen bana Jesse Ray'in her iki tarafa da ilgi duyduğunu söyle. O gizli bir biseksüel mi? Numarasını alabilir miyim?"

Paul ona eşlik etmişti ve şimdi Eric'e başını salladı, ama Jesse'ye de ateşli bir bakış attı. Dikkatini hisseden Jesse kaşlarını çattı, Tyler'a sorgulayan bir bakış attı ve sonra bana küçük bir el salladı.

Tyler eğildi. "Eski takım arkadaşlarımdan bazıları burada. Gidip selam vereceğim. Sen iyi misin?"

Eric hala bana sarılmıştı ve şimdi Meester onun omzuna dürtüyordu. "Paylaşmalısın. Saklamaya gerek yok dostum. Küçük dostum. Küçük güzel dostum?"

Eric sertleşti. "Küçük güzel adam mı?"

Meester ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Biliyorsun." Onun kafasını okşadı. "Sen, sanki, kompakt boyuttasın."

"Ben kompakt boylu değilim," diye homurdandı Eric ve beni bırakıp Meester'ın yanına gitti. "Sözünü geri al."

Meester şaşkın bir şekilde ona baktı. "Ne dedim ki?"

Biri beni kenara çekti, orada daha fazla oyuncu beni kucaklamak için bekliyordu.

"Bir daha yapma. Yapma," dedi Bruge.

Beni bıraktığında, sıra Jesse'ye gelmişti. "O bakışların ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?"

Kafamı salladım. "Hayır. Erkeklerle açık değilsen muhtemelen hayır. Öyleyse, denemene yardım etmek isteyenler var."

Paul bana anlamlı bir gülümseme attı ve Jesse'ye göz kırptı. "Yeri sen seç."

Jesse'nin titrediğini fark ettim. "Uh..." Yutkundu. "Ben... Ben hiç, yani... kızlar. Kızları severim. Kadınları. Ben... Neler oluyor?"

Paul güldü, bakışlarındaki ateşi biraz bastırdıktan sonra Jesse'yi kenara itti. "Kenara çekil, seksi şey."

Eric ve Meester hala benim diğer tarafımda tartışıyorlardı. Paul bana sarıldı. "Zor bir gece geçirmişsin gibi görünüyorsun."

Bir adım geri çekildi ve ben de onu bırakmadan önce bir anlığına parmaklarımı omuzlarına doladım. Paul, Eric'ten çok daha çekingen biriydi.

Onları tanımaya başlamıştım ve bu hiç de rahatsız edici değildi. Halbrechts'e girdiğimizden beri midemde biriken gerginliği bıraktım. "Evet, ama iyi bir geceydi." Gerçekten iyi bir geceydi.

Birkaç oyuncu daha geldi. Brick çoktan gitmişti, ama onu ve diğerlerini Cuma günü veya Şükran Günü'nde görecektim. Tyler ile bu konuyu konuşmam gerekiyordu, çünkü birkaç farklı davetiye almıştık.

Ya da... Bir dakika, Şükran Günü'nü Tyler'la geçireceğimi mi varsayıyorum? Hayır, Skylar bana sormuştu.

Eski endişelerim beni çekip, belirsizliğe sürükledi. Tyler odanın diğer tarafında, Nolan Everwood ve New York'tan gelen diğer oyuncularla konuşuyordu. Sanki dikkatimi hissetmiş gibi, bakışları kaydı ve benimkilerle buluştu. Gözleri karardı, başını yana eğdi ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

İyi miydin?

Cevap veremedim.

Gözlerimi kapattım, çünkü uzaklaşmak istedim. Hemen. Bütün bu insanlar bana fazla geliyordu. Bana çok güzel şeyler söylüyorlardı, ama birdenbire kendimi rahatsız hissettim. Gölgede büyümüştüm ve şimdi spot ışıklarının altındaydım, gelecekle ilgili varsayımlarda bulunuyordum ve ben... *o beni seviyor.*

Her şeyi kapatan benim kendi sesimdi. Tyler beni seviyordu. Bana söylemişti.

Benimle tatil yemeğine çıkmak *istiyordu.*

Bunu düşündüm... *Evet.* Eminim. Ve bir anda, tedirginliğim yok oldu. Tyler bana doğru gelmeye başlamıştı, ama ben başımı salladım ve "Ben iyiyim" dedim.

"Emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Seni seviyorum."

Gözleri parladı. "Ben de seni çok seviyorum" diye dudaklarını oynattı. Yüzümde aptalca bir gülümseme hissettim.

Bu yeni bir şeydi. Tüm bunlar. Tyler'ın beni sevmesi. Takımın benim için endişelenmesi. Skylar'ın beni kabul etmesi. Eminim geçmişte de beni önemseyen başkaları olmuştur. Belki onlara bir şans vermemişimdir. Belki kendimi korumak için onlardan uzaklaşmışımdır, onların da tıpkı

Ailem, tıpkı beni terk eden ilk birkaç ilişkim ve arkadaşlığım gibi mi? Bilmiyordum, ama bugün, tam burada, tam şu anda, her şey değişecekti.

Kalacaktım.

"Neler olduğunu tam olarak anlamadım, ama kardeşimimi böyle görmek çok güzel." Skylar tekrar yanıma gelmişti.

"Nasıl yani?"

"Mutlu. Akli başında." Onu inceleyerek içkisini yudumladı. "Onu sadece bir kez daha böyle görmüştüm, Zoey'nin doğduğu gün. Hastanede onu kucağına aldığı o ilk sabah, mutluydu. Sakin. Her zaman bu huzursuz enerjisi vardı, sanki dünya onu yiyip bitiriyormuş ve o da buna göğüs germeye çalışıyormuş gibi." Bana dönüp baktı. "Bu hali ona yakışıyor. Öyle kalmasını sağlayalım mı? Onunla başa çıkmak çok daha kolay oluyor."

"Elimden geleni yapacağım." Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Onunki de kıvrıldı ve içkisini işaret etti. "Bir şey ister misin?"

"Bohemian Rhapsody"nin ilk notaları odayı doldurdu ve Meester başı çekti. Eric, arka planda bir tür koşan adam dansı yaparken, çığlık atan kısımları seslendirdi. Meester'ın gözleri kapalıydı, başı geriye eğilmişti. Tamamen başka bir yerdeydi.

"Bütün gece böyleydiler." Sky başını salladı. "İkisi birbirlerine bir bakış attılar ve eminim ki ikisi de ruh hayvanlarını gördüler."

"Ruh hayvanı mı?"

"Bilirsin, köpekler arkadaş olmak isteyip istemediklerini belirlemek için birbirlerini koklarlar ve sonra birdenbire birbirlerini kovalamaya başlarlar ya? İkisi de öyle bir şey yaptı. Eric kimseye böyle davranmaz. Sen hariç, ama önce onunla dans etmen gerekti. Ondan sonra en iyi arkadaş olmak istediğine karar verdi."

Tyler, Nolan Everwood'u yanına getirip bizi tanıştırdı, sonra o ve kız kardeşi rahat bir şekilde birbirleriyle dalga geçmeye başladılar. Nolan Everwood korkutucuydu. Akıllı ve ölümcül bir oyuncuydu, ama Tyler'ın en iyi arkadaşı olduğunu bildiğim için daha da korkutucuydu. Ve bana karşı çekingen, fazla sıcak davranmıyor gibiydi.

Tyler arkama geçti ve ben ona yaslandım. Eli kalçama gitti ve sonra gömleğimin altına kaydđ.

Sorun değil, diye düşündüm. Nolan'ın tepkilerine alışkındım. Sadece benim hakkımda emin değildi. Tyler'ın fikrini değiştirmeye alıřmadđđ sürece sorun olmazdı. Tyler yle kolayca etkilenebilecek bir tip değildi.

Yine de, sırtımdan küçük bir korku dalgası geçti. Tyler'a yaslandım ve diğer kolunu da bana doladım.

Skylar ve Nolan sohbet ediyorlardı ve şarkı değişmişti. Paul, "Baby, One More Time"ın ilk notaları çalarken mikrofonun başına geçti. Eric sahneye atladı ve Paul'a kalçasını çarptı, Paul ise sadece güldü ve şarkıyı onunla paylaşmaktan memnun oldu.

Tyler kulaėđma fısıldadı. "İyi misin?"

Boğazım birden doldu. Berbat bir haldeydim. Mutluydum, sonra korktum, ya tüm bunlar bir anda yok olursa? Her zamanki uyuşukluk içime sızmaya başladı, ama onu durdurdum. Her şeyin belirli bir şekilde sona ermesini beklemekten vazgeçmem gerekiyordu. Tam tersini düşünmeye başlamalı, olumlu düşüncelere yer amalı ve iyi şeyler olacağına inanmalıyđm.

Tyler ortaya ıktı.

Tyler iyiydi.

Önümdeki kollarını beton gibi sıkıca tuttum. Onu asla bırakmayacaktım.

Mal. *Benim babam* olan onun

babası... "Ben iyiyim," dedim ona.

Kollarını bana daha sıkı sardı ve ben ona yaslandım.

Rain ve ben hala ciddi bir konuşma yapmamıştık. Dün gece bardan sonra uykuya daldık, ama o bana patronumun gelecekteki kayınbiraderim olacağı konusunda bilgi verdi. Ne kadar kafayı yediren bir durumdu. Rain hala tüm bu olanlardan şok olmuş gibiydi, ama içtiği birkaç içkiden dolayı yarı uykulu durumdaydı, ben de ona bir öpücük verdim, yatağına yatırdım ve yarın her şeyi konuşacağımıza söz verdim.

Ertesi gün geldi ve Rain her yerde koşturuyordu. Ski'yi arayıp Coach'un Şükran Günü davetini konuştuk. Biraz pazarlık ettikten sonra, önce Coach'un evine gidecek ve akşamı Ski ve Zoey'nin evinde bitirecektik.

"Böylece konuşmak için daha fazla zamanımız olur," diye açıkladı Ski. "Daha samimi oluruz."

Telefona kaşlarımı çattım. "Samimi mi? Onunla çıkmak istiyormuşsun gibi konuşuyorsun. Öyle değil, değil mi?"

"Hayır. Ama kadınlara daha çok ilgi duymak isterdim."

Burun kıvırdım. "Ben de senin kadınlara daha çok ilgi duymanı isterdim."

"Erkekler çok... Nolan öyle değil ama. Nolan tanıdığım en iyi erkek."

Yine kaşlarımı çattım. "En iyi arkadaşım ile çıkamazsın."

O içini çekti. "Biliyorum, ama neden New York'ta yaşamak zorunda ki? Haksızlık bu."

"Bu konuşmadan hoşlanmıyorum," dedim ona. "Unutmadan, yanımızda bir şey getirmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır. Her şeyi hallettim."

Bir an durdum. "Çin yemeği sipariş ettin, değil mi?"

"Evet. Kredi kartından." "O acil durumlar içindir."

"Bu bir acil durum. Bugün tatil ve dün markete gitmeyi unuttum. Bu yüzden bugün senin kartını kullandım. Teşekkürler ağabey. Geldiğinde görüşürüz."

O telefonu kapattığında ben homurdanıyordum, ama sonra Rain yatak odasından çıktı ve ben hayran kaldım. Ayağa kalkıp ona doğru gittim. "Harika görünüyorsun."

Parmaklarıyla saçlarını tarıyordu ve durup kendine baktı. "Sweatshirt ve kot pantolon giyiyorum."

Kafamı salladım. Ne kadar güzel olduğunun farkında değildi. "Mesele kıyafetler değil, bebeğim."

"Değil mi?" Kendine kaşlarını çatarak bakmaya devam etti.

Onu kendime çekip alnına bir öpücük kondurdum. Yine aynı koku vardı — cupcake kokusu. Buna ek olarak leylak kokusu da hissettim. En sevdiğim iki koku. "Kot pantolonun bu seksi poponu ortaya çıkarıyor." Ellerim oraya indi, o göğsüme yaslanıp kıkırdarak beni okşadı. "Ama bu sadece senin için geçerli, bebeğim. Ne giyersen giy, benim aletim sertleşir, ama en çok çıplak halini seviyorum. Tüm partileri atlayalım ve kendi geleneğimizi başlatalım: çıplak Şükran Günü. Senin benim için çıplak olduğun her an için minnettarım. Hadi kutlayalım."

O güldü, ama ben ciddiydim.

Elini göğsüme koydu ve sanki bir şey söylemek istermiş gibi bana baktı.

"Ne var?" diye sordum.

"Bir zamanlar bir erkek arkadaşım vardı, en uzun süren ilişkimdi. Ona sürekli iltifat ederdim. O da benimle dalga geçerdi, sonunda ben de vazgeçtim. Geriye dönüp baktığımda, ona çekici bulmamın sebebi, onun benim ailem gibi olmasıydı, ya da bana ailem gibi davranacağını bilmemdi. Bildiğim şeye çekici buluyordum. Ama seninle farklı olmak istiyorum. Değişmek ve iyileşmek istiyorum. Bu yüzden..." Elleri düzleşti, parmakları açıldı. "Sen çok seksisin, Tyler."

Dudaklarım kıvrıldı. "Farkındayım ama devam et."

"Çok seksisin."

Onu kendime doğru çektim. "Beni tahrik ediyorsun."

"Sen çok seksisin."

"Mmmm..." Kulağının altına burnumu sürttüm, titrediğini hissettim.

"Daha fazla söyle. Lütfen."

Gülerek parmağını alnıma bastırdı ve beni geri itti. "Gitmezsek geç kalacağız. Koçun akşam yemeğine geç kalamam."

Elimi çekerek bizi oradan çıkarıp asansöre götürdü. İçeride zaten bir çift vardı. Adam beni tanıdı, ama o bir şey söyleyemeden lobideydik. Rastgele bir hayranım olması umurumda değildi. Çok sık olan bir şey değildi, ama Şükran Günü'nde garip gelmişti.

Coach'un evine giderken Rain sessizdi. Elini tuttum. "İyi misin? Bugün Şükran Günü. Normal aileler ailece bir şeyler yaparlar. Mal'ı görmek istemez misin?"

O bir an için ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı, gözleri boş boş baktı ve sonra başını salladı. "Hayır. Bence henüz çok erken. Belki gelecek yıl."

"Belki Noel'de?" dedim.

Yine sessiz kaldı, sonra başını yukarı aşağı salladı. "Evet. Noel. Ona söyleyeceğim."

Elini sıktım.

O da benim elimi sıktı. "Uh, hala konuşmamız gereken şeyler var."

"Konuşacağız. Ski'den biraz erken çıkabiliriz. Bu gece bizim için zaman ayıralım."

"Bu fikir hoşuma gitti. Bizim için zaman. Bu gece." Planımız buydu.

Koç'un evinde Şükran Günü kutlaması çok eğlenceliydi. İlginçti.

Coach'un karısı Rain'e bayıldı, bu beni hiç şaşırtmadı. Ve Amazon kadınlarına benzeyen kızlarıyla tanıştım. Üniversitede buz hokeyi oynadıklarını biliyordum, ama profesyonel olmamışlardı. Bunun yerine biri öğretmen, diğeri ise bir elit programda fizik tedavi başkanıydı. Kocaları gibi onlar da etkileyiciydiler. Çocukları heyecanlı ve hiperaktif, her yerde koşuşturuyorlardı. Birkaç tanesi beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, ama yanıma gelmediler.

Takımdan birçok erkek de geldi. Çocuk odasında kendi masamız vardı.

Meester kendini evindeymiş gibi hissediyordu, yerde oturmuş, bir eliyle büyük bir hindi dilimi yiyor, diğer eliyle de Koç Hine'in dört yaşındaki torunuyla LEGO hokey sahası kuruyordu. Küçük kızlardan biri diğer tarafına oturmuş, doldurulmuş bir köpeğe elbise giydirdiyordu. Meester ara sıra uzanıp köpeği okşuyor, küçük kızı kahkahalara boğuyordu.

Koçun karısı birden fazla kez Rain'i bir yere götürmek için geldi ve ben onu yirmi dakika kadar kaybettim. Telefonuma baktığımda, bu sefer en az bir saat geçtiğini gördüm, bu yüzden masadaki arkadaşlara bir bahane uydurup onu aramaya başladım.

Bodrumdaki arka odayı geçtim ve Rain'in sesini duyunca durdum.

"—ihtiyacım yok, gerçekten. Her şey yolunda gitti."

"Ama öyle olmadı, değil mi?" Bu, koçun karısıydı ve sesi keskin çıkıyordu. "Bütün gün cesaretimi toplamaya çalıştım."

Özür dilerim. Bruce bana Connors çocuklarıyla oynayan bir kız gördüğünü söylediğinde, içimde bir his uyandı. Bu durum içime sinmedi. Bunu görmezden geledim. Aracılık etmeliydim. Elimi uzatmalıyım. Babanla tanışmalıyım. Seninle tanışmalıyım. Ben...

Sessizleşti. "Bruce senin onların ekibiyle çalıştığını söylediğinde, bunu ikinci bir şans olarak gördüm. Senin daha büyük olduğunu biliyorum. Sen bir yetişkinsin ve muhtemelen hayatına burnunu sokan anne figürüne ihtiyacın yoktur, ama eğer istersen, ben buradayım. Bu aile burada. Bruce da. İlk geldiğinde ne kadar gergin olduğunu, bir şeyleri karıştırdığını, ama senin onu düzelttiğini anlattı. Bunu söylediğinde gurur duydum. Seninle gurur duydum. O da gurur duydu, utanmasına rağmen." Burnunu çekti. "Bunu bilmeni istedim."

Bir an sessizlik oldu. Ortaya çıkıp Rain'i bu durumdan kurtarmalı mıyım diye düşündüm, ama sonra o, "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu." dedi.

Olduğum yerde
kaldım.

"Denemeliydim."

"Hayır. Ben... O beni asla bırakmazdı, çünkü bu onun için utanç verici bir durum olabilirdi. Benimle uğraşmak istemiyordu, ama aynı zamanda kötü görünmek de istemiyordu. Anlatabildim mi?"

"Bu önemli değil. Ben..."

"Sana güvenmezdim," dedi Rain. Yine
sessizlik oldu.

Rain, "Belli bir şekilde davranmam, belli bir şekilde düşünmem için şartlandırılmıştım" diye açıkladı. "Ben bir yetişkinim ve şu anda o düşünce süreçlerini değiştirmeye başlıyorum. O zamanlar mı? Sen benim için harekete geçeceksin diye düşündüğün zamanlar mı? O beni seninle yaşamama izin verse bile, bunun bir önemi olmazdı. Senin evinde yatardım. Rolümü oynardım, dikkat çekmezdim. Her öğünde rahatsız ve ter içinde oturur, sorularına vereceğim cevapların bir şekilde aleyhime kullanılabileceğinden endişelenirdim. Ailem benimle konuşsa, yaptıkları buydu. Çok geç kalmıştım. Sanırım şimdi de çok geç kaldım."

"Rain. Hayır. Asla böyle düşünme. Lütfen."

Bir süre sessizlik oldu ve Rain'in sessizce nefes aldığını duyduğumda, onun mücadele ettiğini anladım.

Köşeyi döndüğümde, onun gözyaşlarını tutmaya çalıştığını gördüm. İki kadın da başlarını kaldırdı.

"Tyler." Bayan Hines parmak uçlarıyla gözlerinin altını okşadı ve bana biraz tedirgin bir gülümseme attı. "Söylemeliyim ki, takıma çok iyi bir katkı oldun. Bruce bana, senin mantıklı, "neden kazanamıyoruz lan?" tavrını getirdiğini söyledi. Sanırım öyle dedi." Şimdi daha samimi bir gülümseme attı. "Diğerlerinin buna ihtiyacı olduğunu söyledi."

Rain'e baktım, sözsüzce iyi olup olmadığını sordum. Bana hafifçe gülümsedi, ama ben yaklaşıncaya kadar yanına geldi ve bana yaslandı.

İyi değildi.

Kolumu onun omzuna doladım ve Bayan Hines'a gülümsedim. "Çocuklar iyi. Bu sezon çok ileri gideceğiz bence." Rain'i sıkıca kendime doğru çektim. "Rain'i almaya geldim çünkü aslında başka bir yemeğe gitmemiz gerekiyor. Kız kardeşim de Şükran Günü yemeği veriyor."

"Tabii ki. Umarım yeğeniniz çok daha iyidir." Bayan Hines bizi üst kata çıkmaya yönlendirdi. Birinci kata vardığımızda, bizi mutfağa davet etti. "Size artan yemeklerden biraz götürmenizi rica edebilir miyim?"

Bize cevap verme şansı vermeden, dört tabak yemeği doldurmaya başladı, her birini ağzına kadar doldurdu. Bitirdiğinde, tabakları plastik sargı ile sardı ve dördünü de bir çantaya koyduktan sonra bize uzattı.

Ona teşekkür edip vedalaştık ve her odayı dolaştık. Minnesota usulü vedalaşmak burada gerçekten zordu, ama sonunda kapıya ulaştık. Bayan Hines Rain'e sarılmak için yaklaştı ve onun yine ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

Koç, karısını çekip götürmeden önce bana özür diler gibi baktı. Kolunu karısının omuzlarına doladı ve başını salladı. "Sabahki antrenmanda görüşürüz. Yarın da çalışmak istediğini söylemiştin, o yüzden seni de sabah erkenden bekliyorum, Rain."

"Anladım, Koç." Rain ikimiz adına cevap verdi ve dışarı çıktı. Aniden hava tekrar normale döndü. Hava çok soğuktu.

kapı arkasından kapandığında, yüzü soldu. Bunun havayla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

"Rain?"

Koşarak benim kamyonetime doğru gitti.

Onun peşinden koştum ve beklemesi gerekmesin diye kilit açma düğmesine bastım. Çalıştırma düğmesine de bastım, böylece direksiyona geçmeden önce motor çalışmaya başladı.

Rain eğilmiş, yumruklarını gözlerine bastırmıştı. İleri geri sallanıyordu ve ağzından insan sesine benzeyen bir ses çıkmıyordu.

Sırtına dokundum. "Rain?"

Dokunmamla birdenbire ayağa fırladı ve patladı: "Beni evlat edinirdi! Orada bana öyle söyledi. Durumumu tam olarak bilseydi, beni evlat edinmeye çalışırdı. Yeterince bilgisi vardı, bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu, ama ısrar etmedi. O..." Sanki havası inmiş gibi, birdenbire kavgâ ruhu kayboldu.

"Ona bunun önemli olmayacağını söyledin."

"Yalan söyledim," dedi düz bir sesle. "Onu rahatlatmak için öyle söyledim, ama yalan söyledim. Evet, onlara güvenmediğim bir dönem olacaktı. Ama sonunda, benimle kalmaya devam etselerdi, bu yardımcı olurdu. Çok büyük bir fark yaratırdı. Ama bunu söylerken bile, içimden bir ses, *neden bunu benim için harcasınlar* ki diyor. Barınacak yerim vardı. Yemeğim vardı. Fiziksel olarak güvendedim. Başkaları daha kötü durumdaydı. Birine yardım edeceklerdiyse, başka birini evlat edinmeleri gerekirdi."

"Rain..." diye başladım, ne söyleyeceğimi tam olarak bilemeden.

"Ve o benim babam bile değildi. Gerçek babam değildi. Bilmiyordum! Keşke bilseydim. Annem neden herkese bu konuda yalan söyledi? O yapabilirdi... Her şey daha iyi olabilirdi." Yine fısıldamaya başladı, sesi çok zayıf çıkıyordu. "Benim onun kızı olmadığını bilmiyordu ve *yine de* bana öyle davranıyordu. Ben... neden? Sırf kız olduğum için mi? Gerçek babam olmadığını biliyor muydu? Belki hissediyordu, ama hayır. Beni kovardı. Biliyorum kovardı. Ve biri ona soru sorarsa, benim onun çocuğu olmadığını söylerdi, o zaman neden bana katlanmak zorunda kalsın ki?" Gözyaşları akmaya devam etti.

yüzünden aşağı akıyordu. Sessizce birbiri ardına. O bile bunlarla mücadele etmiyordu. "Benim neyim vardı ki?"

Elimi uzattım, ensesini avuçladım ve onu sıkıca sarıldım. "Senin hiçbir hatan yok. Senin bir sorunun yok. Sorun onda. Onlarda. Sende değil. Beni duyuyor musun? Sende değil. Bir daha böyle bir şey söylemeni istemiyorum. Senin bir sorunun yok. Senin içinde sadece iyilik var. Anladın mı?"

"Tyler," diye inledi, gözlerini kapatıp başını öne eğdi.

Tanrım. Onun için dünyayı alt üst etmek istedim. Böyle hissetmeyi hak etmiyordu. O değil. Söylediğimde ciddiydim. O sadece iyiydi.

"Sen benimle hastaneye gittin." "Ne?"

Tekrar söyledim. "Benimle birlikte hastaneye gittin. Neyle karşılaşacağını bilmeden oraya gittin, ama yine de gittin. Benim yanımdaydın. Bize kahve almaya gittin. Sen dünyadaki her şeyin en iyisisin, ama bunun farkında bile değilsin. Sen benim güneş ışığımsın. İlk gün, seni istedim. İkinci gün, yanından hiç ayrılmak istemedim. Sen benim temelim oldun ve bebeğim, ben genelde kaya gibi sağlamım. Aslında bir temele ihtiyacım yok, ama sana bağımlıyım. Seni terk edemem. Kelimenin tam anlamıyla. Asla. Seni ne kadar sevdiğimi, sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatacak kelime yok. Sen beni dengeliyorsun. Sen cesursun. Bana ilham veriyorsun. Senin için, senin sayende daha iyi olmak istiyorum. Beni daha iyi bir insan yapıyorsun ve bu senin hakkında her şeyi anlatıyor. İnsanları kendine yaklaştırmakta yavaş olabilirsin, ama bu senin tek kusurun ve ben bunun bir kusur olduğunu bile düşünmüyorum. Sevdiğinde, çok sevdiğini hissediyorum ve senin bu iyiliğinden her gün, her an yararlanmak istiyorum." Boynunun arkasını nazikçe sıktım. "Bana inanıyor musun?"

Gözlerimi dik dik baktı, yüzünden birkaç damla daha gözyaşı süzüldü, ama acısında bir boşluk vardı. Onun içinde tanıdığım güneşin bir kısmı ortaya çıkmaya başladı. "Evet" dedi.

"İyi."

"Her şey taze." "Ne taze?"

"Bu. Ben." Kafasını işaret etti. "İçimdeki bu boktan şey. Bunun bir adı olduğunu bilmiyordum." Bir an sessiz kaldı. "Sana Mal'dan bahsetmişim, dün barda beni nasıl bulduğundan. Bana kuzeninden bahsetti." Boynunu masaj yapmaya başladığımda bana baktı. "Ty, Miriam da benim gibiydi. Dün gece bu konuya girmedik ama o da benim gibiydi." Gözleri yine yaşlarla doldu, bir anlık sinirle. Yüzünü sertçe sildi. "Yıllardır ağlamamıştım çünkü ağlamanın bir anlamı yoktu ama son yirmi dört saattir ağlamaktan kendimi alamıyorum."

Gözlerini kapattı ve kafasında kaybolacağını anladım.

Boynunu bıraktım ve ellerinden birini tutup kucağıma çektim. "Mal'ın kuzeninden bahset bana."

Bana çok hüzünlü bir bakışla baktı ve fısıldayarak, "Yapamam. Yapamam, çünkü eğer yaparsam, sana ismi söylersem ve sen onu araştırırsan, bu benim tüm çocukluğumun yol haritası olur. Ama bu beni daha az deli hissettiriyor. Bir parçamın normal olduğunu hissettiriyor ve belki de öyle bir evde büyümüş olsaydım, ben... Sesi kesildi ve Koç'un evine doğru baktı.

"Neye sahip olmayabilirsin?"

Kafasını salladı ve tekrar bana baktı. "Bu gece mi? Bu gece sana her şeyi anlatacağım."

Parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Tamam. Bu gece."

Kamyoneti sürmeye başlayıp kaldırımdan uzaklaşırken, "İçimde ne kadar karışık olduğunu öğrendikten sonra beni terk etme lütfen" diye fısıldadı.

Elini o kadar sıkı sıktım ki, parmaklarını kırabileceğimden endişelendiğimde ancak o zaman gevşettim. "Sana yapılan bir şey yüzünden seni asla terk etmem."

"Söz ver."

"Sen benim için sadece güneş ışığı, kekler ve leylaklarsın. Sende sadece iyilik var. Bu, hayatımda verdiğim en kolay söz."

Yarın onun kardeşi ile oynayacağımız maçı gerçekten *çok* heyecanla bekliyordum.

"Koçun evindeki akşam yemeği nasıldı?" Sky'ın mutfakta Tyler'a sorduğunu duydum.

Zoey ve ben oturma odasındaiken onlar bulaşıkları yıkıyorlardı. Televizyonda bir film oynuyordu ama ben dikkatimi vermiyordum.

"Annem senin danışman olduğunu söyledi," dedi Zoey, gözleri fal taşı gibi açılmış, kanepenin köşesine kıvrılmış halde. Kucağına bir yastık ve battaniye çekmişti, sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kahverengi saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı ve Tyler'ın forması giymişti. Aslında o ve annesi birbirlerine çok benziyorlardı. Sky, ilk misafir grubu ayrılır ayrılmaz kıyafetlerini değiştirdiklerini söyledi. Buraya geldiğimizde, ellerini havaya kaldırıp "Ta da! Size minnettarız" diye bağırılmışlardı.

Tyler'ın bu kadar geniş gülümsediğini hiç görmemiştim. Nefesim kesildi. Ondan sonra, kimse aç olmasa da oturup bir şeyler içip atıştırma yedik. Hepimiz önceki öğünlerden dolayı doymuştuk.

Zoey'e cevap vermek için biraz daha dik oturdum. O bir neden soruyordu. Kafamı salladım. "Okula özellikle bunun için gitmedim." Gülümsedim. "Benim uzmanlık alanım spor psikolojisi ve takım dinamikleri."

Battaniyesini çenesinin altına sıkıştırdı. "Terapistim, terapiye gitmenin benimle ilgili bir sorun olduğu anlamına gelmediğini söyledi. Sadece içimdeki acıları dışımdaki acılardan ayırmaya cesaretim olduğu anlamına geliyor." Yüzünü buruşturdu. Battaniye kucağına kaydı. "Sanırım çoğunlukla küçük çocuklarla konuşuyor, ama annem benim onunla konuşmamdan rahatsızlık duymuyor." Kaşlarını çattı. "Ama farklı uzmanlık alanları var mı?"

İçimdeki profesyonel ben devreye girdi ve kafamda her şey netleşti. Şu anda burada olmamın tek bir nedeni vardı, o da Zoey'di. "Evet," dedim ona. "Birçok farklı uzmanlık alanı var. Aile terapistleri, seks terapistleri..."

Kıkırdadı.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Yeme bozuklukları, bağımlılık, alkolizm için danışmanlar var. Her türlü şey için. Ve psikiyatristler, psikologlar, ruh sağlığı çalışanları, sosyal hizmet uzmanları ve mesleki terapistler var. Ama onların ana hedefi her zaman yardım etmektir. Terapistinle konuşmaktan hoşlanıyor musun?"

Mutfağa doğru baktığını fark ettim. Tyler ve Sky sessizleşmişti, ama su akmaya devam ediyordu. Hâlâ bulaşıkları yıkıyorlardı.

Zoey battaniyesini çekti. "Sorun yok."

Tamam. Peki. Gerçekten bir şey söylemek istediğini hissettim.

Zoey bir oyuncu ya da sporcu değildi. Tyler'ın yeğeniydi. Yaklaşımımı değiştirmem ve kendimi daha ön plana çıkarmam gerekiyordu. "Dinle, annen adına konuşmak bana düşmez, ama sana şunu söyleyebilirim ki o bir yetişkin. Muhtemelen sana nasıl yardım edeceği konusunda bir planı vardır, ama sonuçta o sadece yardım etmek istiyor. Hepsi bu. Danışmandan hoşlanmıyorsan, başka danışmanlar da var. Başka terapistler de var. Ama en önemlisi sensin. Annen zihin okuyucu değil, ama öyle olsaydı harika ve korkutucu olurdu." Zoey'nin dudağı seğirdi ve ben de onun gülümsemesini taklit ettim. "Bence ona neler olduğunu anlatmalısın."

Kız başını salladı ve battaniyesini karıştırmaya devam etti. "Evet. Biliyorum."

Tanrım. Bu kızı tanı mıyordum. Dayanabileceğimiz bir ilişkimiz yoktu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama çok fazla acı hissediyordum. Bir an için bunun benim acım mı olduğunu merak ettim. Yoksa onun acısıydı ve ben bir şekilde onu mu hissediyordum? Bana da böyle şeyler olmuştu bazen.

"Hastanedeydim," dedim ona.

Sözlerimi duyunca başını kaldırdı. Hareketsiz kaldı. "Çok gergindim."

"Öyle miydin?" Başını eğdi.

Ben başımı salladım. "Evet. Çünkü amcan ve annen o zamanlar benim kim olduğumu, kardeşimin kim olduğunu bilmiyorlardı."

"Oh." Yine battaniyeyi üzerine çekti. "Annemle çıkıyordu, değil mi?"

Boğazım acı verici bir şekilde şişti, başımı salladım. "O kötü biriydi."

Bana bakmadan battaniyeyi tekrar çekmeye başladı. "Annem öyle söyledi. Ona kötü davranıyordu ve araba kazasından sonra ortadan kayboldu."

Aniden her şey netleşti. Nedenini ve nereden geldiğini bilmiyordum, ama neredeyse gülecektim. "Biliyor musun, o araba kazası için kendimi suçluyordum."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Neden? Orada mıydın?"

"Hayır." Bu sefer gerçekten güldüm, çünkü Daniel'in kafama soktuğu şey çok saçmaydı. "O gün bana kızgındı." Gözlerimi devirdim. "Hiç televizyon izleyemedim ve o zamanlar, şimdi televizyonda izleyebileceğiniz tüm o farklı şeyleri izleyemiyorduk, en azından ben izleyemiyordum. Kardeşlerim her zaman televizyonu tekellerine alır, kaset veya oyun izlerlerdi. Ama bir kez olsun, televizyonu ben almıştım. Diğer kardeşim yoktu ve Daniel'in randevuya çıkacağını biliyordum, bu yüzden film izleyeceğim için heyecanlıydım. Ama sonra aşağı indi ve o gün oynanan maçın skorlarını kontrol etmek istedi. Neden bilgisayardan veya telefonundan kontrol edemediğini bilmiyorum. Sanırım oturma odasında rahat görüldüğüm için sinirlenmişti. Beni mümkün olduğunca odama göndermek isterdi, ama etrafta kimse olmadığı için onun için kanalı değiştirmeyi reddettim. Sıra bende idi ve izlemek istediğim filmi izleyecektim. Bana çok kızmıştı. Öfkeyle odadan çıktı. Ona baktım. "O gece, o ve annen trafik kazası geçirdiler." O akşamı ne kadar keyifli geçirdiğimi hatırlayarak titredim. Film izledikten sonra yatmıştım. Gece uyanınca Daniel kapımın önünde duruyordu. Her yeri kan içindeydi. "Beni suçladı."

"Ne?" O nefes aldı. "Nasıl?"

"Onun bu kadar sinirli olmasının benim hatam olduğunu söyledi ve bu kadar sinirli olmasaydı dur işaretini kaçırmazdı." *Tanrım*. "Yıllarca ona inandım, aslında şu ana kadar, ki bu da başka bir açıdan üzücü. Ama onun o yolu daha önce birçok kez kullandığını"

o yolu daha önce birçok kez kullandığını düşünmemiştim. En sevdiği restorana gidiyorlardı. Orada dur işaretinin olduğunu biliyordu. Dur işaretini geçmeyi sevdiği için geçmişti. Diğer sürücü içkiliydi ve onlara çarptı, ama o dur işaretini geçmeseydi, onlara çarpmazlardı. Ve o sinirliydi çünkü her zaman sinirliydi. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ama beni suçladı çünkü o böyle yapardı. Her zaman birini suçlardı."

"Bekle. Yani..." Zoey kaşlarını çattı ve bana dönük oturacak şekilde yer değiştirdi. Dizlerini göğsüne çekip kollarını etrafına doladı. "Bu, annemin beyin hasarı geçirdiği araba kazası mı?"

"Evet." O kaza benim hatam değildi. Göğsümdeki yük kalktı. Benim hatam değildi. Skylar'ın beyin hasarı benim hatam *değildi*.

Kafasını salladı. "Bu çok saçma. Yani, kardeşin tam bir pislikmiş."

Gülerek, "Evet. Öyleydi. Hala da öyle." dedim.

"Bunca zaman böyle düşündüğün için üzgünüm. Annem seni suçlamadı, değil mi?"

"Hayır. Hiçbir şey söylemedim..."

"Çünkü o suçlamazdı." Zoey'in bakışları çok sert oldu. Bana doğru eğildi. "Annemi tanıyorum, o asla senin suçun olduğunu söylemezdi. Asla."

İçim ısındı ve sesim yumuşadı. "Evet. Şimdi biliyorum, ama uzun süre bilmiyordum. Daniel'in beni suçladığını kimseye söylemedim. Bunu biriyle paylaşmayı hiç düşünmedim bile."

Yüzünde birden bir ışık yandığını gördüm. Kanepenin minderine yaslanarak dudağını ısırды. "Oh. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Bunu kasten yapmadım. Yıllarca konuşmayı konuya geri döndürmekten kaynaklanıyor." Gülümsemem alaycı bir hal aldı, sonra da hüzünlü. "Daha önce de söylediğim gibi, ben danışman değilim, ama çocukken yaşadıklarım şu anda bana çok taze geliyor, o yüzden o zamanlar kimseyle konuşmadığımı söyleyebilirim ve keşke konuşsaydım diyorum."

Keşke birine bir şeyler söyleseydim. Dinlemek istemeselerdi bile, dinleyecek birini bulana kadar denemeye devam etseydim. Kolun kırık ve kimseye ağrının olduğunu söylemezsen, kimse kolunu iyileştirmeye yardımcı olamaz. İyileşir, ama muhtemelen yanlış bir şekilde. Anlıyor musun? Benim başıma gelen bazı şeylerin iyileşmesi daha yeni başlıyor ve senin de benim yaşadığım yıllarca süren sessiz acıyı yaşamamı istemiyorum. Annen seni çok seviyor. Amcan da öyle. Eric ve Paul'la yeni tanıştım, ama içimden bir his Eric'in senin için birini öldürebileceğini söylüyor.

O güldü. "Bertle'yi unutma. Herkesi çılgına çevirir, ama hepsine iyi bakar. Onlar sadece bunun farkında değiller."

"Bertle'ı pek tanımıyorum, ama onu daha yakından tanımayı dört gözle bekliyorum."

Ağzının köşeleri utangaç bir gülümsemeyle yukarı kalktı, ama gözlerinde parlayan korkuyu da gördüm. Temeli atmıştım, burada korkutucu şeyler hakkında konuşabilmemiz için parametreleri belirlemiştim. Şimdi onun ne yapacağını görmem gerekiyordu. Ona kendim hakkında bir şeyler anlatmıştım. Ona güvenimi göstermişim, sonra sesimi güçlü ve yatıştırıcı hale getirmiş, ona bir yetişkin olduğumu ve onun için burada olduğumu söylemeye çalışmıştım. Kararlıydım. Bana söylemek istediği her şeyi kaldırabilirdim.

Zihnimin bir köşesinde, mutfakta suyun akmadığını biliyordum. Televizyonda oynayan film dışında mutlak bir sessizlik vardı.

Başını kaldırdı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Ben de düşük bir sesle konuşmaya başladım: "Zoey? Sana bir şey sorabilir miyim? Aşırı dozun hakkında?"

Zaman durmuş gibiydi, ta ki sonunda başını sallayana kadar. Nefes aldım. "Kaza mıydı?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve başını sallayarak yıkıldı. Kalbim deli gibi atıyordu. "Sen..."

Devam etmeme gerek yoktu. Başını yukarı aşağı salladı, gözyaşları akıyordu.

Hareketsiz oturdum. Onun duygularıyla başa çıkmasına ve hissetmesine izin verdim, hissetmesi gereken ne varsa hissetmesine izin verdim. Bunu ifade etmesi gerekiyordu ve ona sarılmak için harekete geçersen, bu bizim gidişatımızı değiştirebilirdi.

Ağzını açtı, ama nefes nefese kalmıştı. "Acele etme," diye mırıldandım.

Başını eğdi ve gözyaşları hiç durmadı. "Konuşmak acı veriyor." Göğsünü okşadı.

"Bazen sözler ne kadar önemliyse, söylemesi o kadar zor olur."

Dizleri çöktü ve çapraz bacaklı oturdu. Sonunda, küçük bir sesle, "Bir partiye gittim ve ben..." dedi. Göğsü yine inip kalktı.

Bekledim.

O burnunu çekti. "Bir arkadaşımın evindeki partiye gittim ve annesinin banyosuna girdim. Orada haplar vardı ve ben..." Derin bir nefes daha aldı. Başını kaldırdı ve boğazını temizledi. "Onları eve götürdüm çünkü istedim..." Yine ağlamaya başladı, arka arkaya büyük hıçkırıklar boğazından çıktı. "Annemin beni bulmasını istemedim. Onun bulmasını istemedim. Ben..."

Skylar koridordan çıkarken yanımda bir hareket oldu.

Zoey'in yüzü soldu. "Anne. Ben... Ben... Çok üzgünüm. Ben..."

"Bebeğim." Skylar ona koştu, onu kucaklayarak saçlarını okşadı ve onu ileri geri salladı. "Oh, bebeğim. Çok üzgünüm."

Zoey'in gözyaşları sel oldu ve annesinin kollarında hıçkırarak ağladı. Ağlaması yüksek ve boğuktu ve bu benim kalbimi parçaladı.

Sonra Tyler geldi, kendi gözyaşlarını silerek, gözleri bana bakıyordu. bana bakıyordu.

Onu inceledim. Bana kızgın mıydı? Gözlerini kırpıp kız kardeşine ve yeğenine döndüğünde yüzünde büyük bir ıstırap vardı. gözlerini kırpıştırıp kız kardeşine ve yeğenine döndüğünde yüzünde büyük bir ıstırap vardı. Yanımdan geçti, ama eli dizime uzandı ve Zoey'in diğer tarafına oturmadan önce sıktı. Zoey, annesi ve amcasının arasında sıkışmıştı.

Skylar, kızının boynuna gömdüğü başını kaldırmadı, ama bir kolunu uzatıp Tyler'a sarıldı. Tyler da ona uzandı ve üçü bir araya geldi. Uzun bir süre öyle oturdular, bir aile gibi.

O gece geç saatlerde, Rain oteline dönerken sessizdi. Yanına baktım, sileceklerin sesi ortalığı dolduruyordu. Radyoyu açmamıştık ve kar yağmaya başlamıştı. Bu gece *ok şey* olmuştu. Son yirmi dört saat çok şey olmuştu. *Kahretsin*. Bütün hafta çok yoğun geçmişti. Rain sessizdi, içine kapanmıştı ve pencereden dışarı bakarken, onunla birlikte olmak için otele gitmekten birdenbire çok yoruludum.

"Bir daire tutmam lazım."

"Ne?" Bana kaşlarını çattı. "Sadece bir yıllık sözleşme imzalamadın. Seni beş yıllığına bağladılar, değil mi? Bir ev almalısın. Skylar ve Zoey'i yanına taşın."

Ona bir bakış attım. Kendini dahil etmiyor muydu? "Bu gece için teşekkür ederim," dedim ona.

Daha önce söylememiştim ama öyle hissetmiştim. Zoey yatmadan önce Rain'e sarıldı, sonra Skylar onu o kadar sıkı sarıldı ki, sevgilimin kemiklerini kıracak diye endişelendim. Zoey'in yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz Skylar gözyaşlarına boğuldu ve Rain'e sarılarak ona bol bol teşekkür etti.

Rain gülümsedi, Skylar'ı kucakladı ve "Sadece kapıyı biraz araladım. Hepsi bu. O bunu söylemek istiyordu. Bazen çok yakın olmayan, daha tarafsız birine söylemek daha kolaydır. Zaten yakında ortaya çıkacaktı." dedi.

Skylar bunu duymaya ihtiyaı vardı ve ona bunu söylediği için teşekkür etti.

Ortam biraz gerçek dışı ve ağır hissettirdiği için fazla kalmadık. şimdi kamyonumdaki hava da aynı derecede ağır hissettiriyordu. Bu, Zoey'nin itirafından kaynaklanan

duygusal bir akşamdan kalma hali miydi? Direksiyonu sıktım. "O yardım alacak."

Yağmur benim tarafıma döndü.

"Bunu konuşacak vaktimiz olmadı, ama Zoey'e her türlü yardımı sağlayacak. Daha önce de sağlamıyordu değil. Sadece... Ski pek çok insana güvenmez, ama bize yardım eden bir sosyal hizmet uzmanı vardı. Aslında ona yardım etti. Ben bu işleri pek anlamam ama bu gece yardım ettiğini biliyorum. Ve bu konuda tarafsız ve sakin davranıyorsun ama yaptığın şey çok önemliydi. Zoey'e yardım ettin, kız kardeşime yardım ettin, bana yardım ettin ve neden orada soğuk soğuk oturuyorsun anlamıyorum..."

"Ben de kendimi öldürmek istedim."

Bu sözler kamyonette yankılanırken nefesim kesildi. Lanet olsun.

Sinyali yakıp en yakın otoparka girdim. Kamyoneti kaza yapmayacağımı anladığım anda, park ettim ve ona döndüm.

"Sen de çocukken mi? Gençken mi?"

Rain öne doğru bakıyordu. Gözleri bende değildi. Bu hoşuma gitmedi. Onu görmek istedim.

"Hayır," dedi bir süre sonra. "O zamanlar hala umudum vardı. Nasıl ve nereden geldiğini bilmiyorum, ama henüz pes etmemiştim."

Tanrım. Yüzünde boş bir ifade belirdi. Sözleri boş geliyordu. "Mal Benoît beni aradığı gün bir silah satın almıştım. *Artık yeter* dedim, gidip bir silah aldım ve daireme getirdim. Sonra sadece ona bakakaldım."

Hâlâ bana bakmıyordu ama güldü. "Korkuya kapıldım. Telefon çaldı, buraya geldim, bu işi aldım ve..." Konuşmayı kesti. Heykele dönmüştü. "Sen... Mal ile akşam yemeğinde buluştuğumda, yardım etmemi istediği takımın bir hokey takımı olduğunu anladığımda, içimde çok farklı duygular uyandı ama bunu istedim."

Sonunda bana döndü, o güzel, hüznü yüz sonunda bana baktı. Gözlerindeki ışıltıyı gördüm. Açlığını gördüm.

"Bunu çok istedim çünkü hokeyi ne kadar sevdiğimi unutmuştum," dedi. "Ben de onu çok sevmişim, ama onlar onu benden aldılar." Gözleri yaşlarla doldu. "Kardeşlerim lanet olası NHL oyuncularını oldular."

süperstarlar ve ben, onların kız kardeşi olduğumu kimsenin bilmesini istemediğim için saklanmak zorunda kaldım. Siktir et onları. *Siktir et onları*. Mal bana bu dünyaya geri dönme şansı verdi, ben de bu şansı değerlendirdim ve pişman değilim. Hiç pişman değilim."

Gözleri benden izin ister gibi yalvarıyordu.

Elini tuttum. "Ne hissetmek istiyorsan onu hisset.

Senden yeterince aldılar."

Elimi sıktı. "Daniel burada olduğumu öğrendi. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama o TikTok videosu beni korkutup kaçırmak içindi."

"Biliyorum."

Parmak eklemleri bembeyazdı. "Beni önemsiz biri olduğuma inandırdılar. Bunu kasten mi yaptılar bilmiyorum. Sanmıyorum. Sadece yaptıkları bir şeydi. Babam beni istemiyordu, kardeşlerim de onun izinden gitti." Bir an bana baktı. "Sen kardeşimin düşmanısın, ama ben de öyleyim. Daniel bunu yaptı. Beni düşmanı yaptı ve ben nedenini hiç bilemedim. Benim neyim vardı? Daniel beni gördü, benden nefret etti ve duygusal olarak bana kötü davrandı. Dane ise beni hiç görmedi."

Bana doğru baktı. "Kendimi düzeltmek için psikolojiye başladım, ama başaramadım. Sadece düşündüm ki... Kimsenin beni sevmeye değmeyeceğimi düşündüm." Gözlerini kapattı ve başını eğdi. "Bunca zaman bunu içimde taşıdım... Önemli olmadığımı, bende bir sorun olduğunu, kimsenin beni sevmeyeceğini. Vazgeçtim. Hayatımın geri kalanında yalnız kalacağımı kabul ettim, ama *çok yalnızdım*." Başını salladı. "Yalnızdım ve yalnız olmaktan çok yorulmuştum, devam etmek için bir neden yoktu. Artık umut kalmamıştı. Ben de bir silah aldım."

Arkasını döndü.

Ne söyleyeceğimi ya da nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyordum.

Tanrım. *Ne yapmalıyım?* "Rai..."

"Ama benim gibi büyüyenlerin bir adı var. Bir isim." Gözleri parıldayarak ve canlı bir şekilde bana baktı. "Bu, benim gibi başkaları da olduğu anlamına geliyor. Araştırılmış ve tanımlanmışlar. Bizim gibi olanların sayısı, niteliklerimizi ve özelliklerimizi tanımlayabilecek kadar fazla. Ben yalnız olduğumu kabul etmiştim." Sesi yükseldi, ama titriyordu. "Sorun benim

sorun benim sanıyordum, ama Mal bana bir isim verdi, bilmem gereken bir isim, ama bilmiyordum!"

"Ama artık biliyorsun."

Şimdi zor nefes alıyordu ve başını salladı. "Kendimi öldürecektim. O silahı satın aldım. Tabii ki panikledim, ama ne yapacağımı biliyordum. Sonunda tetiği çekecektim. Ama Mal aradı. O telefon, buraya gelmek, hokey'e geri dönmek, seninle tanışmak —hayatımı kurtardın. O telefon beni sana getirdi. Bana başka bir kardeş kazandırdı ve belki de... Sadece hokeyi geri kazanmak yeterli olmazdı. Sana ihtiyacım vardı."

"Bebeğim," dedim, kırık bir sesle. "Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Sana nasıl destek olabileceğimi bilmiyorum."

O başını salladı ve elimi tuttu. "Hiçbir şey söylemene gerek yok. Ben Zoey değilim. Benim durumum farklı. Ben ölmeye razıyım. Neden yaşamaya devam etmem gerektiğini anlamıyordum, ama Zoey farklı. Bence onunki dürtüsel bir karardı. Bilmiyorum. Bunu Zoey, Skylar ve ona profesyonel olarak yardım edecek kişi çözmeli. Onlar bu konuyu derinlemesine inceleyip ona yardım edecekler. O yardım alacak. Bunu söylemek her zaman ilk adımdır. Ve bu çok korkutucu." Bana baktı. "Gerçekten çok korkutucu."

"Şimdi korkuyor musun?" Ona uzandım, elim çenesinden kayarak yüzünü avuçladım.

Gözlerini kırptı ve başını salladı. "Evet," dedi sessizce. "Sahtekar gibi hissediyorum."

"Ne? Neden?"

"Çünkü belki de yaptığım şeyi yapmamam gerekir, çünkü..."

"*Siktir et,*" diye homurdandım. "Bir oturuşta, yeğenim sana söyledi ki..."

intihar etmeye çalıştı. Tek bir oturumda, onu açılmasını sağladın. Bana yardım ettin. Takım hakkında bana söylediklerin, benim için her şey demekti. Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun, takımla ne yaptığını, sayısız takımla ne yaptığını. Bu düşünceyi bırak. Kimse mükemmel değildir, Rain. Hiç kimse. Ve bazen kadınlar için bu daha zordur. Anlıyorum. Bunu görüyorum, ama sen ve Skylar tanıdığım en güçlü iki insansınız. Ne düşünüyorsan, hangi sarmalın içine düşmek istiyorsan, durdur şunu. Eğildim, alnımı alnına dayadım ve yüzünü ellerimle tuttum.

"Sana burada ihtiyacım var. Seni tamamen istiyorum ve ihtiyacın olan her konuda sana yardım etmek için her adımında yanında olacağım. Beni duyuyor musun? Ben senin yanındayım. Takım da senin yanında. Kız kardeşim artık seni asla bırakmayacak. Hiçbir yere gitmeyeceksin ve bundan sonra tek yapman gereken işini yapmak ve kendine dikkat etmek. Hepsi bu. Geri kalanımız seni koruyacağız, tamam mı?" Başımı kaldırdım ama gözlerine bakmaya devam ettim.

Gözleri benimkileri aradı ve bir an sonra değişti. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Utangaç bir şekilde omuz silkti. "Benim için buradasın." Gülümsedi ve bana uzandı. "Benim için, burada olman, beni dinlemen, konuşmama izin vermen, beni görmen, beni duyma, ihtiyacım olan tek şey bu. İhtiyacım olan tek şey buydu. Beni görüyorsun."

"Seni her zaman göreceğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bir saniye gözlerini kaçırdı. "Konuşabileceğim bir profesyonel bulacağım, kayıp çocuk rolü konusunda uzman birini."

"Adı bu mu?"

"Evet. Kayıp çocuk sendromu. Ya da görünmez çocuk. Benim için ikisi de aynı şeydi." Kararlı görünüyordu, kendi kendine başını salladı. "Benim durumumun adını öğrenmek çok yardımcı oldu. Kısa sürede bile çok yardımcı oldu, ama yalan söylemeyeceğim. Senin beni sevmediğine inanmak için programlanmışım. Senin ve diğer herkesin sonunda beni terk edeceğine, birdenbire benim buna değmediğimi fark edeceğine şartlandırıldım. Lütfen bana karşı sabırlı ol. Kendimle mücadele edeceğim. Ve bu... bu zor olacak."

"Rain." Eğilip dudaklarını buldum. "Çok fazla araştırma yapacağım, çalışacağım ve senin uzmanınla konuşacağım," dedim ona öpüşürken. "Sana bir bakışta neyle mücadele ettiğini anlayabileceğim. Hedefim bu. Ve şunu bilmen gerek ki, Griffin ailesinde biz, o Mouse ailesi gibi, hepimiz biriz."

"Mouse ailesi mi?"

"Mousksters. O insanlar."

"Musketeers mi?"

"Evet. Onlar. Sen dördüncüsün. Eric'e söyleme. Ski, artık benimle ve seninle tanıştığına göre, ailenin dördüncü üyesi olduğunu düşündüğünü söylüyor."

Bence saklanma günlerin sona erdi. Eğer tekrar kendini izole etmeye çalışırsan, çok fazla insan senin için arama emri çıkaracaktır."

Bana gülümsedi. İyi görünüyordu.

Bana bir öpücük daha verdi ve "Eve gidebiliriz, bebeğim" diye fısıldadı.

Bana öyle demesi hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti, ama yeni bir endişe türü ortaya çıktı. Onun silah satın alıp ne yapacağını düşünecek türde biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Asla. Onunla tanışmıştım ve onu istemişim. İyi birine benziyordu. Güzeldi. Yetenekli görünüyordu. Güçlü. Kararlı. Şimdi yıllardır ölmek istediğini mi öğreniyordum? Bu gece bana söylemeseydi hiç bilemezdim. Hiçbir fikrim yoktu.

"Zoey'nin de öyle olduğunu düşünmüyorsun..." "Ne gibi?" diye sordu.

"Senin büyürken gördüğün muamele gibi... Zoey'e de öyle muamele edildiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır!" Elimi tuttu ve şiddetle başını salladı. "Tanrım, hayır. Zoey'nin neden böyle hissettiğini bilmiyorum. Okulda bir şey olmuş olabilir. Ya da depresyondan muzdarip olabilir mi? Bilmiyorum, ama Zoey ben değilim. Zoey seviliyor. O fark ediliyor. Ailenin sana ihtiyacı olduğu için, onun sana ihtiyacı olduğu için NHL takımını değiştirdin ve ülkenin diğer ucuna taşındın. Güven bana. Zoey ben değilim." Bana dikkatle baktı. "İhtiyacı olan yardımı alacak. Buna tüm kalbimle inanıyorum. Sen ve Skylar, onun etrafında toplandınız. Gerçekten iyi olacağını düşünüyorum."

Korkularımın bir kısmı azaldı. "Peki ya sen? Tekrar bir şey yapmayı düşünürsen?"

Şu anda beni endişelendiren şey buydu. Bunu çok iyi saklayabiliyordu. Saklamıştı, ama belki de bu görünmez çocuk olmanın bir parçasıydı? Bilmiyordum. Bunu öğrenmem gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı. "Sanırım benim için bu biraz zaman alacak. Bana yardım edebilecek birini bulmam gerekiyor. O zaman sana nasıl yardım edebileceğimi daha iyi anlayabilirim. Ama şunu söyleyebilirim ki, artık o silahla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sen varsın. Hokeyi tekrar yapabiliyorum. Arkadaşlarım var. Umudum var. Umudumu kaybetmiştim. Dünya griye dönmüştü ve öyle kalmıştı ve ben..."

Daha fazla renk görmedim. Ama sonra gördüm. Eğer böyle düşüncelerim olursa, sana geleceğim.

"Söz ver bana." Ya bir gün aniden ortadan kaybolursa? "Söz ver bana, Rain."

"Söz veriyorum," sesi yine sessizleşti ve tekrar etti. "Söz veriyorum." Emniyet kemerini çözdü ve bana doğru tırmandı.

Koltuğuma yaslandım ve onu olabildiğince geriye iterek bana binmesini sağladım. Alnı alnıma değdi ve saçları bir perde gibi üzerimize düştü, bizi kendi dünyamızda sardı.

Onun kokusunu içime çektim, kek ve leylak kokusu, ve bu dünyayı sonsuza kadar onunla birlikte yaşamak istediğimi anladım. "Beni asla terk etme," dedim boğuk bir sesle.

"Bırakmayacağım." Dudakları dudaklarıma değdi ve Rain'in her şeyiyle kendimden geçtim.

Onsuz bir dünya, onsuz bir hayat düşünmek beni sarsıyordu. "Seninle evlenmek istiyorum."

Başını kaldırmadan önce sertleşti. "Ne?"

"Ben..." Ağzımı kapattım. "Siktir."

"Selam." Bruge ertesi gün öğleden sonra bana doğru kayarak geldi ve eldivenli elini uzattı. "Hallettik." Bana bir bakış attı ama dikkatini son birkaç dakikadır izlediğim Montreal'li patenciye çevirdi.

Isınma turlarıydı. Kırmızı çizginin üzerinde durmamam gerekiyordu, ama oradan ayrılmaya kendimi ikna edemedim. Daniel Connors denen bu herifi nefret ediyordum. Buzun üzerine çıktığı anda, kaskını çıkarmış, bizim yedek kulübesine bakarak etrafta kaymaya başladı. Sanki Rain'i dışarı çıkmaya davet ediyordu.

"Burada duracağınsa esneme yapmalısın." Bruge'ye homurdandım.

"Koç benim hattımı başlatıyor."

"Ne?" Şimdi dikkatimi çekmişti. Bruge bizim enforcer'ımızdı. "Neden böyle yapıyor?"

"Sence neden?" Montreal'in kaptanını izlemeye devam etti. "Boston'da olduğu gibi. Her iki takım da ne olacağını biliyor."

"Ya kavga etmezse?"

Bruge güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Onu hemen şimdi benimle dövüşmeye zorlayabilirim."

Sırıttım. "Yap bakalım."

Bruge başını salladı. "Connors'ın bu gece başına ne geleceğini hiç bilmediğini hissediyorum."

"Ne dedin?" Konuştuğumuz adam yanıımızdan kayarak geçmişti ama şimdi dar bir daire çizerek geri döndü. Hayatım boyunca onun pislikliğiyle uğraşmışım

sürekli onun pislikliğıyle uğraşıyordum ama Rain'e nasıl davrandığını bilmek beni daha da kızdırdı.

Brüge bir şey söylemeden, Connors'ın yüzüne yaklaştım. "Geri çekil, Connors. Puck düşene kadar senin hakkında istediğimizi söyleyebiliriz."

"Oooh. Büyük adam, ha? Artık çok sert misin?" diye alay etti.

Kalabalık olan biteni fark etti ve tezahürat yapmaya başladı. Yuhalamalar da başladı. Kan istiyorlardı ve biz kendi memleketimizdeydik. Özellikle Connors'ın kanını istiyorlardı. Bu spor bazen acımasızdı.

"Tamam. Yeter artık." Hakem hemen aramıza girdi, ellerini kaldırdı. "Bunu maça saklayın. Isınmaya geri dönün."

"Kız kardeşim nasıl? Hala her zamanki gibi yaramaz mı?"

Kızdım. Ona uzandım, kaskı olmadığı için formasını çekmeye çalıştım. Onu yakınımda tutmak istedim, böylece vurduğumda isabetli olurdu. Kayarak kaçmasını istemedim.

Kalabalık çılgına döndü.

"Hey! Durun. İkiniz de." İki hakem daha aramıza girip bizi birbirimizden uzaklaştırdı.

"Konuşmaya devam et," dedim ona. "Devam et."

"Dostum." Sunny kayarak yanıma geldi ve beni geri itti. "Mikrofon takılı. Delirdin mi sen?"

Kahretsin. Unutmuşum. Mikrofon takılıyken ne maç ama.

Connors gülüyordu. Yardım etmeye gelen hakem ve takım arkadaşlarının arkasından boynunu uzattı. "Daha iyi bir sorum var. Kız kardeşin nasıl? Tatil için buradayım. Belki onu ararım. Kendim nasıl olduğunu sorarım."

Yine ona saldırdım.

"Siktir. Griffin. Dur." Sunny ve Jesse, hakemin beni geri itmesine yardım ettiler.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Aksi takdirde, hakemler maç başlamadan bana ceza verecekti.

Daniel yüksek sesle ve alaycı bir şekilde gülmeye devam etti, sonra aniden sustu. Gözleri doğal olmayan bir şekilde büyüdü ve olduğu yerde donakaldı. Bakışları beni geçip gitti.

Rain'in diğerk yardımcı koçlarla birlikte yedek kulübesine çıktığını görünce küfrederek baktım. Gözleri kardeşinin üzerindeydi, ama korku yoktu. Titriyor ya da sallanmıyordu. Bana kendini bölümlere ayırabildiğini söylemişti ve ben bunu iş başında görüyordum. Çenesi kalkmıştı ve gözleri soğuktu. Kaya gibi sağlamdı.

Gözleri kardeşine dönmeden önce sahneyi bir süzdü. "Hâlâ zorbasın, görüyorum. İki küçük kızın var, Danny. Onlara bir iyilik yap. Onlar için büyü."

Öfke Daniel'ın yüzünü değiştirdi. Burun delikleri genişledi. Saldırmaya hazır bir boğa gibi görünüyordu ve ona saldırdı. Ama onunla Rain arasında çok fazla insan vardı: ben, Bruge, Sunny, Jesse, üç hakem, Daniel'ın iki takım arkadaşı ve şimdi Meester ve Brick de.

"Onlar hakkında konuşmayı kes. Onlar seninle asla tanışmayacaklar..."

"Hey!" Montreal'in koçlarından biri, elinde klipsli tahtasını tutarak buzun üzerine çıktı. Daniel'in önüne yaklaştı ve Daniel, Rain'e kötü bir bakış atıp uzaklaşmaktan başka bir şey yapmadı. Koç arkasını döndü ve Rain'e odaklandı. Yaklaşmadı, ama bakışları tüm oyuncularımızı geçip onu buldu. "Yerine dön."

"O bizim yedek kulübesinde." Marken onun yanında öfkelenildi.

Rain, hakkını vermek gerekirse, hiç de rahatsız görünmüyordu. "Peki ya bu?" dedi. "Oyuncularınızı kontrol edin, o zaman sorun olmaz."

"Hey." Daniel geri dönmüş, koçunun arkasına gizlenmişti. Gözlerini stadyumun bir köşesine çevirdi, anlamlı bir bakış attıktan sonra Rain'e neredeyse manyakça sıırttı.

Rain onun bakışını takip etti ve onun görmesini istediğı kişiyi gördüğünde yüzü soldu. Yüzündeki kan çekildi ve yutkundu.

Daniel ona güldü. "Bu bir aile buluşması, küçük kardeş."

İçimden küfrettim. Orada, sütlerden birinde Dane Connors'ı tanıdım. Formasını giymişti ve yanında iki küçük kız ve bir kadın vardı. Kadın bir bebek tutuyordu. Onlarla birlikte yaşlı bir adam da vardı ve onun babaları olduğunu anında anladım. O ve Daniel aynı kızıl saçlara sahipti ve

tüm Connors'ların ortak özelliği olan bir çene hattı vardı. Daniel'in forması giymişti, süitteki diğer iki küçük kız ve başka bir kadın da öyle.

"Seni mahvedeceğim," diye homurdandım ve ona saldırdım.

İnsanlar bölmelere vurup tezahürat yapmaya başladılar, ama ne dediklerini anlayamadım. Onu olabildiğince incitmek istedim. Ellerimde onun kanını hissetmek istedim.

Aniden Bruge aramıza girdi, sırtı bana dönüktü ve Daniel'in peşine düştü.

Hakemler yine araya girmek zorunda kaldı. Bruge, bir nedenden dolayı bizim uygulayıcımızdı. İri ve etkili biriydi. Vurduğunda, her seferinde isabetli olurdu.

Artık tüm hakemler aramızdaydı ve Montreal ekibinden daha fazla kişi kavgaya katıldı.

Koç Hines ortaya çıktı ve bağırdı: "Herkes çekilsin. Ciddiyim. Griffin, ısınman lazım."

Birer birer, isteksizce kayarak uzaklaştık. Hakemler, Rain'in yanında kalan koç ve diğer koçlarla konuşarak oyalanıyorlardı. Kaleye şut attım ve sonra diğer taraftan sıraya girmek için arkaya döndüm, ama dikkatim hala bizim yedek kulübesindeydi. Rain'in hakemin söylediği bir şeye başını salladığını görebiliyordum. Daniel'in takım arkadaşları, onun bizim tarafımıza geçmemesi için fiziksel bir bariyer oluşturdular.

Isınmanın geri kalanında, hareketleri yaptım ama dikkatim diğer takımdaydı. Daniel, yüzünde acımasız bir gülümsemeyle sürekli bizim yedek kulübesinin önünden geçmeye çalışıyordu ve şüphesiz kız kardeşine bir tür alay hazırlamıştı. Sanki bu an için yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu da sana onun ne kadar pislik olduğunu gösteriyor." Sunny yanıma yanaştı, ikimiz de ona baktık. "Kendi kız kardeşine böyle mi konuşuyor?"

Buzdan çıkmamız için uyarı aldık, ama Bruge önümüzde durdu ve biz soyunma odasına doğru kaymaya başladığımızda geriye doğru kaymaya başladı. "Onunla ben ilgilenirim." Ölümcül ciddi gözleri benimkilere baktı.

Onun icabına bakmak isteyen bendim, ama başımı salladım. "Evet."

Sunny güldü. "Sadece birinizle dövüşerek iyi olacağını mı düşünüyorsun?" Hafifçe ısıklık çaldı. "Bu maçın tamamı NHL'nin en önemli anları bölümünde tekrar yayınlanacak. YouTube'da sonsuza kadar kalacak. Sabırsızlanıyorum."

Rain hala bankta oturmuş, tabletinde bir şeyler inceliyordu. Artık sarsılmış görünmüyordu. Belki biraz sinirliydi.

Çocuklar yanımdan geçip soyunma odasına doğru gittiler.

Bankın önüne geldiğimde bir süre durdum. "Hey," dedim yumuşak bir sesle. Kafasını kaldırdı ve bana soğuk bir bakış attı.

Yüzünü buruşturmamak için kendimi zor tuttum, çünkü bu benim yüzümden değildi. Bunu biliyordum. Yine de bunu görünce midemin burkulmasını engelleyemedim.

Başka bir şey söylemedim, ama yüzümden sorumu okudu. "İyiyim," dedi. "Devam et. Koç Hines'ın herkese söyleyecekleri var söyleyecek."

Başımı salladım. Tamamen profesyonel modundaydı. Tamamen odaklanmıştı.

Ama bu oyundan sonra sonuçları ne kadar büyük olurdu? Sanırım bununla daha sonra ilgilenirdik. O zamana kadar, onun kardeşini becerecektim.

Koç Hines maç öncesi konuşmasını bitirirken ben soyunma odasına girdim. Bana baktı ve elini uzattı. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Başımı salladım ve öne çıktım. Sözlerimin net ve sakın bir şekilde duyulduğundan emin oldum. "Bugünkü maç, daha önce oynadığınız diğer maçlardan farklı değil. Farklı olduğunu düşünürseniz, beyniniz farklılıkları aramaya başlayacaktır. Doldurmak için başka bilgiler arayacaktır ve bugün ihtiyacınız olan şey bu değil. Bu, diğer maçlar gibi bir maç." Etrafıma bakındım ve gözlerine baktım. "Diğer takıma veya kardeşime odaklanmanızı istemiyorum, ancak o size karşı pislik gibi *davranacaktır*. O çatışma ve gerilimden beslenir. Onun çalışma şekli budur. Bunu bilin. Ondan bunu bekleyin. Ama Daniel'da özel bir şey yok. O da kafanıza girmeye çalışan başka bir kabadayı, bu yüzden her zamanki gibi davranın. Onu dışlayın. Oyununuzu oynayın. Ve Koç Hines'ın size söylediklerine saygı duyarak, sahada eğlenmenizi istiyorum. Skora odaklanmayın. Onların ne yaptığına veya ne yapabileceğine odaklanma. *Kendi* oyununa odaklan. Kendine. Elinden geleni *yap*. Kendinle rekabet et. Kişisel rekorunu kır. Bu hokey. Sen bu oyunu oynayarak büyüdün. Onlar senin eğlenmeni istemiyor. Kardeşim senin eğlenmeni istemiyor. O yüzden çık ve onların istemediği şeyi yap. Bu oyunu neden *sevdiğini* kendine hatırlat.

Aşırıya kaçmadığımı umarak Koç Hines'a başımı salladım.

O da onaylayarak başını salladı. "Tamam çocuklar. Hadi çıkıp bunu yapalım. Dışarıda eğlenin."

Onlar tezahüratlarla coştular ve Bruge öne çıkıp birkaç söz söyledi, bu da onları daha da coşturdu. "Hadi gidelim lan!" diye bağırdı ve soyunma odasından çıkarken duvara vurdu. Her oyuncu geçerken aynı noktaya duvara vurdu ve koçlar da onları takip etti.

Tünelden geçerken kalabalık kulakları sağır ediyordu ve Brick buza çıktığında gürültü bir desibel daha yükseldi. Yardımcı koç Marken bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Bu hiç eskimez."

Diğerleri yedek kulübesine giderken, Koç Hines beni geride tuttu. "Senin etrafında toplanıyorlar."

Kafamı salladım. "Bana bir şey söylemek isteyip istemediğimi sorduğunda bunu sen ayarlamadın sanki."

Omuz silkti. "İyi iş çıkardın." Sonra omzuma elini koydu ve diğer koçlarla birlikte yedek kulübesine gitti.

Bir an için oyalanarak, oyuncuların iki ülkenin milli marşları için sıraya girmeden önce buz üzerinde hızla dolaşmalarını tünelden izledim. Işıklar karardı. Başlangıç oyuncuları, isimleri anons edildiğinde yerlerine gittiler. Kanada marşı çalındı, ardından Amerika Birleşik Devletleri marşı çalındı ve sonra hokey zamanı geldi.

Bruge yüzleşmeye gitti, ama puck düştüğünde onu görmezden geldi ve eldivenlerini çıkardı. Kalabalık çılgına döndü. Eller bölmelere vuruldu. Herkes ayaklarını yere vurdu. Bruge doğrudan kardeşimle karşılaştı. Her iki takım da bunun olacağını biliyordu ve ben de kameranın beni arayacağını biliyordum, bu yüzden tünelde kaldım. Bekledim.

Daniel her zaman kavga etmek için yaşamıştı. Şiddeti severdi ve bunu rakiplerinin kafasına sokmak için kullanırdı. Bruge ona odaklanmıştı, ama soğukkanlıydı. Daniel gevezelik ediyor, saçma sapan şeyler söylüyordu. Bruge buna aldırmış etmedi. Hiçbir şey söylemedi, yüzü ifadesizdi. Sonra tek kelime etmeden kardeşimin kafasına yumruk attı. Onu olabildiğince çabuk dövmek niyetindeydi.

Daniel'ın bu dövüşün farklı olduğunu fark edip tereddüt ettiğini gördüm. Kısa bir süre panikledi. Bakışları bizim bankımıza kaydı, muhtemelen beni arıyordu, ama ben orada değildim. Onun çırpınmasını istedim. Beni görseydi, her zamanki gibi pislik olduğunu hatırlayabilirdi, tıpkı

ailemizin dinamikleri için mücadele ediyorduk ya da öyle bir şey. Ama bu konuda tek başınaydı. Kavgayı bitirmeye karar verdiği anı yakaladım. Bruge'yi buzun üzerine attı. O anda hakemler müdahale ederek onları durdurdu. Diğer oyuncular geri çekildi. Her zamanki gibi işler yolunda gidiyordu.

Cezalar verildi ve hem Bruge hem de Daniel ceza kutusuna gitti.

Koç Hines, ilk hattı sahaya göndererek Tyler'ın yüzleşmeyi yapmasını sağladı. Ben de yedek kulübesine gidip arkada durdum.

Maç başladı ve sert geçti. Çekişmeler normalden daha sertti, kayma daha hızlıydı.

Tyler, kardeşim hala ceza alanında iken gol attı ve Daniel'ın yanından geçerken, yüzünde sırtarak kardeşimle göz teması kurdu. Daniel'ın burun delikleri genişledi. Başını salladı, ağzını açtı ama Tyler çoktan geçmişti.

Spikerlerin ne dediğini merak ettim, sonra bunu düşünmeyi bıraktım ve kendi tavsiyemi dinledim. Ne olursa olsun, bu sadece başka bir hokey maçıydı. Tyler'ın hattı çıktı ve ikinci hat, Bruge'nin ceza sahasından çıkana kadar onun yerine üçüncü hattın orta oyuncusu ile oyuna girdi.

Tyler'ın bakışlarını birkaç kez üzerimde hissettim, ama ben sadece maçı izledim ve her zamanki gibi her şeyi analiz ettim. Şu ana kadar Grays sorunsuz oynuyordu. Bruge ve kardeşim de ceza alanından çıktıktan sonra takım güçlü kalmaya devam etti. Sunny, Tyler'ın asistiyle gol attı. Montreal'in yedek kulübesine olabildiğince yakın bir yerde kutlama yaptılar. Grays oyuncularının her biri, kayarken kardeşimizi bulup ona baktı.

Periyot arası sırasında soyunma odasına girmedim. Genelde girmedim, onların rutinlerine devam etmelerini tercih ederdim. Geride kalıp bazı notları gözden geçirdim. İkinci periyotun başlaması için zaman geldiğinde, seyirciler ayağa kalktı. Montreal buz pistine çıktı ve tribünlerden bir tezahürat yükseldi.

Sözlerin anlamını anlamam bir saniye sürdü.

"Siktir git, Daniel. Siktir git! Siktir git, Daniel. Siktir git!"

Yardımcı koçlardan biri olan Javier yanıma gelip tabletini gösterdi. Tyler ve kardeşlerimin

eyalet şampiyonasında birbirlerine karşı oynadıkları bir maçtan bir video klip açmıştı. Seyirciler benzer bir tezahürat yapmıştı: "*Siktir git, Griffin. Siktir git!*"

Bu taraftarlar durumu tersine çevirmişti.

"Bence senin yüzünden kardeşinin ilk adını kullandılar," dedi Javier. "Bizim de bir Connors'ımız var."

Gülümsedim. "Mükemmel. Daniel için daha kişisel hale getiriyor." Yeğenlerimin bunu duyabileceği için biraz dehşete kapıldım, ama hokey taraftarları ne yapacaklarsa yapacaklardı. Tezahürat uzun sürmeyecekti.

Söylemediğim şey, bunun Daniel'ın kafasına girmeyeceği idi. Aksine, kardeşim bu ilgi ve yuhalamalardan keyif alacaktı. Rakip takımın taraftarlarının ondan nefret etmesini her zaman severdi. Bu, onların gözünde onu daha büyük ve daha kötü yapıyordu. Ve bunu gerçek zamanlı olarak gördüm. Göğsü şişti ve yüzünde kendini beğenmiş, sırtıkan bir gülümseme yayıldı. Bu, vizöründen bile görülebiliyordu.

Benim oturduğum yeri geçip beni gördü ve ben de başımı sallayarak onun ne düşündüğünü anladığımı belirtmeye çalıştım. O kadar hızlıydı ki, bunun işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum.

"Kendini efsane sanıyor."

Meester'in yanıma geldiğini fark edince şaşırarak durdum. "Ne?"

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor, değil mi?" Eldivenini taraftarlara doğru uzattı. "Bundan zevk alıyor."

Dördüncü sıradaki oyuncuların bazılarının konuşmamıza kulak kabarttığını fark ettim. İçlerinden birinin omzuna dokundum. "Kardeşimi dışarı çıkar."

"Ha?" Bana şaşkın şaşkın baktı.

Dördüncü sıradaki kanat oyuncusu başını bana doğru çevirdi, ama hiçbir şey söylemedi.

"O bizim kafamızı karıştırmak istiyor, ama biz onun kafasını karıştıralım," dedim onlara. "Kardeşim bu maçın kendisiyle ilgili olduğunu düşünüyor. Öyle değil. O ölümlüler arasında bir hokey tanrısı değil. O da sizin gibi. Ona bunu hatırlatalım. Dördüncü sıradaki bir oyuncu ona müdahale ederse, saygısızlık edildiğini hissedecektir."

Diğer oyuncularından biri öne eğildi. "Sadece dördüncü hat onun peşine düşerse nasıl olur?"

Gülümsemeyi zor tuttum. Bu, kardeşimin kanını dondururdu. Gözlerine bakarak, sesimi nötr tutmaya çalıştım. "Bu hokey, çocuklar. Soyunma odasında söylediklerimi hatırlayın. Eğlenin." Bir süre durdum. "Nasıl eğlenmek isterseniz öyle eğlenin."

Yüzlerindeki eşleşen sırtışırlar beni ürpertti.

Javier ıslık çaldı ve kenara çekildi. "Bu eğlenceli olacak," diye mırıldandı. Koç Hines'in yanına gitti ve bir anlığına başlarını eğip fısıldaştılar. Koç bana doğru baktı, gözlerinde bir anlık eğlence parladıktan sonra, "Dördüncü sıra, birkaç tur daha dışarıda kalacaksınız," diye bağırdı.

O da onay vermişti. Kardeşim bundan nefret edecekti.

İkinci periyodun geri kalanında, dördüncü sıra bir bütün olarak kardeşim peşine düştü, ama sadece dördüncü sıra. Bu kardeşim sinirlendirdi, ama toparlanmaya çalıştı. Seyirciler neler olduğunu anlamadı. "Siktir git Daniel" tezahüratları azaldı, şimdi sadece o buzda olduğunda yuhalıyorlardı.

Daniel'ı tanıyan biri olarak, onun yuhalamaları duymadığını biliyordum. Hiç duymamıştı. Onları duymazdan gelebilirdi. Bunu biliyordum çünkü onun antrenmanlarına katılmışım.

İkinci periyot, Montreal gol attıktan hemen sonra sona erdi. Ama yine de üçüncü periyota bir sayı geride gireceklerdi.

"Bir şey söylemek ister misin?" Herkes tünele doğru ilerlerken Marken yanımda durdu. "Koç Hines bilmek istiyor."

"Hayır. Her zamanki gibi oyna."

"Tamam." Omzuma hafifçe vurdu. "Onu kardeşin olarak görmek mi? İnsanlar izliyor. Hayranlar izliyor. Ve hepsi biliyor. Benim bakış açımdan, sen pürüzsüz bir pislik gibi görünüyorsun. Dikkat edersen, hayranlar da senin etrafında toplanıyor."

Takımı soyunma odasına kadar takip etti.

Ben de arenaya baktım. Hayranlara hiç dikkat etmemiştim. Futbol hayranları kim olduğumu bilmiyordu, ama hokey farklıydı. Tribünlere bakmaya cesaret edememişim. Şimdi baktım. Tereddütle. Bankımızın yanındaki birkaç kız benim baktığımı fark etti ve ikisi de hemen gülümsedi. Yanlarındaki erkekleri dirseklediler ve o erkekler de bana saygıyla başlarını salladılar.

"Seninleyiz, küçük Connors," dedi içlerinden biri.

Dudaklarını okuyabiliyordum.

Garip bir his içimi kapladı. Yetişkin olmama rağmen, onların benden nefret edeceğini düşünüyordum. Taraftarlar. Oyuncular. Herkes. Kendimi gülümsemeye zorladım ve saygılarını takdir ettiğimi belirtmeye çalıştım, sonra tünele doğru ilerledim.

Bir an zamana ihtiyacım vardı ve tuvalete girdim.

Taraftarlar taraftardı. Şu anda beni seviyor olsalar da beş dakika sonra nefret edebilirlerdi. Hiçbir şeyi kişisel almam gerektiğini biliyordum. Ama bana desteklerini göstermeleri? Bir anlık da olsa? Bu beni çok etkiledi.

Ve ben buna izin verdim. Telefonumda bir dakikalık bir zamanlayıcı kurdum ve kendimi bir döngüye soktum — hissetmek, şüphe etmek, merak etmek, endişelenmek. Ama alarm çaldığında, bunu durdurdum. Tamamen durdurdum. Nokta. Kendimi şımartmayı bıraktım. Her şeyi kafamdan çıkardım. Her düşünceyi, şüpheyi ve korkuyu kilitleyip, hepsi yok olana kadar bölümlere ayırdım.

Zihnim berraktı.

Duygularım dengelendi.

Üçüncü periyoda hazırdım.

Üçüncü periyot sinir bozucuydu. Sürekli gidip geldi. Puku aldım. Onlar geri aldı. Sunny aldı, pasladı ve onlar yakaladı. Birbirimizi sertçe bariyerlere doğru ittik. Oyun böyleydi ama bu gece özellikle zorluydu. Bir gol daha istedim. İki gol daha istedim, böylece nefes alabilecektik. Ama Montreal peşimize düşmüştü. İki dakika kala, onların kalecisi kaydı ve ekstra bir atıcı buz üzerine çıktı.

Bizim hat değiştiğinde, ben ve savunmacılarımızdan biri sahada kaldık. Daniel sahadaydı, bu yüzden ben de hiçbir yere gitmedim. Değişim sırasında, onlar puck'ı ele geçirdiler ve kaleye doğru koşmaya çalıştılar. Paslaşarak bizi dışarı çekmeye çalıştılar, ama biz onları yerinde tuttuk. Kaleye yaklaşamadılar ve net bir şut çekemediler.

Sonra onların oyuncularından biri pas atmak için vurdu ama iskaladı. Ben ileriye doğru koştum ve paki yakaladım. Ve kaçtım.

Hepsi arkamdaydı ve kale boştu. Sadece son savunma hattını geçmem gerekiyordu. İki oyuncusu yaklaşıyordu, ben de puck'ı havaya atıp kafalarının üzerinden geçirmeyi denedim. Puck havaya yükselirken, oyuncularından biri bana çarptı, diğeri ise havadaki puck'ı yakalamaya çalıştı. Iskaladı. Puck çok yüksekti ve ben, hala önümde boş bir alan varken, dönüp vurdum. Aniden bir yarış başladı. Puck, kalenin yan tarafına doğru kayıyordu. Kontrolü ele geçirebilirsem, onu içeri sokabilirdim.

En hızlı oyuncusu Connors değildi. Estaban adında biriydi ve benim peşimden gelenin o olduğunu düşündüm. Puck'a ulaştım ve arkama baktım. Estaban'dı. Yaklaşıyordu.

O benim puck'ı içeri atmamı bekliyordu, bu yüzden sopasını uzatmış, onu engellemeye çalışıyordu. Bunun yerine ben yana çekildim ve o durduramadı. Ağı tutarak fren yapmaya çalıştı ama işe yaramadı. Beni geçip gitti ve ben puck'ı içeri attım.

Kornalar çaldı. Kırmızı ışık yandı. Gol!

Kollarımı havaya kaldırarak, takım arkadaşlarımla kutlama yapmak için bench'ime doğru kaymaya başladım. Kazanmıştık. 3-1.

"Evet, dostum!"

İlk takım arkadaşşıma ulaştığımda, biri beni arkadan itti.

"Ne?" Arkama döndüm ve takım arkadaşlarım çoktan kavgaya karışmıştı.

"Siktir git! Siktir git."

"Sanmıyorum," Bruge kavgaya katıldı.

Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Jesse ve Sunny beni selamlamak için yedek kulübesinden çıkmışlardı ve şimdi Estaban Connors'ı tutmaya çalışırken iki Montreal oyuncusu tarafından geri çekiliyorlardı. Bana ulaşmaya çalışırken küfürler yağıdırıyordu.

"Siktir git, Griffin! Seni bok parçası. Sen zavallısın."

Gülerek başımı geriye attım. "Her neyse, Connors. Unut gitsin." Skoru işaret ettim. "Kaybettin."

"Öyle mi? O zaman gidip kız kardeşimi biraz daha sık. İkiniz birbirinize layıksınız."

Maç bitmişti. Skor belliydi. Onu mahvedecektim

Kafamı salladım ve ona doğru kayarak yaklaştım, sakın ve soğukkanlıydım. Ama

Brick'in yanından geçerken, sopamı elimden aldı. Bruge eldivenimi aldı. Sunny diğer eldivenimi aldı ve o sırada, Daniel'in tam karşısına gelmişim. Çenemi kaldırdım. "Kız kardeşinle ilgili kısmı tekrar eder misin? Tam olarak anlamadım."

O, bana saldırarak hırladı ama Estaban onu hala tutuyordu. "Beni duydun lan. Sen hep aileme takıntılıydın. Ne? Benim kadın versiyonumu bulup sikmek zorundaydın..."

Ona yumruk attım.

Bunu beklemiyordu. Estaban da beklemiyordu. İkisi de toparlanamadan, biri Estaban'ı kenara çekti.

ve Daniel'ı tekrar vurdum, o kadar sert vurdum ki bizim bankımıza devrildi. Peşinden gittim, tekrar ona saldırdım, ama bu sefer o kendini toparlayıp karşılık vermeye başladı.

Sonunda. Lanet olsun, sonunda. Ellerim onun üzerindeydi ve söylediği şey yüzünden ona istediğim kadar vurabilirdim. Bu kayıtlara geçmişti. Maç bittikten sonra bana saldırmıştı. Beni arkadan itmişti. Bu kavgayı hak etmişim ve bunu yapacaktım.

Onu vurmaya devam ettim, onu tünelimizin girişine kadar geri püskürttüm. Herkes dağılmıştı. Ellerin aramıza girip beni çekmeye çalıştığını hissettim, ama ben yerimden kıpırdamadım. Onu vurmak *iyi* geldi.

Sonunda biri aramıza girip ikimizi de uzaklaştırmaya kadar ona vurmaya devam ettim.

Daniel gülerек başını salladı ve eliyle ağzını sildi. "Ne? Kavga etmeyi ablamdan mı öğrendin..."

Yine ona saldırdım, ama aramızda çok fazla insan vardı. Beni tuttular, ama onu tutamadılar. O, yüzünü buruşturarak doğruldu ve elini salladı.

"İşin bitti, Connors."

Yine güldü. "Öyle mi?" Biraz daha cıvıdayacak gibi görünüyordu, ama sonra gözleri şeytani bir ifadeye büründü. *Kahretsin*. Bana vuracaktı ve ben kendimi savunamıyordum. Beni tutan insanlar kollarımı tutuyorlardı.

O geri çekildi ve ben de darbeyi almaya hazırlandım, yüzümü öyle çevirmeye çalıştım ki sadece yana vursun.

"Daniel!" Rain'in sesi buzun ötesinden geldi.

O tereddüt etti ve birkaç metre ötede, yardımcı koçların arkasında duran Rain'i gördü. Yüzünde sert bir ifade vardı, ama korkmuş değildi. Kızgındı.

Daniel başını geriye attı ve yine o zehirli kahkahasını attı. "Sakin bana tüm bu süre boyunca sırt üstü yattığını söyleme..."

BAM!

Daniel susup yere düştü, çünkü Meester onu yere sermişti.

"Hepimize bir iyilik yap," dedi Meester sakın bir şekilde, onun üzerinde durarak. "*Lütfen* çeneni kapat. Ezik." Rain'in yönüne döndü. "Sanırım artık bu iddialı tavrı benimsedim. Teşekkürler, Rain."

Onun yanından geçerek soyunma odasına doğru yürüdü.

Rain, şok içinde gözlerini kırpıştırarak kardeşine baktı.

Montreal takımının geri kalanı takım arkadaşlarına yardım etmek için etrafına toplandı ve yardımcı antrenörler bize soyunma odasına gitmemizi işaret etti. Kalabalık *çığına* dönmüştü. Tünelin sonuna kadar seslerini duyabiliyorduk. Tavan çökecekmiş gibi hissettik.

Koç Hines bizi çağırırdı. "Üç yıldızımıza ihtiyacımız var. Bruge, sen üçüncüsün. Brick, sen ikincisin. Griffin, sen birincisin. Doldurulmuş kurtlarınızı taraftarlara atın ve hemen buraya dönün."

Ofisimden çıkarken koridorda Koç Hines'ı gördüm. Kafasını salladı. "Bu tam bir felaketti."

Ben de başımı salladım. "Evet, öyleydi."

O gülümsedi. "Ama Griffin'in kendini serbest bırakmasını görmek çok tatmin ediciydi."

Ben güldüm.

"Bunu söylediğimi kimseye söyleme." Soyunma odalarını işaret etti. "Oğlun Hunter'ın yanında, ellerine bakılıyor. Yine. Ve eve git. Bu gece galibiyeti kutla. Hala tatil gününde."

"İyi fikir, Koç."

El salladı ve ofisine girdi. Söylediği "yine" kısmını anlamadım, ama antrenör odasına gittim ve onu Tyler'ın ellerine bakarken gördüm.

"Ellerine bunu yapmaya devam edemezsin," dedi Hunter. "Ellerine ihtiyacımız var. Senin de ellerine ihtiyacın var. Bunu sana söylememem gerekirdi."

Tyler parmaklarını esnetmeye çalışırken yüzünü buruşturdu, ama parmakları sargılıydı ve kıvrımlarına buz torbaları yerleştirilmişti.

"Diğer kardeşimi yere serdin ve ben bunu bilmiyor muydum?" diye sordum.

Hunter çığlık atarak zıpladı ve etrafında döndü. "Oh! Beni korkuttun." Hunter kenara çekilince Tyler sırttı. "O tamamen senin."

Hunter kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Ben hemen hareket etmediğimde, Tyler homurdandı ve bacaklarını açtı. "Buraya gel."

Ben oyalanıyordum.

O yine sinirli bir ses çıkardı ve öne eğilerek parmağını pantolonuma taktı. Beni bacaklarının arasına çekti. Oraya vardığımda, bacaklarını arkamda kapattı ve beni göğsüne bastırdı. Kollarını omuzlarıma doladı. "İşte," dedi yumuşak bir sesle. Gözleri yüzümü izledi, dudaklarımın üzerinde durdu. "Her zaman seni istediğim yerde."

Vücudum ısındı. "Soyunma odasında böyle şeyler söylememelisin bence."

"Soyunma odasında değiliz. Hunter'ın bize verdiği antrenör odasındayız. Kapıyı kapattı. Hunter kapıyı asla kapatmaz." Tyler bacaklarını bana daha sıkı doladı ve boynuma burnunu sürtmeye başladı. "Seni özledim."

Gözlerimi kapattım, o boğazımı öperken içimi bir ürperti kapladı. Bunu yapmamalıydık, ama bu seferlik pes edecektim. *Sadece bu* seferlik. Tyler'a kendimi bıraktım, dudaklarımla boynunu okşarken fısıldadım, "Ellerin daha önce incinmiş miydi?"

Başını kaldırmadan önce kaskatı kesildi. Başımı kaldırıp ona baktım.

O çekindi. "Ben... sen soyunma odasından çıktıktan sonra, herkese kardeşlerinden bahsettikten sonra, kendimi kaybetmiş olabilirim."

Gözlerim endişeyle büyüdü. "Ne demek kendini kaybettin?" Omuz silkti, başka yere baktı. "Bir bankı fırlatmış olabilirim."

"Bir bankı mı fırlattın?" "Ya da iki."

"*Ya da iki mi?*" Ona sadece şaşkın şaşkın bakabiliyordum. "Ne düşünüyordun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hiçbir şey düşünmüyordum. Seni buradan, takımdan uzaklaştırıp göndereceklerini sandım ve seni bir daha göremeyeceğim diye endişelendiğim için çıldırdım."

"Yani takımına sinirlendin mi?"

"Takımına değil. Sadece birkaç yedek kulübesine."

Pişman değildi. Bunu görebiliyordum. Bana söylemek zorunda kaldığı için pişmandı. İç geçirdim. "Bana bir söz ver."

Gözleri benimkilere baktı. "Ne istersen."

"Bir dahaki sefere beni göremeyeceğinden endişelendiğinde, peşimden gel. Bir daha eskisi gibi senden uzaklaşmayacağım. Bu benim sözüm."

Sana söz veriyorum. Her zaman nerede olduğumu bileceksin.

Söz mü?

"Söz."

O sırttı. "Bu muhtemelen daha iyi bir fikir."

Kafamı salladım. "Koç ne dedi?"

Derin bir nefes aldı. "Hunter'ın sana yaptığına benzer bir nutuk attı. Takıma, Benny'ye ve tüm ekipman personeline özür dilemek zorunda kaldım. Ve tabii ki yenilerini ben ödedim. Para cezası da aldım."

"Bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirdin."

Alaycı bir şekilde güldü ama alnını omzuma yasladı. Elleri belimi kavradı ve beni daha da kendine çekti. Duş almıştı. Saçları hala ıslaktı, ben de uzanıp parmaklarımı saçlarına doladım. Dokunmamla titredi ama elimi indirdiğimde başını salladı ve bana sarıldı. "Hayır. Hoşuma gitti."

Yine ellerimi saçlarında gezdirmeye başladım.

"Korkmuştum. En iyi şekilde davranmadım. O zaman da seni sevdiğimi fark ettim."

Omurgamdan bir titreme geçti, iyi bir titreme.

Tyler başını omzumdan kaldırdı, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Bunu duymak hoşuna gitti, değil mi?"

"Kapa çeneni." Yüzümün kızardığını hissederek sırttım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Takım benim ilişkimden haberdardı. Beni tanıyorlardı. Ve ben hala buradaydım. Tüm takımın benim için mücadele ettiği bir maçın hemen ardından Tyler'ın kollarında duruyordum. Koç Hines'ın söylediği her şeyi, karısının endişesini, Mal'ın yaptığı her şeyi, öne çıkıp işimi kurtardığını düşündüm.

Mal'ı keşfetmeyi.

Farkına varmadan gözyaşlarım yüzümden süzölmeye başladı. Tyler gözyaşlarımdan birine dokundu. "Yağmur mu?"

Dengesiz bir nefes verdim, geri kalan gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Sadece bir anlık bir şey." Sözlerim titriyordu. "Sonunda hokey ailemi bulduğumu fark ettim." Tyler beni kucaklarken başımı onun boynuna ve omzuna gömdüm.

Elini sırtımda gezdirdi. "Buna alış, çünkü artık seni hiçbir yere bırakmayacağım ve

Takım da bırakmayacaktır." Sırtımı okşamaya devam etti. "Seninle evlenmek istiyorum, unuttun mu?"

"Ciddi miydin?"

Bana şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Tabii ki ciddiydim. Daha önce hiç kimseye söylemedim ve başka kimseye de söylemeye niyetim yok." Kalçalarını kavradı ve sıktı. "Sen benimsin, Connors."

Bu adam. Ona duyduğum aşk her şeydi. "İyi misin?" diye sordum. "Maçtan ve her şeyden sonra?"

"Evet. Lige başım belaya girmeyecek. Maç bittikten sonra kardeşin beni itti. Eğer birine ceza verilecekse, o da o olacak." Gülümsedi. "Ben iyiyim. Özellikle de sen buradayken. Sen iyi misin?"

Kafamı onun alınına yaslayarak başımı salladım. "Ben de iyiyim."

"Çocuklar tekrar kutlama yapmak istiyorlar. Bu gece diğer gecelerden daha uygun olduğunu düşünüyorlar. Gelabilir misin?"

"Evet, gelirim." Ondan uzaklaşırken, gömleğimi çekti. "Hey."

Durdum.

Bana bakmıyordu. Bir şeyleri düşünüyormuş gibi görünüyordu. Ama gözleri tekrar benimkilere değdiğinde, kristal berraklığında ve kırılgan bir şeyle doluydu. "Bu hafta sonu benimle dairelere bakmak ister misin?"

Aniden başım döndü ve dengemi sağlamak için onun omzuna yaslandım. "Senin için mi?"

"Hayır." O savunmasız bakış iki katına çıktı. "Bizim için. Seni görmek için oteline gitmekten gerçekten bıktım ve bu durum asla değişmeyecek. Bizim için bir yer bulmak istiyorum."

Bana zaten beni sevdiğini söylemişti.

Benimle evlenmek istediğini iki kez söylemişti.

Benimle yaşamak istediği için ağlamamalıydım, ama ağlıyordum. Kesinlikle ağlıyordum. "Evet." Sadece fısıldayabildim, ama o kadar geniş gülümsedim ki ağzım ağrımaya başladı.

"Evet?" O sıırttı.

"Evet." Onu öptüm.

Ağzını ağızıma yapıştırdı ve beni bırakması uzun zaman aldı.
Bana uyar.

TAKIM, bu kutlamanın daha kişisel olması gerektiğine karar vermişti ve Jesse'nin yakınlarında bir evi olduğu ortaya çıktı. Hepimiz onun evine toplandık, bodrumunda kendi sahnesi olan bir karaoke makinesi vardı. Meester ve Eric DJ'lik yapıyordu.

Koçlar Marken ve Javier da geldi. Burada olmak beni çok rahatsız etmedi, ama onlar yaklaşınca Tyler'dan uzaklaştım.

İkisi de bana el sallayarak "Biz yetişkiniz Rain" dedi. Marken, "Eşim senin gibi bir gece geçirseydi, onu gözümün önünden ayırmazdım. Anlıyorum" dedi. Javier de başını sallayarak "Anlıyoruz" dedi.

Gülümsemeden edemedim. Bir gece. Bu gece takımın önünde Tyler ve benim Tyler ve ben olmamıza izin verecektim. Yarın geldiğinde, işler normale dönecekti.

O gece geç saatlerde, otele döndüğümüzde Tyler'a bu planı anlatıyordum. İçeri girdiğimizde kapılar bizim için açıldı. Tyler hemen önümdeydi, ama birden durdu. "Ne istiyorsun *lan*?"

Onun yanından geçtim, baktım ve zeminin altımdan kayıp gittiğini hissettim.

Dane lobide oturuyordu.

"Dane." Lobi kapısının hemen içinde durdum.

Ayağa kalktı, yüzü sertleşmişti. "Kız kardeşimle konuşmak istiyorum."

"Neden şimdi lan?" diye homurdandı Tyler, ona doğru bir adım attı.

Dane'in gözleri parladı, ama yine bana odaklandı.

o... Bilemedim. O duyguyu tanımlayamadım. Dane'in yüzünde nadiren bir duygu gördüğüm için bu doğal gelmedi. O her zaman duygusuzdu. Bir duvar gibiydi.

"Özür dilemeye geldim," dedi.

"Ne için özür?"

Tyler'ın koluna dokundum ve onun etrafından dolaştım, ama elimi onun üzerinde tuttum. Titreyerek nefes aldı, arkamda durdu ve sırtıma yaslandı.

Dane'in gözleri hareketlerimizi takip etti. Çenesi sıkıldı. "Bir şey söylemeliydim. Durdurmalıydim. Yapmalıydim..." Gözlerini kaçırdı, sonra yanlarında yumruk haline getirilmiş ellerine baktı. "Senden bir yaş büyüktüm, Dylan."

Dylan.

On iki yıldır bu isimle çağrılmamıştım. Neredeyse onun bana söylediğini fark etmemiştim. "Rain diyorum," dedim ona.

Gözleri parladı. "Annen sana bu ismi verdiği için mi?"

Başımı salladım. "Rain Connors ismini benim için her zaman sevdiğini söylemişti. O diğer ismi istiyordu."

"Değiştirebilirdin." Başını yana eğdi, sözsüz bir soru sorar gibi.

Omuz silktim, boğazımın sıkıştığını hissettim. "Ondan kalan son şeydi, bu yüzden sakladım."

"Annenin kızlık soyadını biliyor musun?"

Kafamı salladım. "Bana hiç söylemedi ve... Kimse bana söylemedi. Ben de araştırmadım."

"Bunun için üzgünüm."

Omuzlarımı kaldırarak bunu önemsemediğimi göstermek istedim, ama yapamadım. "Annem kimsenin olmadığını söylemişti. Bu bir yalan mıydı? Kimse yok muydu?"

O burun kıvırdı. "Diyelim ki babamın onun gözünde parlak zırhlı bir şövalye gibi görünmesinin bir nedeni vardı. Senin için daha iyi. Kızlarımın onları görmesine izin vermiyorum."

Kızları.

"Kızlarından birine benim adımı mı verdin?"

Başını yana çevirdi. Bunun onu şaşırttığını anlayabiliyordum.

"Arenanın tuvaletindeydim ve karınızın onunla konuştuğunu duydum. Keith dededen bahsettiler. Ve onun meyan kökü sevgisinden..." Neden onu konuştuğumu bilmediğim için tereddüt ettim. "Sadece tahmin ettim."

"Seni görmediler mi?"

Kafamı salladım. "Onlar çıkarken tuvaletten çıktım. Sesi mutlu geliyordu."

Yüzü bulutlandı ve omuzları çöktü. "Ben de hayatta kalmaya çalışıyordum. O zamanlar. Babam çok talepkardı ve bize çok baskı yapardı, Daniel'in sana karşı bu kadar pislik davranmasını engelleyemediğim için üzgünüm."

Ne söyleyeceğimi, nasıl hissedeceğimi bilemedim. Duyduğumdan bile emin değildim.

"Sen gittiğinde, bunun seni son görüşüm olacağını hiç düşünmemiştim," diye devam etti bir süre sonra. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ben sadece... hayatta kalmaya çalışıyordum. Bak..." Bana doğru bir adım attı, sonra aniden durdu ve gözlerini Tyler'ın gözlerine dikti.

"Büyümemizle ilgili söylemek istediğim çok şey var, ama bunların hiçbirisi bir mazeret değil. Hiçbiri. Eve hiç gelmediğinde kendimi kötü hissettim ve uzak kaldığına şok oldum. Kırılmıştım, ama şimdi senin bakış açını anlayınca, kırılmam için hiçbir neden olmadığını anladım. Olanları düzeltemem, ama senden nefret etmiyorum. Hiç nefret etmedim. Bunu bilmeni istiyorum. Ben sadece... sana karşı berbat bir kardeş ve berbat bir insandım, özür dilerim. Dylan'a senin adını verdim çünkü

Benimle hiçbir şey yapmak istemesen bile, sen hala benim kız kardeşimsin. Daniel benim ya da ailem adına konuşamaz ve sana karşı tutumunu değiştirmese, babamın onunla konuşan tek kişi olduğunu görecek. Karım Lindy seninle tanışmak istiyor. Kızların da seninle tanışmasını istiyor. Ama ben bu yüzden burada değilim. Ben... özür dilerim. Tek söyleyebileceğim şey, üzgün olduğum.

Bütün bunları nasıl sindireceğimi hiç bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Her şey kafamda dönüp duruyordu, başım dönüyordu ve Tyler'a yaslandım.

O beni tuttu.

"Nasıl yani, bizim büyümemizle ilgili söylemek istediğin şeyler mi var? Benim bilmediğim şeyler mi?"

O titredi. "Hayır. Sadece benim için de zordu. Annemi özledim. Daniel pisliğin teki oldu. Ve sen birdenbire... çok garipti. Sadece böyle şeyler. Üzgünüm." Tyler'ı inceledi. "Mutlu görünüyorsun."

"Öyleyiz." Tyler'ın kendini beğenmişliğini duyabiliyordum. "Seninle konuşmuyoruz, gerzek."

"Öyleyiz. Ben öyleyim." Başımı Tyler'ın göğsüne yasladım. Kolunun beni daha sıkı sardığını hissettim. "Onu seviyorum."

Dane'in gözleri sözlerim üzerine soğudu.

Tyler öne eğildi ve sırtışını duyabiliyordum. "Bununla ilgili söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Seni her zaman salak olarak göreceğim, ama ona iyi davrandığın sürece, belki de sandığım kadar salak değilsindir."

Aklım yine patlamaya başladı. Dane böyle şeyler mi söylüyor? Bir yerlerde alternatif bir dünyaya adım atmıştım.

"*Her neyse*, dediğim gibi, özür dilemek için gelmek istedim. Sana bunu borçluyum. Lindy veya yeğenlerinle tanışmak istersen, onlar da çok sevinir."

Göğsümde bir korku dalgası yükseldi.

"Sadece ailemiz," diye ekledi. "Ve büyümek hakkında konuşmak istersen, bunu da yapabiliriz. Şey... Terapiye gittim. Babam hepimizi mahvetti. Kızlar yüzünden hayatımda var. İnan bana, keşke senin gibi uzaklaşsaydım."

"Sen beni hep görmezden geldin," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Sanki ben yokmuşum gibi."

Bir anlığına yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

"Ama neden? Neden senin için görünmez oldum?" Başını salladı ve uzaklaşmaya başladı.

Tyler'ın kollarından kurtuldum ve Dane'i yakaladım. "Söyle bana."

"Çünkü senin gibi olmak istedim," diye hırladı.

Nefesim kesildi, elim ondan uzaklaştı.

"O seni görmezden geldi. Ben deli gibi kıskanıyordum, ama..." Yüzünde yeni bir acı belirdi. "Bunun sana zarar verdiğini görebiliyordum. O zamanlar ben pislik bir çocuktum. Seni aramadığım için üzgünüm demek dışında, durumu düzeltecek hiçbir şey söyleyemem. Sana katılmadığım için *gerçekten* üzgünüm." Sesi duygu doluydu ve başını salladıktan sonra fısıldadı, "Sadece üzgünüm, Dylan. Ve bunu sana söylemem gerekiyordu." Elime bir şey sıkıştırdı. "Tekrar konuşmak istersen numaram burada, ama gitmem gerek." Yanımızdan geçip gitti.

"Dane."

Durdu, ama tamamen geri dönmedi. Omzunun üzerinden bana baktı.

"Ben de üzgünüm."

Başını eğdi ve kapılar onun arkasında açılıp kapandı.

.

Cumartesi günü buz pistinden ayrıldıktan sonra Tyler kamyonetine bindi, ama motoru çalıştırmadı. Dümdüz önüne bakarak bir şeyleri düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Bir süre hiçbir şey söylemeyince, "Ne oldu?" diye sordum.

Elleri direksiyonu sıkıca kavradı, sonra gevşetip bana baktı. "Seni dışarı çıkarmak istiyorum" dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Seni dışarı çıkarmak. Randevu gibi." Bana bakmaya devam etti. Sert bir şekilde. "Herkes bizi biliyor. Dışarı çıkmamak için bir neden yok ve ben sana kur yapmadım."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Beni etkilemek mi?" "Evet.

Sana evlenme teklif ettim." Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı.

Ben alaycı bir şekilde, "Bu, konuşmadığımız konu" dedim.

"Bu mu? Tüm konuşmalarımız arasında, kaçınmak istediğin konu bu mu?" Ama o sırtıyordu ve ben rahatlardım.

Gözlerimi yukarı kaldırdım. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum." Sesi ciddiydi. Yüzü de öyle. Bakışları deliciydi. "Evlilik konusunu kastetmiştim, ama senin korktuğunu anlayabiliyorum, o yüzden ne tür bir daire almak istediğin konusunda seni rahatsız etmekle yetineceğim."

İnledim. Dün gece bardan dönerken bu konu hakkında uzun uzun konuşmuştuk. "Yine mi bu konu. Umurumda olmadığını biliyorsun."

"Bunu konuşmaya devam edeceğiz." Öne doğru uzanarak motoru çalıştırdı ve ben sessiz kaldım. Otoyola çıktığında, "Romantik bir insan mısın?" diye sordu.

"Hayır." Cevabım otomatik oldu.

O da irkildi. "Ouch. Tamam. Ee... Neden değil?"

Omuz silktim. "Kimse benim için böyle romantik bir şey yapmadı. Muhtemelen şimdi beni rahatsız ederdi."

Otelime giderken alt dudağını ısırmaya başladı. Giysilerinin çoğunu getirmişti, böylece onun oteline çok sık gitmemiz gerekmeyecekti. Bir noktada, otel rezervasyonunu iptal edip benim otele taşınması gerekip gerekmediğini konuşmamız gerekecekti. Bu, yeni bir yer bulmanın ne kadar süreceğine bağlı olacaktı.

"Tamam. Ne yapabileceğimizi biliyorum galiba. Bir kısmı seks dışında ikimizin de hoşuna gidecek şeyler olacak, geri kalanında ise romantik jestleri sevmeye başlayabilir misin diye bakacağım." Kararını vermiş gibi başını salladı. "Sen odaya çık ve giyin... Kahretsin. İstediğim şeyi yapabileceğimden emin olmam lazım. Şey... Rahat ama şirin bir şey giy. Dışarıda giyebileceğin bir şey."

"Şirin, ama rahat ve dışarıda giyilebilecek? Bunlar normalde birbiriyle uyuşmaz. Burada değil. Bu hafta kar yağdı."

"Biliyorum ama esnek ol. Ve patenlerini de al."

Otoparka giriyorduk ve o ön girişe doğru giderken, ben de çıkmadan önce onu inceledim. Ön kapı görevlileri kamyonete doğru geliyorlardı, ama ben kapıyı açmadan önce onlara el sallayarak onları uzaklaştırdım. "Patenler?"

Bana kötü bir gülümseme attı, ama gözlerindeki sevinci yakaladım. "Önce ikimizin de sevdiği bir şey yapacağız."

Bunu kabul ettim ve başımı salladım çünkü bana iyi geldi. Odaya giderken önce duşa girdim. Paten kayacaktık, ama o bunun bir randevu olduğunu söyledi ve temizlendikten ve saçımı yaptıktan sonra, karnımın kelekler gibi çırpındığını inkar edemedim. Gerginlik, ama aynı zamanda heyecan da. Eğleneceğimi bildiğim biriyle randevuya çıkmak, normal bir randevudan tamamen farklı bir deneyimdi. Üstelik paten kayacaktık. Uçabileceğimi hissetmek gibisi yoktu ve paten kaymak bana bu hissi veriyordu.

Kapı açıldığında kot pantolonumu giymiştim. Tyler içeri girdi. "Her şey hazır."

Banyoya girdi, ama buz pistinde duş almıştı, bu yüzden hazır olması uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Giyinip benim durduğum oturma odasına girdiğinde, bana bir bakış attı. Ağzı açılmıştı, ama beni görünce sözleri kurudu. Gözleri açgözlü bir şekilde bana baktı ve sonra bana şimdiye kadar gördüğüm en kötü sırıtışı attı. "Siktir, Connors." Gözle görülür şekilde yutkundu, bakışları tekrar aşağıya kayd ve yavaşça yukarı çıktı. "Bu odadan gerçekten çıkmak istiyorsan, giydiğini görmeme izin vermemeliydin."

Aşırı abartılı bir şey giymemiştım, ama bu bir randevuydu ve halk bizim hakkımızda bilgi sahibi olduğu için kendimi şımartmışım. Grays sweatshirt giyiyordum. Onun Grays sweatshirt'ü. Onun numarası. Onun adı. Takımın "deplasman" renklerindeydi, bu yüzden çoğu sarı/altın rengindeydi, ama aynı zamanda bir çift legging jean ve sevimli beyaz spor ayakkabılar da giyiyordum. Saçlarım gevşek bir Fransız örgüsüyle arkaya toplanmıştı.

"İstersen çıkarabilirim?"

Sırıtışı kurt gibi, içimi ürpertti. "Evet, çıkaracaksın." Sesi müstehcen ve imalıydı. "Geri dönene kadar olmaz, ama Tanrım, bütün gece sana dokunmadan durabilirsem, bu bir mucize olur."

Yatak odasına doğru yürümeye başladım. Belki de bu çok barizdi.

Beni engelledi. "Hayır. Hayatta olmaz. Bütün gece sertleşmiş bir şekilde yatacağım ama şimdi seni bu kıyafetle gördüm ve bu gece bunu senden çıkaramayana kadar başka bir şey görmek istemiyorum." Beni kendine çekti, alnını hafifçe benim alnıma yasladı. "Senin benim numaramı giydiğini görmek çok hoşuma gidiyor. Benim adım. Benim kadını. Lanet olsun. Seni gerçekten çok seviyorum."

Başım dönüyordu. "Öyle mi?"

"Evet." Bana nefesini üfleyerek, onu hissetmemi sağladı. "Bu gece beni görmezden gel, çünkü aklımda çok müstehcen düşünceler olacak. Bu işkence olacak, ama seni ayırttım. Bu otel odasından çıkmak istiyorsak, şimdi gitmeliyiz." Sesi sert ve acil bir tondaydı.

Kısa bir süreliğine patenlerimi almayı hatırladım ve sonra randevumuza doğru yola çıktık.

Bizi kapalı bir buz pateni pistine götürdüğünde şaşırmadım. Bir yer ayırttığını söyledi, ama dolu otoparktan anlaşıldığı kadarıyla, bu pist değildi. İçeri girdiğimizde, ön giriş kapısı insanlarla doluydu. Büyükbabalar, büyükanneler. Ebeveynler. Gençler. Küçük çocuklar etrafta koşuşturuyordu. Bazıları patenlerini giyyordu. Birkaç kişi bize bakıp, Tyler'ı gördüklerinde gözlerini ayırmadılar. Küçük bir kıpırdanma başladı ve insanların Tyler'a yaklaşp yaklaşmayacağını görmek için bekledim. O onlara fırsat vermedi. Elimi tuttu ve beni resepsiyona götürdü, orada genel paten giriş ücretini ödedi. Görevli, sıkılmış bir ifadeyle ve ses tonuyla ücreti söyledi.

Tyler nakit ödeme yaptı.

"Patenlere ihtiyacınız var mı?" diye sordu görevli, artık bize bakarak.

Tyler başını salladı. "Kendi patenlerimiz var." Kamyonetinde sakladığı bir çift pateni aldı ve beni pistin kenarındaki banklardan birine oturttu.

Birkaç kişi bizi takip edip izliyordu. Telefonlar kaldırılıp Tyler'a doğrultuluyordu. "Bu ilgi seni rahatsız etmiyor mu?"

Tyler patenlerini giymek için eğildi ama omuz silkmeden önce etrafına baktı. "Genç patencilerden birkaçı imza almak için gelebilir ama sorun olmaz. Senin için sorun olur mu?"

Gülerek, "Dün geceki maçtan sonra mı?" dedim. Şaka olarak söylemişim, ama gülüşüm biraz soldu çünkü doğrusu, buna hiç alışamayacağımı düşünüyordum. Ama bu Tyler'ın dünyasıydı ve ben gitmeyecektim. Elimi uzatıp dizini sıktım. "Sorun olmaz."

Hâlâ beni ciddiyetle inceliyordu ve patenlerini giydikten sonra doğruldu. "Emin misin?"

Kafamı salladım ve eğilip kendi patenlerimi giydim. "Planın ne?" Giydikten sonra ayağa kalktım.

Tyler gülümsedi, beni incelerken kaşları biraz indi. "Ne demek istiyorsun?" O da ayağa kalktı ve ben öncü oldum.

"Demek istediğim..." Patenim buza değdiği anda, içimdeki her şey senkronize oldu.

Kendimi evimde hissettim. Ben. Tyler. Altımda kaymanın hissini. Ani bir heyecan beni sardı, başım döndü. Hızla buzda başka kimlerin olduğunu gözden geçirdim. Penguen ve fok paten yardımcılarını iten küçük çocuklar. Birkaç genç vardı. Anneler ve babalar. Birkaç yaşlı insan da vardı, ama pistte çoğu kişi kendine odaklanmıştı.

İçimde bir heyecan uyandı. Bu durum değişmek üzereydi.

Tyler'ın koluna vururken ona gülümsedim. "Ebe. Sen ebesin." Sonra koşmaya başladım.

Onun kahkahasını duydum ve arkamda kaymaya başladığını anladım.

İkimiz de boş bir pistte olduğu kadar hızlı kayamıyorduk, ama eğlenceliydi. İnsanlardan kaçmak. Kayak yardımcılarını onu engellemek için kullanmak. İnsanlar bizi izliyordu. Bunu biliyordum. Yan taraftan bize doğru çevrilmiş birkaç telefon gördüm, ama bu ilgiden endişelenmeye kendimi ikna edemedim.

Hızlıydı, neredeyse Tyler'ın hızına yetişiyordu. Beni yakaladı, ama hemen yakalayamadı ve ikimizin de beni yakalamak için ne kadar uğraşması gerektiğine şaşırdığımızı anlayabiliyordum.

Sekizinci kez "o" rolünü değiştirdikten sonra, Tyler arkamdan yaklaşıp kalçalarımı tuttu. Göğsü sırtımı ısıttı ve ikimiz de daha yavaş bir tempoda kaymaya devam ederken beni tuttu. Başını eğdi ve nefesini boynumda hissettim. "Bunu sonsuza kadar istiyorum."

İçim patladı.

Boynumu çevirip ona baktım ve onun da beni izlediğini gördüm, gözleri çok karanlıktı, delici bir kasvetle doluydu. Elleri kalçalarımı sıktı. "Sonsuza kadar, Rain." Hızımızı yavaşlatıyordu ve bizi tahtaların üzerine çekmişti. O anda etrafımızda kimse yoktu

etrafımızda kimse yoktu, bu yüzden burada kendi küçük bölümümüz vardı. "Kıçımı sıçana kadar bunu istiyorum."

"Tyler." Yarı gülerek, yarı nefes nefeseydim.

Bana dönerek tekrar beni kendine çekti. "Ciddiyim. Eğer sen de aynısını istemiyorsan, beni bırakmalısın. Hala parçalanmışken yap bunu, ama sonra... beni tamamen mahvedeceksin."

Elimi göğsünden boynuna kaydırdım ve parmaklarım saçlarına gömüldü. Onu gözlerinin içine bakmadan önce saçlarını avuçladım. "Bu konuda susabilirsin." Saçlarını çektim. "Benim için de sonsuza kadar."

Gözleri parıltıyordu. "Evet?" "Evet," dedim sessizce.

Gözlerini kapattı, omuzları gevşedi ve başını benimkine dokundurdu. "Hayatım boyunca neredeydin?"

Omurgamdan bir ürperti geçti ve kendimi canlı hissettim. Sarhoş gibiydim. Boğazım şişti. "Kayıptım."

Sesi fısıltıya dönüştü. "Artık değil ve bir daha asla."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

Alnını omzuma dayadı ve içini çekti. "Bizim için özel bir yemekli sinema rezervasyonu yaptım."

"Ne yaptın?"

Başını kaldırdı, gözlerinde ilkel bir parıltı vardı ve cevap vermeden önce gözlerini kırıştıtarak onu yok etti. "Bir saatlik paten kaydından sonra acıkacağımızı düşündüm. Tam bir randevu gibi olmasını istedim ve akşam yemeği ve sinemadan daha fazla randevuya benzeyen ne olabilir ki? Ama yabancılarla film izlemekten nefret ederim, bu yüzden bütün sinemayı kiraladım. Seni bekleyen şarap ve çiçekler olacak."

Sormaya neredeyse korkuyordum. "Hangi film?"

"Bilmem ki. Katil zombi rahibeler gibi bir şeydi." Tam o sırada gergin bir ses duyduk ve o alnıma bir öpücük kondurdu.

"Uh, Bay Griffin? İmzanızı alabilir miyim?" Ve küçük anımız resmen bozuldu, ama bunu yapan 14 yaşında görünen bir çocuktü. Katil zombi rahibeler değildi.

Birkaç kişi daha imza almak için yanımıza geldiğinde, Tyler'a biraz alan açmak için geri çekildim. Bazıları onunla fotoğraf çektirmek istiyordu. Birkaç kişi ise sadece onun kim olduğunu sormak ve onunla konuşmak istiyordu. Tyler, oradan çıkıp tiyatroya doğru yola çıkana kadar herkese nazik davrandı.

O haklıydı. şarap ve çiçekler çok romantikti. Bir buket leylak vardı ve bu kadar kısa sürede leylak sipariş etmeyi nasıl başardığını hiç bilmiyordum. Çok etkilendim. Kokuları harikaydı.

Akşam yemeği muhteşemdi.

Film... Film gerçekten romantikti. Hayatta kalmak için mücadele ediyorlardı ve birbirleri için defalarca fedakarlık yapmaları gerekiyordu ve sonunda gözyaşları vardı. Baba, ailesinin kaçabilmesi için zombi rahibeleri oyalamayı seçti.

Tyler yanımda hikırarak ağlıyordu.

Krediler ekranda akarken ve sinema salonunun ışıkları yanarken, Tyler'ın elini okşadım. "İyi misin?"

"Evet." Boğazını temizledi, sanki yüzünde hiç gözyaşı yokmuş gibi gözlerini kırptı. Ayağa kalktı. "Her şey yolunda. Sen? Sen iyi misin?"

Onu takdir etmek için bir an durdum. "Ailenin atı öldüğünde daha çok ağlamıştın galiba."

"Aman Tanrım." Kendini toparlayabilmek için yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Parmağını kaldırdı. "O onların aile yesi idi. İyi bir hayvandı. Bütün hayvanlar iyidir, bana öyle olmadığını söyleme."

Gğşm şefkatle doldu. Daha önce bilmiyorsam da, artık kesin olarak biliyordum. Bazı personel yeleri temizlik yapmak için beklediği kapıya doğru yola çıktık.

Yolun yarısında durdum. "Tyler?" Sesim kısılmıştı.

"Evet?" Bana bir bakış attı, ama yüzümdeki ifadeyi fark edince, tamamen döndü. "Ne var?"

"Tekrar sor." Sesim hala kısık.

"Ne sorayım..." Ama beni aniden anladı ve gözleri büyüdü. Gerçekten büyüdü. "Benimle evlenir misin?"

Kalbim boğazıma kadar çıkmıştı ama "Evet" diye fısıldayabildim.

Nisan

Ben takıma katıldığımdaya takımın hedefi playofflara kalmaktı ve bu gece, wild card pozisyonu için birinci sıradaki yerimizi garantilemek için puanlarımızı sağlamlaştıracaktık. Bu pozisyon için St. Louis ile rekabet ediyorduk. Ben bunu istiyordum. Onlar bu gece Los Angeles ile, biz ise Boston ile Boston'da oynuyorduk.

Buzun üzerine çıkıp milli marş için sıraya girdiğimizde, Dane'in forması arkasını izledim. Belki de onun takımına karşı oynamamız kaderdi. Onu son gördüğümüzden bu yana geçen aylarda, Dane ve Rain birkaç mesajlaşmıştı. Dane'in eşi iletişime geçmişti ve maçtan sonra Rain'in resmi olarak ilk kez yeğenleriyle tanışması için Dane'in evine gitmeyi planlamışlardı. Onunla ilgili karışık duygular içindeydim. Daniel pisliğin tekiydi. Asla değişmeyecekti, ama Dane... Artık bilemiyordum. Hâlâ pisliğin tekiydi, ama çaba gösteriyordu. Jüri, bu akşamki toplantı sonrasına kadar kararını vermeyecekti. Bu akşam olması gerekiyordu çünkü sabah uçağımız vardı. Rain takımla birlikte uçakta olacaktı. Sabah toplantıya katılmak, zamanını almak, kendi başına uçmak ya da en azından Mal'in onu bekleyip jetiyle geri getirmesi fikrini ortaya attım ama o hayır dedi. Beni orada istiyordu ve playofflara çok yaklaştığımız için mümkün olduğunca takımla birlikte olmam gerekiyordu.

"Hazır mısın?" Sunny, marş bittiğinde ve yerlerimize oturduğumuzda fısıldayarak sordu.

Gözlerine baktım ve eldivenimi kaldırdım. "Tabii ki hazırım."

"Bu gece St. Louis'in aldığı puandan daha fazla puan almamız lazım." "Alacağız."

"Tabii ki alacağız." Eldivenime vurdu ve Dane yerine kayarken o da yerine geri döndü. Hakem araya girip puck'ı kaldırdı. Aramızda bakışıyordu. "Hazır mısınız çocuklar? İkiniz de hile yapmayın."

Dane'in soğukkanlı gözleri benimkilere kaydıkdan sonra öne eğildi. "Asla, Dante."

Hakem alaycı bir şekilde güldü. "Tabii."

Hokey maçını anlatan kişi, sesini yükseltti ve puck düşürüldü.

Dane puck'a atladı, ama ben sopamı sallayarak onu engelledim ve puck'ı arkama attım. Ray oradaydı ve puck'ı hızla buzun diğer tarafına, savunmacımızın olduğu yere gönderdi, o da puck'ı Sunny'ye gönderdi.

Onunla buluştum ve birlikte mavi çizgiyi geçtik, Sunny puck'ı ileri itti. Onların iki savunma oyuncusu karşımıza çıktı. Sunny puck'ı ileri ve etrafına pasladı, onu pistin etrafında bana atmak istiyordu ama ben Dane ile aynı anda oraya vardım. Artık puck için bariyerlerin önünde mücadele ediyorduk, birbirimizi itip kakıyorduk.

"Tanrım. Siktir git," diye bağırdı Dane, bana karşı direnerek. "Sen siktir git."

Normal bir oyunda bu noktada daha kötü hakaretler savuruyor olurduk, ama ben onun başka ne söyleyeceğini beklerken, bununla yetinmesine şaşırdım.

"Hepsi bu mu? Bana karşı daha akıllıca bir şey düşünemiyor musun?" diye alay ettim ve patenimi onunla puck arasına sıkıştırmaya çalıştım. Sopası oradaydı ve beni durduruyordu.

Küfretti. "Sen tam bir baş belasıydın. Kız kardeşim sende ne buluyor bilmiyorum."

Aniden güldüm. "Eminim karın bu soruyu cevaplayabilir."

"Hey!" Puck'ı almayı bırakıp bana döndü. "Karım hakkında konuşma."

Yüzüne yaklaştım. "Sen kız kardeşinden bahsedebiliyorsun? Sen ve kardeşinin ona sataşmanızdan gerçekten bıktım usandım."

"Ben..." Bir an şaşkın göründü, ama sonra Ray aramızdan puck'ı kaptı ve golü çevirerek uzaklaştı.

Bir hakem kayarak yanımıza geldi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Siktir." Dane beni itip geçti, geçerken omzumu kontrol etti ve normalde bu, eldivenlerimizi çıkarabileceğimiz bir durum olurdu, ama savunma oyuncumuz bana baktığında, başımı salladım. Dane ayrılırken gerçekten telaşlı görünüyordu.

Ray diğer tarafta puck için bariyerlerle mücadele ediyordu. Arkalarından kayarak yaklaştım, sopamı ortasına soktum ve Boston'dan bir oyuncuyu bariyere doğru iterek homurdandım. Kalabalık, kavga etmemizi isteyen bir şekilde bölmeye vuruyordu, ama puck bendeydi.

Patenlerimin arasında, buz pistine çıkan Bruge'ye pas attım. O, rakibin mavi çizgisini geçip buz pistinin ortasına gelmişti ve pası yakaladığında, ben kalecinin arkasından diğer tarafa geçtim. O benim niyetimi anladı, Ray'e pas verecekmiş gibi yaptı ve herkes o tarafa bakarken, bir kez bile bana dönmeden pası bana attı. Rakibin kalecisi bunu çok geç fark etti. Sadece sopamı kaldırmam yetti ve puck sopamdan sekerek kalecinin omuzlarının üzerinden geçti.

Kırmızı ışıklar yandı. Gol!

Bu bir goldu. Bütün gece devam edecektik.

Bruge, benim hattım kaymadan önce diğer arkadaşlarımızla birlikte bana sevinç gösterisi yaptı.

Sunny ve Ray, benim eldivenimle kendi eldivenlerini bankanın üzerinde birleştirdiler.

Sunny geniş bir gülümsemeyle, "Doc Rain bu gece kişisel hedeflere odaklandığı için ben de öyle yapacağım. Hepimiz hat trick yapmaya çalışmalıyız. İlk yapan, kutlamada diğerlerinin içkilerini ısmarlar." dedi.

Ray gülerek başını eğdi. "Bu gece hepimiz hat trick yaparsak, bu *çılgınlık* olur."

Ayağa kalkıp bankın aşağısına doğru ilerlerken başımı salladım. "İçkiler için değil. Kutlamak için başka bir şey düşünelim. Rain ve benim

bu gece ailevi bir işimiz var."

"Oooh. Aileyle tanışmak..." Sunny, bunun anlamını kavradığında sözünü kesip sustu. "Oh. Seni teselli edeyim mi?"

Ray kahkaha attı. "Hayır dostum. Eve döndüğümüzde ona barda bir içki ısmarla yeter. Kutlamayı sonra düşünmeye devam edelim."

Bir dakika sonra sıra yine bize geldi.

DANE SAYI YAPTI.

Ben gol attım.

Sunny gol attı.

Boston gol attı.

Ben gol
attım.

Ray gol attı.

Dane gol attı.

Beş-iki kazandık ve St. Louis'i puan olarak geçtik. Wild card pozisyonunda birinciydik. Ve takım arkadaşlarım artık nasıl buraya geldiğimizi sorgulamıyordu. Soyunma odasına bakınca, kazanmayı beklediklerini görebiliyordum. Hiçbir şüphe, şaşkınlık ya da merak yoktu. Sadece ilk turlarda kiminle oynayacağımıza hazır ve istekliydik.

Gri Kurt olmaktan çok gurur
duyuyordum. Playofflara gidiyorduk.

Oyuncuların ardından buz pistinden döndüğümde, maçtan önce kendime ayırdığım sandalyede sevimli bir pakete sarılmış bir cupcake buldum. Üstünde mor krema olan çikolatalı bir cupcake'ti. Kremaya iki Oreo kurabiyesi batırılmıştı.

Yukarı bakınca, soyunma odasına bir göz attım. Tyler kalecilerin yanındaki alanı seçti. Hangi soyunma odasında olursak olalım, hep aynı yere otururlardı. O da onların yanına oturmak istedi. İlk başta bu durum büyük bir kargaşaya neden oldu. Herhangi bir değişiklik, hokey soyunma odasında böyle bir tepki yaratırdı. Batıl inançlar falan vardı, ama Bruge bunu ilk fark eden oldu. O pozisyondan, Tyler genellikle benim oturduğum yeri doğrudan görebiliyordu. Misafir ofislerini kullanabilsek de kullanamasa da, yeni yerinden beni koridorda daha iyi görebileceğini biliyordu.

Şimdi başımı kaldırıp baktığımda onun beni izlediğini gördüm. Diğer herkes değişmeye başlamıştı. Tyler hariç. O beni bekliyordu.

Ona utangaç bir gülümseme attım, o da bana parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yanaklarım kızardı ve başımı eğmemek için kendimi zor tuttum çünkü onun doğrudan ilgisiyle hala başa çıkamıyordum. Beynim bunun bir yalan olduğunu söylemek istiyordu. Onun beni gerçekten sevmediğini. Beni neredeyse hiç sevmediğini, ama sonra böyle bir şey yapınca midem ters dönüyordu.

Cupcakes.

Çantama koymadan önce gülümsedim. Aralık ayından beri her deplasman maçında bana bu küçük sürprizleri yapıyordu. Diğerlerinin farkında olup olmadığını bilmiyordum. Hokey oyuncuları sessiz olmalarıyla tanınmadıkları için farkında olmadıklarını düşünmek zorundaydım. Birisi bir şey söylerdi.

Elim çantamdan çıktığı anda Koç Hines sandalyemin yanında durdu. "St. Louis bu gece üç puan aldı."

Ağzım kurudu. Bu gece üç puandan çok daha fazlasını aldık. "Yani, kesinleşti."

Kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Zaten gidecektik. Mustangs'ın bizim veya St. Louis'in yerini alacak kadar puan toplayabileceğini sanmıyorum, ama playofflara gidiyoruz."

"Playofflara gidiyoruz." Bu, geldiğimden beri hedefimdi. Kişisel hedefim de onları ikinci tura çıkarmaktı. "Kiminle karşılaşacağımızı biliyor musun?"

"Emin değilim. Muhtemelen Vegas."

"Vegas." Vegas iyiydi. NHL tarafından da genel olarak seviliyorlardı. "Hakemler taraflı olabilir."

"Evet. Çocukları hazırlayacağız." Telefonum titremeye başladı ve o ekrana bakarak Dane'in aradığını gördü. Yüzünde bir kaşlarını çatı. "Bu akşam da aynı şey olacak."

"Evet."

Tyler'in normalde oturduğu yere doğru baktı. Şu anda etrafı basın mensuplarıyla çevriliydi ve başı eğik, birinin sorusunu dinliyordu.

Koç Hines, "Griff seninle geliyor mu?" dedi.

"Evet."

"İyi." Başını eğerek kararlı bir şekilde onayladı. "Hazır olur olmaz yola çıkmalısınız. Yarın uçakta size briefing vereceğim, notlarınızı da bana gösterebilirsiniz." Briefing odasına doğru yürümeye başladı, sonra durdu. "Cumartesi gecesi kutlama için aile yemeği vereceğiz. Davetlisiniz."

Sürpriz beni şaşırttı ve sadece "Davetli miyim?" diye tekrarlamak için zamanım oldu.

"Sen ve Griffin. Missy, erkek arkadaşını da getirmek istersen bunu mutlaka belirtmeni istedi. Bir oyuncunun ailemizin gayri resmi bir üyesi olması ilk kez olmuyor. Son da olmayacak, ama karar sana kalmış. Missy, gelersen çok mutlu olur."

Kendimi başımı sallarken buldum. "Geleceğiz."

"Harika. Ona haber vereceğim. Bir hokey oyuncusu daha yemek yiyeceği için iki kat yemek pişirecek. Bir şeye ihtiyacın olursa bana ulaş. Missy'ye de. O kadını hayatımın büyük bir bölümünde tanıyorum ve hiç samimi olmayan bir şey söylediğini duymadım."

"Teşekkürler, Koç Hines. Ciddiyim."

"Peki. Güzel." Sesi sertleşti. "Cumartesi görüşürüz. Boş ellerle ve boş mideyle gelin. Duydunuz mu?"

"Anladım."

Tyler, giyinip duş aldıktan kısa bir süre sonra beni buldu. Yanakları kızarmıştı, şüphesiz duştan dolayı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Ayağa kalkmadan önce eşyalarımı toplamaya başladım ve yavaşça, "Ne? Benim adımla taşıyan yeğenimle tanışmak mı? Haklısın. Gitmemeliyiz. Asla." dedim.

Gözlerini devirdi ama gülümsemeyi zor tutuyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Yeğenlerle tanışmak eğlenceli olacak. Onlara amcalarının hokeyde ne kadar berbat olduğunu inandırmak için beyin yıkamaya başlayabilirim. Bu gece tohumları ekmeye başlayacağım." Omzuma hafifçe dokundu. "Onun evine gitmeyi kastettim. Orası onun bölgesi. Otelde buluşabiliriz. Lobide. Belki takımın geri kalanı da tesadüfen orada olur. Orası daha tarafsız bir bölge."

Telefonum tekrar çaldı ve baktım.

■

Dane: Ne zaman geleceğini bilmiyorum ama kızlar çok heyecanlı. Dikkatli ol. Şeker yediler.

Tyler'a mesajı gösterdim, o da telefonumu elimden aldı ve ben ne olduğunu anlamadan cevap yazmaya başladı.

"Hey." Telefonu almaya uzandım.

O geri adım attı ve telefonu başımın üstünde tutarak yazmaya devam etti. "Ve gönder." Telefonu geri verirken kendini beğenmiş bir ifadeyle, sonra da kapıya doğru yöneldi. "Üzgün değilim."

Dane'e ne gönderdiğini okumadan önce inledim.

■

Rain: Güzel. Onlara daha fazla şeker ver ve karşılaşacakları muhteşemliğe hazırlanmalarını sağla.

Rain: Bu arada, ben Tyler. Ben de oldukça muhteşemim. Karına sordun mu? (Merak etme. Onaylayacağını biliyorum.) Aslında teyzelerinin ne kadar harika olduğunu kastediyorum, umarım onlara söylemişsindir.

Rain: Hala Tyler. Eğer evinde Rain'e kaba davranan biri varsa Rain'e kaba davranan biri varsa, gerçeği ortaya dökmekten çekinmem. İlk olarak, tüm ailenin Rain'e ne kadar kötü davrandığını söyleyeceğim. Seni uyardım.

Hızlıca bir mesaj yazmadan önce iç geçirdim.

Rain: Ben Rain. Adresi zaten gönderdin. Az önce Uber çağırdım. Birazdan orada olacağım.

Tyler'ın mesajları için özür dilemeyecektim. O adamı mesajları yüzünden çok seviyordum.

Koridorda beni bekliyordu, omuzu, kalçası ve başının yan tarafı duvara yaslanmıştı. Başını kaldırdı. "Bana kızgın mısın?"

Kapıyı kapatırken ona kaşlarını çatıttım. "Neden kızayım?"

"Burnumu sokmamam gereken yerlere soktuğun için." Elimde tuttuğum telefonu işaret etti.

Her iki tarafa da baktım, ama ona yaklaşmadan önce koridor boştu. Gömleğini çekerek başını eğdim ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Orada dururken, "Asla. Ben de senin için aynısını yapardım" dedim. Elim göğsüne yayıldı ve kalbinin orada attığını hissettim. O kalbin hissini tadını çıkararak oyalanmaya devam ettim.

Öpücük derinleştikçe, elleri kalçalarımın üzerine yayıldı. "Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı gitmek istemiyorum."

"Yakında." Son bir kez dudaklarına öpücük kondurduktan sonra, bizi alacak araca doğru yola çıktık. Elim onun eline kaydı ve parmaklarımızı birbirine geçirdim, yolculuk boyunca da elim onun elinde kaldı.

Dane Connors'ın karısı hoştu. Ne halt yiyorsun sen?

Onun kibirli ve cadalog olmasını istiyordum. Ama ikisi de değildi. Dane aslında iyi birini bulmuştu. Yani, onunla çıkmazdım ve Rain ile kıyaslanamazdı, ama iyi bir partiydi. Dane onu nasıl kapmıştı?

Kızları yaramazdı.

Sevimli yaramazlardı, ama yine de yaramazlardı. Ve Rain'i hemen sevdiler, özellikle de onun adını taşıyan kız. Dylan. Onlarla tanıştığımda, küçük bebek dahil, alay etmek istedim, ama o küçük bebek yüzünde kocaman yanakları ve çok sevimli gözleri vardı. Ondan daha sevimli başka bir bebek görmemiştım, o da benim yeğenimdi. Kimse Zoey'e yetişemezdi.

Seninki hariç, dedi içimden bir ses ve ben donakaldım. Elimde bir yudum almak için bira kaldırmıştım ve bir saniye boyunca nefes alamadım.

Çocuklar. Benimkiler.

Gözlerim, yerde oturmuş bir grup oyuncak bebek ve peluş hayvanla hokey oynayan Rain'e kaydı ve evet. Rain'den çocuk sahibi olmak istiyordum.

Tanrım. Sonunda büyüyorduk.

Ama bunu tüm vücudumla hissediyordum. Çocuklarım olduğunda, onlar Rain ile birlikte olacaktı. Ve evlenecektik, ancak bu hala resmi değildi çünkü yüzük, mekan gibi planları henüz konuşmamıştık, ya da Rain'in istediği her neyse. Şu an için, resmi olmayan bir şekilde nişanlı olduğumuzu bilmek yeterliydi. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum, ama

Her söylediğinde mutlu oluyordu, bu yüzden Rain'i en mutlu eden şeyin arkasında durdum.

Lindy, en küçüklerini yatırdıktan sonra elinde bir kadeh şarapla yanıma, kanepeye oturdu. "Bu, bir erkeğin çok aşık olduğu zamanki bakışıdır." Bakışları kızlarına kaydıktan sonra bana geri döndü. "Seni 'çocuklara karşı çok yumuşak' bir adam olarak görmüyorum, bu yüzden bu aşık bakışın Dylan'a olduğunu tahmin ediyorum. Büyük olan."

Ona keskin bir bakış attım. "Onun adı Rain."

"Doğru." Yüzü buruştu. "Üzgünüm. Dane hep ondan Dylan olarak bahseder. Biraz zaman alacak, ama bir dahaki görüşmemizde sadece Rain olacak." Başını bana doğru eğdi. "Umarım bu, playofflarda olur."

Ona ölümcül bir bakış attım. "Boston'ın da playofflarda olduğunu hatırlatmana gerek yok."

O güldü; sesi özgür ve yüksek sesliydi. Bu ses, küçük kızlarının ve bütün gece boyunca sürekli gülümsemekten yorulan Rain'in dikkatini çekti. Rain için, kızlarının babasından gerçekten nefret etmeme rağmen, yeğenleriyle tanışmak harika bir karar olmuştu.

Lindy iç geçirdi. "Bu arada, sana katılıyorum." Başı ve kuyruğu olmayan rakunla oynamaya geri dönen Rain'i işaret etti. Rain, sahte krep olan puck'ı vurmaya çalışıyordu ama kuyruğu olmadığı için sürekli ıskalıyordu. "Dane çocukluğuyla ilgili pek bir şey paylaşmak istemedi, ama Dy... Rain hakkında konuşurdu. Rain hakkında konuşurdu. Sizinle ilgili o makaleyi okuduktan sonra, onu oturttum ve bana anlatmadığı kısımları anlatmasını istedim. Meğer pek çok şeyi anlatmamış. Tüm hikayeyi öğrendikten sonra, ondan iletişime geçmesini istedim."

Gerildim. "Sen onu zorladığın için mi seninle iletişime geçti?"

O gülmeye başladı. "Tanrım, hayır. Dane yıllardır iletişim kurmak istiyordu. Sadece çok korkuyordu. Ben kararlı davrandığımda, ona sonunda bunu yapmak için bir bahane verdi."

Dane odaya girdi, elinde bir bira vardı ve bana da bir tane ikram etti. Bana sert bir bakış attı. "Tebrikler."

İlk geldiğimizde, kapıda bizi karşılamak için bekliyordu, ama bir telefonla oradan ayrıldı. Şimdi oturma odasına giriyordu.

bize katılıyordu.

Birayı aldım ve ona yapabildiğim en büyük ve en kötü bakışlı gülümsemeyi attım. "Teşekkürler." Yanımdaki sandalyeye otururken, "Sizden daha fazla puanımız var" diye ekledim.

Tam oturmadan önce durakladı ve bana hiç de eğlenceli olmayan bir bakış attı. "İkinci tur playofflara kalacağız. Senin takımın üç maç kazanabilirse şanslı sayılır." Yüzü buz gibiydi ve çenesini sıktı.

"Tamam. Haydi ama. Siz ikiniz. Kesin şunu. Bu aile zamanı." Karısı öne doğru eğildi. "Aile, tatlım. Unuttun mu?"

Çenesi gevşedi, ama önümüzde yer alan hokey maçına bakana kadar soğukluğu devam etti. Joker bebeği ile oynayan küçük kız ona el sallayınca, görünür bir şekilde yumuşadı. "Merhaba baba! Bak, bu Dylan teyze."

Rain hareketsiz kaldı, ama küçük kızı izliyordu.

"Biliyorum," dedi Dane. "O benim kardeşim. Tıpkı senin iki kız kardeşin gibi."

"Biliyorum! O harika." Joker'le işi bitmiş gibi görünüyordu, çünkü onu havada sahte krepleri vurmak için kullanıyordu. Bu işe yaramadı, ancak oyuncak bebek oturma odasının diğer ucuna uçtu. Daha büyük ve daha sessiz olan, kaleci rolünü oynayan diğer kız, Joker'in aniden ortaya çıkmasıyla şok içinde gözlerini kırptı. Sonra kahkahaya boğuldu.

Küçük Dylan çığlık attı, ama sorun değildi. O da gülüyordu.

"Çocuklara alışkın değil misin?" Dane beni dikkatle izliyordu. Bu soruda alaycı bir gülümseme vardı.

"Çocuklar mı? Çocuklar, evet. Bir yeğenim var. Yedi yaşın altında üç küçük kız mı? Hayır."

Lindy tekrar gülmeye başladı. "O komik." Dane'den bana doğru işaret etti. "Bu komik. Dane, lise rakibin hakkında sadece kötü şeyler söyledin."

Yüzünde eğlenceli bir ifade yoktu. "Onun hakkında sadece kötü şeyler söylenebilir."

"Senin kayınbiraderin olacağı gerçeği hariç," diye onu azarladı, yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle. "Tavrını değiştirmeye başlasan iyi olur."

Dane cevap vermedi, ama bakışlarını da yumuşatmadı.

"Baba!" Yine Küçük Dylan'dı. "Dylan teyzenin erkek arkadaşını sevmiyor musun?"

"Hayır. Ondan nefret ediyorum."

En büyük kızın başı birden yukarı kalktı. "Baba!" diye bağırdı.

Küçük Dylan onu azarladı: "Bu kötü bir kelime. Bu kelimeyi söyleyemezsin. Birinden nefret edemezsin baba. Sen kendin söyledin."

O sadece yüzünü buruşturdu ve isteksizce, "Onu hiç sevmiyorum. Bu nasıl?" dedi.

"Ama o Dylan teyzenin erkek arkadaşı ve o da aileden biri, bu yüzden onu 'çok sevmemek' olmaz."

Lindy fısıldayarak, "Sorun yok tatlım" dedi. "Ne sorun yok anne?"

"Hiçbir şey. Sen çok tatlısın. Bunu biliyor muydun?"

"Anne!"

"Ne?"

Kıkırdayarak, "Ne demek 'sorun değil'?" diye sordu.

"Önemli değil, ama her neyse, bunu babandan almışsın."

"Babamdan ne almışım?"

"Hiçbir şey, çünkü tüm sevimliliğini benden almışsın. Ama madem babanızdan bahsediyoruz, bazen iletişim denen yetenekle zorlandığını biliyor muydun? Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Küçük Dylan yaklaşmış ve onların konuşmasını ciddiyle dinliyordu. "İletişim mi?"

"Evet. O."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum."

Büyük olan da konuşmayı takip ediyordu. "Kilise'de yaptığın şey bu! Angela, sekizinci sınıfa geldiğinde sarhoş olacağını söyledi."

Bu konuşmada düşünce akışını tamamen kaybetmiştim, ama Lindy gülmemek için dudağını ısırды. Kendini kontrol altına aldıktan sonra, "Evet. Baban da bununla mücadele ediyor." dedi.

"Çünkü kiliseye gitmiyor," dedi Küçük Dylan, sanki çok doğal bir şeymiş gibi, geriye doğru gidip bir Penguin bebeği aldı. Riddler ve Two-Face'in yanındaydı. Odadaki kötü adam bebeklerinin temasını fark ettim.

"Bu konuşma nasıl bana geldi?" diye sordu Dane.

Lindy şarabını bitirip koltuktan kalktı. "Endişelenme tatlım. Buna iyi savaş taktiği denir. Ve bu raundu kazandığım için, şimdi sen ve kız kardeşin konuşma zamanı."

Rain, yüzünde hafif bir gülümsemeyle her şeyi sessizce dinliyordu.

Lindy ona, "Kocam seni hokey zindanına götürmeden önce bir kadeh şarap daha ister misin?" dedi.

Rain telaşlı bir ifadeyle ayağa fırladı. "Evet, lütfen." Kardeşinin yanından geçerken onun bakışlarından kaçmak için gözlerini kaçırıldığını fark ettim. Mutfağa girdiklerinde Dane'i inceledim ve gözlerini kapattığını gördüm.

"Hazırlanıyor musun?"

Dane gözlerini açtı, bana kötü bir bakış attı, ama kızlarına bakınca bu bakış kayboldu. Kızlar şimdi bir atış yarışması yapıyorlardı. Penguin ona bir şeyler fırlatırken Batmobil kale önünde duruyordu. Küçük Dylan patlama sesleri çıkarıyordu, bu yüzden bunların sahte bombalar olduğundan emindim. Batmobil patlamadığı için şu ana kadar kazanıyordu.

"Sen tam bir baş belasıydın. O sana aşık olmak zorunda mıydı?"

"Evet, çünkü buna karma denir. Senin de sıran geldi."

Küçük Dylan, "Ona böyle bakmaya devam edersen, annem seni cezalandırır, baba" diye bağırıncaya kadar bana dik dik bakmaya devam etti.

Dane bana dik dik bakmaktan gözlerini kocaman açmaya geçti ve ağzını kapatıp kahkahasını bastırmadan önce kahkaha attı. "Tanrım," diye fısıldadı, böylece onlar duyamazsınlar. "Onların cezaları yatmak zorunda kalmaları. Kızlarım yatmaya gitmekten nefret ederler."

Küçük Dylan babasını izliyordu, yüzünde büyük bir yoğunluk vardı çünkü yetişkinlerin konuştuklarına tamamen dalmıştı. Sanki bizi gözetleyebilecekmiş gibi bize doğru yaklaştı.

Dane başını salladı ve oyunu işaret etti. "Bitir şunu. Sen yatmaya gittiğinde baban ve teyzen konuşacaklar."

"Ama..." Yüzü buruştu. Karşı saldırıya geçecekti, ama Dane başını hızlıca salladı. "Hayır."

O da ona öfkeyle baktı, bu *da* kalıtsaldı, ama artık ağlamaya başlamayacaktı. "Baba!"

"Ciddiyim. Oyunu bitir. Kız kardeşin kazanacak gibi görünüyor. Batmobil aşılmaz görünüyor."

Ona homurdandıktan sonra çatışmaya geri döndü. "Güzel," diye fısıldadım.

O da fısıldayarak, "Teşekkürler. Yılların tecrübesi," dedi. Durup ona yan gözle baktım.

O da durakladı ve bana yan gözle baktı.

İkimiz de biralarımızı sıkıca tutuyorduk.

"Bilgin olsun, bu bizi en iyi arkadaş yapmaz." O, "Tanrıya şükür" diye içini çekti.

Sonra ablası söz aldı: "Baba, artık kiliseye gitmeye başlamalısın."

Bira bardağımı ona doğru eğdim. "Amin."

Dane beni zindana götürdüğünde çok korkmuş görünüyordu, ama arka köşede iki hokey sopasıyla birlikte geçici bir kaleci kurulumu olduğunu görünce hemen rahatladım. Birini eline aldı ve bana uzattı. "Senin her zaman müthiş bir şutun vardı."

Gerçek hokey diski kullanmıyordu. Sopayı elinden aldım ve neyi vurmam gerektiğini anlamak için eğildim. "Bu bir wiffle disk mi?"

"Lindy bana bunları almamı söyledi. Sürekli duvarı tamir etmeye çalışmamdan bıkmıştı. Bir keresinde boruya da vurmuştum."

Islık çaldım. "Etkileyici."

Bana sırtıttı. "Teşekkürler." Wiffle disklerinden birini kancayla yakaladı ve şut atmak için pozisyon almadan önce durduğu yere getirdi. "Ee." Diski vurdu ve diski, yastıklar, koli bandı ve kararlılıkla birleştirilmiş gibi görünen kalecinin arkasına gönderdi. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Ona etkilenmemiş bir bakış attım. "Ne başlangıç ama. Terapist olmalısın. İnsanların sana açılmasını sağlama becerin mi? Birinci sınıf."

Ben hazırlanıp bir başka wiffle puck'ı ağa gönderirken bana gülümsedi. "Görüyorum ki Connors ailesinin geleneklerini çoktan benimsemişsin. Biz kuru mizah ve alaycı sözlerle birbirimizi ayakta tutarız. Lindy şimdiden sana bayıldı. Bunu anlayabiliyorum."

İkinci diski vurmaya başladım, ama ona dönmeden önce ıskaladım. "Ne?"

Bana soğuk bir bakış attı, sonra ikinci diski ağa attı. "Az önce oturma odasına girdiğimde bana bir bakış attı. Tek bir bakışla bütün bir konuşma yaptı, ama bana daha iyi olacağımı söyledi."

seninle aranı düzeltmek ve tekrar gelip ailemizin bir parçası olmak istemenizi sağlamak için elimden geleni yapacağım, yoksa çok uzun bir süre o kanepede yatmak zorunda kalacağım." Hayatının çoğunu ağ olarak geçirmiş gibi görünen yıpranmış bir kanepeyi işaret etti. O anda kanepeden çok iç dolgusu gibi görünüyordu.

"Minneapolis'te olsaydık, iyi bir kanepeci tanıyorum" dedim.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Üçüncü atış için sıraya girdim ve bu sefer ıskalamadım. "Öyleyse. Evet. Konuşmamız bu, değil mi?"

"Öyle görünüyor." Sesi ciddileşti.

Benimki de öyle. Ve ona tekrar bakmaya cesaret ettim, onun da beni izlediğini gördüm.

İçimde bir gerginlik patlaması yaşandı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Ne istersen söyleyebilirsin," dedi hafifçe. "Bunu hak ediyorum."

"Neden?" Ona doğrudan bakmak için döndüm. Hokey, wiffle pucks, ağ, hepsi unutulmuştu.

Yüzü titredi, ama ben daha fazla sordum, "Neden beni sevmedi?"

"O mu?"

"Keith."

O ırkildi. "Ben... Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. O..." Bana belirsiz bir bakış attı.

"Sakin çekinme. Oradaydım. Bana nasıl davrandığını biliyorum."

Ağzı büküldü ve sonra dalgın bir şekilde yerde hiçbir şeye vurmaya çalıştı. Düşünürken sadece sallanıyordu. "Neden sana öyle davrandığını bilmiyorum. Sanırım bunun nedeni senin bir kız olman ve onun bir erkek çocuk istemesiydi. NHL'de oynayamayacaktın, ama kadınlar profesyonel liginde oynayabilirdin. Ayrıca sen iyi bir insandın, Rain. Onun ilgisini çekmeye çalışmadın. Sanırım bunun da etkisi vardı."

"*Benim* hatamdı."

"Sen kendi alanını talep etmedin. Sana borçluydular. Kahretsin. Sana verilenlerden çok daha fazlası sana borçluydu, ama sen hiç ağlamadın

ya da sinir krizi geçirmedi. Sanki sen bir hiçmişsin gibi." Şimdi ben irkildim.

"Ben öyle demek istemedim..."

Elimi salladım. "Yapma. Hiçbir şey gibi davrandım çünkü sen, o ve Daniel bana öyle davrandınız."

"Özür dilerim."

"Biliyorum." Ağlamamak için bakışlarımı başka yöne çevirdim. Dane'in beni önemseydiğini fark edince ağlamak istediğim için, konuşmamızın böyle olacağını beklemiyordum. Onun özür dilemek istediğini biliyordum. Zaten dilemişti ve Lindy'nin benimle, kızlarla da tanışmak istediğini biliyordum, ama onun beni önemseydiğini görmek bambaşka bir deneyimdi.

"Ne hata yaptım?" diye fısıldadım kendi kendime. "Hiçbir şey."

Dane'in gözlerine baktım. O yüzünü buruşturdu. "Yanlış bir şey yapmadın. Sadece yanlış aileye doğdun."

Evet. Belki. Bilmiyordum.

O anda Mal'dan ona bahsetmemeye karar verdim. Henüz gerçek babamla tanışmamıştım. Bu, yazın sonlarına doğru planlanmıştı. Zamana ihtiyacım vardı, Mal bunu anladı ve bana zaman tanıdı. Takıma ve ilişkiye odaklanmıştım. Grays'in sahibi ile olan bağlantım sızdırılmamıştı. Basın bunu bilmiyordu ve Dane'e söylemek isteyip istemediğimden emin değildim.

Bazı şeyleri kendime saklayacaktım. Bu sezon bittikten sonra, artık onların danışmanı olarak çalışmadığımda ortaya çıkacaktı. Ya da belki hiç ortaya çıkmayacaktı. Her iki durumda da umurumda değildi, ama her biri ya da hepsi benim için sorun değildi.

Memnundum.

İşimi yapmıştım. Takımın playoffların ilk turuna çıkmasına yardım etmiştim, ama ikinci tura çıkmalarını istiyordum. Kardeşim önümde durmuş, benimle konuşuyor, benden özür diliyor, hayatında ve ailesinin hayatında olmamı istiyordu. Ve yukarıda beni bekleyen, istersem benim için dünyayı yerinden oynatacak bir adam vardı.

Dane bana tuhaf bir bakış attı. "İyi misin?"

"Evet." Bu doğruydu. "İyiyim. İyileşeceğim." Güldüm. "İyiden de öte olacağım ve benim gibi biri için bu çok önemli." Hâlâ bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. Onu görmezden gelip yanına gidip ona sarıldım.

Dane kaskatı kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bunu da görmezden geldim ve sırtını okşadım. "İlk adımı attığın için teşekkürler, ama küçük kızlarının bana gülümsediğini gördüğüm anda zaten kararımı vermiştim."

O sert bir nefes verirken ben geri çekildim. "Onlar insanlara genellikle böyle etki ederler. Bu onların süper güçleridir, çünkü yemin ederim ki benim küçük kızlarım bir gün suç dünyasının beyinleri olacaklar. Yukarıda onların bebeklerini gördün mü? Onlara melek bebek vermeye çalışırsan, sinir krizi geçirirler. Onlara şeytan bebek verirsen, olabildiğince mutlu olurlar. Ben çok korkuyorum. Lindy bunun harika olduğunu düşünüyor. Onların bunu benden aldığını şaka yapıyor, ama bu tamamen onun fikri." Sessiz bir anlaşma ile hokey sopalarını kaldırdık ve merdivenlere doğru yola çıktık.

"Babasına bağırdı."

Merdivenlere çıkmadan hemen önce durdum. "Ne?"

"Lindy. Onu akşam yemeğine davet etti ve kızlar gelmeden önce, bu ailedeki hiçbir kadına senin büyürken sana davrandığı gibi davranamayacağını söyledi. Eğer öyle davranırsa, kızlara sana nasıl davrandığını anlatmaktan çekinmeyeceğini ve ona bunu onlara açıklamaya çalışmasını sağlayacağını söyledi. Babam genellikle Lindy'nin yanında çekingen ve iyi davranır, ama ilk kez ondan korkmuş gibi görünüyordu. Griff'in telefonuna gönderdiği mesajları ona gösterdim ve o da bana, o adamla evlendiğinden emin olmamı söyledi. İster istemez, kendini tekrar ailemizin bir parçası olarak gör. Bunun üzerine, ben arkasında donakalmışken, o yukarı çıktı.

Ama ben gülümsüyordum.

Eve döndüğümüzde Tyler'a konuşmanın nasıl geçtiğini anlattım, o da gülüp durdu ve Lindy'nin Skylar ile tanışmasını sabırsızlıkla beklediğini söyledi.

Ben de aynı fikirdeydim.

EPILOG

YAĞMUR

Mal ile Miriam'ın mezarına gitmek bir gelenek haline gelmişti. Grays playofflarda kaybettikten sonraki ilk yıl bunu yaptık. Ve bu yıl normal sezon bittiği için Mal ve ben kuzenimizi ziyarete gittik.

Kuzenimiz.

Artık onu benim de kuzenim olarak görüyordum.

Mal, mezar taşının yanındaki çimleri düzeltmek için eğildi ve temizledikten sonra elini uzattı. Ona çiçek buketini verdim. Tyler bana hep leylak verirdi, ben de Miriam için leylak getirmeye başlamıştım.

Mal çiçekleri yere, ortasına koydu ve ayağa kalkarak yanıma geldi.

"Selam, kardeşim." Elimi tuttu, ama Miriam'a sesleniyordu. "Orada olduğunu biliyorum. Bizi izlediğini biliyorum. Umarım mutlusundur. Biz bu tarafta elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Rain'in seninle vakit geçirmesine izin vereceğim, ama ben iyiyim. Babam da iyi. Annem de. Büyükbabam vefat etti, ama bunu biliyorsundur. Seni özlüyorum, küçük kardeşim. Kuzenim." Mal'ın gözleri yaşlıydı. "Her gün seni düşünüyorum. Geçenlerde işaretler hakkında kafamı dolduran biriyle tanıştım, eğer öbür tarafta bir gücün varsa, bana pembe bir balon gönderir misin? Biraz daha spesifik olmam gerektiği söylendi. Seni seviyorum." Elimi sıktı, sonra omzuma dokundu ve kenara çekildi.

Mezar taşına daha yakın bir yere diz çöküp, topuklarımın üzerine oturdum. "Ondan bugün bize biraz mahremiyet vermesini istedim, ama muhtemelen sürprizimi zaten biliyorsundur, o yüzden kelimelerle ifade etmeyeceğim. Artık seni tanıyormuşum gibi hissediyorum, ama buraya her geldiğimde aynı şeyi hissediyorum.

Keşke seni daha önce tanısaydım. Belki yardım edebilirdim? Kim bilir. Kardeşin, bizim kardeşimiz, bana çok yardım etti. Başkalarına karşı çok iyi. İlgileniyor. Büyükbabayı da biraz tanıdım ve şimdiden özledim. Onu benim için bir kez daha kucaklayabilir misin? Yeni torununun onu özlediğini söyle.

Burası onun gömüldüğü yerd, ama ben onun sadece burada olduğuna inanmıyordum. Onun her zaman bizim yanımızda olduğuna inanıyordum. Onu tanıdığımndan beri, bazen onu hissettiğime yemin edebilirim. Mal da aynı şeyi söylüyordu, ama o bu düşünceyi kafasından atmayı seviyordu.

Bu düşünce bana rahatlık veriyordu. Sevdiklerimiz hala bizimle birlikteydi. Bu, annemin hiç yanımdan ayrılmadığı anlamına geliyordu. Bu düşünceyi çok seviyordum.

Orada biraz daha kaldıktan sonra, Mal gitmeye hazır olduğunu belirtti.

Arabasına bindiğimizde, mezarlıktan çıkarken sordu: "Grays bittiğinde Tyler'la bir planınız var mı?"

"Tyler tatile çıkıp seyahat etmek isteyecek. Sky ve Zoey'i Avrupa'ya götürmekten bahsetti. Muhtemelen Nolan'ı görmek için New York'a uğrayacaklar. Bilirsin, arkadaşlarını görmek için seyahat edecekler. Senin planın var mı?"

Kafasını salladı. "İşim gereği seyahat ediyorum. Yani..." Kendi kendine güldü. "Benim için de durum aynı."

"Lindy Minnesota'ya gelip kamp yapmak istiyor. Kulübelerden bahsetti. Bize katılmak ister misin? Sen benim kardeşimsin."

Y umuşadı. "Muhtemelen ikna edilebilirim. Babamı da getir."

Şimdi yumuşayan ben oldum. "Evet. Babamı da getir. Bu çok güzel olur.

Yeğenlerimin üç büyükbabası olması sorun olmaz herhalde."

"Kesinlikle sorun olmaz. Özellikle de Keith dedelerini görmeye gittiklerinde, babanın getirmek isteyeceği oyuncakları ona anlatacaklarsa."

Babamla tanışmak hayatımı değiştirdi. Onunla tanışmaya hazır hale gelmem biraz zaman aldı ve onun beni hayatında gerçekten istediğine inanmam bir yıl daha sürdü. Her zaman kendi sorunlarımla mücadele ederdim. Böyle yetiştirilmiştim, ama giderek daha iyiye gidiyordum.

"Yeni müşterinle ne zaman başlayacaksın?"

"Haziran ayı boyunca hokey için izinliyim ve antrenman kampları Temmuz ortasında başlıyor, ama tatilden sonra onunla ve ekibiyle görüşeceğim. İletişime geçeceğim. Oradan devam ederiz."

"NFL'ye dönmek için heyecanlı mısın?"

Müşterim NFL draftının ilk turunda seçilmişti ve yeniden yapılanmaya çalışan bir takıma gitmişti. Grays ile sezonumu bitirdim ve ertesi yıl onların ikinci lig takımına yardım etmeyi kabul ettim. Birinci ligdeki bir genç takım da benden danışmanlık yapmamı istedi. İki takım arasında gidip gelmekten keyif alıyordum. Her iki hokey seviyesinde de farklı bir hava vardı. Özgürlük. Daha az baskı. Her iki arenaya girdiğim anda bu hava bana da bulaştı. Ancak bu yıl Amerikan futboluna dönmem için bir teklif aldım ve bunu geri çeviremedim.

"Aslında evet. Hoş bir değişiklik olacak, ama yakın gelecekte iki spor arasında gidip geleceğim sanırım."

"Seni mutlu ettiği sürece sorun yok." "Mutlu ediyor."

Mal beni Tyler ile paylaştığım evin önüne bıraktı. İçeri girdiğimde, televizyona bağıırıyordu. Kardeşimin takımının playoff maçını izliyordu, ama bu gece takımın yarısını izlemeye davet etmediği için minnettardım.

Onlar da gece gündüz demeden gelmeye başlamışlardı.

"Hadi ama, kör müsün sen! Bu hakemler!" Tyler ayağa kalkmış, sanki hakemler onu duyabilecekmiş gibi ekrana bağıırıyordu. "Connors önce Nolan'a yüksek sopayla vurdu. Tam önünüzdeydi. Nasıl görmediniz?"

Bir an bekledim, ama karar değişmedi. New York ceza aldı ve kardeşim koltukların önünden geçerek, iki taraftarın hızla yüzüne pankartlarını tuttuğu bölmeye çarptı.

Birinde şöyle yazıyordu

Kızından paten kayma becerini almışsın.
Tersini değil.

Skylar'ın Dane'e surat yaptığına gülümsedim.
İkinci pankartta ise

Karın senden daha iyi oynuyor.

Eric onu tutuyordu.

Spikerler gülüyor ve Skylar'dan Tyler'a, oradan bana, oradan da Dane'e uzanan bağlantıdan ve Tyler'ın en iyi arkadaşına penaltı verilmesi ile döngünün tamamlandığından bahsediyorlardı. Spikerlerin bilmediği şey, Skylar'ın bu maç için New York'ta olmasının tek nedeninin, Nolan ile çıkmaya başlamış olmalarıydı. Bence bu, *tam anlamıyla* bir döngüydü.

Tyler hala karar hakkında bağırıp duruyordu, ben de "Televizyona bağlamak işe yaramadı, ha?" dedim.

Tyler ve Dane'in ilişkisi biraz düzelmişti. Benimki de öyle, ama hokey konusunda hala birbirlerine karşı sağlıklı bir nefret besliyorlardı. Bu, durma noktasına gelmiş bir süreçti.

Tyler hızla döndü ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kardeşinin bunu gerçekleştirebileceğimiz bir teknoloji icat edeceğini düşünüyorsun. Senin iyi kalpli kardeşin. New York'a karşı bu maçı kazanamayan pislik kardeşin değil."

"Bu işler böyle mi yürüyor? Sen söylüyorsun ve sonra oluyor."

Bana doğru geldi ve kollarını bana doladı, beni öpmek için kaldırdı. Hafifçe kaldırmasını bekliyordum ama Tyler'ın başka bir fikri vardı. Beni tamamen kaldırdı, ben de bacaklarımı beline doladım ve o beni öperken kanepelere doğru yürüdü. Otururken beni kucağında tuttu ve uyluğumu okşadı. "Burada kalabilirsin. Eğer dokunabileceğim mesafede olursan, bu maçı izlemek daha katlanılabilir hale gelir."

Tartışmaya niyetim yoktu, bu yüzden göğsüne yaslandım ve maçın geri kalanını kollarında izledim.

Boston kazandı ve bu son galibiyetle, kazananın şampiyonluk kupasını alacağı bir sonraki tura yükseldiler.

Tyler oyun hakkında söyleniyordu, ama ben yana çekilip başımı eğerek onu daha iyi görebildim. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

O homurdandı.

"Kupa için Boston'a karşı oynamaya hazır mısınız? Bu yıl işlerin böyle gelişmesi ne garip."

Bu, onların ilk yılıydı. Bunun sonları olacağından şüpheliydim. olacağından şüpheliydim.

"Eski takımım işini yapamadı, yeni takımım yapacak. Kardeşlerini yenmek herkesin görevidir. Bu yıl bunu kendim yapmaktan zevk alacağım."

Gülerek ona uzandım. Çenesini avuçlayarak başını bana doğru çevirdim. "Bu yıl Grays'in kazanacağına dair bir his var içimde."

"Öyle hissediyorsun mu?"

O dalga geçiyordu ama ben, geçen sonbaharda Dane ve Lindy'nin dördüncü kez hamile olduklarını söylemek için aradıkları sabah hissetmiştim. Skylar, Zoey'nin terapide önemli bir ilerleme kaydettiği için ağlayarak bizi aradığı sabah hissetmiştim. Ve bu, Grays'in son playoff'larında yedinci maçı kazandıkları sabah hissettiğim duyguya benziyordu. Onları şampiyonluk kupasına taşıyan maçı.

Elimi karnımı örtecek şekilde hareket ettirdim.

O da hareketimi takip etti, gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı açık kaldı. "Ne..."

"Evet," diye fısıldadım. "Bir his var içimde."

"Sen..." Konuşmadı. "Ciddi misin? Emin misin?" Endişelendi. "Böyle oturman doğru mu? Dün gece seks yaptık. Sert seks. Bunu yapabilir miyiz? Yapmamalıydık. Hamile misin? Öyle mi? Bunu mu söylüyorsun?"

Mutluluk içimi kapladı. Bu en büyük mutluluktan ve sesim titreyerek başımı salladım. "Evet. Bir bebeğimiz olacak."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Bu sonunda evlenebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Kahkahayı bastım ve üzerine oturmak için yer değiştirdim.
Kollarımı boynuna dolayarak, "Evet. Sonunda evlenebiliriz." dedim.

"Bu, iki yıldır nişanlı olduğumuzu insanlara söyleyebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Resmi hale getirebilir miyiz?"

"Evet."

"Biz..."

"Susup beni öpebilir misin?" "Seni
sonsuz kadar öpeceğim."

Kollarımı boynuna doladım ve kendimi daha yükseğe kaldırarak
onunla yüz yüze geldim. "Söz veriyor musun?"

Gözleri karardı. "Söz." Ve sözünü
tuttu.

My Brother's Enemy'yi okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın.

Yorumlar *gerçekten* çok yardımcı oluyor.

Gelecek kitaplar hakkında güncel bilgileri almak için buradan haber
bültenime üye olun, www.tijansbooks.com adresine gidin.

KAYNAKLAR

<https://www.crisistextline.org/>

ABD'nin herhangi bir yerinden 741741 numarasına mesaj göndererek eğitimli bir Kriz Danışmanı ile mesajlaşabilirsiniz.

<https://suicidpreventionlifeline.org>

1-800-273-8255 numaralı telefonu arayın veya web sitesine girerek çevrimiçi sohbet edin.

İntihar önleme ve uyarı işaretleri hakkında daha fazla bilgi için <http://www.211bigbend.org/nationalsuicidpreventionlifeline> adresini ziyaret edin.

adresini ziyaret edin veya 1-800-273-TALK

TEŞEKKÜRLER

Ailesinde kayıp çocuk rolünü üstlenen/üstlenmiş birini tanıyorum. O bunun farkında değildi, ama farkına vardığında, bu onun için göz açıcı bir deneyim oldu. Rain'in büyüdüğü ortamın nasıl bir yer olduğunu öğrendiğinde yaşadığı deneyim, bu kişinin de yaşadığı deneyimdi.

Aynı zamanda, geçen yıl ilk kez NHL hokey maçına gittim ve çok etkilendim. Aşık oldum. Ve bir yıl boyunca, NHL maçlarına gidip bu maçların ne kadar eğlenceli ve canlı olduğunu deneyimledim ve sonra bu kişinin kayıp çocuk rolünün ne olduğunu ve yalnız *olmadığını* öğrenmesini ön sıradan izledim, tüm bu deneyim aklımda kaldı.

Rain ve Tyler'ın hikayesi buradan çıktı.

Bana bu mutluluğu yaşattığı için Minnesota Wild'a teşekkür etmek istiyorum ve ailelerinde kayıp çocuk rolüne sahipmiş gibi hissederek büyümüş olabilecek herkesi onurlandırmak istiyorum.

Yardım alabilirsiniz. Yalnız değilsiniz. Ve siz önemlisiniz.

Okurlarıma da teşekkür ederim. Desteğiniz paha biçilemez. Daha önce de söyledim, yine söylüyorum: sizler yazmaya devam etmeme yardımcı oluyorsunuz.

Editörüm, beta okuyucularım ve düzeltmenlerime teşekkür ederim. Sıkı çalışmanız için çok minnettarım.

Debra ve Tami'ye destekleri ve kahkahaları için teşekkür ederim.

Ve her zamanki gibi Bailey'e de teşekkür ederim. 11 yaşındaki köpeğimin kucaklamaları olmadan bir gün bile geçiremem. Ya da genel olarak tüm günümü Bailey'in yüzündeki gülümsemeyi ve kuyruğunu sallamaya devam etmesini sağlamak için ne gerekiyorsa ona adanmak için.

Seni seviyorum, Bailey.

TIJAN'IN DİĞER ESERLERİ

Benzer Spor Romantizmleri

[The Not-Outcast](#) (yetişkin profesyonel hokey)

[Teardrop Shot](#) (yetişkin profesyonel basketbol)

[Pine River](#) (lise, MMA)

[Ryan'ın Yatağı](#) (lise, basketbol) [Avantajlı](#)

[Hokey](#) (üniversite hokeyi) [Düşmanlar](#)

(üniversite, profesyonel futbol)

[Seni Sevmekten Nefret Ediyorum](#)

(üniversite futbolu) [Zengin Pislik](#) (lise

futbolu)

[Fallen Crest Serisi](#) (lise ve profesyonel futbol) [Nate](#) (yetişkin

bale)

Benim [Anti-Kahramanım](#) (yetişkin profesyonel futbol)

Fallen Crest Serisi

Bu serideki kitaplar:

[Fallen Crest Lisesi](#)

[Fallen Crest Ailesi](#)

[Fallen Crest Halkı](#)

[Fallen Dördüncü](#)

[Çeyrek](#)

[Fallen Crest Üniversitesi](#)

[Logan Kade](#)

[Fallen Crest Home](#)

[Fallen Crest Forever](#)

[Kade](#)

Mason

(Mason bir ön bölüm romanıdır ve herhangi bir zamanda okunabilir. Yeni okuyucular için Fallen Crest High ilk okunacak kitap olarak tasarlanmıştır.

Ekstra içerikler ve romanların tam listesi ile Fallen Crest/Roussou/Frisco dünyasında geçen tüm kitapların okuma sırası için [buraya](#) tıklayın.

Fallen Crest/Roussou Evreni

Crest Serisi

Crew Serisi (Bren/Cross)

The Boy I Grew Up With (Heather/Channing bağımsız) Rich

Prick (Blaise/Aspen bağımsız)

Hockey With Benefits (Cruz/Mara bağımsız) Nate

(Nate/Quincey bağımsız)

Aveke (Zeke/Ava bağımsız)

Kade'in Noeli

Benim Anti-Kahramanım (Brett/Billie bağımsız) Frisco (Shane/Kali bağımsız)

Kade

Motosiklet kulübü

romantizmi: Kess (kısa

öykü) Frisco (bağımsız)

Seksi Motosikletçi Komşu (novella)

Bahsedilen Red Demon'un tarihi hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, şu

kitaplara göz atın: The Boy I Grew Up With

Mürettebat Prensesi

Her Zaman Crew

Seri:

Broken and Screwed Serisi (YA/NA)

Jaded Serisi (YA/NA gerilim) Davy

Harwood Serisi (paranormal) Carter

Reed Serisi (mafya)

The Insiders

The Kings Of New York Serisi (mafya)

Mafya Romantizmi:

Cole

Bennett Mafya

Jonah Bennett

Canary

The Kings Of New York Serisi Frisco

Paranormal Tekil Romanlar ve Seriler:

Evil

Micaela'nın Büyük

Kötüsü İz Sürücü

Davy Harwood Serisi (paranormal)

Genç Yetişkin Tekil

Romanlar: Ryan'ın Yatağı

Yepyeni Bir Kalabalık

Brady Remington Beni Hapse Attı

Zengin Pislik

Pine River

Üniversite Tekil Romanları:

Antistepbrother

Kian

Düşmanlar

Hokeyin Faydaları Seni

Sevmekten Nefret

Ediyorum

Çağdaş Romantizm: Kötü

Çocuk Brody

Ev Gözyaşları

Dövüşçüsü

Rockstar Romance Bağımsız Roman:

Sustain

Noel Romanları:

Kade'in Noeli

A Christmas Song (Ryan's Bed tatil romanı) Daha

fazla kitap yakında!

Dışlanmış Olmayan

BÖLÜM 1

Ateşliydim, zayıftım ve azgındım.

Bu benim için iyi bir kombinasyon değildi. Genelde iradem güçlüydü, endüstriyel güçte süper lateks prezervatif kadar güçlüydü, ama bu gece değil. Bu gece, içki ve kokteyllerin kombinasyonu birleşerek irademin son kalıntılarını da yok etmişti. Kafam güzeldi ve sonra bu mesajı aldım.

Dean: Mustang partisi! Şimdi! Neredesin???

Dean benim iş arkadaşımdı, ama bana neden mesaj attığını unutalı, çünkü biz "mesajlaşan" iş arkadaşları değiliz. Kansas City Mustangs. Mesajın önemli kısmı buydu ve tüm dikkatimi çekmişti.

Tanırım. Patlamadan hemen önce yaklaşan bombanın ısığını duyabiliyordum.

Bu, *onun* oynadığı profesyonel hokey takımıydı. Parti.

Onun o olduğunu söylemiş miydim? Kansas City'nin yeni takımına seçilen tek çaylak olan o mu? Silvard'da bir yıl geçirdikten sonra sözleşme imzaladı.

Takım sahiplerinin NHL'nin en yeni yıldızlarından biri olmasını umdukları o, ama bu üç yıllık bir plandı. Hayır. *Onun* farklı fikirleri vardı, çünkü ilk maçlarında buzlara çıktığında, ilk periyotta hat trick yaptı. İlk. Periyotta. Beş ila on yıllık tecrübeli oyunculara karşı oynadı ve bu kimse tarafından fark edilmedi. Kimse tarafından. Bundan sonra NHL sahnesine büyük bir patlama ile girdi.

Ondan sonra ona Reaper Ryder demeye başladılar.

O, lisedeki kısa süreli görevim sırasında ve ardından üniversitedeki bir yıl boyunca, süperstarlığa yükselmeden önce

süperstarlığa yükselmeden önce bir yıl boyunca tekrar. Ama o, benim hayranlık duyduğum alışkanlıklarımı hiç bilmiyordu.

Dean'in ikinci mesajında gideceğimiz adres vardı ve düdük sesi daha da yükseldi, hedef vuruldu... doğrudan patlama.

İki blok ötedeydi.

O iki blok ötedeydi ve benim kendimi tutma çabam da sona erdi, çünkü son dört yıldır ondan uzak durmuştum, onun yaşadığı şehre taşındığımda - tabii ki o bunu bilmiyordu - ama bu şehir gerçekten muhteşemdi.

Mahvolmuştum. Bu gidişle kendi sığınağımı kazmaya başlasam iyi olurdu, çünkü zaten şehir merkezinde kutlama içkileri içiyordum, işte buradaydık. İşte buradaydım, aslında yalnız değildim. Silvard günlerinden beri en yakın arkadaşım olan Sasha sağımda, Melanie ise solumdaydı. Melanie Silvard'dan sonra gelmişti, ama bunun önemi yoktu. O da benim kızlarımdan biriydi. Üçümüz. Harikaydık ve şehir merkezindeki bir loft gibi görünen bu binaya giriyorduk, muhtemelen çok mütevazı olmayan, ama kendi içkilerini içmekten hoşlanan eski paralı zengin birinin mütevazı evi.

Bu mekanın sahibi ile şimdiden tam bir kemosabe dostluğu hissediyordum.

"Burası harika bir yer."

Bu Melanie'ydi. Kahveyi ve kızları severdi ve Dino's Beans'te harika bir baristaydı.

"Kızım."

Bu Sasha'ydı. Bir striptiz kulübü sahibi olan Sasha, vücudunda tek bir Rus DNA parçası olmamasına rağmen herkese öfkeli bir Rus olduğunu söylerdi ve her şey için tek kelime kullanmaktan hoşlanırdı. Bu, tek kelimelik cevaplar dışında konuşmadığı anlamına gelmez, ama konuşurken en çok bu kelimeleri kullanırdı.

"Vay canına." O bendim.

Melanie'nin saçları simsiyahdı. Sasha'nın saçları buz kraliçesi gibi beyazdı ve ben ise ikisinin ortasındaydım. Saçlarım genellikle tozlu sarı renkteydi, ama bugün tozlu sarıdan biraz daha açık görünüyordu. Yine de hoşuma gidiyordu ve ayrıca çok soğuk elektrik mavisi gözlerim vardı. Diğer ikisinin

ikisi de koyu renk gözlere sahipti, bu yüzden gözlerim açısından da hala "ikisinin ortasında" olduğumu düşündüm.

Partiye girdiğimizde, tüm gözler bize çevrildi, ama hiçbirimiz şaşırmadık. Buna alışkındık. Nereye gidersek gidelim, dikkat çekerdik. Erkekler bizi severdi (bazen), kızlar bizden nefret ederdi (genellikle), ama biz umursamazdık (asla). Onların güvensizlikleri yüzünden muhteşemliğimizi azaltmayacaktık.

Ama hepimiz gelişme aşamasındaydık, en azından ben öyleydim.

Kafamda bütün konuşmalar, başka dünyalar ve her türlü kıyamet senaryosu canlandırdığım biliniyordu. Ben böyleyim işte. Beni tanıdıkça anlayacaksın, ama inan bana, eskisine göre çok daha iyiyim. İlaçlar, terapi ve uyuşturucu bağımlısı bir annenin ölümü insanı böyle yapar.

Ama benim hakkımda bu kadar yeter.

Melanie harika biriydi ve "siktir" kelimesini gerçekten çok severdi. Siktir.

Sonra Sasha vardı, o üniversiteden beri oda arkadaşımdı ve işte buradaydık, mezuniyetten üç yıl sonra (aslında benim için dört yıl, çünkü erken mezun oldum, nasıl olduğunu sorma, çünkü hala şokum geçmedi) ve hala güçlüydük. Ama bir görevimiz vardı.

Bu görev daha fazla içki içmekti.

Her yerde insanlar vardı. Sıkıcı insanlar. Kafasında taç olan bir kadın. Takım elbiseli erkekler vardı, bazıları çok pahalı takım elbiseler giymişti, smokin giyenler de vardı.

Vay canına.

Bu sadece bir parti değildi. Bu tam bir şenlik gibiydi.

Her yere sahte Stanley Kupaları yerleştirilmişti ve içlerinde çok para vardı.

Kahretsin.

Zihnimde, kaçınmak istediğim e-postaları gözden geçirmeye başladım — alkolün etkisindeyken bunu yapmak kolay değildi — ve atladığım e-postaların bazılarının konu başlıklarını hatırlıyordum. Son zamanlarda Dean'den bir sürü e-posta gelmişti ve bunlardan biri "Come Our Way için Ünlülerin Halkla İlişkileri" ile ilgiliydi ve ben

bu saçmalığa iki kat daha fazla odaklanmam gerekiyordu çünkü bir başış toplama etkinliğine katıldığımızı hissediyordum.

"Cheyenne!"

Dean bir elinde içkiyle bize doğru koştu ve gözleri donuklaşmıştı. Orta boyluydu ve daha fazla kas yapabileceği daha tıknaz bir vücuda sahipti, ama Dean'in spor salonuna gittiğini sanmıyordum. Her zaman işteydi ve bu yüzden onu genellikle saçları dağınık halde görürdüm. Şimdi de öyleydi ve gözleri donuklaşmıştı.

Erkek iş arkadaşım sarhoştı.

Gülümsemeye başladım, ama sonra vazgeçtim. Bu iyiye işaret değildi. Bana buraya gelmemi söyleyerek ne tür bir şirket casusluğu yapmaya çalışıyordu?

"Bar nerede, Deano?" Melanie.

En sevdiği kelimeyi kullanmadığı için etkilendim.

"Orada." Sasha'nın yönlendirmesi ile iki arkadaşım da uzaklaştı.

Onların beni destekleyeceğini bilerek rahatladım. Bana içki getireceklerdi, hatta daha da iyisi, Dean'e gülümsemek için zamanım olacaktı. "Neler oluyor, seksi şey?"

O benim sözlerimi hiç anlamazdı. Ya da şakalarımı.

Tepki vermedi ve kolumu tuttu. "E-postalarımı okudun mu?" Sonra bana baktı, başını bir santim geriye çekti. "Ne giyiyorsun?"

İş etkinliğine uygun bir şey olmadığı kesin.

Ama ben sadece gülümsememi daha da genişlettim. "Daenerys teması üzerindeydim. Bu gece birkaç ejderhayı evcilleştirmek istedim." Ancak kıyafet konusunda kendi başıma karar verdim. Onun dalgalı cüppeleri ve elbiseleri yerine, boynuma dolanan ve omzumdan sarkan, neredeyse korseye benzeyen deri bir üst giyiyordum. Alt kısmı daha çok Daenerys temasına uygundu, bir uyluk kısmında yırtmaçlı şifon etek. Ve ayağıma bağlanmış yüksek topuklu ayakkabılar.

İşe yaramamalıydı, ama işe yaradı. Kesinlikle işe yaradı ve saçlarıma renkli iplikler örmüştüm, böylece serbestçe, özgürce ve ıslıl ıslıl sallanıyorlardı.

Bir adım daha geri çekildi ve beni baştan aşağı bir kez daha süzdü. "Sen," bir duraklama, "bir şeysin."

Ben kaşlarımı çattım. "Dostum. Bu hakaret."

Birkaç kez gözlerini kırpması gerekti, çünkü tekrar konuştuğumu fark etmemişti, sonra tekrar odaklandı. "Bekle. Sen şehir merkezindesin. Barınakta olsan bile buraya bu kadar çabuk gelmen imkansız, ama barınakta olmadığını biliyorum. Ve evin bir saat uzaklıkta."

Örnek olarak, kıyafetim.

Haklıydı.

Come Our Way. Mutfağımızın adı, Deano'nun kendisi tarafından ortaya atılan pazarlama ve dahice bir taktikti, çünkü ben bize beş milyon dolarlık hibe sağlayan (bir start-up için pek sık rastlanmayan bir şey) ve bizi yola çıkaran hibe başvurusunu yazarken, onun görevi aslında pazarlama ve tanıtım çalışmaları yaparak paranın, ilgi odağının ve gönüllülerin küçük mutfağımıza akmasını sağlamaktı. Ben hibemizi sürdürdüm ve kelimenin tam anlamıyla diğer her şeye yardım ettim. Yönetim kurulunun denetlemesini gerektiren konular hariç, tüm yürütme kararlarında son sözü ben söylüyordum. Bir başka tam zamanlı çalışanımız daha vardı, ama o akşamları Netflix izleyip dinlenmeyi seviyordu (ve gerçekten Netflix izleyip şarap içmeyi, diğer Netflix izleyip dinlenmeyi değil). Ama üçümüz de Kansas City'deki köşemizde şehir merkezindeki birçok evsizi besleyen küçük mutfağımızı işletiyorduk.

Dean, benim alkol içmekle tanınmadığımı biliyordu, ama buradaydık ve ben susamıştım.

İlaç tatilimin son günüydü. Bundan yararlanıyordum.

Bu, bağışıklık sisteminin güçlenmesini önlemek için yapılan bir şeydi. Bazen bundan zevk alırdım, ama genellikle tekrar ilaç almaya başlamak ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için büyük çaba sarf ederdim.

Ama bu gece bunu düşünecek değildim, ancak beynim zaten o konuya yönelmeye başlamıştı. Yarın neredeyse bir aziz gibi yaşamaya geri dönecektim.

Kızlarım ve içkilerim neredeydi?

Ayrıca, kendimi onun hakkında düşünmemeye kararlıydım ve bu büyük bir irade gerektiriyordu çünkü lise birinci sınıftan beri bugüne kadar hayallerimin büyük bir parçası olmuştu

özellikle de onun hokey krallığı olduğu şehirde yaşadığım için.

Dean'e cevap vermedim, ama nakit parayla dolu başka bir Stanley Kupası gördüğümde, bunun yerine "Bu fon ne için?" diye sordum.

"Oh!" O canlandı, başını geriye attı ve içkisini bitirdi. Bir garson, tamamen dolu şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi ile yanımdan geçti. Kendisi için iki tane aldı. "Bu yüzden buradayım. Mustangs'ın Come Our Way'e iki gününü ayıracağını kesin olarak kabul ettim. İki gün, Cheyenne. İki gün? İnanabiliyor musun?" Heyecanla eğildi ve ne kadar heyecanlı olduğunu kokusundan anlayabiliyordum.

Alkol kokan nefes. Bu bir şey.

Bir adım geri çekildim.

"Kesinlikle." Kesinlikle değil.

"Bu harika."

Gerçekten hiç de harika değil.

Mutfak ve ekip için harika bir tanıtım günüydü, eminim bu yüzden kabul etmişlerdi. Come Our Way'e yerel ünlülerin bir gün veya bir saatliğine gönüllü olarak uğraması alışılmadık bir durum değildi, ama onları takip eden medya benim için her zaman çok fazlaydı. Ya mutfağın arkasında kalıyordum ya da izin alıyordum. Medya günleri ekstra bir yük oluyordu. Flaşlar patlıyordu. Muhabirler keskin soruları soruyordu. Bazen misyonumuzla ilgili iyi haberler yaymak isteyen iyi muhabirler de oluyordu, ama bazen tıklanma sayısı için daha tartışmalı haberler yapmak isteyen muhabirler de oluyordu.

O kadar kilo almaya niyetim yoktu.

Ayrıca, tüm binadaki ekstra gürültü, ilaçlarım için saman nezlesi gibiydi. Bununla başa çıkamazdım ve terapi bana bu tür durumlardan kaçınmayı öğretmişti, bu yüzden genellikle ortadan kaybolurdum - ve tüm ekip iki günlüğüne geliyorsa, bu delilik olurdu. Zaten bunu hiç istemiyordum ve evet, *onun* iş yerimde olduğunu düşünmeme izin vermiyordum. Hiç.

Onun beni lisede tanıdığını sanıyordum, ama bunun nedeni teşhis edilmemiş hiperaktivite bozukluğumdan kaynaklanan hafif bir yanılğı olduğu ortaya çıktı, bu yüzden çok utanç vericiydi. Üniversiteye başladığımda

kasıtlı olarak arka planda kaldım. Ama iki gün, yani kırk sekiz saat boyunca benim evimde kalacaksa, beni görmemesi imkansızdı ve bu bilgi, kokain ve şampanyaya bağımlı sarhoş bir arı gibi kafamın içinde dolanıp duruyordu. Ne yapacağını, nereyi sokacağını bilmiyordu. Çok acı vericiydi.

Dean hala konuşuyordu. "...ve bu yüzden buradayım. Onlar da buraya davetle karşılık verdiler ve bu arada, burası o kadar gizli ki dışarıda güvenlik yok. Gördün mü? Buraya girmek için bile bunu bilmen gerekiyordu."

Bu hiç mantıklı değildi.

Dean umursamadı. "Ve takımın yarısıyla tanıştım bile. Oh!" Gözleri, sarhoş içimdeki arı gibi oradan oraya zıplıyordu. "Pazar günkü maçlarının biletlerini aldım. Sezon öncesi maçlarda harika oynadılar, gördün mü?" Konuşmaya devam ettikçe bana gittikçe yaklaşıyordu, bu Dean'e hiç yakışmayan bir davranıştı, etrafımda olan biten tüm bu yenilikleri sindirmekte zorlanıyordum.

Dean benimle aynı yaşıydı, birkaç yaş büyüktü. Evsizler ve kaçaklar için dünyayı canlandırmak üzerine yüksek lisansını tamamlayarak mezun olmuş, dünyayı kurtarmak için bir amacı ve gündemi vardı. Serbest kalmayı severdi. Bizim meslekte bunu yapmak zorundaydınız çünkü tükenmişlik en yüksek başarı oranına sahipti, ama onu bu kadar süslenmiş görmek kafamda bir soru işareti yarattı. Benim kafamda mı yoksa saç örgülerimde mi olduğunu bilmiyordu.

Sonra hatırladım; Dean hokey hayranıydı.

Ben de öyleydim, ama birçok şey gibi, ona olan sonsuz hayranlığımı gizli tutuyordum.

Dean değil. O, Kansas City Mustangs takımına olan sevgisini açıkça ve gururla ilan ediyordu. Ayrıca hainlik yapıp Cans ve Polars takımlarının da taraftarı olmuştu (yuh, yuh), ama bu iki takım da şu anda bu binada veya şehirde değildi. Evet, şimdi mantıklı geliyordu. Tamamen çıldırmış bir okuyucuya hayranlık duyuyordu.

Bunun yanı sıra, önümdeki iki kadehi birden içtiği için kaç şampanya içtiğini merak ediyordum. O kadar sarhoştur ki, benim alkol ölçerim

boş bölgeye doğru iniyordu. Hiç hoş değildi. Hiç hoş değildi, gerçekten, ve kızlarım neredeydi?

Tam o sırada, onlardan birini gördüm.

Ve alkol ölçerim kırmızı bölgeye fırladı.

Kalabalık açıldı. Barı net bir şekilde görebiliyordum ve o oradaydı. Ve yalnız değildi.

Sasha, gördüklerini açıkça beğenmiş, *ona* bakarak, şehvetli ve baştan çıkarıcı bir poz vermişti.

Okumaya devam etmek için [The Not-Outcast'ı](#) tıklayın veya www.tijansbooks.com adresine gidin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

